Michel Zevaco

Michel Zevaco

Pardaillan

Vol. 10 – Sfârşitul Faustei

CUPRINS:

Capitolul 1
Încercuirea din strada La Cossonnerie 2
Capitolul 2
Ieşirea din încercuire 20
Capitolul 3
Doamna în alb 39
Capitolul 4
O vizită neaşteptată 51
Capitolul 5
Giselle d’Angoulęme 71
Capitolul 6
Trimisul extraordinar al maiestăţii sale, regele Spaniei 102
Capitolul 7
Prezentarea 110
Capitolul 8
Trimisul mortului 117
Capitolul 9
Unde Valvert îşi ţine făgăduiala faţă de Rospignac 140
Capitolul 10
Unde Valvert îşi ţine făgăduiala faţă de Rospignac (urmare) 157
Capitolul 11
Unde Pardaillan intervine din nou 169
Capitolul 12
Florence 190
Capitolul 13
Ieşirea din Luvru 226
Capitolul 14
Ceea ce a urmat 240

Capitolul 15
Odet de Valvert pleacă în expediţie 263
Capitolul 16
Pe malurile Senei 275
Capitolul 17
Milioanele spaniole 300
Capitolul 18
Întoarcerea 311
Capitolul 19
Unde se vede că Pardaillan s-a gândit la toate 322
Capitolul 20
La Gorelle 333
Capitolul 21
Stocco şi La Gorelle 348
Capitolul 22
Devotamentul Léonorei 354
Capitolul 23
Léonora se pune pe treabă 366
Capitolul 24
Spre ce tindea manevra Léonorei 389
Capitolul 25
Pardaillan continuă să acţioneze… pentru alţii 398
Capitolul 26
Ceea ce nu prevăzuse Pardaillan care credea că s-a gândit la toate 408
Capitolul 27
Capcana 433
Capitolul 28
Păţania lui Landry Coquenard 465
Capitolul 29
Unde ghinionul lui Landry Coquenard devine o afacere rentabilă 475
Capitolul 30
Căsătoria Florencei 499
Capitolul 31
Întâlnirea Faustei 533

Capitolul 32
Fausta îşi ia măsurile de rigoare 547
Capitolul 33
Fuga 570
Capitolul 34
Explozia 587
Epilog 605

Capitolul 1

Încercuirea din strada La Cossonnerie.

La moartea regelui Henri al IV-lea, reginei mamă, Maria de Médicis i s-a recunoscut de către Parlament regenţa regatului. Ea şi-a dăruit orbeşte încrederea unui aventurier italian, Concino Concini – mai târziu mareşal d’Ancre – şi soţiei sale, Léonora Galigaď. Ei au iniţiat în jurul tronului lui Ludovic al XIII-lea o serie de intrigi împotriva tânărului monarh.

O doamnă ambiţioasă, ducesa de Sorrientčs – alias Fausta – acreditată, în Franţa, ca trimis al regelui Spaniei, Filip al III-lea şi consilierul său, contele Cristobal d’Albaran, îşi propun să-l înlocuiască pe Ludovic al XIII-lea la tronul Franţei cu contele d’Auvergne, duce d’Angoulęme, care nu este altcineva decât Carol de Valois. Ducesa de Sorrientčs spera ca, prin proiectată căsătorie cu ducele d’Angoulęme, să devină ea însăşi regină a Franţei. Pentru a-şi putea realiza proiectele ambiţioase, a luat în serviciul ei un tânăr cavaler, Odet de Valvert, cunoscut pentru curajul lui.

Valvert este vărul lui Jehan de Pardaillan, căsătorit cu Bertille de Saugis. Tânărul cuplu s-a retras în provincie în urma răpirii copilului lor, micuţa Loďse.

Valvert, care aflase de la cavalerul de Pardaillan – tatăl lui Jehan – şi de la Landry Coquenard, credincios ţi fidel servitor, despre tâlharii din slujba ducesei de Sorrientčs, se alătură acesteia pentru a servi şi apăra interesele regelui.

Dar o bruscă revelaţie îl fulgeră pe Odet de Valvert: îndrăgostit de o tânără florăreasă numită Muguette – pe numele ei adevărat Florence – află că este fiica lui Concini şi a Mariei de Médicis. Aceasta din urmă şi-a adus fiica nelegitimă la Luvru. În schimb, ducesa de Sorrientčs o ţine pe Loďse sub puterea ei. I-o spune lui Pardaillan, adăugind că nepoata îi va fi înapoiată dacă renunţă la luptă. Pardaillan a refuzat un asemenea târg dezgustător.

Au trecut trei zile de la vizita ducesei de Sorrientčs. Valvert se întorsese la locuinţa lui din strada Cossonnerie. E de la sine înţeles că Landry Coquenard îl urmase. În fiecare zi Valvert venea să-l vadă pe Pardaillan.

După fiecare vizită, care se prelungea mai mult sau mai puţin, pleca şi făcea lungi drumuri în Paris, fie singur, fie urmat de Landry.

Oare încotro mergea? Cel mai adesea dădea târcoale Luvrului. Luvrul în care se afla iubita lui. Cel puţin, el aşa credea şi Pardaillan credea acelaşi lucru. Era o teribilă imprudenţă. În orice clipă risca să se întâlnească nas în nas cu Concini şi cu spadasinii lui. O ştia prea bine, dar era ceva mai tare decât el: trebuia să vină să respire puţin din aerul pe care îl respira Florence a lui.

Ar trebui spus că, pentru a săvârşi această nebună bravadă, care putea să-l coste scump, consimţise totuşi să-şi la anumite precauţii, ca de pildă aceea de a-şi ascunde faţa în gulerul mantalei. Trebuie să mai adăugăm că nu-şi luase această măsură de prevedere decât la insistenţele repetate ale lui Landry Coquenard care, văzând unde îl ducea stăpânul lui, începuse să strige de groază.

Cât despre Pardaillan, el de asemenea îşi petrecea timpul bătând Parisul de la un capăt la altul, absolut singur. Era limpede că, la rândul lui, căuta ceva sau pe cineva. Oare nu cumva pe micuţa Loďse? Am putea spune: nu, cu toată siguranţa. Pardaillan îi spusese Faustei că nu o va căuta. S-ar putea crede că n-a vorbit în vânt. Ştia foarte bine ce spune.

Pe de altă parte, ştim bine că îşi ţinea întotdeauna promisiunile. Şi asta nu-i ceva extraordinar, cum am putea crede la prima vedere, pentru bunul motiv că nu promitea niciodată decât ceea ce era sigur că poate duce la bun sfârşit. Pardaillan promisese că nu-şi va căuta nepoata. Cu alte cuvinte, era sigur că nu avea nevoie să o caute. Şi dacă nu avea nevoie s-o caute, era limpede că nu-şi pierdea timpul s-o facă.

În această nouă şi, cu siguranţă ultimă luptă pe care o ducea împotriva Faustei, singura teamă a lui Pardaillan era să-şi vadă fiul – pe Jehan – aruncându-se şi el în bătălie. Ştia foarte bine că fiul său n-ar fi ezitat o clipă şi ar fi venit de partea lui. Dar ideea de a-şi vedea fiul luptând împotriva mamei sale, într-o luptă care putea şi chiar trebuia să fie mortală pentru unul dintre adversari, ei bine, ideea asta îi era de nesuportat.

Sorţii au vrut ca Jehan de Pardaillan să se afle pe moşia lui, la Saugis, lângă soţia lui, Bertille, bolnavă. Pardaillan se temea să-l vadă pe Jehan venind pe nepusă masă.

Ca să evite această catastrofă, Pardaillan l-a trimis la Saugis pe Escargasse.

Escargasse avea datoria să-şi liniştească prietenul şi stăpânul şi să-l anunţe că domnul cavaler pleca într-o călătorie îndepărtată, în care el şi Gringaille aveau să-l însoţească, fiindcă era vorba de micuţa domnişoară Lodˊse, pe care domnul cavaler spera să o regăsească.

Escargasse, crescut şi stilat de Pardaillan, îşi îndeplinise misiunea cu atâta dibăcie, încât Jehan nu bănuise nimic şi rămăsese lângă soţia lui. Escargasse revenise a doua zi, punându-l pe domnul cavaler la curent cu cele petrecute.

Acum Pardaillan era liniştit: era sigur că Jehan nu va veni la Paris ştiind că tatăl lui nu mai este acolo.

După ce i-a povestit cele întâmplate şi a primit felicitări binemeritate, Escargasse a pus pe masă o pungă rotunjoară cu un sunet plăcut, spunând:

— Din partea domnului marchiz, pentru cheltuielile de drum ale domnului cavaler. Când aceşti cinci sute de pistoli vor fi cheltuiţi, nu va trebui decât să faceţi un semn şi vor veni alţii.

Şi apoi, cu orgoliu:

— Ei, da, suntem bogaţi, slavă Domnului!

Cu un zâmbet de satisfacţie, Pardaillan a înşfăcat punga, a cântărit-o o clipă în mână şi, numaidecât, s-a dus s-o închidă în fundul unui cufăr, mormăind:

— Iată nişte bani care ajung la timp. Naiba să mă ia, dar nu mă gândisem la povestea cu banii, care are totuşi importanţa ei! … Din fericire, Jehan, ştiindu-mă bine, s-a gândit la ea.

Dar imediat după ce a vârât punga la locul cu pricina, a scos-o din ascunzătoare, a luat din ea o bună parte din monede şi le-a pus în altă pungă, băgând restul la loc. Ţinând pungă în mână, s-a aşezat din nou în faţa lui Escargasse. Şi apoi, cu vocea lui repezită:

— Ia asta şi ascultă-mă, îi spuse întinzându-i banii.

Escargasse se conformă: luă banii şi îl ascultă pe Pardaillan, care vorbi destul de mult. Apoi Escargasse se urcă în şa şi plecă. Ieşi din Paris şi, fără să se grăbească peste măsură, ca un om care călătoreşte în voie, a luat-o pe drumul spre Orléans.

Nu ştim exact încotro se îndrepta astfel Escargasse, din ordinul lui Pardaillan. Dar ştim că drumul spre Orléans este în acelaşi timp şi drumul spre sud, spre Spania. Iar Escargasse, ca bun meridional, putea să se facă înţeles cu uşurinţă în spaniolă sau în italiană, la fel ca şi în provensală, gasconă sau franceză.

Cât despre Gringaille, care era parizian, în timp ce Escargasse se ducea la Saugis, acesta se duse pe strada Saint-Nicaise, unde se găsea palatul Sorrientčs, locuinţa Faustei. În fiecare dimineaţă se ducea acolo, iar în fiecare seară venea să spună domnului cavaler tot ce a văzut şi a auzit. Se ducea travestindu-se în fel şi chip şi ştia atât de

bine să se facă de nerecunoscut, încât Valvert, întâlnindu-l de mai multe ori, nu-l recunoscuse.

Aşa încât, după cum se vede, Pardaillan nu rămânea deloc inactiv şi probabil că pregătea una din acele lovituri pe care Fausta avea s-o resimtă straşnic, când o va atinge. Dar e de remarcat că nu-l folosea pe Valvert. Asta pentru că ajutorul tânărului nu-i era absolut indispensabil pentru moment. Şi, apoi, îl ştia îndrăgostit şi Pardaillan, plin de delicateţe şi îngăduinţă, îşi făcea scrupule. Nu voia să-l abată de la iubirea lui în timpul celor câteva momente de răgaz pe care le permiteau duşmanii lor.

Pentru că Pardaillan ştia foarte bine că această linişte care dura de trei zile, acum nu mai putea ţine mult. De altfel, este şi ceea ce îi spunea lui Odet de Valvert, care se miră de inerţia prelungită a Faustei şi a lui Concini.

— Să fii sigur, îi spunea el, că nici nu ne uită, nici nu dorm. Îşi pregătesc treaba şi când vor fi gata, în curând, bănuiesc, vor lovi. Noi trebuie să fim gata să parăm lovitura când ne va fi dată.

— Vom încerca să parăm, răspunse Valvert, cu aerul său liniştit, care însă nu-l înşela pe Pardaillan, dat fiind că el îl formase.

Trebuie spus că Pardaillan nu se înşela deloc. Fausta şi Concini nu erau mai puţin activi ca el. Fausta avusese chiar ideea să se alieze deocamdată cu Concini împotriva lui Pardaillan. Şi s-a dus să-l vadă pe favorit.

Rezultatul a fost că Léonora şi Concini au condus-o numaidecât pe Fausta la Luvru şi au ajutat-o să obţină pe loc o audienţă particulară la regina regentă, audienţă la care cei doi asistau de drept.

Maria de Médicis, ca şi Léonora de altfel, avea pentru prinţesa Fausta, compatrioata ei, o admiraţie care nu era lipsită de un vag sentiment de teamă. A primit-o foarte bine, cu atât mai mult cu cât, fiind în afara dedesubturilor secrete ale acestei alianţe, credea că Fausta venea să-i facă un real serviciu, total dezinteresat.

Fausta ţinea să placă. A făcut tot ce-i stătea în putinţă şi-a dezvăluit toată puterea ei de seducţie, care era, ce-i drept, irezistibilă, când voia ea. Şi a cucerit-o pe această femeie superficială şi – hai s-o spunem – cu o minte destul de îngustă, care era Maria de Médicis.

A ieşit cum a vrut Fausta: ea a fost cea care a luat conducerea acestui consiliu secret, ce se ţinea între ei patru şi ea a fost cea care a dictat măsurile cuvenite. Şi a făcut-o cu atâta dibăcie şi fineţe, încât Léonora – care era singura ce-i putea ţine piept – până şi ea s-a lăsat păcălită. Putea foarte bine să se creadă că măsurile erau luate de ei toţi, când de fapt ele fuseseră sugerate doar de Fausta.

Aşa încât, atunci când s-au despărţit, toţi patru erau încântaţi unul de altul, ceea ce nu era în măsură să-i displacă Faustei. Ba mai mult, Maria de Médicis nu mai vedea decât prin ochii ducesei de Sorrientčs. Pentru că, oficial, Fausta nu avea alt nume.

Deci, pentru a ne întoarce de unde am plecat, trecuseră trei zile în timpul cărora nici Fausta, nici Concini nu dăduseră semn de viaţă. A patra zi, pe când se întorcea după unul din misterioasele drumuri pe care le făcea în Paris, Pardaillan găsi un bilet pe care îl deschise în grabă, recunoscând scrisul lui Valvert. Biletul conţinea doar atât: „Vă aştept la mine. Veniţi, domnule, cât mai urgent.”

Pardaillan avea spada la cingătoare. Îşi strecură un pumnal în tunică, luă, pentru orice eventualitate, o pungă bine garnisită şi plecă numaidecât în strada Cossonnerie.

Această stradă, pe care vechile planuri ale Parisului o desemnează sub numele de Cochonnerie, ca toate străzile învecinate Halelor, îşi datora numele unui anume tip de negoţ.

Strada Cossonnerie era în mare parte locuită de cossonieri care îşi făceau negoţul. Ce este un cossonier? – un vânzător de păsări.

În momentul în care a ajuns Pardaillan, probabil că târgul era în toi, pentru că erau o mulţime de cumpărători. Dacă

Pardaillan ar fi fost mai puţin preocupat de biletul laconic şi oarecum îngrijorător al lui Valvert, ar fi observat cu siguranţă înfăţişările dubioase şi mutrele bune de spânzurătoare ale unui mare număr dintre aceşti amatori de păsări care umpleau strada. Probabil că asta i-ar fi dat de gândit.

Şi, fără îndoială, s-ar fi întors din drum numaidecât, trimiţând un băiat de la han pentru a afla ceva, la locuinţa lui Valvert.

Dar Pardaillan, preocupat fiind, n-a dat nici o atenţie acestei pieţe pe care o cunoştea prea bine, pentru că locuia la doi paşi. A intrat pe alee şi a urcat sprinten scările.

Cheia era în uşa lui Valvert. Lucrul nu l-a surprins pentru că fusese chemat „de urgenţă” şi a năvălit înăuntru.

Valvert era acolo. Singur. Se plimba agitat între uşă şi fereastră. Îndată ce-l zări pe cavaler, strigă:

— În fine, domnule, iată-vă! De două ore îmi macin nervii de nerăbdare şi grijă, aşteptându-vă!

— Dar ce se întâmpla? întrebă Pardaillan.

— Cum, ce se întâmplă! Se holbă Valvert, dar, domnule, aştept să-mi spuneţi! …

Pardaillan îl fixă cu ochi scânteietori.

Văzu că celălalt are aerul unuia picat din lună. Se încruntă arcuindu-şi sprânceana şi, cu aerul acela rece pe care şi-l luă întotdeauna când simţea bătălia iminentă, zise:

— Iată ce ciudăţenie! Mă chemaţi, alerg în grabă mare, dau să vă întreb despre ce este vorba şi îmi întoarceţi întrebarea!

— Nu v-am chemat deloc, domnule, protestă Valvert, din ce în ce mai uluit. Dimpotrivă, dumneavoastră mi-aţi ordonat să vă aştept aici şi să nu mă mişc până nu veniţi.

Şi Valvert avea aerul că trece de la mirare la stupefacţie, în timp ce Pardaillan îşi regăsise acel sânge rece cu totul special care nu-l părăsea niciodată când acţiona. El începea să întrevadă adevărul. A priceput din instinct că nu era

cazul să mai întârzie. Foarte calm, foarte stăpân pe el, întrebă:

— Răspundeţi-mi scurt. Şi răspundeţi-mi fără să puneţi întrebări: unde, când şi cum v-am ordonat să mă aşteptaţi la voi şi să nu vă mişcaţi până nu sosesc?

— Aici. Acum două ore. Printr-un bilet pe care l-am găsit pe masa mea, răspunse laconic Valvert.

— Arată-mi biletul.

— Iată-l.

Valvert căută pe masă acolo unde pusese biletul şi i-l întinse lui Pardaillan. Acesta îl luă şi îl citi.

— Este atât de perfect imitat scrisul meu încât şi eu m-aş fi păcălit. Dar ascultă bine, Odet. N-am venit aici în absenţa dumitale, cum spune acest bilet. Biletul ăsta nu l-am scris eu. Aşa cum nici dumneata nu ai scris celălalt bilet pe care l-am primit eu.

Spunând acestea, Pardaillan scoase din buzunar biletul ce-l primise la Grand-Passe-Partout şi i-l întinse lui Valvert.

Şi, ca şi Pardaillan, tânărul strigă:

— Dar este chiar scrisul meu!

— Pe toţi dracii! N-am avut nici umbră de îndoială.

— Dar nu eu v-am scris, domnule! Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă, explică cu răceală Pardaillan, că se voia ca noi doi să fim împreună aici! Asta înseamnă că în dedesubturile acestei poveşti este Fausta!

Şi, aranjându-şi spada cu un gest rapid, spuse cu vocea sa de bătălie:

— S-o luăm din loc, Odet. Tavanul se va nărui deasupra capetelor noastre, podeaua se va prăbuşi înghiţindu-ne, casa va sări în aer sau va arde, cine ştie! S-o luăm din loc cât mai repede şi să dea Domnul să nu fie deja prea târziu! …

Se repeziră spre scară, pe care o coborâră în trombă. Valvert, din momentul în care se văzu lansat în acţiune, îşi regăsise numaidecât acel sânge rece care-l făcea să semene cu Pardaillan… Pardaillan la douăzeci de ani. Coborâră deci,

în goană. Dar, cum amândoi aveau sânge rece, îşi măsurau salturile astfel încât să facă, pe cât posibil, cât mai puţin zgomot. Cu toate astea, făcură ceva mai mult zgomot decât ar fi vrut. Cineva, acolo jos, îi auzise. O voce care gâfâia le strigă, mai curând urlă:

— Nu ieşiţi pentru numele lui Dumnezeu!

Se opriră brusc.

— Tu eşti Landry? strigă Valvert aplecându-se peste balustradă.

— Da, domnule, răspunse Landry Coquenard, căci într-adevăr, el era.

Şi adăugă:

— Urcaţi înapoi, domnule, urcaţi înapoi. Este prea târziu.

Pardaillan îl măsurase pe Landry Coquenard cu privirea sa sigură.

Şi trebuie admis că privirea i-a prins bine încât nu avu nici o secundă de ezitare:

— Trebuie să urcăm, spuse el.

— Şi încă repede, fir-ar să fie! rosti Landry, ca şi cum l-ar fi auzit.

Urcară din nou treptele câte patru, de data asta fără să se mai îngrijească de zgomot. Ajunşi pe palier, Landry Coquenard fu numaidecât lângă ei. Intrară în locuinţă.

Dar Pardaillan, care se gândea la tot, înainte de a intra scoase cheia din broască, o puse pe dinăuntru şi încuie de două ori. După care privi atent uşa. O singură privire îi ajunse.

„Nu va rezista la patru lovituri” îşi spuse stăpânindu-şi un oftat.

O lăsă baltă. Ascultă ce spunea Landry Coquenard răspunzând la o întrebare a lui Valvert.

— Domnule, până în strada Marché-aux-Poirées drumul este barat de arcaşi sub comanda şefului poliţiei, domnul Louis Seguier în persoană. Strada Saint-Denis este barată de alţi arcaşi comandaţi de cei doi locotenenţi ai comandantului, domnii Ferraud şi Lefour. Sunt cam

cincizeci de fiecare parte. Ar fi curată nebunie dacă am încerca să trecem. Nu avem altă soluţie decât să fugim pe fereastră, chiar cu riscul de a ne rupe oasele dacă ne împiedicăm sau dacă ne vine ameţeală.

— Să vedem fereastra, spuse Pardaillan.

Se duse la lucarnă, care era deschisă. Odet şi Landry îl urmară.

Toţi trei priviră pe fereastră evitând să se arate. Pardaillan scoase un lung şuierat de admiraţie.

— Concini… şi Rospignac! … în faţa porţii! … spuse Valvert.

— Roquetaille şi Longval şi toată turma lor, mai spuse Landry Coquenard, a cărui furie nu contenea niciodată.

— Contele d'Albaran, care o reprezintă aici pe Fausta, spuse la rândul-i Pardaillan, cu un râs înfundat.

Din nefericire era adevărat.

Capitolul 2

Ieşirea din încercuire.

Strada Cossonerie mergea din strada Saint-Denis până la strada Marché-aux-Poirées, în inima halelor. Pe partea asta era un grup de arcaşi. Landry Coquenard nu exagerase cu nimic spunând că erau vreo cincizeci sub ordinele comandantului în persoană. Pe partea străzii Saint-Denis, împrăştiaţi şi în stânga şi în dreapta străzii, o trupă, tot atât de numeroasă şi de formidabilă, oprea trecerea.

Între cele două trupe de arcaşi fusese lăsată o distanţă apreciabilă, unde nu se afla nimeni. Şi acest spaţiu era ocupat de Concini şi oamenii lui. Erau cam douăzeci şi în fruntea lor căpitanul Rospignac şi locotenenţii săi: Roquetaille, Longval, Eynaus şi Louvignac. Pe deasupra, mai erau cam treizeci de oameni cu nişte figuri ca din topor, a căror prezenţă Pardaillan n-o remarcase când trecuse pe stradă, iar acum erau îngrămădiţi în spatele oamenilor lui Concini, de care ascultau. Fără să mai vorbim de Concini şi de căpetenii, erau acolo pe puţin cincizeci de oameni înarmaţi până în dinţi.

În fine, d’Albaran se aşezase lângă Concini. El nu avea cu el trupa lui obişnuită, formată din vreo zece oameni. Se mulţumea să observe şi părea că i-a lăsat lui Concini grijă de a conduce operaţiunea.

Pe scurt, două sute de oameni asediau casa.

Inutil să spunem că toate ferestrele dinspre stradă erau larg deschise şi o mulţime de curioşi se înghesuiau în dreptul lor.

Lucrul ciudat pe care cei trei asediaţi l-au observat numaidecât a fost că nu se afla nimeni la ferestrele casei în faţa căreia se aflau. Toate ferestrele acestei case erau închise. Pardaillan dădu o explicaţie plauzibilă:

— Probabil că au scos toţi locatarii din casă.

— Da, e posibil, spuse Valvert.

Şi adăugă, fără să se arate emoţionat:

— Poate că au intenţia să ne facă să sărim în aer.

— Dacă nu cumva vor să ne frigă ca pe nişte purcei de lapte, insinua Landry Coquenard pe un ton lugubru.

— De fapt, întrebă Pardaillan, ce ştii tu?

— Ca să zic aşa, nimic, domnule, spuse Landry Coquenard cu o voce plângăreaţă.

Şi explică:

— Mă întorceam acasă. La cotul Saint-Eustache l-am zărit pe comandant cu arcaşii lui venind din direcţia Croix-du-Trahoir. După un timp mi-am dat seama că o luaseră în aceeaşi direcţie cu mine. Am ajuns pe strada Cossonnerie. Instinctiv m-am întors să văd dacă arcaşii erau tot în urma mea. Şi am văzut că se instalaseră în strada Marché-aux-Poirées, închizând intrarea străzii noastre. Am mers mai departe pe partea străzii Saint-Denis. Şi am observat alţi arcaşi care barau drumul pe partea aceea. Eram prins între două focuri. A început să-mi fie frică. Dar încă nu realizăm ce unelteau.

— Continuă, spuse cu răceală Pardaillan şi fii scurt.

— În momentul acela, reluă Landry Coquenard, vreo zece arcaşi au intrat pe strada noastră. I-au poftit pe locuitorii

străzii să-şi zăvorască porţile şi să nu se mai mişte de-acasă. Celor care spuneau că nu locuiesc pe strada asta li s-a ordonat s-o ia din loc cât mai repede. Pot să vă asigur că nu au aşteptat să li se spună a doua oară.

— Aşadar, îl întrerupse Pardaillan, privindu-l scrutător, drept în ochi, ai fi putut foarte bine în clipa aceea să te retragi, dacă ai fi vrut?

— Foarte uşor, domnule.

— De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că tocmai atunci au sosit gărzile domnului Concini. Văzându-i, am înţeles, prea târziu din păcate, despre ce era vorba.

— Era mai mult ca oricând momentul să-ţi iei picioarele la spinare, insistă Pardaillan. Pentru că în fine, eşti lămurit ce soartă te paşte din partea fostului tău stăpân, dacă pune mâna pe tine.

— E adevărat că ăsta a fost primul meu gând. Dar mi-am spus: „Domnul conte este cu siguranţă sus. Probabil că habar n-are ce se întâmplă în stradă. Poate coborî dintr-o clipă într-alta şi atunci e pierdut. Trebuie neapărat să-l previn.” Şi am intrat, domnule.

Mândrul Landry Coquenard spusese toate astea cu simplitate. Nici nu-i trecea prin minte că făcea o faptă eroică demnă de admirat.

Odet de Valvert, profund impresionat de această dovadă de devotament, se încordă pentru a nu lăsa să i se vadă emoţia. Pardaillan îl cercetă un moment în linişte. Şi, cu o voce foarte blândă, spuse:

— Tu eşti un viteaz, Landry.

— Nu, domnule, răspunse trist Landry Coquenard, sunt un fricos. Chiar foarte fricos. Vă asigur, domnule, că eu niciodată nu caut bătaia. Şi dacă ea este aceea care mă caută, nu ezit să-mi iau picioarele la spinare, fără nici un fel de ruşine, dacă pot s-o fac.

— Şi dacă nu poţi fugi? întrebă Pardaillan surâzând fără voia lui.

— Atunci, domnule, făcu Landry Coquenard, cu un aer de o hotărâre crâncenă, îmi apăr pielea… Şi încă straşnic, vă asigur.

Şi cu naivitate:

— Pe bunul Dumnezeu, ţin la pielea mea! …

— Ei bine! zise Pardaillan cu aceeaşi răceală, să încercăm să ne apărăm pielea cât putem mai bine, pentru că toţi trei suntem ameninţaţi.

Se uită din nou pe fereastră. Arcaşii, la cele două capete ale străzii, continuau să aştepte. Concini şi oamenii lui, în faţa porţii, nu acţionau în nici un fel. Concini stătea de vorbă destul de vioi cu d’Albaran.

— Ce dracu pot pune la cale? murmură Pardaillan cu oarecare dispreţ.

Da, mai cu seamă această necunoaştere a intenţiilor duşmanului provoca temeri. Aşteptând ca un indiciu să-l lămurească, Pardaillan începu să observe acoperişurile.

— Dacă vom fi siliţi să fugim pe acolo, avem nouăzeci şi nouă şanse dintr-o sută să ne rupem oasele de caldarâm.

— Da, dar avem o şansă s-o scoatem cumva la capăt, spuse Valvert.

— Desigur. Dacă nu putem face altfel, va trebui să încercăm şansa asta.

— Atenţie! Intră în casă, avertiză Landry Coquenard.

Într-adevăr, vreo douăzeci de gărzi intrară în linişte şi ordine, doi câte doi. Rospignac era în fruntea lor.

Pardaillan şi Valvert părăsiră fereastra. Landry Coquenard continua să supravegheze strada.

— Dacă vin aici, spuse Pardaillan, uşa asta nu ţine nici un minut.

— Putem să ne plasăm pe scară, propuse Valvert. Nu este atât de largă. Noi doi le putem da zdravăn de furcă.

— Fără îndoială. Dar sunt prea mulţi. Până la urmă vom fi copleşiţi de numărul lor. Şi apoi… Nu este sigur că vor veni aici. Cine ştie dacă nu vor să ne facă să sărim în aer sau să dea foc casei, cum aţi spus adineaori, observă Pardaillan.

Şi bătând furios din picior:

— Ei drăcia dracului! Nu vreau ca Fausta să mă ucidă! … Mai târziu când îi voi dejuca proiectele, asta îmi va fi indiferent! … Dar acum, la începutul luptei, să mă las suprimat, să-i las câmp liber, asta nu se poate! …

— Atunci decideţi, domnule.

— E gata hotărât: să plecăm, ordonă Pardaillan.

El se întoarse spre fereastră. E sigur că deja calculase toate posibilităţile şi stabilise ce urma să facă atunci când va fi pe acoperiş, căci spuse:

— Niciunul din aceşti oameni nu va risca să ne urmărească pe acest drum. Trebuie să fii încolţit de moarte, ca noi, pentru a o face… Deci n-avem a ne teme de un atac pe la spate… Aşa că pot, fără scrupule, să trec primul. Pot s-o fac cu atât mai mult cu cât ne-ar putea pândi la una din acele lucarne pe care le văd.

— Pentru ce, insinua Landry Coquenard, nu ne-am strecura printr-una din acele lucarne… dacă vom reuşi să ajungem până acolo?

Pardaillan îl privi fix. Era puţin palid, dar în fond, domnul Landry Coquenard nu-şi pierdea deloc cumpătul.

— Deci tu crezi că ei nu ne vor vedea? întrebă el cu blândeţe. Nu vom face decât să dăm înapoi pentru a sări mai bine.

— E drept, recunoscu Landry.

— Nu, reluă Pardaillan, trebuie, dimpotrivă, să evităm lucarnele pe care le vom întâlni în drumul nostru. Aveţi încredere în mine şi urmaţi-mă… fără să pierdeţi pasul, dacă puteţi.

Îşi scoase spada. Valvert şi Landry făcură acelaşi lucru. Ieşi pe fereastră şi alunecă uşor pe streaşină îngustă. Aici, cu spada în mână, făcu doi paşi în direcţia Halelor şi se opri, aşteptându-i pe ceilalţi doi.

Jos, în stradă, apariţia lui provocă strigăte de groază.

Imediat după aceea urmă Landry Coquenard şi, în spatele lui, apăru Odet de Valvert. Şi această dublă apariţie, ca şi

prima, a fost primită cu strigăte sălbatice, urlete îngrozitoare şi înjurături dezgustătoare.

— La drum! porunci scurt Pardaillan.

Şi plecă imediat. Ceilalţi doi îl urmau cu arma în mână. Mergeau încet, dar cu paşi siguri. Priveau ţintă în faţa lor, evitând cu grijă să se uite în gol, ferindu-se de atracţia lui sinistră. Şi atunci, asupra străzii se lăsă o tăcere avidă.

Pardaillan înainta mereu în direcţia Halelor. Trecuse deja de două sau trei case. Deodată se opri şi, fără să se întoarcă, spuse:

— Staţi!

Şi numaidecât continuă:

— Atenţie, vor îndrepta archebuzele spre noi. Lungiţi-vă pe panta acoperişului.

Vorbind astfel, le şi dădu exemplul. Îl imitară cu toată promptitudinea pe care le-o permitea un echilibru instabil. În acelaşi moment izbucniră mai multe detunături, provocând laolaltă o explozie teribilă. Auziră gloanţele şuierând deasupra capetelor lor, izbindu-se cu un sunet sec de olane.

Pardaillan se ridică cu grijă, spunând:

— Să mergem! … Şi să nu pierdem nici o secundă, căci o vor lua de la capăt.

Plecară cât mai repede. Cei trei fugari înaintau tot atât de încet, dar sigur. Pardaillan se înverşuna în scopul pe care îşi propusese să-l atingă şi de care se apropia încet-încet. Ţelul pentru moment, era locul în care cele două acoperişuri se apropiau. Ele alcătuiau un fel de deschizătură îngustă, la stânga şi la dreapta căreia se ridicau cele două acoperişuri abrupte. Formau astfel un fel de sprijin, ca două proptele, ferindu-i de cădere. Se aflau într-un spaţiu strâmt, ca o cuşcă, dar destul de solid, unde puteau călca cu pas sigur, eliberaţi de oribilă spaimă a pasului greşit care ar fi putut să-i arunce în gol.

Mai mult, fiindcă trebuiau s-o ia la stânga, se îndepărtau de strada Cossonnerie şi de cei care o păzeau. Vor deveni

invizibili, li se va pierde urma şi nu vor mai sta în bătaia archebuzelor, aşa cum se întâmplase.

Cei de jos au înţeles manevra, au înţeles că prada le va scăpa. Se auziră vociferări urmate de noi ordine. Archebuzele fură reîncărcate, în mare grabă.

Pardaillan a mărit şi mai mult pasul. Şi brusc, sări în partea stângă şi dispăru strigând:

— Repede.

Deodată se întoarse. Landry Coquenard apăru şi el. Îl înşfăcă zdravăn, trăgându-l spre el, îl ridică, îl împinse în spatele lui. Din nou îşi întinse cleştii puternici care erau mâinile lui, îl apucă pe Odet de Valvert, cum îl apucase şi pe Landry, îl ridică în braţele lui viguroase şi se lăsă pe burtă, trăgându-l după el.

Era şi timpul: o nouă explozie, mai puternică decât prima, parcă salută această miraculoasă retragere care se petrecuse cu bine şi cu viteza fulgerului.

Porniră din nou, cu Pardaillan în frunte. După un timp destul de lung începură să meargă uşor şi fără risc. Coteau mereu între două acoperişuri.

Deodată Pardaillan îi preveni:

— Atenţie, vom merge pe această streaşină. Vom ajunge la un acoperiş foarte ascuţit. Pe-aici vom putea merge ca şi pe celălalt. Dar, asta înseamnă că ne vom întoarce în strada Cossonnerie şi vom fi prinşi dacă vom încerca să coborâm. Acum ţine bine minte ce-ţi spun, adăugă el adresându-se direct lui Landry, dacă reuşim să trecem de acest acoperiş, de partea cealaltă poate avem o şansă de salvare. Reţine bine deci: poate. Cu alte cuvinte, nu sunt deloc sigur.

— Să trecem de acest acoperiş, se nelinişti Landry Coquenard, care este al dracului de abrupt, domnule! Va fi un adevărat miracol dacă nu-vom aluneca şi nu ne vom rupe oasele căzând!

— Rămâne de văzut, făcu Pardaillan cu mâna sa rece. Dacă nu te temi să cazi viu în mâinile fostului tău stăpân, întoarce-te, încalecă prima lucarnă pe care o găseşti,

coboară şi predă-te lui Concini. Noi doi, Valvert şi cu mine, ne vom asuma riscul de a ne rupe oasele. Ceea ce probabil se va întâmpla, căci manevra, dificil de realizat în trei, devine aproape imposibilă în doi. Hotărăşte-te.

— Am şi decis, spuse hotărât Landry, mai bine moartea decât să cad viu în mâinile lui Concini. Aşa încât, domnule, dacă trebuie să mă arunc în apă, puţin îmi pasă dacă o fac aici sau în altă parte.

Pardaillan zâmbi.

— Am să-ţi explic manevra, spuse el.

Şi într-adevăr, le-a explicat-o.

— Aţi înţeles? întrebă la sfârşit.

— Am înţeles, domnule, răspunse Landry.

— Te simţi destul de puternic, nu-i aşa?

— Nu vă temeţi, domnule, sunt mai puternic decât s-ar părea, îl linişti Landry.

— În cazul ăsta să mergem, porunci Pardaillan, e nevoie de sânge rece şi totul se va sfârşi cu bine.

Porni din nou în frunte. O luă de-a lungul jgheabului, îl trecu, ajunse la acoperişul de care vorbise şi se opri în locul pe care şi-l fixase. Reluaseră aceeaşi poziţie ca şi la început. Landry la mijloc, Odet la urmă. Şi îndată ce apărură, în stradă începură strigătele, dovedind că au fost văzuţi. Din fericire nu erau în bătaia gloanţelor.

Pardaillan aştepta nemişcat pe marginea acoperişului, golul căscându-se la picioarele lui, nefiind nevoie decât de o mică mişcare greşită pentru a se prăbuşi. Landry se opri lângă el. Se aplecă cu grijă, se culcă pe panta ameninţătoare a acoperişului, cu spatele spre gol, cu picioarele bine proptite în jgheab. Când se simţi bine instalat, îşi adună toate forţele şi spuse:

— Hop!

Era semnalul pe care îl aştepta Valvert, care trebuise şi el să stea nemişcat ca Pardaillan. Imediat, el se prinse de picioarele lui Landry şi avansă uşurel pe spatele acestuia. Nu rămase aşa nici măcar o secundă, începu să se caţere cu

o abilitate şi o uşurinţă cu adevărat admirabile. Ajunse la umerii lui Landry, pe care îşi puse picioarele. Atunci Landry ridică braţele şi îl prinse de glezne.

Era a doua treaptă a acestei fantastice scări umane care se sprijinea pe panta abruptă şi alunecoasă a acoperişului, deasupra vidului.

În stradă se aşternuse din nou liniştea: Concini, d'Albaran, Rospignac şi toţi ceilalţi nu slăbeau din ochi manevra aceasta nebună şi înspăimântătoare în speranţa, desigur, că ea se va sfârşi printr-o catastrofă, dar nu fără un sentiment de admiraţie pentru îndrăzneţii care o executau.

Simţindu-se mai în siguranţă, Valvert dădu la rândul său semnalul aşteptat de cavaler. Şi acesta repetă, cu tot atâta îndemânare şi iscusinţă, aceeaşi manevră. Atinse creasta acoperişului care îi venea până peste umeri. Se agăţă de ea, se ridică prin forţa pumnilor, o încălecă şi se întinse pe burtă, cu picioarele atârnându-i fiecare de câte o parte.

Toate astea nu-i luaseră nici măcar o secundă. Nu zăbovi. Se prinse bine, îşi încordă muşchii şi întinse mâna.

Valvert i-o prinse. Atunci, Pardaillan, încet, metodic, plin de siguranţă, cu o forţă care anula iminentul pericol, trase spre el. Îl trase pe Valvert, care îl târa după el pe Landry Coquenard agăţat de glezna lui.

Mâinile lui Valvert ajunseră la creasta acoperişului, de care se prinseră. La rândul lui, ajutat de Pardaillan care-l apucă de umeri s-a ridicat proptindu-se în mâini. Landry Coquenard ajunse astfel la nivelul mâinii lui Pardaillan. Acest cleşte viu îl prinse şi nu-l mai scăpă. El însă eliberă gleznele stăpânului său care acum era călare pe creasta acoperişului şi se dădu la o parte ca să-i facă loc. Landry Coquenard n-a trebuit să facă nici un fel de gimnastică. Pardaillan şi Valvert care-l apucaseră la rândul lor, îl ridicară ca pe un fulg şi-l aşezară pe burtă între ei.

Răsuflară! Dar nu prea mult: poate o clipă. Începură manevra de coborâre a acoperişului, mai periculoasă, mai

plină de dificultăţi, decât căţăratul. Numai că de data asta Pardaillan coborî primul.

Se agăţă de gleznele lui Valvert, la rândul lui agăţat de gleznele lui Landry Coquenard şi alunecă până în dreptul burlanului. Asta era un fleac în comparaţie cu ce mai rămânea de făcut pentru a sfârşi cu bine întreaga manevră.

Landry Coquenard rămăsese sus, pe creasta acoperişului de care se cramponase cu amândouă mâinile. Imediat ce Pardaillan şi-a simţit picioarele sigure pe ele, l-a înşfăcat pe Valvert care, la rândul lui, îl ţinea pe Landry şi rosti:

— Hai!

Numaidecât, Landry Coquenard îşi deschise mâinile şi închise ochii, simţind că ajunseseră la momentul critic, în care toţi trei erau la cheremul unei posibile greşeli a lui Pardaillan.

Dar Pardaillan făcu faţă acestui nemaipomenit efort fără să-i slăbească puterile. Cu braţele lui, reuşi să-i aducă pe cei doi pe acelaşi loc cu el. Porniră din nou cu mai multă siguranţă fiindcă se simţeau pe un teren mai larg, mai prielnic, unde se temeau mult mai puţin de pasul greşit şi fatal.

Deodată Pardaillan se opri şi vorbi cu un glas straniu:

— Aici e capătul. Sărim.

Şi toţi trei se aruncară în gol.

În strada Marché-aux-Poirées, urmat de banda care urla, Concini, nebun de furie văzând că tocmai îi scăpase prada ce se refugiase în braţele morţii, Concini deci alergă degrabă, vrând măcar să aibă satisfacţia de a contempla şi de a insulta cadavrele celor pe care-i ura de moarte.

D’Albaran îl urmă cu mersul lui liniştit şi apăsat. El părea satisfăcut şi avea şi de ce, de vreme ce misiunea lui era, din fericire, îndeplinită: Fausta nu-i ceruse să-l prindă viu pe Pardaillan ca să-l tortureze, cum visa s-o facă Concini. Îi ceruse pur şi simplu să-l suprime prin orice mijloace.

Ori, Pardaillan sărise din vârful acoperişului: patru etaje. Fără îndoială că se făcuse zob de caldarâm. Poate că nu era

chiar pe lumea cealaltă. Dar în orice caz nu putea să agonizeze prea multă vreme. D’Albaran putea să afirme cu toată certitudinea că stăpâna lui scăpase de el.

Capitolul 3

Doamna în alb.

Am mai spus că majoritatea străzilor învecinate cu Halele îşi datorau numele negustoriei care se făcea acolo. Strada Feure făcea parte din ele. Se ştie că „Feuré”, din cuvântul vechi francez feurre sau fouarre însemna paie, furaje. Într-adevăr, negoţul care domina strada era cel cu furaje. Printr-un fel de corupţie lingvistică, numele străzii Feure devenise la vremea această Stradă Fers. Dar dacă numele străzii era uşor deformat, negustorii de fân, paie şi ovăz rămăseseră acolo şi-şi ţineau târgul obişnuit.

Lucrul acesta are utilitatea lui, pe care o vom descoperi numaidecât.

Una din casele de pe strada Fers era o casă burgheză, cu un aer destul de modest. În casă locuia de un an sau doi, o „doamnă şi domnişoara ei”. Aşa se spunea în cartier. Când era obligată, doamna îşi dădea un nume burghez destul de comun şi de răspândit. Şi, în această casă, ea şi cu fiica ei duceau o existenţă retrasă şi foarte modestă. N-avea importanţă, dar pentru că avea un aer foarte demn i se dădea acest titlu de doamnă, iar fetei ei, cel de domnişoară.

Amândouă se ocupau de broderie. În mod evident, niciuna, nici alta, nu o făceau cu un scop anume, ci mai degrabă ca să le treacă timpul.

Uneori mama vorbea. Şi asta pentru a spune cu o voce dulce:

— Du-te şi vezi dacă vine, Giselle.

Şi tânăra, Giselle, fiindcă acesta îi era numele, se ridica, se ducea la fereastră şi suspina, venind să se aşeze din nou:

— Nu vine, mamă.

Asta era tot. Odată, ea adăugă:

— Dar măcar va veni? … De când a ieşit din infernul lui, l-am văzut de-abia de două ori. A plecat iarăşi. De câteva zile

şi-a anunţat vizita. De câteva zile bune îl aşteptăm în zadar. Va veni oare astăzi? Dragă mamă, eu nu mai îndrăznesc să sper.

Şi mama răspunse:

— El nu face nici ce vrea, nici cum vrea, draga mea Giselle. El nu-şi mai aparţine. El aparţine cauzei sale. Şi apoi, câte precauţii trebuie să-şi ia!

Ea părea să-l scuze pe acela pe care amândouă îl aşteptau. Tânăra aşa înţelese. Ea protestă cu o uşoară mândrie:

— Ferească Dumnezeu, mamă, să-mi permit a critica comportarea tatălui meu. Sunt o fiică prea supusă şi respectuoasă. Numai că îmi fac griji pentru el… Mă tem mereu să nu i se întâmple ceva rău, vreun accident.

— Vai! suspină mama, într-adevăr, în formidabila aventură în care s-a lansat, trebuie să se lupte cu o mulţime de duşmani, pentru a scăpa dintr-o sumedenie de pericole care-l ameninţă fără încetare. Şi, cu un suspin de regret:

— Eram atât de fericiţi înainte. Şi am mai putea fi încă… Ah! De ce a trebuit să-i vină aceste idei! …

— El este stăpânul, spune Giselle cu tărie, ca un argument fără replică.

— Pentru ce aceste himere, aceste nebunii? continuă mama, ca şi cum n-auzise. De câte lacrimi nu ne-ar fi scutit, de câte crunte decepţii, dureroase umilinţe, mizerii, torturi de toate felurile. Fără a mai socoti cei mai frumoşi ani ai vieţii pierduţi iremediabil! …

— El este stăpânul, repetă Giselle cu o blândă încăpăţânare.

— Eram atât de fericiţi! repetă mama cu lacrimi reţinute în ochi.

— Vom mai fi fericiţi, dragă mamă, vei vedea! strigă Giselle înlănţuind-o cu braţele şi strângând-o cu pasiune.

— Tu, da, copilul meu adorat, făcu mama înapoindu-i cu tandreţe blândele mângâieri. Tu vei fi fericită, după cum meriţi să fii.

Şi clătinându-şi capul blond, cu o expresie de o decepţie de nedescris:

— Dar eu! Nu voi mai fi niciodată! Pentru că niciodată nu-l voi mai regăsi pe Charles al meu de altădată… Charles pe care atât de mult îl iubeam… şi care nu mă adora decât pe mine, numai pe mine.

Şi din nou, doamna în alb recăzu pe gânduri dureroase care evocau, sinistru, o fericire pierdută care nu va mai reveni niciodată. Sau cel puţin ea avea acest presentiment funest.

Giselle suspină, încojurându-şi mama cu o căldură pasionată.

Mai trecu ceva timp. Pentru a suta oară, Giselle privi pe fereastră. Şi de această dată, un strigăt izbucni de pe buzele sale:

— El este!

Părăsi în grabă fereastra, fugi lângă mama sa, o cuprinse cu braţele, îi acoperi faţa cu sărutări şi, plângând şi răzând deopotrivă, nebună de bucurie, îngăimă:

— El e, dragă mamă, e tatăl meu! … L-am recunoscut după mers! … Hai, nu mai plânge! … Iată-l! … Dar, nebuna de mine! Alerg să-i deschid! …

Şi, cu paşi sprinteni şi uşori, plină de graţie, alergă la uşă, sări treptele în salturi suple de căprioară tânără, dispăru pe alee, trase zăvoarele de la poartă, deschise larg, ieşi în prag şi, cu inima zbătându-i-se în piept, privi în direcţia Marché-aux-Poirées.

Bărbatul, tatăl fetei, tocmai intrase pe stradă. Giselle, în prag, îl privea cu ochi luminoşi umezi de lacrimi de bucurie, în care se citea toată tandreţea ei filială. Aştepta.

În acest moment, o căruţă cu fân care stătea în faţa unei porţi, la două case depărtare, se urni, venind în direcţia cavalerului. Strada era îngustă. Căruţa, umplută cu fân până la înălţimea unui etaj, oprea toată trecerea. Tânăra, ca să-i facă loc când trecu prin dreptul ei, trebui să se retragă pe alee. Cavalerul trebui la rându-i să se oprească, să se

ferească lipindu-se de zid. Căruţa trecu încet, greoi, scârţiind, trasă de doi cai mânaţi de un căruţaş nepăsător.

Cavalerul reuşi să-şi reia drumul. Îşi zări fiica, mări pasul şi ajunse alături de ea. O cuprinse în braţe, o strânse tandru la pieptul său, îi acoperi fruntea virginală şi buclele aurii cu sărutări, murmurând:

— Copila mea! Copila mea dragă! Scumpa mea Giselle!

— Tată! Bunul meu tată! bâiguia Giselle, iată-vă în sfârşit! … Viu şi nevătămat, slavă Domnului.

Se îmbrăţişară din nou. Se priveau, se examinau. Tatăl, desigur, îşi adora fiica, iar ea avea pentru el aceeaşi adoraţie, dublată de o înflăcărată veneraţie.

Uitară de ei înşişi astfel, pentru un moment care le păru amândurora mai scurt de o secundă, dar care în realitate se prelungi mai multe minute.

Pardaillan ştia bine că strada Fers era strada vânzătorilor de nutreţ. Şi atunci când îi vorbise lui Landry Coquenard de acea unică şansă pe care o aveau poate de a scăpa cu bine, la asta se gândea. Pardaillan îşi spunea că, dacă ar avea „şansa” de a ajunge la strada Fers, ar avea, „poate”, această a doua şansă de a găsi o grămadă de fân, de nutreţ oarecare pe care să poată sări fără riscul de a-şi rupe oasele. Şi atunci, de fapt, ar fi avut „poate şansa finală” de a scăpa nevătămaţi.

Şi aceasta, grămada aceasta de fân salvatoare pe care o tot căutau cu disperare de sus, de pe acoperiş, după ce avuseseră „şansa” de a face îndrăzneţul tur de forţă şi de îndemânare care era escaladarea unui acoperiş ascuţit care îi dusese acolo unde aveau nevoie. Din nefericire, şansa părea să-i fi abandonat. Se săturase să se tot uite în stradă, cu riscul de a fi cuprins de ameţeală şi să cadă în gol. Nu găsea ce căuta.

Şi în acest moment, când începuse cu-adevărat să dispere, sfârşise prin a găsi. O poartă tocmai se deschisese larg şi ieşise o căruţă încărcată cu fân. Pardaillan o arătase însoţitorilor săi spunând:

— Aici e sfârşitul. Sărim!

Şi săriseră, unul după altul. Şi nu avuseseră nimic, decât o zdruncinătură destul de puternică.

Până atunci, Pardaillan nu-şi pusese problema ce va face când va ajunge în stradă. Era dintre cei care îşi spun că, pentru a fi bine făcut, fiecare lucru trebuie să vină la timpul său.

Pentru a găsi această soluţie, destul de spinoasă, lucra acum mintea neobosită a lui Pardaillan.

Din nefericire nu avu de fapt timp să reflecteze bine: căruţa nu rămase pe loc decât timpul care îi trebuia căruţaşului să închidă poarta. Şi plecă, purtând în vârful piramidei de fân pe cavalerul de Pardaillan, contele Odet de Valvert şi pe scutierul său, Landry Coquenard.

Căruţa plecase. Şi partea proastă era că se îndrepta spre Marché-aux-Poirées. Adică spre Concini, spre d’Albaran, spre căpitan şi arcaşii lui. Spre o întreagă haită de lupi turbaţi care căutau care încotro prin stradă, care, negăsindu-le cadavrele şi văzând căruţa asta încărcată cu ceea ce putea fi o saltea foarte groasă şi moale, nu ar fi uitat în nici un caz să o oprească şi s-o scotocească.

Cu sabia scoasă din teacă, cu o înfricoşătoare expresie ameninţătoare, cu o voce pe care atâta furie o făcea de nerecunoscut, Pardaillan bombăni:

— Pe Pilat, să nu rămânem pe grămada asta de fân de unde vom fi înhăţaţi ca nişte prostănaci! Să coborâm şi, pentru că trebuie să crăpăm aici, înainte de a o fi redus pe blestemata de Fausta la tăcere, măcar să n-o facem fără să căsăpim pe câţi putem.

Era gata să se lase să alunece din vârful căruţei. Dar regretul său de a o lăsa pe Fausta să triumfe era atât de viu, încât încă nu putu să se decidă să se repeadă înaintea morţii.

Din întâmplare, căruţa mergea pe dreapta străzii. Şomoioagele de fân care atârnau în afară de fiecare parte, atingeau faţadele caselor. Şi încă într-atât încât am văzut că

Giselle, fata doamnei în alb, trebuise să intre din nou pe aleea casei şi că tatăl ei, puţin mai departe, trebuise să se lipească de zid ca să nu fie zgâriat în trecere de fân.

Pardaillan şi însoţitorii săi, în vârful căruţei, se găseau la nivelul primului etaj al acestor case de care treceau atât de aproape. Şi iată că, aruncând în jurul lui acea privire disperată a înecatului care nu ştie de ce ramură să se mai agaţe, observă în faţa lui o fereastră deschisă larg, la una din case. Încă două sau trei învârtiri de roţi şi s-ar fi aflat chiar în faţa ferestrei.

Pardaillan nu se întreba cui putea aparţine această casă şi nici cine erau cei care locuiau în ea. El nu îşi spuse decât că, dacă ar fi intrat acolo pe fereastră, aceştia ar fi scos nişte ţipete care i-ar fi atras pe Concini, cu toată banda lui. Îşi spuse pur şi simplu că refugiindu-se în această casă, va câştiga câteva momente, unul sau poate chiar mai multe. Şi câteva momente câştigate puteau însemna salvarea lui şi a camarazilor săi.

Nu-şi spuse mai multe şi nu ezită o secundă. Cu vârful spadei arătă fereastra lui Odet şi lui Landry. Ei înţeleseră imediat, fără să fie nevoie de cea mai mică explicaţie. Se găsiră curând în faţa ferestrei deschise, numai la un pas de ea. Cu aceeaşi agilitate şi iuţeală de decizie de care tocmai dăduseră câteva dovezi remarcabile, încălecară balustrada, săriră în interior şi închiseră fereastra în urma lor.

Nici necunoscutul cavaler, nici fiica lui, nici căruţaşul nu văzură această manevră. Nici măcar nu bănuiră că s-ar putea afla nişte oameni în vârful acestei căpiţe de fân umblătoare. Căruţa, despovărată, trecu mai departe, zdruncinându-se, scârţiind jalnic. La o aruncătură de băţ mai încolo trebui să se oprească. Iar căruţaşul, zăpăcit, se văzu înconjurat de toată banda de lupi a lui Concini. Şi din zăpăceală căzu într-o groază nebună şi începu să clănţăne din dinţi când recunoscu silueta înspăimântătoare a căpitanului şi când se văzu supus unui interogatoriu în toată regula.

Capitolul 4

O vizită neaşteptată.

Doamna în alb îşi văzuse fata fugind în întâmpinarea tatălui ei. Tocmai se pregătea să se avânte pe scară pe urmele fiicei. În acest moment, trei bărbaţi, trei apariţii formidabile, înspăimântătoare, cu armele în mână apărură în cadrul ferestrei larg deschise şi năvăliră în camera unde se afla ea.

Cu un aer de o inexprimabilă demnitate, cu vocea fără să-i tremure, dispreţuind ideea de a striga în ajutor, ea îi întrebă:

— Cine sunteţi? Ce vreţi? Ce înseamnă…?

Se întrerupse brusc. Seria de întrebări care îi venea pe buze se sfârşi printr-un strigăt plin de o extraordinară mirare:

— Domnul de Pardaillan! …

Acesta recunoscu în acelaşi moment tânăra femeie. Şi, ca şi ea, se întrerupse şi strigă:

— Violetta! …

Ea se avântă îndată, se aruncă cu un cast abandon la pieptul larg al lui Pardaillan, ridică fruntea, exprimându-şi bucuria prin aceste cuvinte izvorâte din adâncul inimii:

— Dumneavoastră, domnule, dumneavoastră, aici, la mine acasă! … Deci astăzi îmi sunt date toate onorurile?

Pardaillan o înlănţui cu braţele, se plecă pentru a-i acoperi obrajii cu două sărutări frăţeşti, în timp ce-i spunea:

— Draga mea Violetta! … La naiba dacă mă aşteptam să vă găsesc în odaia asta în care am intrat ca un răufăcător ordinar! … Oricum, sunt foarte fericit să vă văd.

Pardaillan surâdea cu un aer eroic. Ochii săi limpezi, aţintiţi asupra Violettei, nu exprimau decât cea mai tandră, cea mai fraternă afecţiune. Nici o umbră de nelinişte nu se citea pe figura lui loială. Din nefericire, aceasta nu era decât o mască pe care şi-o punea ca să-i ascundă tinerei femei marea dezamăgire care-l cuprinsese şi îngrozitorul acces de furie care-l atinsese din nou. Pardaillan îşi spunea:

„Ce demon fantastic şi rău se agaţă în halul ăsta de mine astăzi! … De ce să am nenorocul ăsta să nimeresc chiar la ducesa d’Angoulęme! … La naiba, dacă ar fi numai ea… dulcea şi tandra Violetta, sunt sigur şi-ar vărsa fără ezitare o parte din sângele ei ca să ne scoată din treaba asta… Dar mai este şi ducele… ducele d’Angoulęme, asociatul doamnei Fausta, viitorul Charles al X-lea… Ţi eu care nu mă număr printre amicii lui Charles d’Angoulęme… Pe toţi dracii, suntem al dracului de favorizaţi de soartă dacă ne vede aici! …”

Aceste reflecţii treceau prin mintea lui Pardaillan cu iuţeala fulgerătoare a gândului. Îndată îşi spuse: „Nu-i pot provoca dulcei Violetta durerea mortală de a încrucişa spada cu soţul ei, sub ochii ei… Pe de altă parte, nu vreau să mă las gâtuit ca un miel… la dracu, ar însemna să-i facem prea bine jocul Faustei! … Atunci nu văd decât o soluţie: să o luăm din loc cât mai repede, înainte ca ducele să se arunce asupra noastră.”

Luând această decizie de a bate în retragere o dată în plus, Pardaillan îl avertiză pe Valvert printr-una din acele priviri de o strigătoare elocvenţă. Valvert pricepu îndată că era cazul, mai mult ca niciodată, să fie în gardă. Şi fu de-a dreptul buimăcit, căci credea că totul ajunsese la bun sfârşit. Fu buimăcit, dar asta nu-l împiedica să se stăpânească şi să-l avertizeze la rândul lui pe Landry Coquenard printr-o lovitură cu cotul. Şi, gata de orice, deschise ochii şi urechile bine, încercând să înţeleagă ce li se întâmpla.

Nu întârzie să fie lămurit. Ducesa d’Angoulęme, pentru că ea era, chiar în momentul acela, se desprinse încetişor din îmbrăţişarea lui Pardaillan şi spuse, cu acelaşi accent de înduioşătoare şi naivă bucurie:

— Ce mare va fi bucuria ducelui d’Angoulęme când, venind acasă, va avea fericită plăcere de a-l găsi pe iubitul său frate mai mare, cavalerul de Pardaillan!

„Ducele d’Angoulęme! strigă în sinea sa Valvert. Ciuma şi fierbinţeala, azi avem numai ghinioane! …”

Pardaillan respiră mai uşurat când auzi că ducele nu era acasă. Dar, cum pricepea că acesta putea să sosească dintr-un moment în altul, nu zăbovi.

— Ducesă, spuse el, cred că aţi înţeles, după modul în care ne-am strecurat în casă, că ne aflăm într-o situaţie dificilă, avem pe urmele noastre o bandă de câini turbaţi care ne hăituiesc…

— Am înţeles perfect acest lucru. Şi nu este nevoie să vă spun, cavalere, că aici sunteţi în deplină siguranţă.

— Veţi binevoi să mă scuzaţi, dacă vă părăsesc tot atât de brusc cum am apărut. Vă jur, Violetta, că împrejurările nu-mi permit să acţionez altfel.

Gândindu-se că totul fusese spus, el făcu semn lui Valvert şi lui Landry să-l urmeze şi se îndreptă spre uşă.

— Cum, cavalere, vă vorbesc de Charles şi ocoliţi răspunsul! … Vă spun că această casă în care întâmplător v-aţi căutat refugiul aparţine celui mai sigur, celui mai devotat dintre prietenii voştri, care vă va fi alături într-o clipă, gata să-şi verse sângele pentru voi! … Ar trebui să vă simţiţi în siguranţă… Şi preferaţi să plecaţi… cu riscul de a cădea în mâinile celor care vă hăituiau şi care vă caută probabil în continuare! … De ce, cavalere, de ce?

Din tot ce spusese ea, Pardaillan nu reţinuse decât un lucru: acela că ducele nu va întârzia să sosească.

— Ar fi prea lung să vă explic! strigă el.

Şi, cu un ton în care îşi concentrase toată puterea de convingere:

— Pentru Dumnezeu, Violetta, lăsaţi-ne să plecăm! … Poate că mai este încă timp! …

— Fie, făcu ea cu tristeţe, dar vă previn că este prea târziu: ducele urcă. Mai bine ascultaţi.

Pardaillan pusese deja mâna pe clanţă. Se opri brusc auzind aceste cuvinte. Ciuli urechile. Recunoscu vocea

ducelui care, urcând scara, vorbea tare cu Giselle. Şi, furios, blestemă:

— La toţi dracii!

Ducesa îi urmărise toate mişcările cu o înfiorată atenţie. Acum înţelesese. Se apropie de el, îi puse mâna delicat pe umăr şi, cu vocea sa dulce în care se ghiceau suspine înăbuşite:

— Deci nu mă înşelasem, spuse ea: voi nu vreţi să vă întâlniţi cu soţul meu! Şi Dumnezeu să mă ierte, dar s-ar spune că-l evitaţi ca şi cum ar fi un duşman pe care l-aţi şti fără nici un scrupul.

— Ei bine, da, aşa este! mărturisi Pardaillan.

Şi, ridicând din umeri, cu o afectată bruscheţe:

— Nu voiam să v-o spun pentru că ştiam că v-aş provoca o mare durere: aflaţi deci, biata mea Violetta, că ducele şi cu mine suntem certaţi de moarte.

O crispare a trăsăturilor fine şi delicate îi trădară durerea pe care i-o pricinuia această veste, la care se aştepta totuşi de câteva momente. Pardaillan, văzând-o foarte palidă, foarte răscolită la auzul celor spuse, îi luă tandru mâinile, i le strânse încetişor şi, cu o voce blândă, îi spuse:

— Vă asigur că nu este deloc vina mea, Violetta.

— Vai, grăi ea cu tristeţe, sunt convinsă că greşeala nu este de partea voastră! Dar el, Charles, cum a putut…?

— Vorbiţi despre faptele din trecut, a căror memorie o păstraţi cu fidelitate. Dar ducele nu vede decât prezentul. Dar trebuie să vă spun că în prezent eu sunt un obstacol în calea realizării proiectelor ducelui. De unde reiese pentru el necesitatea capitală de a suprima acest obstacol. Şi pentru că am avut neşansa asta afurisită să vin să mă predau fedeleş lui, puteţi fi sigură că nu va lăsa să-i scape o ocazie atât de frumoasă pentru a se descotorosi de mine.

— Ar fi o laşitate! strigă ducesa.

— Ei bine nu! răspunse Pardaillan cu aceeaşi răceală. Trebuie să vedem lucrurile aşa cum sunt: adevărul este că dumneavoastră nu ştiţi, Violetta, că ducele este de partea

acelor oameni. În cazul ăsta, este normal să-şi cheme prietenii în ajutor ca să se descotorosească de noi. Mai mult, dacă nu o va, face, va fi greşeala lui.

— El, Charles d'Angoulęme, un Valois, fiul lui Charles al IX-lea, el, de partea acestor tâlhari! se revoltă ducesa. Numai pentru că sunteţi voi cel care mi-o spune, cavalere, aş consimţi s-o cred. Orice ar fi, chiar atât să se fi coborât... niciodată nu voi crede că Charles...

— Iată-l pe duce. Veţi fi îndată lămurită, o întrerupse cu răceală Pardaillan.

Şi, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic, se întoarse spre Odet de Valvert şi Landry Coquenard, martori muţi, dar foarte atenţi şi, de ce să n-o spunem, destul de tulburaţi de această convorbire dramatică. Şi, cu voce joasă, plină de blândeţe, dar şi de irezistibilă autoritate:

— Băgaţi-vă sabia în teacă, copiii mei.

Şi explică:

— Nu o putem îndurera pe această nobilă femeie bătându-ne sub ochii ei cu soţul său.

În acest moment, uşa se deschise brusc. Giselle, cu ochii strălucind, cu chipul însufleţit, intră ca vântul strigând:

— Mamă, scumpă, iată-l pe tata!

Ea se opri interzisă, văzându-l pe Pardaillan. Se părea că îl cunoştea de minune, căci strigă cu o veselie naivă:

— Domnul de Pardaillan!

Şi ca o copilă ce era, îi sări imediat de gât, spunând:

— O, cât sunt de fericită să vă văd, domnule!

Pardaillan o strânse tandru la piept, aşa cum o îmbrăţişase şi pe mama şi îndepărtând-o cu blândeţe, o admiră făcându-i complimente:

— Micuţa mea Giselle! ... O, cât de mare te-ai făcut, ce frumoasă eşti! Dar nu mai eşti o fetiţă! Iată-te devenită o domnişoară, o adevărată domnişoară! Şi ce frumoasă, pe legea mea, la fel ca şi mama ta! ... E tot ce pot să-ţi spun.

— Ah şi ce bucuros va fi tatăl meu! strigă Giselle.

În acest timp, admirând-o şi făcându-i în continuare complimente, Pardaillan o îndepărta, fără a avea însă aerul că o face, pentru a-şi păstra libertatea de mişcare fiindcă dacă hotărâse să nu scoată spada împotriva ducelui, asta nu însemna că era hotărât să se lase înjunghiat ca un miel. Şi, cu ochii săi pătrunzători, el se uita spre palier, căutându-l pe duce şi mirându-se că acesta încă nu apărea.

Ducesa, de asemenea, era şi ea mirată că ducele nu apărea. Şi o întrebă pe fiica ei:

— Deci, ce face tatăl tău?

— S-a oprit un moment ca să-şi lege pintenul, explică fata.

În acelaşi moment se auziră paşi urcând scara şi vocea ducelui anunţă:

— Iată-mă, Violetta.

În sfârşit, ducele apăru. Îndată îl zări pe cavaler, care stătea drept, nemişcat, cu braţele încrucişate, între fiica şi soţia lui. Avu o tresărire violentă şi bâgui:

— Pardaillan! … Aici! …

Într-o clipă fu cu spada în mână. Mantia, smulsă de o mână rapidă, era deja aruncată pe umărul stâng. Aceasta era prima mişcare, de-a dreptul negândită, aproape maşinală, care fusese făcută cu o iuţeală fulgerătoare, iar ducele nu făcu mai mult. Rămase nemişcat, încordat, în gardă, supraveghindu-şi, cu ochii scânteind, adversarul.

O linişte de moarte se lăsă peste toţi actorii acestei scene, un timp greu de apreciat.

Pardaillan nu se clinti. Unul dintre acele surâsuri de nedefinit, care nu putea să-i aparţină decât lui, trecu pe buzele sale. Îi aruncă Violettei o privire care spunea clar: „Ce v-am spus?”

Ducesa privea toate acestea cu ochii aproape ieşiţi din orbite, ca şi cum nu-şi putea crede ochilor. Iar la întrebarea mută a cavalerului, ea răspunse, ridicând spre cer o privire deznădăjduită, care spunea „Vai mie!”

Tânăra Giselle deschisese ochii mari şi limpezi, în care se citea o mare nedumerire. Ea nu înţelegea nimic din ceea ce

se întâmpla. În candida ei neştiinţă, crezu că este o neînţelegere şi ea fu aceea care rupse prima această tăcere foarte scurtă, dar atât de ameninţătoare. Şi strigă cu naivitate:

— Tată, tată! Nu-l recunoaşteţi pe bunul vostru prieten, domnul de Pardaillan?

Cu o voce aspră ameninţătoare, acesta se răsti:

— Ce căutaţi aici, Pardaillan?

Pardaillan se pregătea să răspundă. Cu un gest de regină, ducesa îi făcu semn să tacă. Şi, îndreptându-se, într-o atitudine de o negrăită măreţie, ea fu aceea care îi răspunse soţului său:

— Duce d'Angoulęme, sunteţi într-adevăr dumneavoastră cel pe care îl văd cu spada în mână în faţa binefăcătorului vostru? Pe Dumnezeu cel viu, ce aşteptaţi ca să vă băgaţi spada în teacă şi să vă scuzaţi cum se cuvine de atitudinea voastră incalificabilă?

Ducele scutură din cap cu un aer cumplit şi, pe un ton de stăpân care aşteaptă să fie ascultat:

— Tăceţi, Violeta, spuse el, voi nu ştiţi…

Dar ea nu admise să i se impună tăcerea. Luă o atitudine mai mândră că niciodată şi-l întrerupse:

— Eu ştiu, domnule, că dacă doamna mama voastră este în viaţă, dacă eu sunt în viaţă, dacă voi înşivă sunteţi în viaţă, noi o datorăm acestui om. Eu ştiu că acest om a vărsat pentru noi mai multe picături de sânge decât câţi bani aveţi voi în cuferele voastre. Eu ştiu că, pentru noi, el a ţinut piept tuturor duşmanilor puternici din care cel mai mic ne-ar fi zdrobit dacă nu aveam ajutorul braţului său invincibil. Eu ştiu că, dacă aţi fi vrut-o, în mod loial, ca tot ce a făcut el, ar fi câştigat pentru voi tronul tatălui vostru, regele Charles al IX-lea. Dar în acest timp, voi nu aveaţi altă ambiţie decât dragostea şi acest tron la care vreţi să ajungeţi, prin nu ştiu ce manevre dubioase şi ascunse, astăzi, voi atunci, l-aţi refuzat. Iată ce ştiu şi n-am nevoie să ştiu altceva. Iată ce ştiaţi şi voi înşivă nu cu mult timp în urmă. Şi găsesc

monstruos, nedemn de un bărbat nobil că aţi putut uita. Haideţi, duce, băgaţi-vă spada în teacă. Nu vedeţi că vă dezonoraţi îndreptând arma împotriva unui om care are spada în teacă?

Numai ultimele sale cuvinte reţinură atenţia ducelui. Se simţi umilit. Îşi băgă iute spada în teacă.

Ducesa îşi dădea seama foarte bine că vorbele sale nu atinseseră inima ducelui şi că acesta nu revenise la sentimente mai bune.

Şi totuşi, ea ar fi voit să-i vorbească în continuare, să se străduiască să-şi convingă soţul. Nu avu însă timpul s-o facă. În momentul acela uşa de afară fu zguduită de lovituri violente.

Ducele avu o tresărire de nelinişte. Această nelinişte se transformă în groază când auzi o voce autoritară strigând:

— Deschideţi, în numele regelui!

În timp ce ducele îşi trecea maşinal mâna pe frunte, unde simţea ivindu-se broboane de sudoare, ducesa tresări şi îl privi pe Pardaillan. Văzu că surâdea amar. Înţelese într-o clipă de ce.

— Pe dumneavoastră vă caută? întrebă ea cu jumătate de gură.

— Da! răspunse la fel Pardaillan.

Şi, cu voce tare, adresându-se ducelui, cu un surâs de nedescris, îl asigură:

— Nu vă temeţi, duce, n-au venit să vă aresteze. Sunt prietenii voştri.

— Prietenii mei! Care prieteni? murmură maşinal ducele, a cărui tulburare creştea.

— Dar, mai întâi, signor Concini, precizează Pardaillan.

— Acest pedant ridicol din Italia nu face parte dintre prietenii mei, protestă ducele cu o strâmbătură de dispreţ.

— Apoi, continuă Pardaillan, ca şi cum nu auzise, senior d’Albaran…

— D’Albaran! strigă ducele fără voia lui.

— Probabil că nici el nu face parte dintre prietenii voştri? zeflemisi Pardaillan. Dar acest nobil hidalgo o reprezintă aici pe doamna Fausta… Şi, aceasta, nu puteţi spune că nu face parte dintre prietenii voştri.

— Prinţesa Fausta? interveni ducesa.

— Care se numeşte acum ducesa de Sorrientčs, da, Violetta, o informă cu amabilitate Pardaillan.

— Prinţesa Fausta! … Cea care ne-a urmărit mult timp cu ura sa? … Cea din ghearele căreia a trebuit să depuneţi atâta osteneală ca să ne smulgeţi?

— Ea însăşi! La dracu, nu există două Fausta!

— Şi voi spuneţi, se indignă ducesa, că ducele a devenit prietenul acestui duşman de moarte care, de zeci de ori a vrut să ne omoare pe amândoi?

— Am spus. Şi vedeţi că domnul duce nu mă contrazice. Aceasta vă explică, Violetta, de ce am devenit un duşman pentru el.

— Oh! Ce ruşine!

— În numele regelui, îşi pierdu răbdarea vocea din stradă sau, la dracu, spargem poarta!

Pardaillan făcu doi paşi în direcţia ducelui. Şi cu vocea sa glacială:

— Duceţi-vă să deschideţi, domnule şi nu vă temeţi de nimic în, ceea ce vă priveşte: vă spun eu că sunt buni prieteni de-ai dumneavoastră. Haideţi, profitaţi de ocazie. Deschideţi-le uşa, spuneţi-le că sunt aici şi lăsaţi-i să-şi facă treaba… Şi iată-vă scăpat de mine pentru totdeauna… Nu va mai fi nici un obstacol între voi şi tronul acela la care râvniţi. Eu mort, nu veţi mai avea decât să-l luaţi… cu riscul de a-l împărţi cu doamna Fausta… Haideţi dar, duceţi-vă, vă spun că nu veţi mai avea niciodată o asemenea ocazie ca să scăpaţi de mine.

Şi totuşi, în pofida oricăror aşteptări, ducele nu se clinti. Ridică din umeri cu dispreţ şi, cu un surâs straniu pe buze, se îndreptă spre uşă. Era un mod de a-i bloca drumul cavalerului.

În stradă, ciocanul de fier forjat lovea fără încetare în uşa de la intrare. Şi vocea autoritară anunţa:

— O ultimă somaţie: deschideţi, sau forţăm uşa!

— Forţaţi-o, dacă aşa vreţi, bombăni ducele flegmatic.

Atitudinea lui echivocă nu putea înşela un observator de talia lui Pardaillan. Şi chiar dacă ar fi avut vreo îndoială, numai stângăcia cu care spusese aceste cuvinte ar fi fost îndeajuns să o spulbere. Pardaillan pricepu manevra ducelui şi încă atât de bine de parcă acesta şi-ar fi dat toată osteneala să i-o explice.

Mai puţin abilă şi, de altfel, ca întotdeauna puţin influenţată, fără să vrea, de sentimentele ei de afecţiune, ducesa crezu că ducele refuza să-l predea pe cavaler. Lăsă să-i scape un strigăt de bucurie:

— Ah! V-am spus, cavalere, nu se putea să moară pentru totdeauna, orice sentiment de prietenie!

Pardaillan începu să râdă încetişor, din vârful buzelor.

— Ce naivă sunteţi! răspunse el simplu.

— Ce vreţi să spuneţi? Se înspăimântă ducesa.

— Domnul putea să se ducă pur şi simplu să deschidă uşa şi să mă predea. Acţionând astfel cinstit, până la un anumit punct, dădea dovada unei atitudini nedemne, de uşoară fanfaronadă. N-a avut nici măcar acest trist curaj. Preferă să lase să i se forţeze uşa. Când ea va fi forţată – şi nu va mai dura mult, auziţi, jos se loveşte cu putere şi hotărâre – d’Albaran şi Concini vor năvăli în casă şi mă vor lega fedeleş. Şi iată cum s-ar potrivi lucrurile: domnul se trezeşte scăpat de mine, fără ca eu să-i pot reproşa că el m-a predat. Ce spuneţi de frumuseţea asta de găselniţă, Violetta?

Ducesa, cu un ton autoritar, irezistibil, fiindcă îi venea din inimă, ordonă:

— Coborâţi, domnule şi vorbiţi acelor oameni.

— Fiindcă ţineţi neapărat, mă duc, doamnă.

Avea pe buze acelaşi surâs enigmatic pe care îl mai avusese. De această dată, ducesa nu se mai lăsă păcălită.

Puse mâna ei albă pe braţul ducelui şi îl opri în momentul în care deschidea uşa odăii:

— Un moment, îi spuse, chiar dacă încep să nu vă mai recunosc, nu vă voi aduce jignirea de a crede că îi veţi lăsa pe acei oameni să intre şi să-l predaţi pe oaspetele trimis de Dumnezeu. Totuşi, întrucât îmi pare că v-aţi pierdut bunul simţ şi cu nebunii trebuie să prevezi totul, vă previn că dacă urcă aici, vor trebui să calce peste cadavrul meu pe care îl veţi găsi în pragul acestei uşi.

Capitolul 5

Giselle d’Angoulęme.

Spunând aceste cuvinte, ducesa scoase din sân un mic pumnal pe care îl strânse nervos în mână pentru a arăta că ameninţarea era serioasă. În acelaşi timp, îl examină cu privirea până în străfundul sufletului. Văzu o lucire sângeroasă aprinzându-i-se în ochi. Înţelese că ameninţarea ei nu era de natură să-l oprească… Dimpotrivă… Era sfârşitul dragostei ei, al fericirii ei. Simţi un fel de muşcătură în inimă, care o făcu să se cutremure. Îşi reveni, cu disperare. Nu voi să cedeze. Şi, cu mintea rătăcită, căuta inspiraţia cea bună, supremă, care ar fi înfrânt rezistenţa. Şi găsi una, pe care o rosti cu un calm sumbru, înfricoşător:

— Vă previn, de altfel, că alături de cadavrul meu îl veţi găsi pe acela al fiicei voastre.

De această dată, ducele fu atins. Lăsă să-i scape un urlet, în care se vedea dragostea să părintească:

— Fata mea dragă! …

Ducesă respiră mai uşurată: simţea că găsise punctul sensibil.

— Da, fiica voastră, răspunse ea cu putere, fiica voastră care, ca o adevărată Valois, cum este, nu va vrea să supravieţuiască dezonoarei tatălui ei şi care se va sinucide ca mine. Nu-i aşa, fata mea?

— Bineînţeles, mamă, nu sunt fata care să supravieţuiască dezonoarei tatălui său. Iar acest pumnal înroşit de sângele dumneavoastră, iubită mamă, îmi va folosi ca să curm o

existenţă care altfel mi-ar fi de nesuportat. Şi, îndreptându-se, cu o flacără de mândrie în frumoşii ei ochi:

— Cerul se va prăbuşi înghiţind întregul univers, înainte ca ducele d'Angoulęme, tatăl meu adorat, să comită cea mai mică greşeală împotriva onoarei.

— Ah, viteaza micuţă, murmură Pardaillan, emoţionat.

Tatăl aruncă feţei sale o privire arzătoare de recunoştinţă şi coborî umerii, ca şi cum s-ar fi simţit strivit de povara acestei prea înalte aprecieri pe care fiica lui o avea în ce-l privea.

Şi ducele coborî treptele câte patru, strigând că vine să deschidă, iar rezultatul fu oprirea bruscă a asaltului uşii. Era şi timpul, pentru că uşa era îngrozitor de bruscată.

Îndată ce ducele ieşi, Giselle se întoarse spre Pardaillan şi îl privi cu ochii ei limpezi, cu un aer foarte serios şi îl întrebă:

— Domnule de Pardaillan, îmi puteţi spune de ce tatăl meu, care vă iubea ca pe un frate, vă consideră acum un duşman?

— Ei bine, pentru că nu mai urmăm acelaşi drum, asta-i tot.

— Înţeleg, spuse Giselle cu o gravitate neobişnuită pentru o copilă de vârsta ei, tatăl meu vrea să ia tronul, moştenirea de la tatăl său, regele Charles al IX-lea, iar dumneavoastră vă împotriviţi. Asta este, nu-i aşa, domnule Pardaillan?

Pardaillan îşi răsuci mustaţa cenuşie cu un aer încurcat şi, hotărându-se brusc:

— Este într-adevăr ceea ce cred eu că nu-i aparţine.

— Deci tatăl meu râvneşte un lucru care nu-i aparţine?

— Da.

— Adică… adică tatăl meu este un om necinstit?

— La naiba, nu, tatăl tău nu este un om necinstit, o asigură Pardaillan cu un ton foarte convins.

— Dar, dacă el…

— Trebuie să faci diferenţa, o întrerupse Pardaillan: cel care vrea să-şi însuşească un lucru care nu-i aparţine, ştiind

bine că acesta nu-i aparţine, este un om necinstit. Dar cel care, ca tatăl tău, crede sincer că acel lucru îi aparţine, este… este un om care se înşală şi atâta tot.

— Atunci, domnule cavaler, vreţi să-mi explicaţi de ce dumneavoastră, care sunteţi atât de indulgent, v-aţi arătat adineauri atât de sever faţă de domnul duce d'Angoulęme? De ce păreaţi a-i reproşa, ca pe o crimă, ceea ce, după părerea voastră, nu este decât o greşeală?

Întrebarea îl făcu pe Pardaillan să tresară şi mârâi pentru sine: „Afurisita asta de fetiţă! Te asaltează cu lovituri de-astea directe, în stare să te doboare fără milă!"

Dar, în acel moment, Pardaillan auzi zgomotul trupei pornind în marş pe sub fereastră. Şi, câteva clipe mai târziu, un ciocan izbind o uşă, cu un zgomot surd, îndepărtat. Nu-i trebui mai mult ca să înţeleagă. Uşurat de povara ce-l apăsa, cu tot calmul său aparent, îşi spuse, nu fără o oarecare satisfacţie lăuntrică: „Gata! Ducele a vrut să se arate demn de fiica lui: a refuzat să-l lase pe Concini să intre în casă. Trebuie să-l fi convins, chiar, că nu suntem aici, pentru că iată-l pe florentin care pleacă să ne caute în altă parte. Acum pun rămăşag că ducele nu va putea rezista dorinţei de a discuta un moment cu seniorul d'Albaran."

Nu se înţela: ducele d'Angoulęme, cu aerul său cel mai înţepat, afirmase că persoanele căutate nu se aflau la el. Chiar ca favorit al reginei, Concini nu-şi putea permite să ceară unui personaj de importanţa ducelui d'Angoulęme permisiunea de a intra în casă ca să se asigure că spusese adevărul.

Dar intervenise atunci d'Albaran. El ştia foarte bine ce interes considerabil avea ducele să se vadă scăpat de Pardaillan. Din moment ce el afirmase că persoana nu se refugiase la el, acesta fu convins că spune purul adevăr. Şi, de bună credinţă, strecură câteva vorbe la urechea lui Concini ca să-l prevină că ar pierde, inutil, un timp preţios. Nici Concini nu avea mai multe motive să-l suspecteze pe reprezentantul Faustei decât avea acesta să-l suspecteze pe

duce. Plin de el, dădu un ordin căpitanului Seguier care, în fruntea arcaşilor săi, merse să bată la uşa casei învecinate. Concini era hotărât să cerceteze toate casele de pe stradă, una după alta.

Acesta era zgomotul de trupe pe care urechea fină a lui Pardaillan îl auzise.

Astea se petrecură cam în momentul în care Giselle îi pusese întrebarea pe care cavalerul tocmai o calificase ca pe o lovitură directă. Şi cum o cerceta pe copilă cu atenţie, căutând răspunsul pe care să i-l dea, îi veni în minte deodată un gând: „Dacă adoraţia pe care tatăl o avea odinioară pentru mamă s-a revărsat asupra copilei… Dacă această copilă pare să aibă o reală înrâurire asupra tatălui… De ce copila n-ar putea să facă ce n-a putut face mama ei? Ce lovitură pentru doamna Fausta, dacă ducele abandonează partida! … O lovitură la care nici nu s-ar putea aştepta! … O lovitură după care poate că nu i-ar mai rămâne decât să se întoarcă în Spania! … De ce nu? … Nu depinde decât de mine… Copila asta are un suflet drept şi generos… Fără să am aerul, mai ales fără să o lovesc în sentimentul de veneraţie pe care îl are pentru tatăl ei, pe care ar fi nedemn să-l murdăresc, pot să o luminez, s-o determin… Să încercăm, pe toţi dracii, jocul ăsta merită osteneala!”

Luând această hotărâre, răspunse până la urmă cu un ton serios care nu mai era afectat:

— Ascultă, copila mea şi caută să mă înţelegi: dacă m-am arătat sever faţă de tatăl tău, dacă îi reproşez ca pe o crimă ceea ce nu este decât o greşeală, este pentru că sunt greşeli şi greşeli. Greşeala tatălui tău devine criminală pentru că, pentru a şi însuşi această coroană pe care o râvneşte, el o să sacrifice, fără ezitări, fără păreri de rău, mii şi mii de vieţi asupra cărora nu are nici un drept.

— Cum aşa? întrebă Giselle, deschizând ochii mari, miraţi.

— Îţi spun îndată: îţi imaginezi, nu-i aşa, că micul Ludovic al XIII-lea nu se va lăsa jecmănit fără să se apere. Şi sper că

recunoşti că ar avea dreptate.
— Evident.
Pardaillan, care îi citea gândurile pe chipul expresiv, reluă, cu un aer detaşat:
— Cred că ai auzit de ororile Ligii.
— Vai! Da, domnule. Şi am auzit de asemenea spunându-se că toate aceste nelegiuiri se trăgeau din faptul că am fost într-atât de… nebuni încât să primim printre noi pe spanioli, care sunt cei mai mari duşmani ai noştri.
— Exact! Ei bine, ceea ce nu ţi s-a putut spune, pentru că puţine persoane o ştiu, este că Liga este opera prinţesei Fausta. Această luptă civilă, înspăimântătoare, care, de ani şi ani, trece regatul prin foc şi sabie, această îngrozitoare înşiruire de crime, de ruine, de devastări, toate fiindcă Faustei i-a intrat în cap că ducele de Guise va lua locul lui Henri al III-lea pe tronul Franţei… pe care se-nţelege, l-ar fi împărţit cu ea. Ori, ceea ce prinţesa Fausta nu a putut face pentru de Guise, ducesa de Sorrientčs vrea să încerce pentru ducele d’Angoulęme.
— Care va împărţi tronul cu ea! strigă ducesa, mânioasă, fără să vrea.
— Nu am spus asta, replică rece Pardaillan.
— Dar o credeţi, spuse ducesa. Nu ştiţi să minţiţi, prietene. În rest, atitudinea lui Charles faţă de mine, de când a ieşit de la Bastilia, este astfel încât presimţisem, deja, groaznicul abandon care mă aşteaptă.
— Ce ruşine! murmură Giselle împietrită.
Fără să-i lase timp să se gândească, să caute scuze, pe care în înflăcărata ei veneraţie filială, nu ar fi uitat să le găsească, Pardaillan îi puse întrebarea direct:
— Şi acum, te întreb: chiar admiţând că tatăl tău ar avea drepturi indiscutabile, ştiind acestea, tu ai vrea o coroană dobândită prin mijloacele josnice pe care ţi le-am arătat?
— Mai bine moartea! strigă ea într-o răbufnire de indignare.

— Pe legea mea! surâse Pardaillan, ştiam bine că îmi vei da acest răspuns! Tu înţelegi.

— Cum poate tatăl meu, care este generozitatea şi loialitatea întruchipată, să nu înţeleagă? Poate că nu i-aţi explicat bine? …

— I-am explicat foarte bine. Dar tatăl tău, în ideea lui fixă, îşi astupă urechile ca să nu audă, se leagă la ochi ca să nu vadă. Nu văd decât o singură persoană care să-l poată aduce la raţiune.

— Cine?

— Tu!

— Eu… Cum? …

— Şi datorită ţie, într-o anumită măsură, vrea el să devină rege: pentru că tu ai fi prinţesa Franţei.

— Dar eu nu vreau să fiu. Cel puţin nu cu preţul ăsta.

Pardaillan o măsură pentru ultima oară cu ochii lui pătrunzători. O văzu plină de sinceritate, foarte hotărâtă să meargă pe drumul pe care ar fi îndrumat-o el. Şi îi arătă ce trebuia să facă:

— Atunci spune-i. Şi spune-i în aşa fel încât să-şi dea seama că autoritatea lui de tată şi de şef al casei nu te poate face să revii asupra hotărârii tale.

— I-o voi spune, zise ea cu convingere. Şi asta chiar acum, iată-l.

Într-adevăr, în acel moment chiar, ducele d’Angoulęme deschidea uţa. El fu acela care vorbi cel dintâi. Se adresă lui Pardaillan, cu o politeţe rece:

— Domnule, vedeţi că, cu toate cele pe care mi le-aţi spus, n-am vru să vă predau oamenilor care vă caută.

Pardaillan se înclină cu răceală, fără să spună nici un cuvânt. Ducele continuă cu aceeaşi politeţe rece:

— Ar fi nedemn de mine să fac lucrurile doar pe jumătate. Deci trebuie să vă spun că strada, ca şi toate străzile învecinate, va fi strict supravegheată câtva timp. Vă invit şi pe prietenii dumneavoastră, la fel, să rămâneţi aici atât cât consideraţi necesar. Voi avea grijă ca în acest timp să nu

duceţi lipsă de nimic. Voi avea de asemenea grijă, onoarea mea fiind în joc, ca să vă puteţi retrage fără riscul de a cădea în mâinile duşmanilor voştri. Vă avertizez că la aceasta se va rezuma tot ceea ce cred că trebuie să fac în amintirea vechii noastre prietenii. Şi pentru că aţi ţinut neapărat să fim duşmani, dacă după ce veţi ieşi, viu şi nevătămat din casa mea, vă voi întâlni în drumul meu, vă voi trata drept duşmanul meu de moarte.

Pardaillan se pregătea să răspundă, dar nu mai avu timp. Giselle, văzând că tatăl ei terminase de vorbit, se apropie de el, îi înconjură gâtul cu braţele sale albe şi plinuţe şi, cu vocea cea mai calmă, îl imploră:

— Vă conjur, faceţi pace cu domnul de Pardaillan, care, în ciuda aparenţelor, cu toate astea, a rămas de fapt cel mai bun prieten al vostru… singurul prieten adevărat pe care l-aţi avut vreodată, tată.

— Să fac pace cu Pardaillan? Nu este nimic pe lume pe care să-l doresc mai mult. Pentru asta sunt gata la multe sacrificii, chiar şi la cele mai penibile. Ar mai trebui să ştim dacă Pardaillan este dispus să accepte această pace.

Ca şi cum s-ar fi adresat direct cavalerului punându-i întrebarea, acesta răspunse:

— Duce, în ceea ce mă priveşte, sunt gata să-mi şterg din memorie amintirea neînţelegerii care se ridicase între noi. Sunt dispus să vă întind mâna cu loialitate. Sunt cu atât mai dispus s-o fac, cu cât apreciez la adevărata valoare generozitatea gestului pe care îl faceţi.

Impresionat, fără voia lui, ducele d’Angoulęme deschise braţele, spunând:

— Ei, pe legea mea, hai întâi să ne îmbrăţişăm!

— O doresc din toată inima, consimţi Pardaillan. Numai că, în loc să se arunce în braţele ducelui, adăugă, fixându-l cu privirea: duce, ştiţi că nu vom mai redeveni prieteni buni decât cu condiţia pe care v-am spus-o la palatul Sorrientčs.

— Nu renunţaţi? insistă ducele cu aerul său rece.

— Nu, răspunse sec Pardaillan.

— Atunci să nu mai discutăm despre asta.

Şi, întorcându-se spre Giselle, care urmărise această scurtă dezbatere cu o atenţie pasionată:

— Am făcut tot ce am putut, spuse el. Dar, vezi şi tu, copila mea, domnul de Pardaillan rămâne neclintit în hotărârea sa. Nu eu, ci el singur, vrea să rămânem duşmani. Deci nu îmi mai vorbi de lucrul acesta.

Credea că totul fusese spus şi că ea, ca o fiică ascultătoare, se va înclina în faţa voinţei lui astfel exprimate, dar ea nu se lăsă. Şi, foarte respectuoasă, însă cu o fermitate la care el nu se aştepta:

— Dimpotrivă, tată, spuse ea, permiteţi-mi să vă vorbesc în continuare, pentru că mi se pare că nu s-a spus totul.

— Ce mai este de spus? mârâi ducele încruntându-şi sprâncenele.

Fără să se lase mai prejos, cu aceeaşi deconcertantă fermitate, ea explică:

— Există un mijloc foarte simplu de a face pace cu domnul de Pardaillan, acela de a accepta acea condiţie pe care o respingeţi şi care, venind de la domnul cavaler, nu poate fi decât onorabilă pentru dumneavoastră.

— Destul, o întrerupse ducele făcând pe severul, mai întâi nu vă voi permite să abordaţi o problemă care nu prezintă nici un interes pentru o copilă de vârsta voastră şi despre care, în plus, nu ştiţi nimic.

— Scuzaţi-mă, monseniore, dar contrar a ceea ce credeţi ştiu foarte bine despre ce este vorba.

— Ştiţi? întrebă ducele, sufocându-se.

— Ştiu că, pentru a vă reda stima şi prietenia lui, domnul de Pardaillan vă cere simplu să renunţaţi la pretenţiile voastre la tronul Franţei.

— Dumnezeu să mă ierte, cred că vă permiteţi să discutaţi cu mine! strigă ducele, pe un ton cu atât mai violent cu cât se simţea încurcat.

— Tată! …

— Ajunge! Intraţi în camera voastră, domnişoară şi nu vă mişcaţi de-acolo fără permisiunea mea.

Credea că încheie discuţia cu acest act de brutală autoritate, care îl scotea pentru moment din încurcătură, dar care, simţea el bine, nu rezolvă nimic, într-adevăr, ea se înclină în faţa lui cu cel mai profund respect, spunând:

— Mă supun, monseniore.

Şi îndreptându-se, adăugă:

— Dar daţi-mi voie să vă spun că, în interesul dumneavoastră, aţi face mai bine să renunţaţi, aşa cum vă cere domnul de Pardaillan şi cum vă implor eu însămi.

Tonul pe care rostise aceste cuvinte îi păru atât de ciudat ducelui, încât fu viu impresionat.

— De ce? întrebă, mai mult fără voia lui.

— Pentru că întotdeauna este mai bine să renunţi la o cauză care este dinainte pierdută.

— De ce ţi se pare cauza mea dinainte pierdută? …

— Pentru că l-aţi avea pe domnul de Pardaillan împotriva voastră, răspunse Giselle fără ezitare, cu aceeaşi siguranţă.

— Îi ştiu valoarea mai bine ca oricine. Şi totuşi nu este invincibil şi nu renunţ la speranţa de a-l învinge.

— Se poate, spuse ea. Voiam să spun că, dacă vi se împotriveşte, trecând peste profundele sentimente pe care le are pentru noi, eu simt, şi inima mea nu mă înşală, că este cauza dumneavoastră care îi pare, lui, care este onoarea însăşi, foarte nedemnă. Şi, aşa neştiutoare şi fără experienţă cum sunt, ştiu totuşi că o cauză nedemnă este dinainte pierdută.

Privirea scânteietoare de loialitate pe care i-o aţintea drept în ochi cu obstinaţie avea o asemenea strălucire încât el nu o mai putu suporta. Întoarse privirea, îşi plecă fruntea, îşi răsuci mustaţa cu un aer încurcat şi în sfârşit, cu voce joasă, aproape ruşinată, murmură, în chip de scuză:

— Pentru tine mai ales voiam această coroană care, de drept, mi s-ar fi cuvenit.

Era o mărturisire tacită.

Efectul pe care îl produse asupra fiicei sale fu teribil: fu ca şi cum totul s-ar fi prăbuşit în ea. Nu-şi mai permise nici cea mai mică reflecţie, nici cea mai mică observaţie. Se mulţumi să spună, cu o voce stinsă, de nerecunoscut, ca şi întreaga sa atitudine:

— Dacă este într-adevăr pentru mine, v-aţi dat o osteneală inutilă, căci vă avertizez cu respect, monseniore: voi umbla desculţă, în zdrenţe, cu capul acoperit de cenuşă, să-mi cerşesc pâinea pe stradă sau sub portalul vreunei biserici, mai degrabă decât să accept orice de la o regenţă obţinută prin mijloacele pe care vreţi să le folosiţi.

Tatăl înţelese că întreaga sa autoritate nu ar fi putut-o determina să revină asupra acestei hotărâri, pe care nici blândeţea, nici violenţa nu ar fi putut-o zdruncina.

— Până la urmă, spuse el cu amărăciune, ceea ce îmi spui este o încercare de a mă face să renunţ la moştenirea tatălui meu!

— Ferească Dumnezeu! răspunse ea. Sunteţi stăpânul, monseniore, iar eu nu sunt decât foarte umila voastră servitoare…

— Deci nu mai eşti fiica mea? o întrerupse ducele, ca unul care sondează terenul.

— Nu sunt decât foarte umila voastră servitoare. Veţi face deci după cum vă va fi voia, monseniore. Dar, fiindcă sunt ferm convinsă să refuz onorurile cu care vreţi să mă acoperiţi, mi s-a părut că pot, fără să vă contrazic cu nimic, să vă cer, nu să renunţaţi la moştenirea tatălui vostru, dacă consideraţi că aveţi dreptul, ci, pur şi simplu, ceea ce nu este deloc acelaşi lucru, să renunţaţi la a folosi aceste mijloace nedemne de un Valois.

— Să renunţ la aceste mijloace, când nu am altele la dispoziţie, înseamnă, gândeşte-te bine, să renunţ la moştenirea tatălui meu, adică la coroană.

— E de o sută de ori mai bine să renunţaţi la tot, chiar la titlurile voastre de conte d’Auvergne şi de duce d’Angoulęme, chiar şi la toate bunurile voastre. Atunci voi

afirma cu mândrie şi cu fruntea sus că sunt fiica lui Charles de Valois, gentilom sărac, fără cămin şi fără acoperiş deasupra capului, care preferă să trăiască din greu, din muncă, decât să înfăptuiască un lucru demn de un fiu de rege, cum este.

— Iar dacă refuz să cedez, ce vei face, să vedem?

— O voi urma pe mama mea, când se va retrage.

El înţelese că era o aluzie la abandonarea mamei ei, hotărâtă în mintea lui. Dar, de această dată, nu dădu înapoi şi, răspunzând cu îndrăzneală, riscă o minciună:

— O vei urma pe mama ta? Dar mi se pare că mama ta va fi alături de mine! …

Nu putu merge mai departe. Privirea fixă pe care o nutrea asupra lui era astfel încât vocea i se sugrumă în tăcere Şi ea fu aceea care reluă:

— Mama mea nu va fi alături de dumneavoastră. Mama mea, ca şi mine, va prefera moartea, dezonoarei.

— Dar eu nu vreau să mori, urlă disperat tatăl.

— Vom muri şi dumneavoastră veţi fi acela care ne va fi ucis!

— Nu, nu veţi muri!

— Vom muri, repetă ea şi pe treptele acestui tron râvnit, veţi găsi trupurile neînsufleţite ale soţiei şi fiicei dumneavoastră, care nu trăiau decât pentru dumneavoastră. Şi atunci, când veţi vedea că trebuie, pentru a vă aşeza pe acest tron însângerat, să călcaţi în picioare aceste resturi îngheţate, veţi înţelege poate, în sfârşit, ce ucigătoare greşeală aţi făcut şi vă veţi da înapoi, îngrozit.

Groaznica viziune, evocată cu acelaşi calm sinistru, reuşi să dărâme ultima rezistenţă a ducelui. El nu mai putu suporta. De această dată, dragostea de tată fu mai puternică decât egoismul, mai puternică decât ambiţia. Şi gemu, învins:

— Taci! … Cum poţi spune aceste lucruri îngrozitoare? … Taci, voi face cum vei dori, tot ce vei dori… numai să

trăieşti! …

Ea avu un strigăt de bucurie delirantă:

— Ah, ştiam că îţi vei reveni, tată adorat! …

— La dracu cu coroana! … La dracu cu toate coroanele de pe pământ! … Ce coroană va valora vreodată mai mult decât dulcele colier pe care-l fac braţele albe ale Gisellei mele în jurul gâtului meu? …

În timpul ăsta continuă s-o uite pe mamă, care, în mod clar, nu deţinea decât un loc infim în sufletul său. Copila fu aceea care îşi aduse aminte prima.

— Şi mama! spuse ea desprinzându-se încetişor.

Ducesa era aproape de ei, aşteptându-şi rândul răbdătoare.

— Haideţi, îi spuse Pardaillan, bătălia a fost grea. Dar copila, aşa cum mă aşteptam, a sfârşit prin a triumfa. Aveţi o copilă vitează şi demnă, Violetta, puteţi să fiţi mândră de ea. Şi acum, să ne apropiem.

Şi se apropiaseră.

Sub efectul emoţiei binefăcătoare care îl stăpânea şi care îl schimbă aproape cu totul, ducele regăsi pentru o clipă acea pasiune radioasă, soare strălucitor care le luminase tinereţea eroică şi arzătoare. Acea pasiune unică pe care blânda Violetta o păstrase neschimbată, la fel ca în prima zi. Şi îmbrăţişarea pasionată în care o strânse cu toată sinceritatea pe soţia sa, blândele, tandrele cuvinte pe care i le murmură la ureche, ei îi dădură iluzia consolatoare că frumoasele zile de iubire de odinioară vor străluci din nou.

Apoi fu rândul lui Pardaillan, care contemplă cu aerul său jumătate amuzat, jumătate impresionat, această reîmpăcare care era puţin şi opera lui. Ducele simţea că soţia şi fiica lui aşteptau de la el un angajament în toată regula şi, după spusele lor, „să facă pace” cu el. Şi o făcu, cu destulă bunăvoinţă.

— Pardaillan, spuse el, vă dau cuvântul meu că voi rupe relaţia cu ducesa de Sorrientčs. Vă dau cuvântul că nu voi

face nimic împotriva micului rege Ludovic al XIII-lea atâta timp cât veţi fi în viaţă!

Pardaillan îşi spuse, în timp ce-l străpungea cu privirea: „Şi astfel găseşte mijlocul de a strecura în jurământul lui de onoare o restricţie care-i rezervă viitorul! … Şi totuşi, văd că este sincer! … Hotărât lucru, nu se poate face nimic: nu se va vindeca niciodată de boala asta rea care-l va roade până la ultima suflare.”

Şi, cu voce tare, văzându-i că începuseră să se mire de tăcerea lui:

— Duce, spuse el cu gravitate, iau act de angajamentul vostru şi îl consider valabil, aşa cum l-aţi formulat acum.

Momentele de bucurie care urmară fură dintre cele care nu se pot povesti. Când văzu că efuziunile erau aproape terminate, Pardaillan reveni la lucruri serioase.

— Şi acum, monseniore, întrebă, ce veţi face cu ducesa de Sorrientčs?

— Voi merge mâine s-o văd, la palatul ei şi o voi preveni cinstit că nu mai poate conta pe mine şi că renunţ la pretenţiile mele la tron, răspunse ducele fără ezitare.

— Pe toţi dracii, vă va trimite din nou la Bastilia!

— La Bastilia! strigară Violetta şi Giselle, înconjurându-l pe duce cu braţele, ca pentru a-l proteja.

— Da, la Bastilia, repetă Pardaillan cu putere. Uitaţi, duce, că ea are ordinul dinainte semnat şi că nu depinde decât de ea ca el să fie executat.

— Pe legea mea, aşa este! Uitasem complet! Nu voi fi atât de neghiob încât să merg să mă pun la discreţia ei. Ne vom retrage la palatul nostru din strada Dauphine sau în casa noastră din strada Barres. De acolo o voi înştiinţa… căci, în fine, trebuie totuşi s-o avertizez.

— Nu după mult timp, interveni Valvert luând, de această dată, parte la discuţie, îl veţi vedea venind pe domnul de Séguir şi arcaşii săi, cu sarcina de a vă aresta, monseniore.

— Bineînţeles, întări Pardaillan.

— Drace! murmură ducele destul de încurcat.

— Şi adaug, reluă Pardaillan, că dacă rămâneţi la Paris, oricât de bine ascuns, Fausta va şti să vă dea de urmă.

— La dracu! La dracu! repetă ducele începând să se neliniştească, fiindcă o cunoştea prea bine pe Fausta ca să nu priceapă că avea dreptate. Să mă întorc la Bastilia! … La naiba, mi-ar plăcea mai mult să-mi trec spada de-a lungul corpului!

— Oh! Charles! se înspăimântă ducesa.

Şi ea îl imploră:

— De ce nu ne-am întoarce la moşia noastră? De ce nu ne-am retrage la Orléans? … Eram atât de fericiţi lângă bună voastră mamă.

— Este singurul lucru rezonabil pe care l-aţi putea face, încuviinţă Pardaillan, căruia Violetta îi mulţumi cu o privire arzând de recunoştinţă.

— Mă văd obligat să recunosc că aşa este, suspină ducele.

— Credeţi-mă, dacă înţelegeţi că trebuie să plecaţi, înţelegeţi de asemenea că trebuie s-o faceţi chiar azi, fără să pierdeţi o oră, fără să pierdeţi o secundă.

Sfatul era îndreptăţit. Ducele, dealtfel grăbit de soţia şi copila lui, nu fu greu de convins. Pregătirile se făcură repede, fiindcă ducesa şi fiica ei trăiau în această casă sub un nume de împrumut, într-o locuinţă rudimentară unde nu-şi aduseseră decât strictul necesar.

În mai puţin de o oră, ducele şi ai săi îşi luau rămas bun de la Pardaillan, pe care îl lăsau în casa lor, autorizându-l s-o considere că şi cum i-ar aparţine, lăsându-l să dispună de ea după plac, iar dacă ar fi trebuit, pentru salvarea lui sau a prietenilor lui, să nu ezite s-o dărâme, piatră cu piatră. Îşi luau cu ei singura slujnică pe care o avusese ducesa în acest misterios refugiu în care se retrăsese, fără îndoială, numai momentan, în vederea pregătirii unei căi de evadare pentru multiubitul său Charles. O oră mai târziu, tatăl, mama şi fiica, urmaţi de o escortă de şase vlăjgani înarmaţi până în dinţi, porniseră călare fără prea multă grabă pe drumul spre Orléans.

În casa ferecată, care părea părăsită, Pardaillan, Valvert şi Landry Coquenard, a căror prezenţă în aceste locuri nu ar fi bănuit-o nimeni, stăteau instalaţi ca la ei acasă. Când fură singuri, stăpâni peste casă, Pardaillan ordonă:

— Landry, tu te vei duce să dai o raită pe la bucătărie. Ducesa m-a asigurat că există aici provizii într-o cantitate suficientă pentru două sau trei zile şi un beci destul de bine garnisit. O să cercetezi tu toate acestea şi ne vei pregăti dacă nu o masă rafinată, măcar una convenabilă…

— Domnule cavaler, voi avea onoarea să vă pregătesc o masă din aceea substanţială şi rafinată cum n-aţi mai mâncat la hanul Grand-Passe-Partout!

Pardaillan îl luă de braţ pe Valvert şi îl trase deoparte, spunând:

— Nu se ştie niciodată. Vom fi probabil atacaţi aici, să vizităm noul nostru adăpost şi să vedem ce am putea face şi de ce mijloace de apărare am putea dispune la nevoie.

Vizitarea, chiar dacă rapidă, fu făcută cu multă conştiinciozitate şi cu acea privire sigură care îi caracteriza pe amândoi.

— Să coborâm acum în beciuri, spuse Pardaillan şi să vedem acel pasaj secret care duce în strada Cossonnerie, de care ne-a vorbit ducele.

Acest pasaj subteran fu iute reperat. Ducea, de fapt, la o casă cu intrarea în strada Cossonnerie. Întredeschiseră uşa de la intrare de la această casă şi aruncă o privire rapidă în stradă. În timp ce se întorceau, Pardaillan explică:

— Intrarea asta e la doi paşi de strada Marché-aux-Poirées şi de faimosul han La-Truie-qui-file. Acolo e întotdeauna multă lume. Vom trece pe-acolo şi nimeni nu ne va da atenţie.

Reveniră în casă, în odaia aceea care ţinea loc de salon şi în care intraseră pe fereastră cu spada în mână. Chiar dacă era încă ziuă, era luminată slab de o singură lumânare: obloanele de lemn masiv erau bine închise, fereastra la fel,

perdelele trase, ar fi fost întuneric beznă fără lumânarea aprinsă. Atunci Valvert îl felicită:

— Admir, domnule, îndemânarea cu care aţi ştiut să-i forţaţi mâna ducelui d'Angoulęme şi să-l faceţi să renunţe la nişte pretenţii la care părea să ţină mai presus decât orice. Dintr-o lovitură, iată lupta voastră cu doamna Fausta terminată. Vă felicit din toată inima.

— Oh, vă grăbiţi puţin cam mult să mă felicitaţi, răspunse Pardaillan cu tonul său şugubăţ. Nu se poate spune, lovitura va fi dură. Oricare alta în afară de ea nu şi-ar mai reveni. Dar ea! … Drace! Vă cam grăbiţi. Cât despre mine, sper să renunţe la luptă. Sper, dar m-aş feri bine s-o cred.

— Ei, domnule, dar ce-aţi vrea să facă acum, când nu mai are de împins nici un pretendent?

— Cine vă spune că nu-şi va găsi un altul? Cine? … Vendome, Guise, Conde, chiar Concini, poate. Ştiu şi eu, cu Fausta poate şti cineva? Va lucra poate pentru regele Spaniei… Poate pentru ea însăşi… Poate pentru nimeni, pentru nimic, numai pentru plăcerea de a face rău, pentru că existenţa ei este însuşi răul… Credeţi-mă, tânărul meu prieten, să fim în gardă mai mult ca niciodată! …

În acest moment se deschise uşa. Landry Coquenard, ţanţoş ca majordomul de serviciu de la camera regelui, apăru şi anunţă cu gravitate:

— Dacă seniorii binevoiesc să treacă în odaia de alături, fripturile monseniorilor sunt servite.

— E dracul gol! se amuză Pardaillan cu un şuierat de admiraţie, iată un caraghios care îmi pare prea bine stilat! …

Şi, imitându-l, ca un bufon:

— Fripturile seniorilor mei! Pe legea mea, s-ar spune că numai aşa a vorbit până acum!

Terminând de râs, Pardaillan îşi reluă tonul serios, de data asta nu pentru lucruri grave, spunând:

— La masă, Odet, la masă, să atacăm bucatele astea care într-adevăr, sunt dintre cele mai îmbietoare. Dar, în timp ce

vom înfuleca cu plăcere, ca nişte oameni înfometaţi ce suntem, să deschidem bine ochii la ce vedem, să ciulim bine urechile la ce se aude şi, cu spada alături, la îndemână, mereu gata să fie smulsă din teacă. Să nu uităm, să nu uităm o clipă că Fausta, în umbră, ne dă târcoale fără încetare, pândind secunda de uitare fatală care-i va permite să ne sară în spinare, rapidă şi distrugătoare ca însăşi furia şi să ne zdrobească.

Capitolul 6

Trimisul extraordinar al maiestăţii sale, regele Spaniei.

În acea zi Fausta trebuia să prezinte regelui şi reginei regente scrisorile care o acreditau în calitate de trimis extraordinar al regelui Filip al Spaniei.

În cadrul somptuos al sălii tronului se găsea adunată întreaga curte.

Pe o estradă acoperită cu un covor cu flori de crin, cu un baldachin de catifea ornat tot cu flori de crin, două jilţuri, două tronuri. Într-unul dintre jilţuri, tânărul rege, cu un colier de medalii la gât. În celălalt, mama sa, regina regentă.

Atât de aproape de estradă pe cât o permite eticheta, două grupuri clar divizate, unul în dreptul regelui, celălalt în dreptul Mariei de Médicis. Sunt intimii, confidenţii, în dreptul regelui: Luynes, care nu era încă decât marele dresor de şoimi şi încă nu era duce, Ornano, colonel al Corsicanilor, ducele de Bellegarde, bătrânul marchiz de Souvre, guvernatorul regelui, tânărul marchiz de Montpouillan, fiul marchizului de La Force şi rivalul cel mai redutabil al lui Luynes la favorurile regale pe care, pentru moment, le împărţeau.

Toţi aceştia erau duşmanii personali ai lui Concini.

În dreptul Mariei de Médicis: Léonora Galigaď, sumbra şi abila inspiratoare a unei minţi fără voinţă, pe care o conducea după placul ei, pentru un mai mare profit şi pentru o mai mare glorie pentru Concinetto al ei, Claude Barbin, supraintendent de finanţe, marchizul de Thémines

şi fiul său, contele de Lauzieres, în fine, seniorul de Châteauvieux, acest bătrân galanton pe care l-am mai văzut la Bastilia, al cărei guvernator era.

Aceste două grupuri, sub nişte surâsuri de paradă, se urmăreau îndeaproape, cu o atenţie bănuitoare, neliniştită.

În sfârşit, gărzile, cu suliţe în mâini, ţepeni în uniformele lor somptuoase, ca nişte statui însufleţite, sub comanda marchizului de Vitry, căpitanul lor.

Nu mai trebuie adăugat că şi Concini era acolo. Era ca şi cum ar fi fost stăpânul, deoarece, din dorinţa reginei regente, în Luvrul regal, ca şi în tot regatul, el era mai stăpân decât stăpânul însuşi: acest rege micuţ, faţă de care el manifesta un respect nemăsurat. Şi, în această postură de stăpân, el se fălea, era peste tot, cu ochii la tot, coordona totul în această ceremonie, ale cărei cele mai mici detalii le stabilise el însuşi, de comun acord cu Fausta.

Dar nu uitase să-şi la precauţii pentru securitatea lui personală. Şi Rospignac, care era căpitanul gărzii lui, era prezent. Cu Rospignac, cei patru locotenenţi ai lui: Eynaus, Longval, Roquetaille şi Louvignac. Nu-şi slăbeau nici o clipă din ochi stăpânul. Şi, discret, fără să lase să se vadă, fără să se apropie prea mult, îi urmăreau toate mişcările, erau tot timpul gata să intervină la cel mai mic gest al lui. Fără ca asta să bată la ochi, era bine păzit.

Concini se făcuse coordonatorul acestei ceremonii, al cărei program îl supusese spre aprobare Faustei. În plus, chiar dacă asta nu intra în prerogativele nici uneia dintre îndatoririle sale, se însărcinase cu prezentarea oficială a doamnei ambasadoare extraordinare. Acţionase astfel la sfatul Leonorei.

Concini fu deci acela care veni să-i ofere braţul Faustei şi s-o conducă spre tron. Fausta avea la stânga ei pe contele de Cardenas, ambasadorul ordinar, care rămânea în funcţie, devenindu-i subaltern şi care nu părea deloc afectat de o dizgraţie, care nu era, fără îndoială, decât aparentă.

Încadrată de aceste două personaje, în mijlocul atenţiei generale şi într-o linişte impresionantă, cu fruntea sus, cu ochii mari şi adânci privind drept înaintea ei, Fausta înainta, cu acel pas maiestuos care o făcea să semene cu o împărătească. Şi ea părea atât de tânără, atât de frumoasă, de o frumuseţe orbitoare, încât un lung murmur de admiraţie se ridică din această nobilă adunare care, femeile mai ales, o cerceta cu o atenţie scrutătoare, cu dorinţa nemărturisită de a-i descoperi un defect, un cusur, oricât de mic ar fi fost. În superba armonie a trăsăturilor sale, în nobleţea atitudinilor ei, ea apăru atât de maiestuoasă, ca o adevărată regină, încât toate capetele se plecară cu respect în calea ei.

Avansă astfel cam până la zece paşi de tron. În acest moment, la dreapta lui Concini care o ţinea de braţ pe Fausta, se produse o uşoară mişcare. Ochii lor, ai amândurora, se îndreptară maşinal spre locul acela. Îşi dădură seama că un senior, al cărui chip nu-l puteau zări, dădea din coate acolo şi, cu toate protestele discrete, îşi dădea toată osteneala să ajungă în primul rând.

Ei crezură că era unul din acei curioşi, cum se găsesc pretutindeni, care vor să vadă cu orice preţ, fără să-i pese de ceilalţi. Erau pe punctul să-şi întoarcă privirea. Dar tocmai în acest moment, cel pe care-l luau drept un curios îndârjit reuşea să-i îndepărteze pe toţi cei care-l stinghereau şi să se posteze, la vedere, la patru paşi de ei.

Îl recunoscură pe cavalerul de Pardaillan. Şi, în spatele lui Pardaillan, îl recunoscură de asemenea pe contele de Valvert.

Concini, la această apariţie neaşteptată, fu atât de surprins încât se opri brusc, imobilizându-i astfel şi pe Fausta şi pe Cardenas. Şi asta pentru că, timp de câteva zile, Pardaillan şi Valvert stătuseră închişi în casa ducelui d’Angoulęme. Ţi cum el pusese să fie căutaţi peste tot fără a-i găsi, sfârşise prin a se convinge că muriseră, cu toate că Fausta îi repetase că se înşală şi că, în ce o priveşte, ea nu

va crede în moartea lui Pardaillan decât atunci când va vedea cu proprii săi ochi corpul său întins aşa cum se cuvine.

El se opri deci, complet surprins şi, cuprins de furie, mârâind printre dinţi, în italiană, cu un accent de regret de nedescris:

— Porco Dio! Deci n-au murit!

— Mi-aş fi dat viaţa ca să v-o spun, răspunse Fausta cu voce joasă, tot în italiană.

Şi, cu acel accent de autoritate la care nimeni nu putea rezista, comandă:

— Să înaintăm, domnule şi, pentru Dumnezeu, surâdeţi… Nu vedeţi că lumea se miră de emoţia pe care o arătaţi?

Era adevărat. Această oprire, neprevăzută în programul făcut dinainte până la cel mai mic detaliu, surprindea cu atât mai mult cu cât, deşi fusese scurtă, emoţia lui Concini nu scăpase atenţiei celor care îl puteau vedea şi toţi din jurul lor aveau ochii aţintiţi asupra grupului. Şi, urmărind încotro se îndrepta privirea lui Concini, toţi aceşti ochi, chiar şi cei ai regelui şi ai reginei, se întoarseră un moment pentru a privi spre Pardaillan şi Valvert.

Trebuie să credem că ei erau necunoscuţi pentru majoritatea acestor personaje, deoarece atenţia lor – cel puţin atenţia lui Ludovic al XIII-lea şi a Mariei de Médicis – nu se opri prea mult asupra lor. Dar Léonora, care îi cunoştea, îi recunoscu îndată. Simţi cum păleşte sub fard, în timp ce o spaimă de moarte o sufoca. Îşi ţinu firea. Şi ochii ei ca de foc îl căutară pe Rospignac în mijlocul acelei mulţimi strălucitoare, pentru a-i lansa un ordin mut.

În acest timp, Concini îşi revenise. Şi prima lui mişcare fu, de asemenea, de a întoarce capul şi a-l căuta pe Rospignac. Găsindu-l, dintr-o privire pe cât de rapidă, pe atât de semnificativă, i-l arătă pe Pardaillan, liniştit şi surâzător în locul unde dorise să ajungă şi unde se găsea acum. Rospignac, ascultând ordinul, făcu semn celor patru locotenenţi. Şi, toţi cinci, strecurându-se cu îndemânare

prin mulţimea de curteni, se îndreptară spre locul cu pricina.

Fausta ajunse în dreptul lui Pardaillan. Privirile lor, care se întretăiau tot timpul, schimbară o ultimă ameninţare. Şi Pardaillan, surâzând din vârful buzelor, se plecă într-o reverenţă batjocoritoare care spunea mai mult decât ar fi spus cele mai convingătoare cuvinte. Fausta, care înţelese, îi întoarse provocarea cu unul din acele surâsuri mortale, cum îi înfloreau câteodată pe buzele roşii.

Capitolul 7

Prezentarea.

Desigur că Pardaillan nu înţelegea să rămână doar la această manifestare platonică. Trebuie să credem că ea îi era de-ajuns pentru moment, pentru că, după ce arătase că era acolo şi că trebuia contat pe el, se îndepărtă discret. Dar, retrăgându-se de-o parte, avu grijă să se aşeze în aşa fel încât să vadă bine şi să nu piardă nici un cuvânt din cele ce vor fi spuse.

Rospignac şi oamenii lui, care se strecuraseră în spatele său, nu avură ocazia să intervină. Făcură deci acelaşi lucru: se dădură la o parte. Dar nu-l pierdură din vedere şi în timp ce Rospignac se apropia de stăpânul său, ceilalţi patru continuau să-l urmărească cu coada ochiului.

Pe estradă, regenta, în înaltă ţinută de gală. Acoperită de bijuterii, avea un aer măreţ şi maiestuos care o făcea să semene cu o zeiţă coborâtă din Olimp. Sub aerul său impozant ea nu lăsa să i se vadă neliniştea. Această nelinişte se referea la rege, fiul său. Am spus că ea fusese cuprinsă de o prietenie înflăcărată pentru Fausta care o orbise, o cucerise. Se temea că primirea regelui, dacă s-ar fi ţinut strict de ceremonialul stabilit minuţios dinainte, va părea puţin cam rece noii sale prietene.

Ea avea dreptate să se neliniştească. Uluitoarea frumuseţe a Faustei acţiona deja asupra regelui care, totuşi, toată viaţa se va arăta atât de pudic şi atât de rezervat cu femeile, atât de diferit de gloriosul său tată. Sub aerul său

indiferent, el o devora cu privirea. Dar cum el cunoştea deja, temeinic, arta de a-şi compune o expresie de nepătruns, pe masca pe care şi-o aplicase nu apărea din impresiile sale intime. Şi el avea grijă să clipească din ochi pentru a nu fi remarcată atenţia susţinută pe care i-o acorda Faustei.

În acest răstimp Fausta, Concini şi Cardenas se opriseră la picioarele estradei. Toţi trei se înclinară în reverenţe care mai de care mai lungi şi mai savante. Concini, pe jumătate aplecat, cu vocea lui cântătoare, puţin sâsâită, dar care se făcu auzită dintr-un capăt în celălalt al sălii, rosti:

— Am marea onoare de a prezenta Maiestăţilor Voastre pe Alteţa Sa prinţesa suverană de Avila, ducesă de Sorrientčs, trimis extraordinar al Maiestăţii Sale catolice, regele Spaniei.

După el, Cardenas, ambasadorul ordinar, luându-şi o atitudine plină de mândrie, care vădea spaniolul din el, spuse cu o voce puternică, într-o franceză fără cel mai mic accent străin:

— Sire, am onoarea de a înmâna Maiestăţii Voastre scrisorile de împuternicire ale distinsului meu suveran care acreditează pe lângă regala voastră persoană, în calitate de trimis extraordinar, pe Alteţa Sa, doamna ducesă de Sorrientčs, aici prezentă.

Scrisorile nu fură înmânate regelui, ci cancelarului, care, înconjurat de miniştrii săi, se îndreptase spre estradă în acelaşi timp cu ambasadoarea. După care, regele, regina regentă şi Fausta recitară cu gravitate cuvintele pe care stabiliseră să le rostească fiecare.

Partea protocolară a ceremoniei lua astfel sfârşit. Cu ea se termina rolul iluştrilor actori, care redeveneau ei înşişi. Regele putea să mai rămână acolo. Şi de asta se temea de fapt mama lui. Dar farmecul captivant al Faustei, dulceaţa pătrunzătoare a vocii ei, care învăluia ca o dezmierdare, încununaseră cucerirea începută de vestita ei frumuseţe. El se ridică, coborî de pe estradă, îşi descoperi capul, galant

şi, înclinându-se cu o graţie pe care cruda sa tinereţe o făcea să pară încă şi mai încântătoare, îi luă mâna pe care o mângâie cu buzele, spunând:

— Doamnă, ne face o deosebită plăcere că aţi fost aleasă să-l reprezentaţi pe bunul nostru frate din Spania pe lângă persoana noastră. Luaţi aminte, vă rog, că vă vom vedea întotdeauna cu mare plăcere în casa regală, pe care vă rugăm să o consideraţi ca pe propria voastră casă.

Aceste ultime cuvinte produseră o imensă senzaţie. Niciodată nu fusese făcută o primire atât de măgulitoare vreunui ambasador. Maria de Médicis nu îndrăznise niciodată să spere că fiul său, mai curând morocănos, foarte rezervat, cum sunt în general timizii, dusese amabilitatea până acolo încât o rugase pe noua sa prietenă să se considere la Luvru ca la ea acasă. De aceea, ea era mai radioasă decât Fausta. Şi coborând de pe estradă, ea mulţumi fiului său cu privirea şi cu surâsul.

Fausta păstra acel calm care avea acel ceva de impunător şi formidabil. Ea mulţumi, adresând regelui acele complimente fine, pe care ea singură ştia să le găsească. Şi la aceste complimente care, trecute prin gura ei, căpătau o valoare fără egal, regele roşi de plăcere. Fiindcă Fausta, cu siguranţa remarcabilă a – privirii ei cântărise, ca să spunem aşa, valoarea morală a copilului regal. Şi tratându-l ca pe un bărbat şi chiar ca pe un bărbat care este stăpânul, fapt cu care el nu era încă obişnuit, ea îi măgulise amorul propriu.

De aceea, regele nu vru să rămână îndatorat faţă de ea. Şi, întorcându-se spre mama sa, cu aerul cel mai serios, pe un ton de autoritate pe care nimeni nu-l mai auzise la el şi care-l mira probabil şi pe el însuşi, comandă:

— Când veţi scrie fratelui meu din Spania, nu uitaţi, doamnă, să-i spuneţi cât mă bucură şi cât îi mulţumesc că ne-a trimis-o pe doamna ducesă.

Şi Maria de Médicis, care nu-şi ascundea satisfacţia, răspunse:

— Este un ordin de care mă voi achita cu cea mai mare plăcere.

Întorcându-se spre Fausta, regele adăugă galant:

— Veţi fi, doamnă, fără îndoială, unul dintre cele mai frumoase ornamente ale curţii noastre, care ne va părea foarte rece şi posomorâtă în zilele în care nu o veţi înfrumuseţa cu radioasa voastră prezenţă.

Fausta voia să-i răspundă printr-un alt compliment. Maria de Médicis nu-i lăsă însă timp şi incită mai mult:

— Adăugaţi, sire, că veţi avea în ea o prietenă sigură, cu un devotament gata la orice încercare. Ceea ce, în vremurile noastre, nu este de dispreţuit.

După ce rosti aceste cuvinte cu un accent de seriozitate neîndoielnică, Maria de Médicis se apropie de Fausta şi uitând orice reguli ale etichetei, ca o burgheză oarecare, îi lipi două sărutări afectuoase pe obraji. După care, apucându-i braţul cu familiaritate, o luă cu blândeţe, spunându-i în italiană:

— Veniţi, cara mia, să vă prezint toate aceste doamne şi toţi aceşti seniori care ard de nerăbdare să vă prezinte complimentele lor.

Ceea ce spunea era adevărat: toate aceste înalte doamne, toţi aceşti nobili seniori resimţeau nevoia imperioasă de a face curte acestei ducese de Sorrientčs pe care o ţtiau atât de bogată, pe care o vedeau atât de admirabil de frumoasă, care intra triumfător la curte, a cărei favoare se arătase orbitoare, astfel că toate celelalte favoruri păleau.

Capitolul 8

Trimisul mortului.

Pentru mai multă uşurinţă în scenele care urmează, trebuie să prezentăm aici personajele care îşi vor juca rolul în aceste scene. Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului: mai întâi regele.

Se dăduse dinadins mai de-o parte. Am putut remarca dezinvoltura cu care mama sa o luase cu ea pe Fausta, părăsindu-l brusc, ca pe un personaj fără importanţă. Asta

fiindcă, de fapt, el conta puţin la propria sa curte. Şi într-atât de puţin conta, bietul mic rege, că fu în curând uitat de toată lumea. Era însă atât de obişnuit, încât la început nici nu-şi dădu seama. Se amuza să privească la mulţimea de curteni care roiau în jurul Faustei.

Pardaillan se aşezase în capătul din dreapta al estradei. Se găsea astfel la patru sau cinci paşi de rege care, dacă ar fi voit să se retragă, ar fi fost nevoit să treacă prin faţa lui. Îşi împărţea atenţia între rege şi Valvert, pe care îl avea alături.

Cât despre Valvert, am văzut că rolul său, până aici, se rezumase la a-l urma îndeaproape pe cavaler. Acum stătea lângă el. Scruta din priviri în continuare mulţimea aceea strălucitoare, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Şi suspină. Aceste suspine deveneau din ce în ce mai puternice şi mai dese. Pardaillan, nemişcat, îl privea cu coada ochiului, cu un surâs amuzat pe buze.

În spatele lui Pardaillan, separaţi de el prin toată lăţimea estradei, grupul de fideli, intimii regelui: Luynes, Ornano, Bellegarde, Seuvré şi Montpouillan. Aceştia aşteptau, nu fără nerăbdare, ca regele să-şi întoarcă privirea spre ei şi să le facă semn să se apropie. Dar, cum regele părea să-i fi uitat, nu aveau îndrăzneala să mişte şi recurseră la tot felul de mici şmecherii pentru a atrage atenţia asupra lor. Fără nici un rezultat, de altfel.

La stânga lui Pardaillan, fără ca acesta să pară că i-a observat, Louvignac, Eynaus, Roquetaille şi Longval discutau cu voce joasă, lângă pervazul unei ferestre. Îşi continuau supravegherea.

Concini dispăruse discret pentru câteva momente. Dar cum Rospignac dispăruse în acelaşi timp cu el, putem să tragem concluzia că marchizul ieşise numai ca să-i dea ordine căpitanului său. Şi nu credem că ne înşelăm spunând că e mai mult ca sigur că aceste ordine îi priveau pe Pardaillan şi pe Valvert. Orice ar fi fost, dacă Concini nu

trebuia să întârzie să se întoarcă în sala tronului, Rospignac însă era nevoit să fie absent pentru mai multă vreme.

La celălalt capăt al estradei, în partea opusă celei unde se afla Pardaillan, regina, Fausta, iar în spatele reginei, Léonora, formau un mic grup. Pe acolo defilau toţi curtenii, bărbaţi şi femei, acoperind-o pe Fausta cu complimente şi proteste. Şi acel spectacol era contemplat de micul rege care se amuză, uitat de toţi.

Trebuie să adăugăm că, în afară de atenţia pe care trebuia s-o acorde tuturor acestor personaje cu care schimbă câteva cuvinte, la complimentele cărora trebuia să răspundă, Fausta găsea cu toate acestea o modalitate de a arunca din când în când o privire spre Pardaillan.

Am văzut că-i atrăsese atenţia lui Valvert asupra unei asemenea priviri pe care o surprinsese şi care îl sfida.

Concini revenise.

Calm, cu buzele arcuite într-un surâs dispreţuitor, se vârî cu insolenţă în mijlocul acelui grup.

În tot timpul ăsta, oricât era de ocupat, oricât de sigur de el părea, ca şi Fausta, nu se putea abţine să arunce, destul de des, câte o privire fugară în direcţia lui Pardaillan.

Regele nu-i remarcă imediat prezenţa: toată atenţia sa era concentrată asupra Faustei care ştiuse să-l flateze cu abilitate şi care produsese o vie impresie în imaginaţia sa de copil.

Veni totuşi şi un moment în care se plictisi să o tot contemple şi s-o admire pe Fausta. Atenţia lui se îndepărtă pentru a se îndrepta spre anturaj. Şi îl zări pe Concini. Văzu şi teatrul pe care-l juca acesta cu insolenţă. Şi atunci…

Atunci i se aprinse în ochi o scânteie roşie. Sângele îi ţâşni în tâmple. Aruncă o privire în jur. Şi se văzu singur de tot, ca un intrus, lângă estrada pe care tronase cu câteva minute înainte.

Păli îngrozitor. Pumnii săi de copil se crispară cu furie. Buzele i se agitară ca pentru a da un ordin de moarte. Dar de pe aceste buze crispate nu ieşi nici un sunet. Atunci din

nou privirea sa însângerată cercetă în juru-i. Poate pentru a-l căuta pe Vitry, căpitanul gărzilor sale. Dar nu-l descoperi pe Vitry. Descoperi însă un necunoscut care la patru paşi de el, îl privea cu o milă plină de tandreţe pe care nu şi-o ascundea.

Acest necunoscut era Pardaillan.

Mila aceasta pe care o citi clar pe faţa cavalerului îl lovi ca o insultă răsunătoare. Suferi cumplit în orgoliul lui rănit. Vru să se sustragă supărătoarei obsesii a acestei priviri îndreptate cu obstinaţie asupra lui.

Nu vru s-o ia la dreapta: Concini se împăuna în partea aceea. Nu vru s-o la nici la stânga: acolo se găsea necunoscutul împotriva căruia simţea o furie surdă. Făcu o mişcare pentru a porni drept în faţa lui. Nu privea nici în dreapta nici în stânga. Şi în timpul acesta văzu că necunoscutul face la fel. Livid, cu buzele tremurându-i – de furie, de data asta, o furie teribilă se dezlănţui în el – trebui să se oprească pentru a nu se ciocni de el. Şi auzi, ca prin vis, vocea lui Pardaillan care îi şoptea foarte liniştit:

— Spuneţi un cuvânt, sire, un singur cuvânt şi îl iau de guler pe Concini. Şi îl arunc pe fereastra asta, să se zdrobească de pavajul din curte.

Dacă regele l-ar fi cunoscut pe Pardaillan, este sigur că nu ar fi acordat nici o importanţă acestei duble încălcări a etichetei pe care şi-o permitea, de altfel în perfectă cunoştinţă de cauză: să adreseze regelui cuvântul fără a fi invitat şi – ceea ce era mult mai grav, cu toată atitudinea respectuoasă – să se posteze în faţa lui încât părea că îi bara trecerea. Dacă regele l-ar fi cunoscut pe Pardailan, această propoziţie pe care o adresase cu acea siguranţă liniştită, ca lucrul cel mai simplu din lume, i-ar fi părut, de asemenea, foarte naturală.

Din nefericire, regele nu-l cunoştea pe Pardaillan. Mila aceea pe care o citise în ochii lui, umilindu-l, începuse să-l indispună. Atitudinea lui, pe care o lua drept o nepermisă îndrăzneală, îi declanşase mânia. În sfârşit, această

propunere îi păru atât de extravagantă, încât crezu că bărbatul acela insolent îndrăznea să-şi bată joc de el. Ceea ce reuşi să-l aducă la exasperare împotriva cavalerului. Se îndreptă cu un aer semeţ. Şi, cu o voce răsunătoare, strigă:

— Hei! Vitry! …

Acest apel căzu ca o piatră într-o baltă cu broaşte. Vitry, Luynes, Ornano, Bellegarde, Lesdiguičres, Thémines, Créqui, Brulart de Sillery, ţeful poliţiei, toţi, din cele patru colţuri ale sălii, se îmbulziră către rege. Şi primul dintre toţi, antrenând în urma sa o întreagă trupă de seniori, chemându-i cu un gest imperios pe cei patru locotenenţi ai săi, Concini, cu ochii strălucind de o bucurie sălbatică: el îl recunoscu pe Pardaillan şi se gândea că, de această dată, îl are în mână.

Regina, Fausta, marchiza d’Ancre, toate femeile rămaseră ţintuite pe loc. Dar toţi îşi întrerupseră conversaţia, îşi îndreptară atenţia înspre partea aceea. Léonora, cu o sclipire de mulţumire în ochii săi negri, ca şi Concini, soţul ei, ea credea că se terminase cu Pardaillan. Fausta, cu o încruntare imperceptibilă a sprâncenelor care trăda mai mult nelinişte decât satisfacţie: ea îl cunoştea bine pe Pardaillan şi îi era greu să creadă că el comisese această stângăcie deosebită de a veni pentru a fi arestat prosteşte sub ochii ei.

Pardaillan se aştepta la o astfel de primire? Probabil. Dacă ne raportăm la acel licăr maliţios care-i apăruse la colţul ochilor, un lucru ni se va părea cu totul sigur: acela că atitudinea micului rege nu-i displăcea. Dimpotrivă. În timpul acesta, după ce făcuse apelul, cu un aer de dispreţ zdrobitor, aruncă, pe un ton certăreţ:

— Aşa! Sunteţi oare beat sau nebun, domnule? Şi, în primul rând, cine sunteţi?

Fără să-i răspundă la prima întrebare, Pardaillan, cu un calm care-i păru lui Ludovic al XIII-lea extravagant, îi spuse într-o secundă, privindu-l în ochi, accentuând fiecare silabă,

ca şi cum ar fi vrut să atragă în mod special atenţia asupra numelui său:

— Sunt cavalerul de Pardaillan.

Fără îndoială că Pardaillan avea motive serioase să creadă că numele său va avea un anume efect asupra regelui. Faptul e că, auzindu-l, atitudinea regelui se schimbă cu totul. Acel acces de furie pe care-l avea dispăru ca prin minune. Nu-l mai fixa pe cavaler cu acea privire supărată. Fu o privire mirată, strălucind de o admiraţie puerilă. Strigă bătând din palme cu un aer încântat:

— Cavalerul de Pardaillan!

Şi îl sorbea din ochi, cu aceeaşi expresie de naivă admiraţie care începea să-l încurce pe cavaler, care rămăsese la fel de modest ca în îndepărtatele zile ale tinereţii sale eroice. Regele uitase că-şi chemase gărzile ca să-l aresteze. Uitase că apelul lui răsturnase întreaga curte şi făcuse să vină în grabă, cu căpitanul chemat, o întreagă trupă de străjeri care ardeau de dorinţa de a se evidenţia prin zelul lor. Uită totul, nu mai vedea nimic… numai pe Pardaillan la care continua să se uite cu un aer visător.

Dar dacă el uita, Concini nu uita: el veni să se ploconească în faţa regelui cu acelaşi respect nemăsurat pe care îl afişa şi cu un surâs mieros, cu vocea sa insinuantă în care, cu toate astea, se ghicea bucuria teribilă care-l încerca:

— Sire, îndrăznesc să sper că Maiestatea Voastră nu îmi va face acest nemeritat afront de a încredinţa altora decât mie, care sunt cel mai devotat dintre servitorii săi, grijă de a aresta pe acest aventurier.

Regele tresări ca unul pe care-l smulgi dintr-un vis frumos. Şi lăsă să cadă asupra lui Concini o privire glacială.

— Cine vorbeşte de arestare? făcu dispreţuitor, din vârful buzelor.

— Maiestatea Voastră nu l-a chemat pe căpitanul gărzilor sale? sâsâi Concini cu vocea cea mai mângâietoare, frângându-se în două.

— Nu sunteţi dumneavoastră căpitanul gărzilor mele, din câte ştiu.

— Sunt primul gentilom al casei voastre, bâigui Concini, care începea să piardă teren.

— Ei! La naiba! se înfierbântă regele, când îl chem pe căpitanul gărzilor mele nu chem pe primul gentilom al casei mele! Şi dacă-l strig pe Vitry, nu înseamnă neapărat că este vorba de o arestare.

— Credeam…

— Credeaţi prost, îl întrerupse regele care îşi reluă tonul glacial, sec. Şi apoi, mi se pare că v-am auzit pronunţând cuvântul aventurier.

Aici, regele surâse răutăcios şi, cu un accent de ironie feroce, spuse:

— Nu putem spune că dumneavoastră sunteţi un aventurier, domnule. Sunteţi un mare senior. Un marchiz autentic… Este adevărat că titlul acesta l-aţi cumpărat cu bani grei acum aproape doi ani. Dar ce importanţă are, iată-vă frumuşel marchiz de viţă veche. Şi, de câteva luni încoace, nu s-a făcut din dumneavoastră un mareşal al Franţei? Acest titlu glorios nu ascunde totul? Şi cine va îndrăzni să pretindă că un mareşal al Franţei nu este decât un aventurier de joasă speţă, parvenit la cele mai înalte demnităţi prin manevre josnice, murdare? Nimeni, desigur. Nu, nu, dumneavoastră nu sunteţi un aventurier, mareşale marchiz d’Ancre. Dar folosiţi nişte cuvinte care sună ciudat în gura voastră.

Fiecare din aceste cuvinte, pronunţate cu o ironie aspră, tăioasă, cădea, într-o tăcere de moarte ca nişte palme dezonorante pe faţa albă ca varul a nefericitului Concini. Prietenii săi se priveau cu o stupoare dezolată. Regina se agită, părea că vrea să vină să se arunce în mijlocul dezbaterii, pentru a-i aduce favoritului ajutorul autorităţii sale de regentă. Léonora, mai lividă sub farduri decât însuşi Concini, îi împungea cu privirea sa de foc pe micul rege şi pe Pardaillan, cauza principală a acestui scandal

nemaipomenit. Şi ea o provoca pe stăpâna sa şoptindu-i la ureche, în italiană, cu acea voce înflăcărată şi pe un ton autoritar, căruia Maria de Médicis, până astăzi, nu-i rezistase niciodată.

— Doamnă, doamnă, din cauza voastră este insultat astfel în faţa întregii curţi! … Nu interveniţi, nu-l apăraţi? … Mergeţi, Maria, pe Sfânta Fecioară, arătaţi că voi sunteţi regenta şi că toţi, chiar şi regele, trebuie să se supună autorităţii voastre!

Dar influenţa Faustei prima deja celei a Leonorei asupra caracterului slab şi nehotărât al „Mariei”. Desigur, ea nu cerea mai mult decât să sară în ajutorul amantului său. Dar, incapabilă să hotărască ea însăşi, o consultă cu privirea pe Fausta pentru a vedea dacă aprobă sfatul Leonorei. Iar Fausta care, în fond, nu era probabil supărată de păţania lui Concini, Fausta care avea tot interesul să-şi slăbească adversarii lăsându-i să se sfâşie între ei, Fausta nu era de părerea Leonorei. Fausta dădu acest sfat, pe cât de amăgitor, tot pe atât de interesant:

— Aşteptaţi, doamnă, mai aşteptaţi. Trebuie evitat cu orice preţ un conflict de autoritate între regentă şi rege, care să-l pună în dificultate pe rege, chiar dacă este sub tutelă. Îi veţi face, în particular, toate reproşurile pe care le merită. Dar, în public, abţineţi-vă. Va fi timp să ajungeţi la această limită extremă, dacă regele depăşeşte orice măsură. Până atunci liniştiţi-vă şi rămâneţi nepăsătoare.

Şi Maria de Médicis ascultă de Fausta. Léonora trebui să cedeze, cu furia în suflet. Dar ea nu se lăsa înşelată de manevra Faustei. Şi privirea cumplită pe care o azvârli pe furiş arăta că acest nou prejudiciu era notat cu grijă în memoria sa neîndurătoare şi că o va face să plătească scump, în ziua în care se va simţi destul de puternică pentru a-şi regla conturile, toate conturile, dintr-o singură lovitură.

Adversarii lui Concini remarcaseră foarte bine dorinţa reginei de a interveni. Ei ştiau că dacă ea aruncă în discuţie

greutatea autorităţii sale de regentă, regele trebuia să se supună. Şi nu îndrăzneau să-şi lase bucuria să izbucnească deschis. Dar privirile lor ardeau şi surâsuri îndârjite dezveleau dinţi ascuţiţi, gata să muşte.

Intimii regelui, văzând ce curbură lua afacerea, veniseră repede să se aşeze în spatele lui. Erau pregătiţi la orice. Şi, aşteptând, ca Léonora, se străduiau să arunce paie pe foc şoptindu-i stăpânului sfaturi de violenţă.

— Haideţi, sire! îi susură în urechea dreaptă vocea fremătătoare a lui Luynes. Îndrăzniţi! Aveţi bestia în mână. N-o mai lăsaţi, la dracu! Hăitaşii voştri sunt aici ca s-o sfâşie.

— Sire, sire, implora Montpouillan la urechea sa stânga, un cuvânt, un semn şi voi înfige pumnalul în burta acestui porc din Italia.

— Deoarece l-aţi chemat pe Vitry, mârâia corsicanul Ornano, ordonaţi să fie înhăţat şi să se termine o dată cu acest lacheu de alcov.

Numai Vitry nu spunea nimic. El păstra acea nepăsare ţeapănă a soldatului sub arme. Dar ochii săi luceau ca jeraticul aprins, iar mâna sa fremăta nervos, nerăbdătoare să-l înşface pe detestatul favorit.

Pardaillan păstra aparenţa sa de indiferenţă. Dar el nu urmărea cu mai puţin interes pasionat această scenă neprevăzută, pe care o provocase simpla sa prezenţă. Şi din când în când îi adresa Faustei un surâs ascuţit. Iar Fausta răspundea printr-un surâs sfidător, clătina încet capul, ca pentru a spune că nota lovitura şi că i-o va înapoia atunci când ea va considera momentul potrivit.

Concini era livid. Buzele îi spumegau, ca şi atunci când avea unul dintre accesele sale de furie care-l împingeau până la nebunie. Se simţea pierdut. Nu în favorurile lui: Maria de Médicis era acolo şi era sigur de ea. Dar simţea că viaţa lui atârnă de un fir de aţă. Un cuvânt de-al său prost interpretat, un gest echivoc şi ar fi fost cu adevărat pierdut. Mulţimea lui de inamici s-ar fi năpustit asupra lui, cu

pumnalul în mână. El şi cele patru gărzi de corp ale lui ar fi fost luaţi pe sus, fărâmiţaţi ca nişte pui de găină în vijelie.

Am avut ocazia să vedem, în diverse circumstanţe, că nu-i lipsea o anume bravură fizică. Pentru un moment, se gândi să ţină piept la orice. Dar partida era, evident, prea inegală. Să reziste în aceste condiţii, era un mod de a se sinucide. Viaţa pentru el era prea frumoasă ca să nu încerce să şi-o păstreze cât mai mult cu putinţă. Înţelesese că trebuia neapărat s-o întoarcă. Era singurul mijloc de a-şi scăpa pielea. Cât despre restul, Maria de Médicis era acolo deocamdată. Nu ezită să se umilească.

— Este îngrozitor de penibil pentru un bun şi loial servitor să se vadă tratat cu atâta duritate, când nu a păcătuit decât prin exces de zel.

Trebuie spus aici că gândul regelui nu era de a termina cu Concini prin violenţă, cum îl sfătuiau prietenii săi prea înflăcăraţi.

Aparenta supunere a lui Concini fu de natură să-i satisfacă amorul propriu. Fu destul de înţelept ca să se mulţumească cu acest semi-succes.

Impuse tăcere prietenilor săi cu o privire poruncitoare. Şi, pe un ton foarte îndulcit, răspunse:

— Am fost poate puţin cam dur, recunosc. Dar aceasta ţine de impetuozitatea vârstei mele. Şi-apoi ştiţi la fel de bine ca şi mine, domnule mareşal, că un zel excesiv poate fi la fel de iritant ca o neglijenţă vinovată. Cu toate acestea, datorăm îndurare fiecărui păcat şi nu vreau să-mi amintesc decât de bunele voastre servicii din trecut şi de buna intenţie care v-a făcut să acţionaţi. Să nu mai vorbim de aceasta, domnule mareşal.

Concini respiră mai uşurat. Îl zgâlţâise zdravăn, zdravăn de tot. Dar până la urmă scăpase mai uşor decât ar fi îndrăznit să spere vreodată. Şi reparaţia morală, destul de slabă, pe care i-o acordase regele de bunăvoie, îl satisfăcu deplin… pentru moment. Şi surâse. Reîncepu să devină el

însuşi. Aruncă din nou priviri triumfătoare spre duşmanii lui, dezamăgiţi în speranţele lor.

Cu toate acestea, regele avea o idee pe care o urmă cu tenacitate. Îi surâse lui Concini: un mod de a răsuci cuţitul în rană adâncă pe care i-o făcuse în amorul-propriu. Redeveni serios. Reluă:

— Dar acest cuvânt de aventurier pe care l-aţi aruncat la adresa domnului de Pardaillan nu-l pot suporta. Şi vă previn, domnule mareşal, că mi-am pus în gând că trebuie să-i daţi despăgubirea pe care i-o datoraţi. Numai cu acest preţ vă voi reda eu toată favoarea mea.

Concini nu se aştepta la această nouă lovitură. Dădu înapoi, scrâşnind din dinţi, hotărât de această dată să se lase mai degrabă tăiat în bucăţi pe loc decât să suporte o asemenea umilinţă.

Regele se prefăcu că nu vede această retragere semnificativă. Veni alături de Pardaillan. Îi luă mâna. Cu un aer grav, cu vocea puternică, fără să-i tremure, cum se întâmpla în momentele de emoţie, în mijlocul unei tăceri de biserică, pronunţă aceste cuvinte uimitoare:

— Doamnelor, domnilor, regele Franţei nu crede că se înjoseşte prezentându-vă el însuşi pe domnul cavaler de Pardaillan. Se va spune oare că este o unică onoare în fastul acestei curţi regale? Nu dezaprob. Dar nu se cuvine oare ca unuia dintre aceşti oameni minunaţi, unici în lume, să i se acorde onoruri unice? Cavalerul de Pardaillan este unul dintre acei eroi de legendă, fără teamă şi fără pată, aşa cum nu s-au mai văzut de la moartea cavalerului Bayard, de neştearsă memorie. Dacă ar fi vrut, ar fi fost de treizeci de ani duce şi pair, mareşal al Franţei, prim-ministru, acoperit de bogăţii, de glorie şi de onoruri. Dar, cinstit şi dezinteresat ca vitejii din vechiul ordin al cavalerilor, al cărui – vai! – unic reprezentant este, în viaţă, a refuzat totul, s-a dat la o parte cu bună-ştiinţă, a vrut să trăiască sărac şi necunoscut, cu modestul său titlu de cavaler.

— Sire, vă rog, este o prea mare onoare!

Micul rege ridică mâna pe care o avea liberă. Cu cealaltă, continua să-l ţină pe Pardaillan. Şi, cu voce tare, ca să se facă auzit de toţi, dar cu un ton foarte blând, afectuos, porunci:

— Linişte, cavalere! Chiar fără voia voastră, trebuie, măcar o dată în viaţa voastră, să vi se facă dreptate.

Şi, cu o voce care se făcu încă şi mai dulce, cu privirea pierdută în gol, ca şi cum ar fi urmărit un vis, continuă:

— Şi apoi, nu este vorba numai de a aduce un omagiu binemeritat serviciilor voastre nepreţuite. Este vorba, de asemenea, şi aceasta nu o puteţi împiedica, domnule, este vorba de a aduce un omagiu ilustrului mort, al cărui trimis extraordinar sunteţi aici.

Tăcu o clipă, aşteptând ca marea senzaţie pe care o produseseră aceste cuvinte misterioase să se calmeze.

Regele se înălţă atât cât îi permitea statura sa. Şi cu o flacără de mândrie în ochi, cu o voce răsunătoare:

— Şi când vă voi spune că acest mort ilustru între cei mai iluştri este tatăl meu, regele Henri, de glorioasă amintire, cine oare va îndrăzni să pretindă că este prea mult ca un rege să prezinte, în această nobilă adunare, pe reprezentantul pe care, de dincolo de mormânt, mi-l trimite aici?

Şi cu un gest al mâinii, regele ceru tăcere, care se făcu ca prin minune. Şi atunci se întoarse spre Vitry, ordonându-i cu un ton de irezistibilă autoritate:

— Vitry, să i se dea onorul regal domnului cavaler de Pardaillan.

Iar Vitry, drept şi impasibil ca un soldat ce era, se întoarse pe călcâie şi comandă cu o voce sonoră, trăgându-şi el însuşi spada din teacă:

— Gărzi, prezentaţi armele!

Şi, răsucindu-se din nou pe călcâie în faţa lui Pardaillan, îl salută cu un gest larg al spadei, în timp ce vajnicele-i statui în costume somptuoase, rămâneau nemişcate ca pietrele.

Atunci, regele se descoperi cu un gest teatral şi înclinându-se graţios în faţa lui Pardaillan care mormăia în gând şi care ar fi dat cu plăcere tot ce avea să fie oriunde în altă parte, numai la Luvru nu, spuse:

— Regele Franţei vrea să fie primul care salută pe cavalerul de Pardaillan, care este de două ori demn de această onoare: în primul rând pentru propriile sale merite, iar apoi pentru că îl reprezintă pe regele Henri cel Mare, augustul meu tată. Haideţi, doamnelor, faceţi reverenţa, înclinaţi-vă, mareşale, salutaţi-l cu toţii, domnilor, pe cel în faţa căruia regele vostru se înclină primul.

Şi toţi, într-un murmur măgulitor, se plecară în faţa lui Pardaillan care, uşor palid, cu acea graţie cavalerească ce nu-i aparţinea decât lui şi care semăna atât de puţin cu manierele atât de ţepene ale curtenilor, răspunse printr-un salut care se adresa tuturor. Se înclinară cu toţii, chiar şi regina, chiar şi Fausta, chiar şi Concini, care într-adevăr nu puteau să se eschiveze acolo unde regele dădea un exemplu.

După care regele se acoperi din nou şi îl luă pe Pardaillan de braţ.

Capitolul 9

Unde Valvert îşi ţine făgăduiala faţă de Rospignac.

În acel moment, în mijlocul murmurului surd care se ridica din această strălucitoare adunare, atentă la ce va urma, deoarece curiozitatea lor era mai dezlănţuită ca niciodată şi sperau ca regele să se explice pe deplin, se aşteptau la cine ştie ce lovitură de teatru neprevăzută, în acel moment, o voce tânără, limpede, vibrând de entuziasm, strigă deodată:

— Trăiască cavalerul de Pardaillan! Trăiască regele Ludovic al XIII-lea, la naiba!

Pardaillan începu să râdă din toată inima şi, lucru care-i stupefie pe curteni, făcându-i să încremenească, regele, care era rareori văzut surâzând, începu să râdă şi el din toată inima. Ceea ce produse o destindere generală, iar toate fizionomiile până atunci neliniştite, posomorâte, sau

grave şi rigide, se transformară în nişte surâsuri largi de un cot sau în râsete zgomotoase.

Pardaillan se întorsese spre acela care strigase acest dublul „Vivat”. Şi cum recunoscuse vocea lui Odet de Valvert, fără a avea însă aerul, îl trăsese pe rege, care-l ţinea de braţ, să se întoarcă şi el, pentru a-i atrage atenţia asupra tânărului său prieten.

Era chiar Odet de Valvert. Se afla lângă o uşă. Regele văzu că-şi agita pălăria, cu o frenezie juvenilă. Şi cum avea memorie bună, îl recunoscu îndată. Îi adresă un surâs graţios, însoţit de un salut amical cu mâna. Atunci Valvert strigă din nou cu pasiune, agitând cum putu mai frumos pălăria în aer: „Trăiască regele! Trăiască regele, la naiba, la naiba! …”

Şi acest „la naiba, la naiba” spunea clar: „Aşa, aici sunteţi de gheaţă, deci? Ce mai aşteptaţi să vă aclamaţi regele, la naiba?! …” Toţi o înţeleseră aşa. Şi regele fu cel dintâi, cu buzele crispate de amărăciune.

Concini înţelese, ca şi ceilalţi. Şi îşi muşca buzele de ciudă de a se lăsa astfel îndemnat. Dar nu ezită, nu zăbovi. Nu pierdu nici o clipă pentru a încerca să-şi repare greşeala pe care tocmai o făcuse. Şi, aţintind asupra creaturilor lui o privire strigător de convingătoare, strigă cu putere:

— Trăiască regele!

— Trăiască regele! răcniră îndată Roquetaille, Louvignac, Eynaus, Longval şi ceilalţi.

Semnalul era dat. Nimeni nu vru să rămână mai prejos. Şi o enormă aclamare urcă, se mări, apoi se sparse, răspândindu-se în volute sonore în întreaga sală:

— Trăiască regele! … Trăiască regele! …

Niciodată până acum micul rege nu se mai văzuse astfel aclamat. Trăi atunci câteva clipe de beţie nespus de plăcute a căror amintire nu trebuia s-o piardă niciodată. Şi privirea îi strălucea, buzelei-i surâdeau, era de-a dreptul fericit ca un copil, aşa cum nu mai fusese niciodată de când purta

titlul de rege, neexercitându-şi încă puterea. Şi mulţumi cu zâmbetul, cu gestul, cu vocea:

— Mulţumesc, domnilor.

Şi se întoarse dintr-o mişcare: recunoştinţa sa nu-l uită pe cel căruia îi era dator pentru unul dintre cele mai frumoase momente din existenţa sa posomorâtă. Ştia că lui îi datora o mulţumire aparte. Şi îl căută din ochi pe Odet de Valvert.

— Mi se pare, spuse regele întorcându-se, contelui de Valvert curtea noastră nu a avut onoarea de a-i plăcea.

Şi, cu prefăcută naivitate, cu o undă de dispreţ:

— Ce se aştepta oare să vadă? Mi se pare că este imposibil de imaginat o curte mai strălucitoare decât a noastră.

— De fapt, sire, dumneavoastră trebuie să ştiţi mai bine ca oricine ce urâţenii s-ar găsi aici, dacă un magician ar face să cadă toate măştile încântătoare care ne înconjoară.

— Oh! făcu visător regele, nu am privit niciodată lucrurile în această lumină! … Şi dacă spuneţi asta, înţeleg dezamăgirea contelui. Dar spuneţi-mi, păreţi a-l cunoaşte mai bine.

— Într-un fel, eu l-am crescut. M-am străduit să fac din el un adevărat bărbat. Şi cred că am reuşit. Îl consider propriul meu fiu.

— Nu mă mir de forţa şi de îndemânarea sa. Aveţi un elev care vă face cinste, cavalere!

Şi, compunându-şi un aer detaşat:

— El mi-a salvat viaţa. Nu am uitat. O!, am o memorie excelentă.

Şi, lăsând braţul lui Pardaillan:

— Iată-ne din nou prieteni buni, mareşale, se adresă lui Concini.

Radios, Concini se înclină pregătindu-şi cuvintele de mulţumire. Regele nu-i lăsă timp să le spună. Îndată, adăugă:

— Dacă vreţi să rămânem întotdeauna aşa, nu uitaţi vă rog, că şi cavalerul de Pardaillan face parte dintre prietenii mei. Şi este dintre cei mai buni. Nu vă spun mai mult. Şi

ceea ce vă spun dumneavoastră acum se adresează tuturor acelora care ar fi tentaţi s-o uite.

Regele reveni la Pardaillan.

— Urmaţi-mă în cabinetul meu, cavalere, îi spuse el, vom sta mai bine decât aici unde prea multe urechi ne ascultă, prea mulţi ochi ne străpung.

— Dimpotrivă, sire, răspunse cu vioiciune Pardaillan, cer ca o favoare ca audienţa particulară pe care regele binevoieşte a mi-o acorda să aibă loc chiar aici.

— Nu vă pot refuza nimic, consimţi regele, fără să-l pună în situaţia de a insista mai mult.

Dar dacă cedase bucuros, fără să se lase rugat, el era uimit, căci adevărata favoare era tocmai aceea pe care Pardaillan o refuzase. Înţelese că acest refuz nu putea fi motivat decât prin motive serioase. Şi el întrebă:

— Pot să ştiu pentru ce?

Pardaillan, un moment foarte scurt, îl cercetă cu privirea, ca şi cum ezita să vorbească. Şi, deodată, se hotărî:

— Sire, am venit aici ca la bătălie. Nu vreau să las impresia că fug din faţa inamicului.

Şi, pe ascuns, continua să-i urmărească atitudinea. El văzu cum ochii i se măresc şi ţâşni o flacără aprinsă, mai rapidă ca un fulger. Şi asta fu tot. Pe un ton foarte firesc, ca şi cum nu înţelesese gravitatea cuvintelor pe care le auzise, el răspunse:

— Să rămânem deci aici… în faţa inamicului!

Şi, foarte calm, foarte stăpân pe el, făcu un gest imperios care îndepărtă pe toţi cei ce se aflau în jurul lui. Pardaillan surâdea cu un aer satisfăcut gândind: „Hai! Este curajos!”

Curtenii, decepţionaţi în aşteptarea lor curioasă, se îndepărtaseră. Concini, ascuzându-şi neliniştea sub aere surâzătoare şi sigure, revenise dându-şi ifose în cercul reginei. Se formase un cer larg, în centrul căruia regele şi Pardaillan rămăseseră izolaţi. Toate conversaţiile fuseseră reluate. Nimeni nu părea să se ocupe de ei. În realitate,

toate urechile erau întinse spre ei, toate privirile, în ascuns, se fixau asupra lor. Şi ei ştiau bine asta şi unul şi altul.

Pardaillan vorbi primul, când se văzu singur cu regele.

— Sire, nu ştiu cum să-mi exprim recunoştinţa. Iată că sunt zăpăcit şi fermecat încă de primirea de neuitat pe care aţi binevoit să mi-o faceţi.

— Nu eraţi sigur că veţi fi bine primit?

— Ca să fiu sincer, da, sire: regele, tatăl vostru, mă asigurase că oriunde şi oricând mă pot prezenta fără şovăială în faţa voastră. Regele Henri, ştiu bine, nu făcea promisiuni deşarte. Deci eram sigur că voi fi primit bine. Dar pe legea mea dacă mă aşteptam… Sire, e într-adevăr prea mare onoare pentru un biet gentilom ca mine.

Regele puse pe umărul lui Pardaillan mâna lui mică şi albă de copil şi, cu o neaşteptată gravitate, spuse:

— Chiar în ajunul zilei în care a căzut, lovit mortal de cuţitul acelui mizerabil Ravaillac, tatăl meu mi-a spus: „Fiul meu, dacă nenorocul ar vrea să mă succedaţi înainte de a ajunge la vârsta bărbăţiei, adică înainte de a putea să vă apăraţi voi înşivă, amintiţi-vă de cavalerul de Pardaillan, de care v-am vorbit adesea, de ale cărui isprăvi v-aţi minunat când vi le povesteam. Amintiţi-vă de Pardaillan şi dacă se va prezenta vreodată în faţa voastră, în orice împrejurare, primiţi-l cum m-aţi primi pe mine însumi, căci vă va vorbi în numele meu.” Iată ce-mi spusese tatăl meu. Şi, a doua zi, era mort, asasinat josnic, cu laşitate.

Trebui să se oprească un moment, chinuit de sumbrele amintiri pe care le evocase. Şi rămase cu fruntea plecată, cu ochii visători. Uită de sine un moment. Apoi, revenindu-şi, ridică fruntea şi continuă:

— A doua zi eram rege… şi nu aveam încă zece ani. De ceea ce se temuse tatăl meu pentru mine cel mai mult, tocmai aceasta mi se întâmplase. Vorbele sale, care mă frapaseră foarte tare cu o seară înainte, îmi reveniră în minte. Şi se gravară atât de adânc, încât nu le-am mai putut uita. Atât de bine încât, pot să v-o jur, vi le-am repetat fără

să schimb un cuvânt. Vreau să spun, cavalere, că primindu-vă aşa cum am făcut-o, nu am făcut decât să execut cum am putut mai bine ultimele dorinţe ale tatălui meu, care erau pentru mine nişte porunci sfinte. Şi vă mai spun, de asemenea, că până acum nu am făcut altceva decât să execut ordinele tatălui meu, dar personal nu cred că sunt chit faţă de dumneavoastră. Va trebui să caut o formă prin care mi-aş putea arăta recunoştinţa.

Accentul convins cu care spunea asta, privirile admirative cu care-l fixa îi spuneau cât de sincer era. Pardaillan îl înţelese bine. Şi surâse:

— Sire, aş putea să vă spun că v-aţi manifestat cu prisosinţă recunoştinţa pe care credeţi că mi-o datoraţi…

— Pe care v-o datorez, rectifică prompt regele.

— Pe care mi-o datoraţi, deoarece ţineţi la asta, continuă netulburat Pardaillan, ridicând uşor din umeri, spunându-mi cuvinte care mi-au mers la inimă. Dar, orice aţi spune şi eu am fost împins de ambiţie. Şi cum nu ştiu să fac nimic pe jumătate, ambiţia mea este nemăsurată. Voi veţi judeca, sire, căci, pentru a vă scuti de plictiseală de a căuta, vă voi spune, dacă-mi veţi permite, ce puteţi face pentru mine, ceea ce mă va copleşi de bucurie şi orgoliu.

— Vorbiţi, cavalere, se grăbi să spună Ludovic al XIII-lea.

— Să-mi acordaţi puţin din acea regală prietenie cu care ilustrul vostru tată m-a onorat, declară grav Pardaillan înclinându-se.

Şi, ridicându-se, cu un surâs ironic:

— V-am spus că ambiţia mea n-are margini.

Cu un surâs maliţios, regele replică:

— Îmi cereţi un lucru pe care nu mai pot să vi-l acord…

— La dracu, niciodată n-am avut noroc! bombăni Pardaillan.

Dar şi el avea un surâs maliţios: înţelesese. Cu un gest încântător de graţie firească, regele îi luă mâna, o strânse cu afecţiune între ale sale şi încheie:

— Cu mult timp în urmă, sunt ani de atunci, când, fără să vă cunosc, v-am acordat întreagă această prietenie pe care mi-o cereţi astăzi. Este mult timp de când aştept să v-o pot spune şi să v-o dovedesc. V-am spus destul, cred, pentru că veţi înţelege că ştiu mult mai multe decât cele pe care le-am spus în contul vostru.

— Drace! Să vedem, ce ştiţi?

— Ştiu că, de la moartea tatălui meu voi n-aţi încetat de a veghea, de departe, asupra mea. Ştiu că, până în ziua de astăzi, n-am avut prieten mai sigur, mai devotat ca voi, pe care nu-l cunoşteam, pe care nu-l văzusem niciodată. Şi cine ştie dacă nu vă datorez vouă, vigilenţei voastre neobosite faptul că sunt încă în viaţă?

Şi spunând aceste cuvinte cu simplitate, Ludovic al XIII-lea fixă asupra lui Pardaillan o privire în care acesta citi multă curiozitate, dar şi umbra unei nelinişti.

Ridicând din umeri cu un aer detaşat, cavalerul explică, cu obişnuita sa sinceritate:

— Este adevărat, aşa cum aţi spus, că veghez asupra voastră, de la depărtare. Dar viaţa voastră, din câte ştiu eu, cel puţin, nu a fost niciodată în pericol şi deci nu a trebuit să intervin. Din acest punct de vedere nu îmi datoraţi nimic, sire. În ceea ce priveşte devotamentul şi prietenia de care îmi vorbiţi, recunosc, spre ruşinea mea, că ceea ce am făcut, am făcut numai pentru a-mi ţine făgăduiala pe care o făcusem regelui, tatăl vostru. Deci nici în privinţa asta nu îmi datoraţi nimic.

Regele reflectă, înţelese, îşi aduse probabil aminte de anumite cuvinte ale tatălui său şi reveni la această excepţională bunăvoinţă pe care nu încetase să i-o arate cavalerului.

— De fapt, spuse el, dumneavoastră nu mă cunoaşteţi. Mai târziu, când mă veţi cunoaşte mai bine, sper că veţi trece asupra fiului puţin din această preţioasă prietenie pe care i-o purtaţi tatălui.

— Nu voi aştepta mai mult. De acum chiar sunt al vostru. De acum voi face din prietenie pentru dumneavoastră ceea ce până acum nu am făcut decât din respect pentru cuvântul dat. Ei, pe legea mea, doar vă datorez această… Chiar dacă ar fi numai pentru primirea de neuitat cu care aţi binevoit a onora un biet gentilom ca mine.

— Cavalere, strigă micul rege, radios, este rândul meu să vă spun: „Nu-mi datoraţi nimic.”

Şi cum Pardaillan schiţa un gest de protest, adăugă cu vioiciune:

— Ei da! Şi eu, ceea ce am făcut era pentru a îndeplini ordinele tatălui meu, pe care-l reprezentaţi în ochii mei.

— Aşa este, surâse Pardaillan. Uitasem acest amănunt. Oricum, sire, ceea ce aţi făcut mi-a mers drept la inimă.

— Sunt foarte mulţumit! Chiar dacă nu am făcut nimic pentru dumneavoastră personal şi că trebuie să fac ceva… orice aţi spune, vă datorez cu prisosinţă aceasta, la rândul meu. Voi căuta. Şi va trebui să găsesc.

Aceste cuvinte, în care repetă intenţionat mai multe expresii ale interlocutorului său, regele le spusese râzând. Imediat după aceea, redeveni grav pentru a adăuga:

— Spuneţi că viaţa mea nu a fost niciodată în pericol. O cred, fiindcă dumneavoastră o spuneţi. Oh! Ştiu că dumneavoastră nu spuneţi decât adevărul, cavalere. Să lăsăm deci trecutul pentru a ne ocupa de prezent. Din moment ce aţi venit, înseamnă că mă ameninţă un pericol, nu-i aşa?

— Aşa este.

Regele rămase impasibil. Continua să arate acelaşi calm pe care Pardaillan îl admira în sinea lui. Era clar că nu se aştepta la alt răspuns. Nu era şi nu putea fi surprins. La fel cum, aşa cum spusese, îşi stabilise în gând toate amănuntele primirii pe care ar fi făcut-o omului care venea să-l caute din partea tatălui său.

— După tot ce mi-a spus tatăl meu despre dumneavoastră, nu am nici o îndoială că dacă aţi ieşit din umbră, unde

stăteaţi de bunăvoie, aţi făcut-o pentru că nu puteaţi să mă scăpaţi de pericol prin propriile voastre mijloace. Asta înseamnă că trebuie să vă secondez cât pot mai bine, apărându-mă eu însumi cu toată energia posibilă. Pe Dumnezeu cel viu, aşa voi face!

Subliniase cu o tărie extraordinară aceste ultime cuvinte.

— Bravo! Sire… aplaudă Pardaillan. Puneţi atâta energie pentru a vă apăra încât vă spun că totul va fi bine.

— Eu nu mai am cincisprezece ani. Mi se pare că viaţa trebuie să fie frumoasă. Vreau s-o gust, vreau să trăiesc, domnule, asigură Ludovic al XIII-lea cu aceeaşi tărie.

Şi reluând:

— Spuneţi-mi deci, cavalere, în ce fel sunt ameninţat. Şi spuneţi-mi ce trebuie să fac, după părerea voastră, pentru a înlătura pericolul care mă ameninţă, fără a împiedica acţiunea voastră personală. Căci voi nu sunteţi omul care să veniţi aici fără să ştiţi ce vreţi să faceţi. Şi cum sunt sigur că nu veţi rămâne inactiv, am hotărât, şi asta de mult timp, să mă las în întregime în grija voastră. Eu nu voi şti s-o fac mai bine, de altfel, deoarece ordinul tatălui meu a fost de a vă asculta în toate, ca şi cum l-aş asculta pe el însuşi, dacă ar mai fi pe lumea asta.

— Dacă e aşa, îl asigură Pardaillan, avem partida dinainte câştigată, sire.

— Şi eu sunt foarte sigur de aceasta, afirmă regele cu un accent de convingere pe care nimic nu-l putea stăvili.

Şi răspunse cu o forţă care dovedea încrederea sa deplină:

— Oricât de numeroşi şi de temuţi ar fi, sunt sigur că voi triumfa asupra duşmanilor mei atâta timp cât veţi fi aici spre a mă îndruma şi apăra. Vorbiţi acum, domnule, vă ascult.

Şi Pardaillan vorbi într-adevăr.

Credem că nici nu mai este nevoie să spunem că nu-i trecuse prin gând s-o denunţe pe Fausta. Cititorul – sperăm noi – îl cunoaşte destul pe eroul nostru pentru a şti că nu era el omul care să se coboare la nedemnul rol de turnător.

Ceea ce voia era să-l pună pe rege în gardă, în primul rând. Apoi să-l facă să-şi la anumite măsuri care-i păreau indispensabile pentru securitatea lui.

În concluzie, îi povesti în câteva fraze scurte o parte din adevăr. O făcu fără să intre în nişte detalii care l-ar fi jenat şi fără să dea nici un nume. Regele avu curajul să-i pună câteva întrebări şi să-i ceară exact ceea ce Pardaillan hotărâse să nu-i dea: nume. Dar, din răspunsurile pe care le primi, el pricepu că nu va putea scoate de la interlocutorul său nimic mai mult decât acesta se hotărâse să spună.

În ceea ce priveşte măsurile pe care le sugera Pardaillan, regele, ţinându-şi promisiunea pe care i-o făcuse de a se lăsa în mâinile lui, le adoptă fără ezitare. Nu vom mai vorbi despre acestea: le vom vedea desfăşurându-se o dată cu evenimentele.

Capitolul 10

Unde Valvert îşi ţine făgăduiala faţă de Rospignac (urmare)

Acest mic consiliu care se ţinea în faţa întregii curţi atente, fu destul de scurt. În mai puţin de zece minute, Pardaillan spuse tot ce avea de spus. Aştepta acum ca regele să-l concedieze. Dar regelui cu siguranţă îi plăcea compania lui. Nu numai că nu-l concedie dar, după ce făcu semn intimilor săi să se apropie, continua să se întreţină cu el, familiar.

— Hei! strigă el deodată, ce se petrece acolo?

Şi arăta uşa lângă care am văzut că se aşezase Odet de Valvert şi aproape de care se produsese chiar în acel moment o rumoare.

Iată ce se petrecea.

Am spus la timpul potrivit că Rospignac dispăruse pentru a merge să execute un ordin strecurat de Concini.

După ce luase şi răsluase dispoziţiile, Rospignac, purtat de o veselie nebună, reveni la Luvru şi apucă din nou drumul spre Sala Tronului pentru a da raportul stăpânului său, aşa cum i se ordonase. Întâmplarea făcu să intre în sală exact pe uşa lângă care stătea rezemat Odet de Valvert,

aşteptând, nu fără nerăbdare, ca întrevederea lui Pardaillan cu regele să la sfârşit.

Valvert era de o proastă dispoziţie ucigătoare pentru că nu reuşise să o descopere pe preaiubita lui Florence. El nu venise la Luvru decât din dorinţa de a o vedea. În plus, revenindu-şi, dezamăgit şi furios, îl găsise pe bătrânul său prieten Pardaillan cu regele: Pardaillan, singurul din numeroasa şi scânteietoarea adunare căruia îi putea vorbi despre dezamăgirea lui şi, neputând s-o vadă, măcar să discute despre iubita lui. Proasta lui dispoziţie crescu şi mai mult datorită acestei nepotriviri.

Chiar în acest moment intrase Rospignac pe uşa lângă care stătea prietenul nostru furios. Nu putea să pice mai prost.

Rospignac, exultând de o bucurie sălbatică, trecu fără să-i dea atenţie lui Valvert. Însă Valvert îl văzu. Îşi uită deziluzia în dragoste, uită unde se găsea şi cine erau cei din jurul său, pe rege, pe Pardaillan. Uită totul, spunându-şi: „La naiba, şmecherul ăsta soseşte chiar la timp… O să-mi pot descărca nervii pe el.”

Şi, fără să se gândească, porni ca o săgeată. Din două salturi nemaipomenite ajunse în faţa lui Rospignac, blocându-i trecerea şi forţându-l să se oprească în faţa lui.

— Hei! Unde fugi aşa, Rospignac? îi aruncă Valvert cu vocea lui cristalină. Ei! Pari foarte vesel! Atunci este inutil să mai cercetez, înseamnă că tocmai ai făcut o treabă murdară, foarte josnică, degradantă, una de care ar roşi şi cei mai afurisiţi răufăcători!

— Sunteţi nebun? tresări Rospignac. Nu ne certăm aici. Uitaţi unde vă aflaţi?

Fără să-şi dea seama, Valvert ridicase vocea, ceea ce atrăsese atenţia celor din apropiere. Rospignac, livid de furie, muşcându-şi buzele până la sânge pentru a se sili la o aparenţă de calm, coborâse vocea, bine intenţionat, sperând să-l facă pe adversarul său să procedeze la fel.

Dar Valvert nu băgă de seamă. Şi cum Rospignac, dorind să evite cu orice preţ o ceartă în prezenţa regelui, încerca totuşi să treacă, el îşi abătu pumnul de oţel pe umărul lui şi-l imobiliză. În acelaşi timp, ridicând şi mai mult vocea, îl biciui:

— Nu uit nimic. Tu eşti acela care uită că locul unui caraghios ca tine nu este aici. Îţi interzic să treci mai departe. Mai bine, te voi arunca afară aşa cum este aruncat un lacheu impostor.

Vorbea atât de tare de data asta încât îl auzi toată lumea. Chiar şi regele care după cum am văzut, se întorsese spre locul acela. Şi atenţia tuturor spectatorilor se îndreptă de asemenea spre ei.

Regele îl recunoscu şi pe Rospignac, care încerca în zadar să scape din strânsoarea puternică ce-l imobiliza. Îi recunoscu şi în ochi i se aprinse o scânteie răutăcioasă pe care o îndreptă îndată în direcţia lui Concini.

Şi Pardaillan îi recunoscuse pe amândoi. Se încruntă uşor. Şi, în sinea lui, văzând îndată consecinţele care le-ar putea atrage ieşirea nebună a lui Valvert, îşi spuse: „E un noroc pentru jupânul ăsta nebun că regele are nevoie de mine şi că eu sunt aici. Fără de care n-aş da un ban pe pielea lui… Micul rege n-ar putea niciodată să scape de răzbunarea florentinului.”

— Nu este acolo unul dintre gentilomii domnului d’Ancre care se lasă astfel maltratat? întrebă regele cu indiferenţă admirabil ascunsă.

Se apropiaseră şi intimii lui. Şi Luynes fu acela care i răspunse cu o bucurie feroce:

— Este şeful gărzilor sale, sire. Şi, pe legea mea, are figură jalnică, frumosul de Rospignac!

— Oh! Capul domnului d’Ancre! Este nepreţuit!

— E în stare să facă gălbinare!

— Măcar de-ar crăpa!

— Am scăpa în sfârşit de el!

— Eu găsesc că acest viteaz gentilom are de-o sută de ori dreptate: locul unui desfrânat că baronul ăsta de Rospignac nu este într-o casă regală!

— Locul lui este într-un bordei pe malul apei!

— De mult ar fi trebuit să-l azvârlim afară!

— Cu toţi acoliţii lui!

— Începând cu stăpânul!

Toate aceste reflecţii, spuse în şoaptă, în imediata apropiere a regelui, se întretăiau, se loveau, se învălmăşeau, cădeau toate ca nişte lovituri de pumnal la dresa lui Concini şi a alor săi. Fiecare voia să-şi plaseze câte o observaţie şi o plasa, simţind că este încă un mod de a-l curta pe rege. Efectiv, în orice altă împrejurare, regele n-ar fi întârziat să facă semn căpitanului gărzilor, care ar fi oprit acest scandal nemaipomenit, fără precedent în analele casei regale, înhăţându-i pe cei doi scandalagii, târându-i afară din sală, pentru a-i închide după aceea într-o închisoare unde vor avea tot timpul să mediteze pe îndelete la inconvenientele de a căuta râcă într-o casă regală şi, ceea ce era mai grav, chiar în prezenţa regelui.

Dar regele nu făcea acel semn. Regele nu se mişca, nu spunea nimic. Dovadă că acest scandal nu-i displăcea. Şi dacă nu-i displăcea, era pentru că cel ce fusese victimă şi al cărui afront cumplit primit în faţa întregii curţi se răsfrângea asupra stăpânului său, aparţinea lui Concini. Şi toţi înţelegeau astfel: prietenii, ca şi duşmanii mareşalului, a cărui protecţie, în ziua aceasta primea cu siguranţă lovituri supărătoare şi penibile.

În acest timp, regele îi lăsa în pace, părând astfel să aprobe dezlănţuirea de furie care-l pedepsea cu o astfel de umilire pe unul dintre gentilomii mareşalului şi se abătea asupra mareşalului însuşi, regele răspundea aceluia dintre prietenii săi care-l aprobase pe Valvert. Şi iată ce spunea, cu acelaşi aer indiferent, real sau prefăcut:

— Nu este mai puţin adevărat că această nebunie îl va costa scump pe autorul ei.

Şi, cum se produse o mişcare printre prietenii săi:

— Fără îndoială, în calitatea lui de supraintendent al palatului, va veni îndată domnul d’Ancre şi îmi va cere să îl pedepsesc cu cea mai mare severitate pe vinovat. Şi sunt foarte supărat pe contele de Valvert, care este un gentilom onorabil, dar care nu mi se pare deloc a fi la curent cu obiceiurile de la curte şi voi fi nevoit, pe bună dreptate, să-i dau pedeapsa care îmi va fi cerută.

Pardaillan auzise. Aruncă spre rege o privire mai degrabă dispreţuitoare. Şi interveni cu obişnuita sa dezinvoltură, cu aerul său rece:

— Trebuie să previn pe Maiestatea Sa că a-l lovi pe domnul de Valvert pentru a-i da satisfacţie domnului d’Ancre este, la drept vorbind, ca şi cum mi-aţi tăia mie braţul drept.

Şi cum regele păstra o tăcere încruntată, rece, adăugă:

— Cum dracu vreţi să vă apăr, dacă începeţi prin a mă face ciung? Şi cum vreţi să ne ducem acţiunea la bun sfârşit dacă dumneavoastră înşivă trageţi asupra apărătorilor voştri?

— Dacă e aşa, asta este o altă poveste, murmură regele fără prea multă convingere.

Şi, trădându-şi o teamă ascunsă:

— Domnul d’Ancre va fi teribil de indignat.

— Bine, spuse Pardaillan ridicând din umeri cu un aer detaşat, când va obosi de atâta indignare o să se liniştească!

Rospignac, după ce dovedise că nu reuşeşte să se desprindă din cleştele viu care îl ţinea cu fermitate, stătea liniştit. Şi, cu o faţă convulsionată, cu ochii ieşiţi din orbite, spumegând, bombănea cu o voce răguşită:

— Pe tot iadul, sunteţi turbat! Daţi-mi drumul, mii de draci! O să ne reîntâlnim unde veţi vrea, când veţi vrea şi cum vreţi vrea! Dar daţi-mi drumul! …

Se vedea bine că nu reuşea să iasă din strânsoarea adversarului său. Şi cum forţa sa nemaipomenită era

cunoscută, lumea manifesta un respect instinctiv faţă de necunoscutul care îl domina cu atâta uşurinţă pe Rospignac, cel mai puternic dintre cei puternici care până în ziua aceea nu-şi găsise stăpânul. Se vedea cum îşi mişcă buzele. Dar de fapt, nu se auzea ce spune.

Din nefericire pentru el, se auzi de minune ce îi răspunse Valvert. Pentru că striga destul de tare ca să fie auzit, chiar şi de către cei mai tari de urechi.

— Nu, nu-ţi dau drumul, Rospignac. Sau, mai degrabă da, o să-ţi dau drumul după ce-ţi voi fi administrat pedeapsa pe care ţi-am promis-o. Adu-ţi aminte de ce ţi-am spus: oriunde te voi întâlni, vei face de fiecare dată cunoştinţă cu gheata mea. Ţi-am promis-o, ţi-o datorez.

Îl prinse de amândouă mâinile şi-i ordonă:

— Întoarce-te, baroane.

Rospignac nu se osteni să se întoarcă. În timp ce-i vorbea, Valvert îi ridica, îl întorcea, cu aceeaşi uşurinţă cu care s-ar fi jucat cu o pană. După ce îl răsuci, îl suspendă cu o forţă de guler şi de centură şi, cu acelaşi ton poruncitor, îi ordonă:

— Mergi!

Scrâşnind din dinţi, spumegând, dând din picioare, zbătându-se ca un vierme, adunându-şi toate puterile sleite de disperare, Rospignac încerca să se împotrivească. Osteneala îi fu inutilă. Valvert îl purtă pe sus până la uşă. Fu treabă de patru sau cinci paşi, nu mai mult. Acolo îl puse în picioare, îi dădu drumul de o singură mână, pentru o secundă, şi, cu mâna liberă deschise larg uşa. După care îl luă din nou cu amândouă mâinile şi se dădu înapoi câţiva paşi. Îl puse brusc jos, îl împinse cu o lovitură şi comandă:

— Sări, baroane!

În acelaşi timp, din zbor, îşi proiectă piciorul drept înainte. Piciorul, cu o violenţă nemaipomenită, intră în contact cu partea de mai jos de spate a baronului. Şi frumosul, elegantul, teribilul baron de Rospignac fu azvârlit de o forţă irezistibilă, traversând spaţiul ca un puişor ridicat de

uragan, trecând vijelios prin uşa deschisă. Se auzi un urlet de durere şi de turbare urmat de zgomotul unui corp căzând greu pe covor, violenţa extraordinară a şocului îl proiectase în anticamera care se afla în spatele acestei uşi. Şi nu mai apăru.

Lui Valvert nu-i fu de ajuns. Se apropie de uşă şi-i strigă:

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să pui piciorul într-un loc unde mă voi afla eu, altfel vei suporta acelaşi tratament.

Făcu o pauză, ca şi cum aştepta un răspuns. Rospignac nu putea să răspundă şi nici măcar să audă, pentru bunul motiv că leşinase: mai mult de ruşine şi de furie, desigur, decât de durere. Neprimind nici un răspuns, Valvert închise uşa şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, se întoarse şi aruncă o privire în jurul lui ca şi cum ar fi vrut să observe efectul produs de extraordinara şi, trebuie să recunoaştem, nepotrivita sa răfuială.

Capitolul 11

Unde Pardaillan intervine din nou.

Efectul era teribil.

Regele tăcea. O linişte de moarte plutea asupra acestei adunări care se modela după el în toate. Regele rămânând nemişcat, părea că vreun vrăjitor şugubăţ şi-a făcut, răutăcios, o plăcere din a transforma în statui cu costume somptuoase şi strălucitoare toţi acei nobili seniori şi toate aceste înalte şi mari doamne. În sfârşit, regele având o figură impenetrabilă, pentru a-şi ascunde neplăcerea şi, de ce să nu o spunem, teama pe care i-o producea discuţia pe care urma să o aibă inevitabil cu Concini, toate aceste statui aveau feţe ermetice: din incertitudinea în care se aflau, din cauza atitudinii pe care o va lua regele, amicii şi inamicii lui Concini se fereau să lase să li se citească sentimentele personale pe chipuri.

Numai Pardaillan îşi păstră pe buze surâsul său uşor dispreţuitor, iar în adâncul privirii o lucire parcă amuzată.

Valvert văzu toate acestea. Această tăcere grea îl speria. Imobilitatea generală îi dădu un fior. Nu se gândi decât la

un singur lucru, care îi era singura teamă: că va părea un necioplit, un om fără educaţie. Această teamă era atât de puternică încât îl făcu să uite că viaţa lui era în pericol. Ceea ce arăta că de fapt încă era un copil.

Cuprins de această teamă, mai puternică decât orice, el se îndreptă spre locul unde se află regele, alături de Pardaillan. Ceilalţi se dădură în lături din faţa lui, ca din faţa unui ciumat. Nu ştiau încă ce va decide regele în privinţa lui.

Faptul că Valvert pornise spre rege păru să rupă vraja şi să redea viaţa şi mişcarea tuturor acestor statui.

Prima voce care se făcu auzită fu aceea a reginei, a Mariei de Médicis. Ea răspundea fără îndoială unei observaţii murmurate de cineva din anturajul ei. Ea spunea:

— Cu siguranţă, acesta nu este un gentilom. Este un ţăran prost crescut, de cea mai joasă condiţie, puternic ca un taur şi care abuzează de forţa lui, ca o fiară sălbatică. Va trebui să ştim prin ce neiertată confuzie a putut pătrunde aici acest hoţ de drumul mare. Cât despre celelalte, din moment ce are curajul imprudent de a se apropia de rege, el va fi pedepsit după cum merită. Şi această pedeapsă va fi de aşa natură încât să dea de gândit celor care ar fi tentaţi să imite nişte maniere care se tolerează la Curtea Miracolelor, dar pe care nu le vom tolera la curtea Franţei.

Aceste cuvinte, care erau un îndemn adresat direct fiului său, căzură în mijlocul tăcerii şi fură auzite de toţi. Ele îl loviră pe Valvert ca o lovitură de cravaşă.

Concini se agită şi vorbea înfierbântat cu regina, care aproba dând încet din cap. Léonora îl susţinea cu acea energie bărbătească ce o caracteriza. Aşa cum îl vedea regele în sinea lui, incidentul, supărător în sine, lua proporţiile unui eveniment considerabil.

Fausta rămânea impenetrabilă şi se ţinea deoparte.

Pardaillan îi spunea încet regelui care părea foarte supărat:

— Domnul d’Ancre va veni să vă ceară să-l pedepsiţi. Nu uitaţi, sire, că a-l lăsa pe domnul de Valvert e ca şi cum m-aţi abandona pe mine însumi, predându-mă legat de mâini şi de picioare inamicilor voştri.

— Nu vă voi abandona, domnule, promise regele. Şi, cu o umbră de teamă: dar…

Pardaillan, care cu privirea sa infailibilă, îl observase pe rege, îşi spunea în sinea lui, destul de ireverenţios: „Văd de ce te doare piciorul. O să-ţi scot ghimpele ăsta din picior luând totul asupra mea. Noroc că eu am umeri zdraveni.”

Şi, cu voce tare, găsind deodată singura soluţie care s-ar fi potrivit, propuse:

— Regele binevoieşte a mă autoriza să-i răspund în numele său domnului d’Ancre?

— Faceţi-o, aprobă regele cu o vioiciune care arăta ce uşurare îi aducea propunerea ce i se făcea.

Pardaillan surâse imperceptibil. Şi, îndreptându-şi ochii spre cei ai regelui, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită puţin din forţa şi din puterea sa de voinţă:

— Voi vorbi deci în numele regelui.

Şi, precizându-şi gândul:

— Ceea ce înseamnă că regele nu mă va putea contrazice, fără a se contrazice el însuşi.

— Fiţi liniştit, domnule, voi confirma tot ce veţi spune în locul meu.

În acest moment Concini, pe de-o parte, Valvert, pe de altă parte, intrau în cercul regelui. Valvert, încă sub emoţia penibilă pe care i-o produsese acea observaţie puţin măgulitoare, dar pe care o recunoştea sincer ca meritată, făcută de regină asupra sa, Valvert se pregătea să ia cuvântul, să încerce să se justifice. Să vorbească în faţa regelui, fără a fi invitat de către el, însemna să îşi agraveze greşeala cu o altă greşeală.

Pardaillan îi ghici intenţia. Cu o privire grăitoare şi irezistibilă, îi închise gura.

De altfel, Concini începuse deja să vorbească. Această greşeală pe care Valvert era să o facă, el, de obicei observator strict al etichetei, o comisese cu bună ştiinţă. Însă el îşi putea permite orice. Concini era foarte palid. Un fior îl făcea să tremure din cap până în picioare. Se vedea că face un efort supraomenesc pentru a rămâne calm. Aproape că reuşea. Vocea îi era destul de fermă, dar accentul lui italian reapărea, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când, sub influenţa unei emoţii puternice, uita să-şi controleze accentul:

— Sire, uun asemenea scandal, uun asemenea afront, făcut uunuuia dintre cei mai buni servitori ai voştri, nu ar trebui să rămână nepedupsiţi. Arestarea ceelui vinovat se impune. Cu umilinţă cer Maiestăţii Voastre acest ordin de arestare.

Concini, printr-un efort de voinţă demn de admirat, reuşise să-şi formuleze cererea în termeni destul de respectuoşi. Era tot ce putuse să facă şi tonul era oarecum ameninţător.

Cu aerul său rece, Pardaillan răspunse în locul regelui:

— Desigur, purtarea domnului conte de Valvert este condamnabilă. Aceasta nu se poate contesta. Dar a-l aresta pentru asta mi s-ar părea cam mult. O mustrare de pe buzele regelui mi se pare o pedeapsă suficientă.

Concini tresări. Nu se aştepta la o asemenea intervenţie, însă pricepu că Pardaillan acţiona cu consimţământul regelui: nici nu se putea altfel. Înţelese, de asemenea, că, dacă ar accepta manevra, ar fi învins dinainte: ştia prea bine că nu este în stare să se măsoare cu un adversar atât de redutabil ca Pardaillan. Ca şi cum nu ar fi auzit, el continua să se adreseze regelui, în aceiaşi termeni respectuoşi, dar dezminţiţi de acelaşi ton care rămânea poruncitor:

— Regele nu va dori să refuze o cerere legitimă pe care i-o face cel mai devotat dintre servitorii săi. Şi solicit ca

reparaţie să mi se încredinţeze mie însumi misiunea de a proceda la această arestare.

Pardaillan, după cum ştim, nu era foarte răbdător. Dezinvoltura lui Concini îl făcu să i se urce sângele în obraji. Făcu repede doi paşi care îl aduseră în faţa favoritului regelui. Şi, cu aerul lui glacial, din vârful buzelor, spuse dispreţuitor:

— Domnule, spuse el, când mă adresez cuiva, consider drept o insultă când nu mi se răspunde. Şi când sunt insultat, eu nu las să-mi scape cel care m-a insultat. Şi imaginaţi-vă că, aşa bătrân cum sunt, am încă atâta sânge cald ca să fac aceeaşi greşeală pe care a făcut-o acest tânăr, să uit că mă aflu într-o casă regală, în faţa regelui şi să cer să mi se facă dreptate pe loc.

Concini fremăta. Cunoscuse pe pielea lui forţa excepţională a bărbatului care îi vorbea astfel. Simţi o necesitate imperioasă de a deveni docil. Îşi muşcă buzele, îşi făcu palmele să sângereze cu unghiile, dar se forţă să zâmbească. Şi, cu aerul său cel mai politicos, cu o mirare nevinovată:

— Mi-aţi făcut onoarea de a-mi adresa cuvântul, domnule?

— Da, domnule.

— Scuzaţi-mă, nu v-am auzit. Şi ce îmi spuneaţi?

— Vă spuneam că arestarea pe care mi-o cereţi mi s-ar părea o pedeapsă prea mare, care depăşeşte în proporţii fapta comisă.

— Aceasta nu este şi părerea mea. A fost o insultă adusă maiestăţii sale regale.

— Vă cer iertare, spuse Pardaillan cu un aer şugubăţ, vă înşelaţi profund. Este vorba de o insultă, e adevărat şi chiar de o insultă deosebit de gravă. Dar această insultă era adresată şi îi chem pe toţi cei care ne ascultă şi care au fost martori ca şi mine, era adresată, nu regelui, ci pur şi simplu celui care a primit-o. Acesta se află în serviciul dumneavoastră? Nu vă fac din asta un compliment, căci este un gentilom jalnic. Dumneavoastră îi luaţi partea, vă

luaţi o parte din afrontul care i-a fost făcut? Aşa face un bun stăpân. Dar acesta nu este un motiv pentru a schimba problema, aşa cum încercaţi să faceţi.

— Dar eu, se apără Concini, eu susţin că a fost un scandal. Un scandal în casa regală. În consecinţă, o crimă de lezmajestate.

— Vă înşelaţi din ce în ce mai mult, spuse cu răceală Pardaillan. Era un gentilom care a aplicat o corecţie publică unui alt gentilom. Asta-i tot. La noi, în Franţa, când un gentilom este astfel dezonorat, el ia spada în mână, atacă, ucide sau este ucis. Şi într-un caz şi în celălalt, sângele vărsat spală atentatul la onoarea sa, iar el este reabilitat. Vă asigur că nu ar fi niciunul care să nu se considere de două ori dezonorat dacă ar veni să-l implore pe rege să-l aresteze pe cel care i-a insultat. S-ar părea că nu ştiţi asta. La dumneavoastră este de scuzat, pentru că sunteţi străin şi poate că la voi lucrurile nu se petrec în acelaşi fel ca la noi. Acum o ştiţi. Deci, fiindcă trăiţi la noi şi printre noi, pentru că vă simţiţi atins de insulta care a fost adusă unuia dintre ai voştri, ştiţi ce vă rămâne de făcut pentru a vă răzbuna onoarea rănită urmând obiceiurile de la noi. Vă garantez că domnul de Valvert, cu toată impulsivitatea sa, este un om galant, nu va refuza să vă acorde reparaţia prin arme pe care nu veţi întârzia, cred, să i-o cereţi.

Spunând aceasta cu un aer acru, pe care ştia foarte bine să şi-l la în anumite împrejurări, Pardaillan, considerând că totul fusese spus, îi întoarse deliberat spatele lui Concini şi, străbătând un murmur de aprobare, reveni la locul lui lângă rege.

Gestul făcut de Pardaillan era foarte iscusit. La ora aceea se făcea mare caz de onoare. Aşezând, aşa cum făcuse, problema numai pe acest teren, obţinuse aproape în unanimitate aprobarea asistenţei. Şoaptele de aprobare care au urmat cuvintelor cavalerului, arătau limpede că nobila asistenţă era de părerea lui.

Concini era prea subtil ca să nu fi înţeles. Văzu că partida era pierdută pentru el şi fu îngrozit. Cu toate astea nu se lăsă încă păgubaş. Spera să-i mai poată impune micului rege şi încercă un efort disperat.

— Sire, bâigui el, trebuie să înţeleg că aprobaţi cuvintele care au fost spuse?

Dar regele o ţinea pe cea dreaptă acum. Şi cu atât mai mult cu cât era sincer.

— Iată o întrebare cel puţin ciudată, spuse el. Nu sunt oare întâiul gentilom al regatului? Nu pot considera astfel decât ca un bun gentilom o chestiune de onoare. Deci, domnule, până şi ultimul dintre gentilomii acestei ţări vă va spune că este întru totul de părerea domnului de Pardaillan. Mă miră că n-aţi înţeles încă ceea ce toată lumea aici a înţeles imediat.

Şi la fel ca Pardaillan, i-a întors spatele.

Concini, spumegând de furie, s-a dat înapoi încet, mergând aplecat. Dar cu aceeaşi privire ucigaşă i-ar fi omorât deopotrivă pe rege, pe Pardaillan şi pe Valvert. Când a ajuns în afara cercului, se îndreptă îşi şterse cu podul palmei sudoarea ce i se ivise pe frunte şi mormăi: „Hai, intrigant mizerabil, hai, eşti victorios pentru că ai avut infernala iscusinţă de a capta favorile regişorului incapabil de o voinţă personală! Va veni şi rândul meu. Numaidecât tu şi tovarăşul tău cu braţ de fier, o să părăsiţi Luvrul… Şi atunci, aş vrea să scormonesc prin piepturile voastre cu vârful pumnalului meu, să vă smulg inima şi s-o arunc câinilor rătăcitori care se vor bate pentru bucăţi! …”

Mişcarea pe care o făcuse regele îl apropiase de Valvert. Îl văzu. Simţi că pentru demnitatea lui trebuia să-l supună o propriului public… cu toate că l-ar fi felicitat pe ascuns. De altfel, nu se simţea încă destul de înarmat împotriva favoritului şi nu voia să aibă aerul de a-l zdrobi definitiv arătându-se prea părtinitor. Îşi luă un aer sever şi ordonă:

— Apropiaţi-vă, domnule, ca să vă încondeiez aşa cum meritaţi.

Valvert se apropie, se înclină cu respect şi ridicându-şi capul, cu obrazul strălucind de loialitate, rosti cu toată sinceritatea:

— Sire, recunosc cu umilinţă că n-am acordat respectul cuvenit regelui meu. O rog doar pe Maiestatea Voastră să creadă că această lipsă de respect n-a fost voită din parte-mi. Am acţionat şi vă cer iertare, sub impulsul unei furii, care pentru un moment a scăpat raţiunii mele. Nu contează, ştiu că sunt vinovat. O ştiu atât de bine, încât în loc să mă retrag, cum aş fi putut s-o fac, vin din proprie iniţiativă să mă supun rigorii dumneavoastră, recunoscând dinainte că oricare ar fi pedeapsa ce va dori regele să mi-o dea, am meritat-o.

Această mică pledoarie, a cărei sinceritate era vizibilă a produs asupra asistenţei o impresie foarte bună. Regele a abandonat puţin severitatea pe care şi-o impusese:

— Ia te uită, vă recunoaşteţi greşelile! Asta este atitudinea unui gentilom loial. Deci regretaţi ce-aţi făcut?

— Iertaţi-mă, sire, răspunse simplu Valvert, nu regret ce-am făcut, regret doar c-am făcut-o în faţa regelui.

Ludovic al XIII-lea schimbă o privire cu Pardaillan. Apoi privirea lui îl căută pe Concini, care revenise lângă Maria de Médicis, care îşi muşca buzele şi arăta o privire dezaprobatoare ce voia să însemne o acuzare mută la adresa lui şi umbra unui surâs trecu peste buzele lui: în mod evident, răspunsul, pe care poate îl provocase intenţionat, nu-i displăcu. Îşi îmbună şi mai mult atitudinea.

— Iată cel puţin sinceritate, spuse el zâmbind.

Şi apoi redevenind serios:

— Ştiu că nu v-a trecut niciodată prin minte să nu acordaţi respectul pe care orice bun supus îl datorează regelui său. Oricum, ar trebui să vă pedepsesc. Dar amintirea serviciului pe care mi l-aţi făcut de curând mai stăruie încă. Îmi amintesc că vă datorez viaţa şi, de data asta, voi trece peste. Să nu mai vorbim. Dar să n-o mai faceţi.

Şi închizând incidentul, se întoarse spre Pardaillan pe care, în fine, îl concedie.

— Mergeţi cavalere şi fiţi sigur că voi acţiona pas cu pas aşa cum ne-am înţeles. Nu uitaţi că indiferent de oră din zi sau din noapte nu trebuie decât să vă spuneţi numele pentru a fi introdus numaidecât la mine.

Aceste cuvinte le rosti cu voce destul de tare aşa încât le auzi toată lumea. Toţi îşi dădură seama că această favoare extraordinară şi de neînţeles cu care îl onora pe cavalerul de Pardaillan era mai puternică decât oricând.

Pardaillan nu era omul protestelor. Se înclină strânse mâna pe care i-o întindea regele şi, ridicând capul promise simplu:

— Contaţi pe mine, sire.

Ludovic al XIII-lea, al cărui spirit era treaz de când avusese convorbirea particulară cu el, observă că acesta ridicase tonul ca şi cum voia ca vorbele lui să fie auzite mai departe şi nu numai de cel căruia îi erau adresate. Observă că, contrar obiceiului, nu-l privea pe cel căruia îi vorbea. Observă în fine că era o licărire de dispreţ în această privire, care nu-i era adresată. Urmări direcţia acestei priviri.

Şi văzu că se fixă pe doamna trimis extraordinar al regelui Spaniei, această ducesă de Sorrientčs care produsese o impresie atât de vie asupra lui, care îi impusese prin aerele ei măreţe de suverană şi căreia îi făcuse o atât de graţioasă primire. Văzu că Fausta dreaptă, într-o atitudine de dispreţ, răspundea acelei priviri printr-o privire la rândul ei încărcată cu ameninţări de moarte. Văzu toate acestea şi o umbră îi întunecă fruntea pură de copil şi întunecă lumina privirilor ei.

Se scutură şi-l căută din ochi pe Pardaillan. Îl văzu cum, sprijinindu-se prieteneşte de braţul lui Valvert se îndepărta încet, având oarecare dificultate să-şi croiască un drum prin mulţimea curtezanilor care se îngrămădeau la trecerea lui,

grăbiţi să facă curte acestui nou astru ce părea să se ridice pe firmamentul curţii.

Îşi întoarse privirea, care îl căuta pe Vitry, căpitanul lui. Îi făcu semn să se apropie. În timp ce Vitry se supunea acestui ordin mut, privirea lui iscoditoare începu să-l caute pe Concini. Concini nu mai era cu regina. Dispăruse discret. Nu avem nevoie să spunem unde se dusese. Cititorul ghiceşte cu uşurinţă că se dusese să la conducerea formidabilei ambuscade pe care Rospignac o organizase din ordinul lui.

Regele nu dădu nici o importanţă dispariţiei lui Concini. Liniştit şi cu voce joasă, dădu ordinul pentru care îl chemase pe Vitry. Şi căpitanul gărzilor ieşi imediat pentru a executa acel ordin.

Celor doi le trebuiră mai mult de zece minute ca să părăsească sala. Sfârşiră prin a ajunge la acea uşă prin care Valvert îl aruncase afară pe Rospignac. Acolo Pardaillan se întoarse şi aruncă o privire deasupra capetelor. Aşa cum o făcuse şi Ludovic al XIII-lea cu câteva minute mai înainte, îl căuta pe Concini. Ca şi regele constată absenţa lui. Şi avu unul din acele zâmbete ca o lamă de cuţit pe care le avea când simţea că lupta era iminentă.

În anticamera prin care trecură, Pardaillan lăsă braţul lui Valvert. Şi spuse foarte serios şi foarte rece:

— Destul cu distracţia. Acum trebuie să trecem la lucruri serioase.

Valvert crezu că face aluzie la încurcătura lui şi că o să-i facă reproşuri sau măcar să-i ţină o predică.

— Tot ce aţi putea să-mi spuneţi domnule, mi-am spus deja eu, spuse blând. Mărturisesc că nu m-am gândit înainte să acţionez. Mărturisesc, de asemenea, ceea ce m-am ferit să-i spun regelui că, dacă m-aş fi gândit, aş fi acţionat exact la fel, orice ar fi urmat supărător pentru mine. Amintiţi-vă domnule, că îi promisesem lui Rospignac să-l pedepsesc indiferent unde l-aş fi întâlnit, chiar şi în faţa regelui. M-aş fi

socotit dezonorat în proprii mei ochi dacă nu mi-aş fi ţinut promisiunea făcută. V-o spun dumneavoastră pentru că ştiu că sunteţi un om care poate să înţeleagă. Şi acuma permiteţi-mi, domnule, să vă mulţumesc din toată inima. Dacă nu eraţi dumneavoastră, probabil că n-aş fi ieşit din Luvru decât escortat de gărzile care m-ar fi condus la Bastilia sau în vreo altă închisoare, de unde n-aş mai fi ieşit viu. Este o obligaţie în plus care se adaugă la tot ce vă datorez deja. Nu voi uita niciodată.

Pardaillan l-a lăsat să spună tot ce avea pe suflet. Când văzu că a terminat, ridică din umeri şi mormăi:

— Ce să-ţi spun, că de mulţumiri e vorba. E vorba de Rospignac şi de şutul pe care l-a primit binemeritat şi pe care i l-ai administrat magistral.

— Dar despre ce e vorba? se miră Valvert.

— Despre Concini, pe toţi dracii! Despre Concini cu care încă n-am terminat şi chiar de Rospignac pe care îi vom regăsi mai turbaţi ca oricând. Şi de data asta trebuie să recunosc că va avea dreptate să fie turbat. Îţi imaginezi cumva că s-a spus totul în legătură cu ei? Dacă ieşim din Luvru, lucru de care nu sunt foarte sigur, vom găsi cu siguranţă în drumul nostru o minunată ambuscadă din cele pe care ştie Concini să le organizeze şi va fi un miracol dacă vom scăpa. Să fim pregătiţi să deschidem ochii, tinere prieten. În ce mă priveşte, nu dau prea mult pe pielea noastră.

— Ei, vedem noi, răspunse Valvert, ajustându-şi centironul cu un gest instinctiv.

După cum se vede, Valvert, care de altfel nu părea prea emoţionat, nu se îndoia nici o clipă de cele spuse de Pardaillan. Şi, de altfel, avea foarte multă dreptate. Exact în acelaşi timp, Concini, spumegând de furie ca şi Rospignac, care era lângă el, îi aştepta la colţul străzii Saint-Honoré, în fruntea a patruzeci şi ceva de asasini care formau un grup colosal, teribil de îngrijorător şi de care trecătorii se fereau cu spaimă. Şi cum nu se mişcau cu nici un pas şi cu

înjurături, cu blesteme şi cu ocări, îşi strigau tare intenţiile, fără să numească pe nimeni, strada pe care o ocupau, s-a golit ca prin minune. Şi toţi negustorii prudenţi au închis numaidecât, au lăsat storurile şi-au zăvorât porţile şi s-au refugiat acasă, încuind uşa după. Asta în timp ce Stocco şi cei douăzeci de şnapani cu mutre bune de spânzurătoare, mai groaznice decât oamenii lui Concini, care ei, cel puţin, mai aveau aerul de gentilomi, provocau aceeaşi senzaţie de teroare pe chei.

Capitolul 12

Florence.

La câteva secunde după ieşirea lui Concini, Maria de Médicis, care părea să se stăpânească cu greu, se ridică şi îi spuse Faustei cu o voce agitată:

— Mă retrag în apartamentele mele, prinţesă. Mă sufocă indignarea, sunt la capătul puterilor şi simt că dacă aş mai rămâne o secundă, aş izbucni şi aş face un scandal teribil. Prefer să plec.

— Regina îmi va permite să fac plecăciunea la ea în apartament? întrebă Fausta cu un aer ceremonios.

— Bineînţeles, draga mea, spuse Maria de Médicis, sper că nu ne veţi părăsi fără să veniţi să staţi de vorbă cu mine. Avem atâtea să ne spunem.

— Imediat ce îmi voi lua rămas bun de la Maiestatea Sa, voi trece pe la dumneavoastră, doamnă, promise Fausta.

Şi adăugă cu un zâmbet:

— Vizită de interes, vă previn, doamnă. Am să-i cer o favoare Maiestăţii Voastre.

— Vă repet că nu am ce să vă refuz. Cu condiţia ca ceea ce îmi cereţi să stea în puterea mea. Din moment ce acum domnul, fiul meu, începe să se amestece în treburi, să aibă idei personale şi să sacrifice cei mai devotaţi şi încercaţi servitori nu ştiu căror aventurieri necunoscuţi, nu mai ştiu câtă autoritate mai am şi dacă mai am autoritate.

— Sunteţi încă regentă, doamnă. Prin urmare, deţineţi încă puterea şi o s-o deţineţi până la anul, până când regele

va ajunge la majorat.

— E adevărat! Iată că începi să-mi pui balsam pe suflet.

— Şi revenind la favoarea pe care v-o cer, ea depinde doar de dumneavoastră şi nici regele, nici altcineva pe lume, nu vă poate împiedica să mi-o acordaţi, dacă aceasta e dorinţa dumneavoastră.

— Atunci, vă e acordată dinainte. Pe curând, prinţesă.

Şi ieşi urmată de Léonora, căreia îi făcuse semn.

Cât timp au mers prin sălile unde erau gentilomi de serviciu, gărzi, uşieri şi lachei, regina îşi păstră aerul maiestuos şi ceea ce am putea numi „masca de paradă”. Dar imediat ce au pătruns într-un coridor destul de întunecos şi pustiu, faţa reginei se convulsionă de furie. O chemă pe Léonora lângă ea şi grăbi pasul. Imediat izbucni în italiană cu plângeri, cu reproşuri şi cu ameninţări care se adresau atât regelui, fiul său, cât şi „acelor aventurieri de joasă condiţie de care se lăsa guvernat prosteşte şi care, aşa cum se manifestau, o vor mătura pe ea şi prietenii ei dacă nu va face ordine ca lumea.” Lucrul de care se va ocupa cât mai repede.

Au ajuns în apartament. Le-au lăsat afară pe fetele însoţitoare şi s-au închis amândouă în sanctuarul reginei. Aceasta începu să meargă de colo colo şi continua să bombăne şi să amenințe. Léonora s-a aşezat într-un colţ, şi-a luat capul în mâini astupându-şi urechile şi continuă să se gândească ca şi cum ar fi fost singură şi regina n-ar fi existat pentru ea.

Asta dură câteva minute. În cele din urmă, Maria de Médicis, fu surprinsă de liniştea stăruitoare a confidentei sale. Izbucni:

— Dar răspunde-mi! Sfătuieşte-mă! Vorbeşte, spune ceva, cel puţin! Cum adică, e vorba de situaţia şi de viaţa bărbatului tău şi tu nu spui nimic, mă laşi să mă zbat singură! Cum poţi să fii atât de calmă şi indiferentă? Mă faci să fierb!

Léonora ridică încet capul, îşi pironi privirea de flacără şi, foarte calmă, într-adevăr, ca şi cum n-ar fi auzit:

— Doamnă, bănuiţi ce vrea prinţesa să vă ceară?

Această întrebare dezvăluia preocuparea intensă care o măcina de când vorbise Fausta despre această rugăminte. Maria de Médicis nu înţelegea nimic.

— Ştii că eşti extraordinară! …

— Vă rog să-mi răspundeţi, spuse Léonora, răbdătoare şi tenace.

— Cum adică! izbucni Maria de Médicis, e tot ce găseşti să-mi spui? … Cum suntem într-o situaţie îngrozitoare în care putem muri cu toţii, trebuie să dezbatem nişte lucruri de temut, de o importanţă vitală pentru noi şi singura ta grijă, singura ta preocupare este să ştii ce vrea să-mi ceară doamna Fausta! … Da, eşti nebună!

— Crede-mă Maria, din toate lucrurile înspăimântătoare şi de o importanţă vitală cu care trebuie să ne înfruntăm nu e niciunul mai de temut şi mai vital decât această întrebare care ţi se pare inutilă şi pe care o pun pentru a treia oară: Ce vrea această „signora” să-ţi ceară?

— Dar ce ştiu eu! … Dar tu ştii?

— Cred că vrea să ne ceară să i-o dăm pe Florence, spuse în fine Léonora.

— Fata mea! tresări Maria de Médicis, care deveni foarte palidă şi începu să tremure. Şi ce vrea să facă cu ea?

— Asta o ştiu. Şi liniştiţi-vă, doamnă, o să vă spun când va fi timpul.

— Nu poţi să-mi spui numaidecât?

— Nu, doamnă. Dar vă repet, veţi şti totul când va veni timpul.

Maria de Médicis ştia că nu poate s-o facă să spună ceea ce ea decisese să tacă. Nu mai insistă…

— Dar nu vreau să i-o dau pe Florence, strigă ea. Aş fi pierdută.

— Nu puteţi s-o refuzaţi.

— De ce? De ce?

— Deoarece pentru voi, în interesul vostru, este să rămâneţi în cele mai bune relaţii cu ea. Dacă o refuzaţi, ea va înţelege că îi cunoaşteţi jocul. Ea va încurca urmele şi ne va scăpa.

— Să i-o dau pe Florence, niciodată! protestă Maria de Médicis cu toată energia de care era capabilă.

— Vreţi să mă lăsaţi pe mine să acţionez? Mă voi descurca eu să parez lovitura.

— Nici nu cer mai mult, numai în tine pot avea încredere.

— Am început prin a vă spune că nu sunt sigură de faptul acesta. S-ar putea să mă înşel.

— Da şi ai adăugat că trebuie să acţionăm ca şi cum am fi sigure că nu ne înşelăm.

— Şi v-o repet încă o dată.

— Să acţionăm, deci… Fiindcă niciodată, orice s-ar întâmpla, n-am să i-o dau pe Florence… Nici ei, nici altcuiva… Deja nu sunt liniştită având-o lângă mine, gândeşte-te ce-ar fi viaţa mea dacă ea ar pleca. Aş înnebuni. Vorbeşte, buna mea Léonora.

Şi „bună Léonora” vorbi. Ceea ce a spus a fost foarte scurt de altfel: câteva fraze au fost suficiente.

— Şi tu crezi că Florence va accepta? întrebă Maria de Médicis, care nu părea foarte convinsă.

— Mă ocup eu de asta, doamnă, spuse Léonora. N-o cunoaşteţi pe copila asta pentru că dumneavoastră, doamnă, n-o vedeţi niciodată. Dar eu care o văd în fiecare zi, am învăţat s-o cunosc. Este o fiinţă bună, de care aţi fi mândră… Dacă aţi putea mărturisi. Pentru această mamă pe care nu o cunoaşte, e în stare de orice sacrificiu. Şi e un lucru absolut minunat, care m-a înduioşat fără voia mea, această adoraţie a copilei pentru o mamă pe care în mod normal ar fi trebuit s-o deteste. Sunt sigură că nu va ezita şi va urma sfaturile mele cu cea mai mare bunăvoinţă.

— Du-te, deci, spuse Maria de Médicis, pentru că signora va veni în curând şi este esenţial să nu-şi dea seama că ne-am înţeles dinainte cu fata.

— Mă duc, doamnă, spuse Léonora care se ridică şi plecă.

Nu se duse prea departe. În fundul unui coridor interior îngust, deschise o uşă şi intră. Văzând-o venind pe marchiza d'Ancre, Florence se ridică şi îi oferi un fotoliu. Léonora refuză să se aşeze şi aborda fără întârziere subiectul pentru care venise.

— Copila mea, spuse ea, într-o clipă, ducesa de Sorrientčs, care se interesează în mod special de tine, va veni să ceară reginei permisiunea de a te lua cu ea. Vrea, după câte spune, să te aibă la ea, să fii printre domnişoarele ei de onoare şi se obligă să aibă grijă de situaţia ta.

— Pe vremea, foarte apropiată, de altfel, când îmi făceam meseria de florăreasă, pe stradă şi mă duceam să duc flori la ea, doamna ducesă de Sorrientčs îmi arătase o mare bunăvoinţă. Nu mă gândeam totuşi că ea se interesa de mine la modul în care îmi vorbiţi, doamnă, răspunse Florence, fără ca ceva din figura ei. Să arate dacă interesul pe care i-l purta ducesa îi făcea sau nu plăcere.

— Ducesa, reluă Léonora, se interesează foarte mult de tine. Dar să nu crezi că o face din afecţiune pentru tine. Adevărul este că ducesa ştie cine eşti. Adevărul este că este duşmana de moarte şi foarte pornită împotriva mamei tale.

— Atunci de ce, dacă o detestă pe mama, vrea să mă la la ea?

— Nu ghiceşti? Ca să te aibă la îndemâna ei şi pentru a se folosi de tine ca să-i facă rău mamei tale.

— Doamnă, spuse Florence cu un ton de nespusă melancolie, încă din prima zi am înţeles că naşterea mea nu era în ordine şi că, lucru îngrozitor şi care îmi sfâşie sufletul, faptul că sunt vie, în sine, constituie o ameninţare mortală pentru cea care m-a adus pe lume. De aceea, după ce m-aţi adus aici, m-aţi sfătuit să nu ies din acest apartament dacă nu vreau să fiu cauza unei îngrozitoare nenorociri care ar fi lovit-o pe mama mea, v-am înţeles fără să-mi spuneţi tot. Şi, fără să ezit, v-am dat cuvântul meu să nu mă mişc din această cameră.

— Cuvânt pe care ţi l-ai ţinut, o recunosc. Dar ce vrei să spui cu asta?

— Să vă spun că nici o doamnă de Sorrientčs, nici altcineva pe lume, nu mă va face să spun sau să fac un lucru care ar putea să-i dăuneze mamei mele.

— Modul în care vorbeşti dovedeşte sinceritatea ta, zâmbi Léonora. Dar te înşeli amarnic dacă îţi închipui că doamna de Sorrientčs va acţiona pe faţă. Pe ocolişuri şi în umbră va face detestabilele ei demersuri, pe care n-ai de unde să le ştii, cum e şi normal, şi pe care le vei acoperi fără să vrei, prin simpla ta prezenţă la ea. Oare nu tot aşa, pe ocolişuri, s-a străduit să te atragă la ea şi să-ţi obţină încrederea?

— Credeţi, doamnă, că în clipa aceea ştia cine sunt?

— Să nu te îndoieşti de asta, o asigură Léonora cu toată sinceritatea.

Şi reluând:

— Uită-te cum acţionează acum. La rugămintea domnului d’Ancre, regina a avut bunăvoinţa să se intereseze de tine. Acest interes s-a limitat la a te invita, destul de rece, să o urmezi la Luvru. Atâta tot. De atunci acest interes nu s-a mai manifestat. Te-a uitat cu desăvârşire. Şi e uşor de înţeles: are atâtea griji pe cap! Deci aici la mine, sub protecţia şi îngrijirea mea. Doamna de Sorrientčs o ţtie foarte bine ţi pe mine, numai pe mine, trebuia să mă întrebe dacă voiam să te cedez ei. S-a ferit să o facă, ştiind că eu o voi refuza din prietenie pentru mama ta. S-a adresat reginei, ca să-mi forţeze mâna.

— Şi credeţi că regina îi va da ceea ce dumneavoastră aţi fi refuzat?

— Ei sărmană copilă, ce diferenţă ar fi pentru regină dacă rămâi cu mine sau cu doamna de Sorrientčs? O să te dea, deci ei. Şi eu voi fi obligată să mă înclin în faţa hotărârii ei, care va fi un ordin pentru mine. Şi mama ta va fi pierdută, iremediabil pierdută.

— Cu toate astea, doamnă, spuse Florence înspăimântată, dacă refuz s-o urmez? Mi se pare că regina nu va putea să

mă constrângă.
— Cu siguranţă că nu, spuse Léonora, care zâmbi, râzând că ea singură vine în întâmpinarea celor dorite de ea. Însăşi doamna de Sorrientčs, dacă vei refuza s-o urmezi, se va vedea obligată să se încline în faţa unei dorinţe clar exprimate. Eu am vrut să te previn. Am făcut-o. Tu trebuie să decizi dacă vrei s-o pierzi pe mama ta, urmând-o pe ducesa de Sorrientčs sau s-o salvezi, rămânând cu mine.
— Alegerea mea este gata făcută, doamnă şi voi cere să rămân cu dumneavoastră, de vreme de mi-o permiteţi.
— În cazul acesta fii pregătită. O să se trimită după tine într-o clipă.
Şi Léonora, obţinând ceea ce voia, se îndreptă imediat spre uşă pe care o deschise. Înainte de a trece pragul, ea se întoarse şi spuse, aparent indiferentă:
— Nu uitaţi că dacă veţi dori să vă schimbaţi părerea, sunteţi în întregime liberă s-o faceţi.
Şi spunând aceasta, o urmărea cu privirea sa de foc. Florence, care nu se lăsase înşelată de manevra sa înţelese că ea dorea să-i smulgă o asigurare formală a hotărârii ei. Ea o asigură:
— Numai dacă nu voi fi constrânsă prin forţă, n-o voi urma pe doamna de Sorrientčs, spuse ea cu toată energia de care era capabilă.
Léonora surâse: acum era sigură că putea conta pe ea. Îi făcu un semn binevoitor din cap şi ieşi.
Singură, Florence rămase în picioare, cu braţele sprijinite de spătarul fotoliului. Şi cu ochii pierduţi în gol, rămase multă vreme visătoare, gândindu-se. Revedea scurta conversaţie pe care o avusese cu Léonora. Şi nu-i fu greu să restabilească adevărul.
„Cu siguranţă că mama a trimis-o”, se gândi ea.
Şi apoi cu un suspin: „Biata mamă, cât de tare se căzneşte şi la ce şiretenii complicate recurge şi, cu toate astea, atât de transparente pentru mine, se vede constrânsă să recurgă ca să-mi ascundă un lucru pe care îl ştiu atât de

bine! De ce nu-mi mărturiseşte mie! Cât de uşor şi de repede aş linişti-o! … Dar nu poate vorbi, nu poate să-mi mărturisească mie pentru că, din păcate nu mă cunoaşte! E regină… şi de aici vine toată nenorocirea! De ce nu e o burgheză oarecare! … Dar e regină… E regină şi iată-i onoarea ameninţată din cauza mea! Cu siguranţă că era mai bine pentru ea dacă eram moartă! Da, doar moartea mea ar putea-o scăpa de spaima de nedescris în care se zbate. Şi cu toate astea ea nu m-a sacrificat. Şi absolut totul în comportarea ei îmi dovedeşte că se căzneşte să mă salveze. De ce ar acţiona aşa dacă nu pentru că, în fundul sufletului ei, n-ar avea un pic de tandreţe pentru copilul pe care a trebuit să-l abandoneze odinioară şi pe care nu-l va putea recunoaşte niciodată… fiindcă e regină? Ah! Dar nu această recunoaştere o aştept de la ea. Tot ce aştept de la ea este să-mi spună într-o zi, fie şi de o manieră ascunsă, că îmi păstrează un cât de mic loc în inima ei. Şi acum încep să cred că această zi binecuvântată va străluci într-o zi pentru mine.”

În timp ce-şi făcea asemenea iluzii, Léonora se întorcea la Maria de Médicis şi văzându-i chipul neliniştit, se grăbi s-o liniştească.

— V-o spusesem prea bine. A venit ea singură în întâmpinarea dorinţelor mele: e foarte inteligentă şi pricepe totul foarte repede. Va refuza s-o urmeze pe signora, fiţi fără grijă, doamnă.

— Ah, Léonora, toate aceste zbuciumări vor sfârşi prin a mă ucide! gemu Maria de Médicis.

— Trebuie să reacţionaţi, spuse Léonora cu oarecare duritate, nu trebuie să vă lăsaţi în voia soartei. Atunci ce ar trebui să spun eu! Iată-l pe Concini în plină dizgraţie. Astăzi regele nu i-a făcut prea multe afronturi în public? Situaţia noastră, dacă nu e pierdută, e oricum compromisă. Şi cu toate astea, după cum vedeţi, mă fac că uit problemele noastre, ca să mă ocup înainte de toate de ale

dumneavoastră. Şi nu mă plâng. Şi mai cu seamă nu-mi pierd capul, aşa cum faceţi dumneavoastră.

— Nu toată lumea are energia ta bărbătească.

— Aţi fi putut da peste o intrigantă care, din interes n-ar fi ezitat să se întoarcă împotriva dumneavoastră, să se preteze la toate combinaţiile dubioase ale duşmanilor dumneavoastră şi să se facă complice cu ei. În loc de aşa ceva aveţi şansa nesperată să daţi de o fiinţă nobilă şi generoasă care se supune cu docilitate la tot ce doriţi, care se lasă pe ea la urmă pentru a nu se gândi decât la dumneavoastră. Ar trebui să vă simţiţi liniştită, să-i mulţumiţi lui Dumnezeu pentru ajutorul pe care vi-l dă acum, în această nenorocire în care vă aflaţi. Şi vă plângeţi. Nu sunteţi dreaptă.

— Vei spune ce vei voi, dar în ce mă priveşte, un singur lucru ar putea să-mi aducă liniştea pe care am pierdut-o: dacă fetiţa asta ar dispărea.

„Deci aici voia să ajungă”, se gândi Léonora. Şi spuse tare, cu răceală:

— Dacă ordonaţi, doamnă, negustorul de ierburi de la podul Change va binevoi să găsească un drog care să ne descotorosească de această dulcinee, încet.

— Deci mă aprobi? întrebă Maria de Médicis cu o vioiciune care arăta că nu aştepta decât această aprobare ca să poată acţiona.

— Nu, doamnă, nu vă aprob, răspunse Léonora cu un aer sinistru. Cred dimpotrivă că n-aţi putea comite o greşeală mai gravă şi care ar putea avea consecinţe mai fatale decât acestea.

— De ce? întrebă Maria de Médicis fără a-şi ascunde dispreţul.

— Pentru că, explică Léonora, această moarte ar servi ca pretext pentru duşmanii dumneavoastră spre a declanşa scandalul. Pentru că o vor exploata în tot felul şi le va servi drept dovadă pentru a sprijini acuzaţiile lor. Dovadă morală, veţi spune? De acord, dar trebuie să conveniţi că această

dovadă morală va fi ciudat de tulburătoare. Nu, doamnă, credeţi-mă, e prea târziu acum pentru a recurge la această soluţie extremă. V-aţi pierde cu siguranţă, în loc să vă salvaţi. Nu, nu mai trebuie folosită violenţa, ci şiretenia. De altfel, treaba vă va fi uşurată chiar de fiica dumneavoastră care ne va ajuta din toate puterile, aşa cum ne va ajuta şi acum. M-am gândit mult la această treabă. Mi-a venit o idee, deocamdată destul de imprecisă pentru a v-o putea explica. Am să mă mai gândesc la ea şi când voi fi sigură, vă voi spune despre ce e vorba. Dacă nu mă înşel, cred că asta va aranja totul. Până atunci, păstraţi-vă rolul pe care l-aţi adoptat. E tot ce aveţi mai bun de făcut.

— O să-ţi urmez sfatul, se resemnă Maria de Médicis.

Poate că avea de gând să-şi reia lamentaţiile, dar în momentul acela fu introdusă Fausta.

— Nu mi-aţi spus prinţesă, că aveţi ceva să-mi spuneţi? spuse ea cu un aer foarte binevoitor.

— Ceva ce mi-aţi promis dinainte, da, doamnă, zâmbi Fausta.

— Cu condiţia să fie în puterea mea, spuse regina surâzând.

— Mi-aţi spus-o deja, doamnă şi v-am răspuns că lucrul depinde numai de dumneavoastră, replică Fausta zâmbitoare.

— Atunci, nu mă dezic.

— De altfel, este un lucru care nu are nici cea mai mică importanţă şi nu comportă nici o dificultate.

— Cu atât mai rău, cu atât mai rău. Aş fi vrut ceva care să comporte dificultăţi ca să-ţi pot dovedi prietenia mea. Despre ce e vorba, cara mia!

— Mi s-a spus, doamnă, că aţi luat pe lângă dumneavoastră o fată tânără, o mică florăreasă de stradă.

În timp ce vorbea, Fausta se uită atent şi la regină şi la Léonora. Mai cu seamă la Léonora, care până atunci nu luase parte la conversaţie decât atunci când fusese implicată. Niciuna, nici alta nu se clinti. Nu făcură nici un

gest, nu-şi aruncară nici o privire. Regina continuă să susţină cu aceeaşi seninătate privirea de flacără a Faustei. Continua să surâdă cu bunăvoinţă.

— O mică florăreasă de stradă! spuse ea cu aerul că-şi scormoneşte memoria.

Şi ca şi cum dintr-o dată şi-ar fi amintit:

— Ei! Nu cumva e vorba de protejata ta, Léonora? spuse ea, cu cel mai firesc aer din lume.

— Doamna vrea să vorbească despre Florence? întrebă Léonora cu un firesc tot atât de izbutit.

— Florăreasa de care vorbesc a fost botezată de parizieni cu numele de Muguette sau Brin de Muguet. Răspundea la oricare din aceste două nume.

— Atunci bineînţeles că de Florence este vorba. Se pare că Florence este numele ei adevărat, pe care îl uitase şi de care şi-a amintit dintr-o dată. Cel puţin aşa mi-a spus, explică Léonora.

— Nu ştiam asta, spuse cu răceală Fausta.

Bănuia că Maria de Médicis o făcuse pe Léonora să intervină ca ea să se poată ascundă în spatele ei. Îşi spunea că adevărata luptă va începe şi va fi dusă cu acest nou adversar. Şi cum acesta i se părea mult mai de temut decât celălalt, îşi stăpânea toate forţele ca să-i poată ţine piept.

De altfel, se înşela. Maria de Médicis nici nu se gândea să abandoneze lupta. Reluă conversaţia din punctul în care părea că o lăsase. Şi întrebă cu o curiozitate lipsită de orice îngrijorare:

— Şi ce vreţi cu această micuţă, prinţesă?

— Să vă cer să mi-o daţi, spuse simplu Fausta.

— Să v-o dau? repetă Maria de Médicis ca şi cum nu înţelegea prea bine.

— Micuţa asta mă distra atunci când venea la mine să aducă flori. Îi promisesem să o iau în serviciul meu şi să-i ofer o situaţie stabilă. Poate c-am promis-o cu oarecare uşurinţă. Dar am promis. Şi fac parte dintre acei oameni care îşi ţin întotdeauna promisiunile.

Dând aceste explicaţii, cu un aer vesel, Fausta îşi spunea: „Atenţie, ea va refuza… Sau o va stârni pe „bună Léonora” care va refuza în numele ei.” Se înşela din nou.

Maria de Médicis nu refuză. Spuse, mirându-se:

— Dar! Dumnezeule! Asta e tot ce voiaţi să-mi cereţi?

Deschise ochii mari, miraţi, juca comedia mirării perfecte aşa încât Fausta căzu în capcană.

„Oare să nu ştie că această micuţă este fiica ei? îşi spuse ea. De ce nu? … Léonora, care ştie, care altfel n-ar fi dus-o pe această micuţă la ea şi n-ar fi păzit-o cu atâta grijă, pentru motive de ea ştiute, poate foarte bine s-o fi lăsat în necunoştinţă de cauză.”

Şi, cu voce tare, cu acelaşi aer vesel:

— Vă prevenisem că era vorba de un lucru, neimportant. Atunci, ne-am înţeles, regina vrea să-mi dea această copilă?

— Ce dorinţă ciudată! Vă place această copilă? Luaţi-o şi să nu mai vorbim despre asta. Ce importanţă are pentru mine? … Singura persoană de aici care ar putea avea ceva de spus e Léonora care, nu ştiu de ce, se interesa ea. Dar Léonora face tot ce doresc eu şi, de vreme ce eu v-o dau, sunt sigură că ea nu ne va face nici cea mai mică greutate.

Fausta se întoarse spre Léonora cu un surâs care se înăsprise. Dar mareşala confirmă simplu:

— Cu siguranţă că nu, doamnă. Nici eu n-am nimic să-i refuz signorei.

— Ei! Ce vă spuneam eu…, spuse triumfător regina.

— Cu o condiţie, totuşi, adăugă Léonora.

„Ei! Ei! se gândi Fausta, îmi spuneam eu că lucrurile mergeau prea bine, prea uşor! …”

— Ei! Léonora, strigă regina, ar trebui să-ţi fie ruşine să pui condiţii.

— Doamnă, zâmbi Léonora, condiţia pe care vreau s-o pun este cât se poate de firească şi de dreaptă.

— Să auzim această condiţie atât de firească şi de dreaptă, spuse Fausta încruntându-şi uşor sprâncenele.

— Condiţia este ca Florence să consimtă să vă urmeze, răspunse Léonora cu un zâmbet graţios.
— Dar asta se înţelege! spuse regina cu oarecare nerăbdare, aruncându-i Leonorei o privire dezaprobatoare.

— Condiţia este în mod evident firească şi dreaptă, recunoscu Fausta. Niciodată nu mi-a trecut prin minte să acţionez cu forţa asupra acestei copile. Vreau să mă ocup de ea cu aprobarea ei, nu împotriva voinţei ei. Oricum, doamna Léonora are dreptate! Înainte de a hotărî, trebuie întrebată.

— Auzi poveste! Dacă nu este ultima dintre proaste, fata asta va fi foarte fericită să vă urmeze, afirmă regina cu un aer convins.

— E departe de a fi proastă şi sunt aproape sigură că n-o să se lase rugată, spuse Léonora cu un zâmbet enigmatic.

— O sper pentru ea, zâmbi Fausta cu încredere.

— Prinţesă, propuse Maria de Médicis, vreţi să o chem pe această copilă şi să rezolvăm problema numaidecât? Puteţi s-o luaţi cu dumneavoastră când plecaţi.

— Tocmai voiam să vă cer asta şi nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru amabilitate.

— Dar nici să nu vă gândiţi, Această treabă este un fleac şi nu merită nici o mulţumire.

Spunând acestea cu un aer perfect natural, încât Fausta nu se dumiri nici de astă dată, regina sună. Persoanei care se prezentă, îi porunci:

— Mergi în apartamentul doamnei d’Ancre. O să găseşti o tânără fată. Adu-o aici.

Fausta ar fi trebuit să triumfe. Cu toate astea, dincolo de calmul şi siguranţa pe care le afişa, era îngrijorată. Această îngrijorare venea din prea marea uşurinţă cu care obţinea un lucru pe care nu spera să-l obţină decât după o luptă tenace.

Fu introdusă Florence. Maria de Médicis nu catadicsi să-i adreseze cuvântul. Fausta fu cea care la un semn al ei, vorbi:

— Copila mea, spuse ea cu acea voce blândă şi învăluitoare pe care ştia prea bine să şi-o facă şi la farmecul căreia era greu să reziştI, îţi promisesem că te voi lua la mine. Poate că ai crezut că era o vorbă în vânt de care am uitat. Nu uit

niciodată nimic şi la timpul şi la locul potrivit mă ţin întotdeauna de promisiuni. A venit momentul s-o pun în practică. O fac cu atât mai multă plăcere cu cât îmi placi foarte mult. Ia-ţi deci rămas bun de la Maiestatea Sa, regina, şi mulţumiţi doamnei mareşal d'Ancre şi pregătiţi-vă să veniţi cu mine. Mă voi ocupa eu de viitorul tău. Şi zestrea pe care ţi-o voi face va fi atât de mare încât te vei putea căsători cu alesul inimii tale oricât de bogat ar fi şi orice rang înalt ar avea.

După cum se vede, ideea unui refuz o preocupa atât de puţin pe Fausta încât ea nu-şi dăduse deloc osteneala s-o consulte pe tânăra fată, aşa cum ar fi trebuit s-o facă. Ea îi spunea pur şi simplu să fie gata s-o urmeze şi considera că asta era de ajuns.

Cu toate astea, Florence răspunse:

— Mulţumesc Alteţei Voastre din adâncul inimii pentru bunăvoinţa ce mi-o arată. Dar…

Acest „dar" şi pauza care urmă au fost suficiente pentru Fausta: înţelese instantaneu care fusese greşeala ei. Şi, fără a înceta să surâdă, ea răcni în sinea ei: „Iată cursa pe care mi-o întindea Léonora şi în care am intrat în neştire, fără să văd nimic!"

Şi cu voce, zâmbind mereu, binevoitoare, ea încheie adresându-se tinerei:

— Preferi să rămâi cu doamna d'Ancre?

Cu o voce blândă, dar fermă şi fără ezitări, Florence răspunse:

— Da, doamnă.

Şi apoi, scuzându-se:

— Iertaţi-mi sinceritatea, doamnă, dar nu sunt o ingrată şi veţi fi de acord cu mine, sper, c-ar însemna să nu am recunoştinţă pentru bunătatea ce mi-a arătat-o, părăsind-o în felul acesta. Ceea ce nu înseamnă că nu sunt plăcut impresionată de generoasă ofertă a Alteţei Voastre.

Fausta înţelese că pierduse partida. Se feri să mai insiste. Cu toate că primise o lovitură serioasă, nici un muşchi de pe

faţa ei nu tresări. Continua să arate acelaşi aer agreabil pe care şi-l luase şi nici o umbră de mâhnire sau de amărăciune nu întunecă strălucirea zâmbitoare a privirii sale.

— Să nu mai vorbim, spuse ea simplu.

Ca o bună jucătoare ce era, se întoarse spre Léonora, îi zâmbi şi îi făcu un semn cu capul, care însemna în mod clar: „Bine jucat!”

În timp ce o oarecare fixitate a privirii părea să spună: „O să-mi iau revanşa.”

Léonora înţelese de minune acest limbaj nerostit. Dar îşi păstră un chip impenetrabil şi se feri să răspundă.

Credincioasă unui rol pe care îl jucase la perfecţie până atunci, Maria de Médicis, mimând stupoarea, spuse:

— Cum, micuţo, refuzi! Ştii că refuzi o avere? Ştii oare că doamna de Sorrientčs, ea singură, e mai bogată decât regele, cu mine şi cu doamna d’Ancre la un loc? Oricât de generoasă şi de bine intenţionată în ce te priveşte, doamna d’Ancre, gândeşte-te bine, nu va putea face nici a suta parte din ce-ar face doamna de Sorrientčs! Merită să te gândeşti la asta, mi se pare.

Florence tresări: era pentru prima dată, de când se afla la Luvru, că mama ei îi adresa cuvântul. Şi cu o voce pe care emoţia o făcea să tremure, oprindu-şi asupra ei o privire plină de tandreţe, spuse încet, ca şi cum voia să-i lase timp să pătrundă sensul ascuns al cuvintelor:

— Tocmai această avere mă sperie şi o refuz. Sunt, doamnă, o fată foarte simplă şi cu gusturi foarte modeste. Averea şi titlurile, departe de a mă tenta, mă sperie. Eu nu uit că nu sunt decât o fată săracă din popor, o umilă florăreasă de stradă şi că locul meu nu este într-o lume superioară mie, care nu poate fi a mea şi unde m-aş simţi îngrozitor de jenată. Nu cer mai mult decât să trăiesc modest, retrasă, obscură şi neştiută de nimeni… şi doar să simt deasupra mea că mă înconjoară puţină afecţiune.

Voia s-o facă să înţeleagă prin aceste cuvinte că nu aştepta de la ea nici bogăţie, nici mărire, nici titluri, nimic… în afară de puţină afecţiune. Sărmana copilă îşi dădea inutil osteneala: Maria de Médicis era incapabilă s-o înţeleagă. Şi în fapt, se uita la ea cu o privire rece, ca şi cum i-ar fi vorbit într-o limbă necunoscută. Şi încheie:

— Soarta pe care vrea să mi-o facă doamna mareşal d'Ancre mi se pare deja mult deasupra condiţiei mele. Ar fi o nebunie din partea mea să nu mă mulţumesc cu ea… Doar dacă nu cumva mă alungă…

— Ferească Dumnezeu, protestă Léonora, vei rămâne cu mine cât timp vei dori. Şi mă voi strădui să te fac să simţi acea afecţiune ce pare a fi singurul lucru care te interesează. Hotărârea ta este irevocabilă, nu-i aşa?

— O! Bineînţeles, doamnă.

— Haide deci, copila mea. Sunt sigură că nu vei fi nefericită cu mine.

Florence se înclină cu una dintre acele graţioase reverenţe pe care le avea din instinct şi care nu semănau deloc cu acele reverenţe de curte şi ieşi.

De cum fură singure, Fausta spuse, cu toată sinceritatea:

— Iată, desigur, o copilă încântătoare!

— Vreţi să spuneţi o frumoasă sălbatică, replică Maria de Médicis cu vocea sa acră. Sunt dezolată de ceea ce vi s-a întâmplat, prinţesă. Dar desigur, cu caracterul pe care bănuiesc că-l are această prostuţă, cred că nu regretaţi.

— Nu sunt de părerea dumneavoastră, doamnă, spuse Fausta ridicându-se.

Şi o fixă cu privirea sa pătrunzătoare:

— Aţi remarcat ce aer de măreţie are această micuţă, care se numeşte ea însăşi fată din popor? … O fată din popor cu aceste aere de prinţesă! Haida-de! Dar sunt de părere că aceasta, fără s-o ştie, trebuie să fie de naştere ilustră… Cine ştie ce fată de duce sau de prinţesă, cel puţin. Dar e destul să ne ocupăm de ea.

— Conveniţi, prinţesă, spuse Maria de Médicis destul de încurcată şi roşind sub privirea teribilei scormonitoare de conştiinţe, conveniţi că n-a ţinut numai de mine…

— Doamnă, întrerupse Fausta, omagiile mele pentru bunăvoinţa dumneavoastră şi credeţi-mă că mă simt tot atât de obligată ca şi cum aş fi reuşit. Oare voi îndrăzni acum să vă rog să-mi iau rămas bun?

— Sigur, cara mia, sigur. Dar reveniţi repede.

— De îndată ce voi putea, doamnă.

Au urmat noi îmbrăţişări, multe proteste şi dintr-o parte şi din cealaltă şi Fausta plecă în sfârşit, fără să fi fost posibil să-şi descopere sentimentele intime, sub masca unui înger iubitor pe care-l luase de când intrase.

Maria de Médicis, care îşi ţinuse cu greu emoţia până atunci, îşi manifestă zgomotos bucuria, de îndată ce se închise uşa, aşa încât spuse la adresa fiicei sale:

— Fetiţa asta s-a comportat destul de convenabil, pe legea mea! … Numai că ar fi putut să se abţină să ne facă confidenţe. Nu îi ceream chiar atât. Să fie simplă şi modestă, n-are decât! Dar ce ne interesează asta pe noi?

Léonora, care nu se bucura deloc şi care în ceea ce o privea, se gândea adânc, îi aruncă pe furiş o privire plină de dispreţ: ea înţelesese foarte bine ceea ce reginei îi scăpase. Şi spuse cu destulă duritate:

— Confidenţele fetei dumneavoastră (insista pe aceste două cuvinte) ar fi trebuit să vă intereseze mai mult decât pe oricine. În orice caz, doamnă, sunteţi ultima care ar fi trebuit să-şi permită să ia în glumă simplitatea gusturilor ei, fiindcă tocmai această simplitate înseamnă salvarea dumneavoastră.

— Pe mine! Dar cu ce, Dumnezeule?

— Cu aceea că, dacă n-ar fi avut această simplitate, probabil că ar fi urmat-o pe signora. Ah! Începeţi să înţelegeţi! … Ei bine, doamnă, întrebaţi-vă puţin ce vi s-ar întâmpla dacă fiica dumneavoastră, în loc să fie simplă şi modestă, ar fi fost o ambiţioasă însetată de aur şi mărire.

Întrebaţi-vă asta şi veţi înţelege ce soartă ar fi avut dacă accepta oferta signorei, veţi înţelege ce frumos scandal ar putea să iasă şi cum ar putea să vă smulgă bani şi titluri… pe care n-aţi putea să i le refuzaţi.

— Taci, te rog, mă faci să tremur! gemu Maria de Médicis, înspăimântată. Şi cu toate astea e adevărat! Eu una, nu mă gândisem la asta!

— V-am spus-o deja, reluă Léonora, cu un surâs dispreţuitor, aveţi în mod ciudat norocul de partea dumneavoastră în această poveste teribilă. Şansa dumneavoastră este de a fi găsit în fiica voastră o fire generoasă şi înzestrată în mod special pentru a face bine. Loviţi-o fără milă, dacă e nevoie de aşa ceva pentru siguranţa dumneavoastră, dar cel puţin acordaţi-i dreptatea ce i se datorează.

Maria de Médicis acceptă judecata fără să sufle un cuvânt. Mai primise ea şi alte lecţii din partea acestei doamne în mâinile căreia ea nu era decât un instrument pasiv.

Eliberată, Léonora se îmblânzi şi se scuză:

— Ceea ce spun îmi este dictat doar de grijă pentru interesele dumneavoastră şi pentru ţinuta voastră demnă.

— Eşti de o sinceritate puţin cam dură, dar ştiu că-mi eşti devotată până la moarte. De aceea nu-ţi port pică.

Léonora se aplecă cu aparent respect. Maria de Médicis respiră uşurată, sperând că totul a fost spus Dar încă nu terminase cu Léonora. Aceasta reluă imediat cu o răceală voită ce-şi propunea să impresioneze:

— Acum, doamnă, trebuie s-o duc pe această copilă la mine chiar azi, chiar acum.

— De ce? se sperie regina.

— Pentru că signora a plecat furioasă, că nu va pierde o secundă şi că ne va juca o festă, adică una teribilă.

Şi, cum regina o cerceta cu o privire uimită, neînţelegând prea bine, cu un pic de îngrijorare, ea preciza:

— Limbile se vor dezlega şi vor începe să clevetească. Puteţi fi sigură că se va găsi vreun răuvoitor să întrebe

pentru ce această tânără, care nu are nume, căreia nu i se cunoaşte familia, care abia în ajun vindea flori în stradă, se găseşte deodată găzduită la Luvru, chiar în apartamentele reginei regente. Puteţi fi sigură de asemenea, că atunci se va găsi un alt răuvoitor pentru a răspunde că regina a fost cuprinsă de o pasiune maternă surprinzătoare pentru această necunoscută. Asta trebuie evitat cu orice preţ. De aceea trebuie s-o duc la mine acasă unde va fi în mai mare siguranţă şi mai bine supravegheată decât aici. Dacă vor zeflemisi, asta va fi pe spinarea mea. Ea este solidă, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Ah! Dumnezeule, nu vom termina niciodată cu această micuţă, gemu Maria de Médicis, pierzându-şi deja capul.

— Vă gândiţi oare c-aţi ajuns la sfârşitul necazurilor? ironiza Léonora.

Şi apoi, cu o linişte înspăimântătoare:

— Dar lupta nu face decât să înceapă. Ce s-a întâmplat acum cu signora nu-i decât un fleac. N-a fost decât prima parte. Ea va dori o revanşă strălucită. O, da! Lupta nu face decât să înceapă. De aceea nu trebuie să ne pierdem capul. Hotărâţi-vă, doamnă şi fără să pierdeţi timpul. Vă jur că signora nu şi-l pierde pe-al ei.

— Du-o, deci, consimţi în fine Maria de Médicis, subjugată de îngrijorare.

Mai puţin de o oră mai târziu, Florence era închisă în micul palat Concini, în apropiere de Luvru. Schimbând locuinţa, nu făcuse altceva decât să schimbe închisoarea. Totuşi era în câştig fiindcă se găsea într-o închisoare mai spaţioasă unde putea să se mişte mai liber şi unde exista chiar o mică grădină împodobită cu nişte flori cu nuanţe deosebite în care putea să se plimbe şi putea face, pentru plăcerea ei, acele buchete minunate care, prin degetele ei îndemânatice, deveneau adevărate opere de artă.

Venise aici liber şi de bunăvoie. Léonora, ca s-o hotărască s-o urmeze, n-a trebuit decât să-i spună că e vorba de salvarea mamei ei.

Asta fusese de ajuns.

Capitolul 13

Ieşirea din Luvru.

În anticamera pe care o traversau, Pardaillan şi Valvert îi văzură pe Louvignac şi Roquetaille, pe care Concini îi trimisese acolo ca să-i supravegheze şi care, trebuie spus că s-au ascuns prost, de vreme ce au fost descoperiţi.

— Sunt aici pentru noi, şopti Valvert la urechea lui Pardaillan.

Trecură mai departe. Cei doi din gardă se strecurară în spatele lor. Mergeau fără să se grăbească, cu mâna pe mânerul spadei, cu ochii atenţi şi cu urechile ciulite. Erau pregătiţi pentru orice. Cu aerul lui liniştit, Valvert întrebă:

— Credeţi cu adevărat că Concini ne va ataca chiar la Luvru?

— Ca să-ţi spun drept, nu cred. Dar n-aş putea să-mi dau seama. Dar italianul ăsta are toate îndrăznelile. Şi apoi fără să ne atace, ar putea să ne aresteze.

— Dar regele, cu care se pare că sunteţi în cele mai bune relaţii şi vă adresez sincerele mele complimente, domnule, regele nu va permite să fim arestaţi.

— Credeţi că el va cere permisiunea regelui? ridică Pardaillan din umeri.

— Dar, domnule, mi se pare că, fără un ordin al regelui, nici un ofiţer nu-l va asculta.

— Pe ce lume trăiţi? Voi nu ştiţi că este ascultat signor Concini, mai bine decât însuşi regele?

— Totuşi, adineaori…

— Da, în faţa regelui şi când regele vorbeşte. Dar în afară de asta, se vor supune ordinului lui Concini, dacă va dori să ordone arestarea noastră. Nu vă îndoiţi de asta.

— Şi voi vă veţi lăsa arestat, domnule?

— Nu ştiu. Raţiunea spune să nu opunem rezistenţă: ne vom lăsa înhăţaţi, îl vom avertiza pe rege de arestarea noastră. Cum el are nevoie absolută de noi, el ne va reda libertatea. Iată ce ar fi rezonabil să facem.

— Deci ne vom lăsa arestaţi.

— Nu spun asta. Cu toate că am albit, îmi vine încă destul de des să-mi astup urechile atunci când vocea raţiunii se aude puţin prea tare. Şi apoi, îmi place să-mi rezolv treburile eu însumi. Este o veche obişnuinţă, cu care m-am împăcat întotdeauna foarte bine.

— Atunci, vom rezista. Drace! Cu atât mai bine!

— Nu spun nici asta. La naiba, săriţi de la o extremă la alta.

— Şi atunci ce vom face, domnule? Ar trebui totuşi s-o ştim.

— Vom acţiona după împrejurări, asta-i tot. E încă unul din vechile mele obiceiuri, de care n-am avut a mă plânge până în ziua de azi.

— Atunci, să lăsăm să se desfăşoare evenimentele.

— Este tot ce avem mai bun de făcut.

Continuând să meargă cu calm, dar şi cu o prezenţă de spirit absolut admirabilă în situaţia lor, ajunseseră la uşa cea mare şi trecură pragul fără nici o dificultate. Dar imediat ce trecură de uşă se opriră pironiţi locului uimiţi. Ce se întâmpla? Iată: în stradă, în faţa uşii, stăteau nemişcaţi, ţepeni pe şeile lor, semănând cu nişte statui ecvestre, cincizeci de gărzi călare, pe două rânduri.

Pardaillan lăsă să se audă un şuierat prin care îşi manifesta admiraţia. Şi spuse batjocoritor:

— O jumătate de companie de gărzi, cu Vitry în persoană, ca să ne aresteze! Pe dracu, nu putem spune că nu ne tratează Concini cu onoruri!

— Ce facem, domnule? întrebă Valvert cu aerul lui liniştit. Vă previn că mă mănâncă mâna de o manieră furibundă.

— O secundă, deci! Eşti foarte grăbit să te vezi sfâşiat!

— Înainte să mă las sfâşiat, sper să-i fac pe câţiva bucăţi!

Pardaillan îşi reţinu un zâmbet de satisfacţie şi zbârlindu-se deodată, spuse cu vocea lui sonoră:

— Hei! Domnule de Vitry, ne arestăm aşadar prietenii?

Vitry nu-l auzi. Chiar în acel moment întorcea capul spre oamenii săi şi cu vocea sa de comando striga:

— Prezentaţi armele!

Şi, în timp ce Vitry îşi ţinea pălăria în mână şi se apleca peste grumazul calului său, gărzile salutau cu spada, aşa cum alte gărzi sus, în sala tronului, salutaseră cu lăncile.

Cu pălăria în mână, Vitry, îşi făcu calul să înainteze doi paşi şi se apropie de Pardaillan care se uita la el cu ochii sclipitori. Şi se înclină cu gura deschisă până la urechi într-un zâmbet larg şi spuse cu aerul lui cel mai graţios:

— Domnule de Pardaillan, spuse el, regele mi-a dat ordin să vă oferim onorul şi să vă escortăm pe dumneavoastră şi pe cei ce vă însoţesc până la locuinţa dumneavoastră. Mă aflu deci la ordinele dumneavoastră.

— Domnule de Vitry, răspunse Pardaillan răspunzând cu salut la salut, cu zâmbet la zâmbet, veţi voi deci, sper, să spuneţi Maiestăţii Sale că îi mulţumesc din toată inima pentru onoarea ce mi-o face.

— Nu voi uita, domnule, promise Vitry.

— Vă mulţumesc de mii de ori pentru bunăvoinţă, spuse Pardaillan cu un aer serios.

Şi apoi cu un surâs:

— În ce priveşte restul, puteţi să vă consideraţi misiunea încheiată: cei ce mă însoţesc şi cu mine suntem nişte personaje prea neînsemnate pentru a avea îndrăzneala de a accepta escorta regală pe care vreţi să ne-o oferiţi.

— Nu sunt eu acela care vă ofer această escortă regală, ci însuşi regele. Ceea ce nu-i deloc acelaşi lucru. Eu mă supun, ca soldat, unui ordin primit. Asta e tot. Ori, regele mi-a ordonat să vă escortez până la locuinţa voastră. Trebuie să mă supun. Cred că sunteţi de acord cu mine.

Vrednicul căpitan avea aerul că nu voia să renunţe. Această insistenţă îi readuse lui Pardaillan bănuielile care zburaseră şi el mormăi:

— Spuneţi mai degrabă că aveţi ordin să mă arestaţi.

Vitry văzu că el se supără. Uluit complet, el protestă:

— Pe onoarea mea, domnule, nu este vorba de arestare.

Pardaillan văzu că era sincer. Se linişti pe loc şi, cu aerul său rece:

— Ei bine, domnule, pentru că sunteţi la ordinele mele… Căci aşa aţi spus, nu-i aşa, că vă puneţi la ordinele mele?

— Am spus-o şi o repet.

— Ei bine, deci, iată ordinul pe care vi-l dau.

— Ah! Domnule, întrerupse prompt Vitry, care ghicea ce urma să spună, iată un ordin pe care în mod sigur nu-l veţi da.

— Şi pentru ce, domnule? spuse Pardaillan intrigat.

— Pentru două motive pe care vi le voi spune şi care, cu siguranţă vă vor convinge: mai întâi, pentru că veţi considera că ar fi o insultă pentru rege, care a vrut să vă arate consideraţia, ca şi cum aţi fi fost la rândul dumneavoastră rege. Şi ştiu domnule de Pardaillan că nu sunteţi omul care să răspundă la o politeţe cu o necuviinţă.

— Drace! Iată, într-adevăr, un motiv care mi se pare atât de hotărâtor încât cred că puteţi să vă dispensaţi de a-mi expune al doilea motiv, domnule de Vitry.

— Zău! Sunt sigur de asta, strigă Vitry.

Şi râzând:

— Dar nu mă consider scăpat de datorie faţă de voi. Trebuie neapărat să vă spun al doilea motiv al meu, altfel simt că mă sufoc.

— Spuneţi-l, domnule, spuneţi-l, replică Pardaillan, de asemenea răzând, voi fi într-adevăr mâhnit de a trebui să-mi reproşez moartea voastră. Să vedem deci al doilea motiv.

— Al doilea motiv este că m-aţi lipsi de plăcerea de a îndeplini o misiune, care este una din cele ce mă onorează cel mai mult, dintre cele îndeplinite în viaţa mea de soldat.

Făcându-i acest compliment, Vitry salută cu eleganţă. Văzând aceasta, Pardaillan răspunse salutului mai întâi şi apoi făcu şi el un compliment:

— Domnule de Vitry, de multă vreme am avut ocazia să constat şi să vă spun că sunteţi un om galant. Mă

mulţumesc, deci, pentru moment, să vă spun că ne considerăm foarte onoraţi să mergem în compania dumneavoastră.

Vitry făcu un semn. Doi din oamenii săi descălecară şi aduseră caii lui Pardaillan şi Valvert, care săriră în şa. De abia atunci, Pardaillan îl prezentă pe tânărul său însoţitor. Valvert şi Vitry schimbară complimente de uzanţă, după care cei doi se aşezară de o parte şi de alta a căpitanului şi instalându-se în fruntea trupei, porniră cu caii la pas în direcţia străzii Saint-Honoré.

Dar, în timp ce conversa cu Vitry, Pardaillan se întorcea deseori, se ridica în scări şi depăşind capetele oamenilor din escortă, privirea lui ascuţită iscodea strada în spatele lui. În felul acesta descoperi la o distanţă respectabilă, mai multe grupuri depărtate unele de altele a căror înfăţişare dubioasă trecea dincolo de aerul plimbăreţ pe care se căzneau să-l afişeze, ceea ce îi aduse pe buze un zâmbet batjocoritor. Era Stocco şi cei douăzeci de golani ai lui, care mergeau în urma gărzilor.

Stocco îi văzuse de departe pe Pardaillan şi pe Valvert ieşind. Îi văzuse vorbind cu Vitry, urcându-se pe cai şi plecând în fruntea acestei escorte impozante. Lucru care îi făcuse o impresie destul de supărătoare. Prezenţa gărzilor, pe care nu reuşea să şi-o explice, îl îngrijora şi îl deconcerta. Cu toate astea, supunându-se cu pasivitate ordinelor primite, îi urmă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ştiind bine că-l va găsi la capătul străzii pe Concini care va da ordinele necesare.

— Ce spui de aceşti prea cinstiţi trecători care vin în urma noastră, îl întrebă Pardaillan pe Valvert.

— Spun, domnule, că miros foarte tare a frânghie şi a spânzurătoare, că au treabă cu noi, că mor de ciudă din cauza suitei pe care o avem, ceea ce pare să-i ofenseze teribil.

— Dacă nu mă înşel, replică Pardaillan dând aprobator din cap, vom mai găsi şi pe alţii la colţul străzii Saint-Honoré pe

care suita noastră o să-o ofenseze şi mai al naibii. Concini, care e deja avertizat, să nu te îndoieşti de asta, trebuie să fie nebun de furie de a-şi vedea eşuată, lamentabil, o capcană atât de bine pregătită.

— Fapt este că are ghinion cu noi.

Pardaillan nu se înşela: Concini ştia deja că lovitura lui era ratată. Roquetaille şi Louvignac îi urmăriseră pe Pardaillan şi Valvert până în stradă, auziseră cuvintele schimbate de cavaler cu căpitanul gărzilor şi profitând de momentul în care Valvert şi Vitry, pe care Pardaillan tocmai îi prezentase unul altuia, schimbau saluturi şi complimente, îşi luaseră picioarele la spinare şi dădură fuga să-l avertizeze de ce se întâmpla.

Aflând asta, Concini, care era deja într-o stare de furie de nedescris, era să se sufoce de turbare. Dacă ar fi fost vorba de o escortă obişnuită, fără îndoială că, simţindu-se puternic, n-ar fi ezitat, oricum, să încerce aventura. Dar gărzile regelui, asta era altă treabă! Dacă ar fi fost de zece ori mai puţin numeroşi, tot n-ar fi putut, oricât de mare şi puternic favorit era, nu putea, deci, printr-o asemenea violenţă să-şi bată joc în mod public de autoritatea regală. Dacă ar fi fost vorba de o misiune obişnuită, încă ar mai fi putut, folosindu-se de titlurile şi de favoarea lui, să încerce să-l intimideze pe comandantul escortei, să-i impună autoritatea lui, să i se substituie şi să-l facă să procedeze cum vrea el.

Această manevră îndrăzneaţă, în cazul de faţă, n-avea defel sorţi de izbândă: Vitry executa un ordin dat de însuşi regele. Era limpede că nici o presiune nu avea putere asupra lui, că nici rugăminţi, nici ameninţări nu l-ar fi împiedicat să-şi îndeplinească misiunea până la capăt. Ori, misiunea lui era să-i escorteze pe Pardaillan şi pe Valvert până la locuinţa lor, să nu-i părăsească decât la uşa acestei locuinţe după ce s-au asigurat c-au intrat teferi.

Într-o secundă de luciditate, Concini a înţeles asta. Şi a avut destulă stăpânire de sine ca să renunţe la o nebunie,

care, chiar şi pentru el, putea să aibă urmări foarte grave. Şi făcu semn oamenilor lui să stea liniştiţi, să se dea la o parte, să lase să treacă gărzile şi pe cei pe care îi escortau, care nu erau decât la câţiva paşi.

Pardaillan şi Valvert trecură, deci, fără vreo problemă prin mijlocul acestor oameni care fuseseră aduşi aici ca să omoare şi care, stăpânindu-şi furia ce le-o provoca această cruntă decepţie, rumegându-şi ruşinea, trebuiră să se lipească de case şi să cedeze locul oamenilor regelui. Trecură prin faţa lui Concini a cărui mască convulsionată de ură şi furie era îngrozitoare la vedere.

Cu toate astea, această mască nu-l emoţiona pe Pardaillan. Şi, în trecere, cu vocea sa batjocoritoare, îi spuse, în gând, în chip de consolare: „Eh, nu-i nimic! O să fii gata să organizezi o nouă capcană şi poate de data asta o să fii mai norocos.”

Şi, la câţiva paşi mai încolo, adresându-se lui Valvert:

— E sigur că e un animal rău acest Concini!

— Cui i-o spuneţi, domnule! suspină tânărul.

Şi cu o naivă sinceritate:

— Ce păcat că sunt obligat să-l respect! Mărturisesc că miar face o deosebită plăcere să-l fac să înghită o bucată din spada mea!

— Da, dar cum este tatăl iubitei tale, va trebui să renunţi la această plăcere, oricât de deosebită ar fi, observă Pardaillan cu aerul lui fals serios.

Cu toate că auzise, Vitry nu spuse un cuvânt. Dar privirea pe care i-o aruncase în treacăt lui Concini şi oamenilor lui, ca şi zâmbetul batjocoritor care în clipa aceea rătăcea sub mustaţa lui, dovedeau că înţelesese perfect. Pe deasupra, poate că ştia chiar mai mult decât voia să spună.

Capitolul 14

Ceea ce a urmat.

Pe trotuarul din faţa Leului de Aur se oprise toată trupa, ceea ce, în mod normal, a avut ca urmare apariţia precipitată pe trotuar a hotelierului, uşor neliniştit, urmat

de băieţii lui de serviciu şi de servitoare, la fel de neliniştiţi ca el şi astfel s-a oprit un moment circulaţia, o mulţime de trecători rămânând deodată nemişcaţi ca să vadă ce se va întâmpla. Fără să mai pomenim ferestrele din împrejurimi care, ca prin miracol, s-au umplut de curioşi.

Soldaţii s-au aşezat în linie dreaptă prezentând arma aşa cum făcuseră la Luvru. Şeful lor, conform uzanţelor, a schimbat politeţurile de rigoare cu cei doi prieteni pe care i-a însoţit. După aceea, Pardaillan şi Valvert au descălecat, au urcat treptele şi s-au oprit sus pe prag. Dar văzând că Vitry, sever observator al ordinului primit nu avea aerul că ar vrea să plece, îl mai salutară o dată cu un gest curtenitor şi intrară în sala hanului.

Când a văzut poarta hanului închizându-se în urma lor, Vitry a făcut semn oamenilor săi să se întoarcă şi plecă spre Luvru, la pas, aşa cum şi venise.

Până în acea zi, hotelierul îl considerase pe locatarul lui, Valvert, ca pe un personaj fără prea mare importanţă. Dar după ce văzuse ce se întâmplase, pe când se afla în capul scărilor, nu era departe de a crede că era vorba de un prinţ deghizat. Astfel, cu pălăria în mână şi cu figura înfloritoare, se grăbi să-şi înmulţească plecăciunile, spunând mereu „Monsenior”. Dar Pardaillan şi Valvert au traversat strada şi printr-o uşă din spate ajunseră pe aleea ce ducea la casa tânărului.

— Ce facem, domnule? se informă Valvert când ajunseră acolo. Ne întoarcem în fosta mea locuinţă?

— Nici vorbă, spuse repede Pardaillan, stăm foarte bine în casa ducelui d’Angoulęme. Hai să ieşim prin strada Cossonnerie şi să ne întoarcem dacă vrei.

Au ieşit pe acolo. În stradă Pardaillan îl apucă de braţ pe Valvert şi îi propuse:

— În timpul ăsta, hai să mergem până la Grand-Passe-Partout ca să vedem dacă nu sunt veşti de la Escargasse. Mi se pare că întârzie să se întoarcă caraghiosul acela şi, cu

toate că îl ştiu destul de descurcăreţ şi îndemânatic, încep să mă tem că nu cumva să se fi lăsat prins.

O luară la dreapta. Dar au trebuit să se oprească la colţul străzii, aşteptând ca gărzile lui Vitry, care blocau strada Saint-Denis, să se retragă.

La câţiva paşi de locul unde stăteau, Stocco, ascuns de zidul unei case, îi privea parcă scoţând flăcări pe ochi. El ştia locuinţa lui Valvert. Şi văzându-i că se opresc în faţa Leului de Aur, le înţelesese manevra.

„Am înţeles, îşi spuse el, prada nu va face decât să treacă şi va ieşi din nou pe unde a intrat… Doar dacă nu va ieşi cumva pe strada Cossonnerie. Asta trebuie să văd!”

Şi strecurându-se cu dibăcie printre cai, s-a dus să se ascundă în locul în care l-am văzut spunându-şi: „De aici pot supraveghea atât uşa hanului cât şi strada Cossonnerie. Pe oriunde ar ieşi, nu vor putea să-mi scape. N-o să fiu atât de cretin să-i atac, pentru că m-ar face numaidecât bucăţi, nenorocitul de mine! Nu, îi voi urmări pas cu pas, n-am să-i las să-mi scape şi în afară de cazul că îşi vâră dracul coada, va trebui să le descopăr ascunzătoarea în mod sigur. Şi când o voi şti o să le joc o festă… Le întind o capcană şi îi prind pe amândoi…”

Hotărât să sfârşească o dată, Rospignac aştepta cu nerăbdare să-l vadă pe Vitry că se retrage cu gărzile sale. Când escorta s-a oprit în faţa Leului de Aur, el a trebuit să se oprească în dreptul străzii Feure, adică în partea opusă locului în care stăteau acum Pardaillan şi Valvert. Oamenii lui au trebuit să se oprească şi ei. Se grupară în jurul lui.

Prevăzând că escorta va face cale întoarsă, Rospignac porunci oamenilor săi să se ascundă în strada Feure. Şi reţinându-i cu el pe cei patru locotenenţi, el rămase la intrarea străzii, privind cu ochii injectaţi pe cei pe care îi urmărea încă din stradă Saint-Honoré. Astfel îi văzu intrând în han. Dacă ar fi avut mai multă luciditate, ar fi făcut acelaşi raţionament judicios ca şi Stocco.

Dar, după cum am spus, era incapabil să judece în clipa aia. Şi nevăzând decât aparenţele, propuse cu o voce furioasă:

— Imediat ce soldaţii vor pleca de aici, năvălim în han, spargem totul, dăm foc şi la nevoie, îl demolăm piatră cu piatră, dar oamenii aceia nu trebuie să iasă vii de aici. E clar, domnilor?

— E clar, răspunseră în cor Roquetaille, Longval, Eynaus şi Louvignac.

— Domnilor, reluă Rospignac, cu o voce care nu mai avea nimic omenesc, eu vă cedez partea mea din recompensa promisă de monsenior, cu condiţia să-l lăsaţi pe mâna mea pe acest demon din infern care se numeşte Valvert.

Spadasinii înlemniră.

— El ne-a insultat cu latul spadei, scrâşniră ei din dinţi.

— Iar pe mine, făcu Rospignac cu o voce înfricoşătoare, el m-a lovit cu vârful cizmei! Cu vârful cizmei sale, auziţi? Şi asta în faţa regelui, în faţa reginei, în faţa întregii curţi! Ce reprezintă bietul vostru afront pe lângă această insultă?

Cei patru schimbară o privire de o veselie sălbatică. Şi înclinându-se, ei cedară cu multă bunăvoinţă.

— Dacă este aşa, luaţi-l.

— Mulţumesc, domnilor, făcu Rospignac cu un surâs livid.

Iar în sinea lui: „Au făcut bine… Eram hotărât la orice dacă încercau să mi-l fure.”

Cei patru îl lăsară o clipă singur ca să dea ordinele de rigoare oamenilor lor.

Soldaţii lui Vitry plecară, strada deveni liberă, reluându-şi forfota obişnuită. Rospignac se întoarse. Longval, Eynaus, Louvignac şi Roquetaille erau în spatele lui. Iar îndărătul lor, restul trupei. Se pregătea să pornească urmând ca ceilalţi să vină în urma lui. Dar rămase locului, ţintuit de stupoare.

Chiar acolo în stradă, la vreo douăzeci de paşi de el, tocmai îi observă pe cei pe care se pregătea să-i caute în han. Mergeau liniştiţi, cu feţele la vedere, braţ la braţ,

vorbind vioi, ca doi oameni care-şi simt spiritul degajat de orice bănuială, care merg în tihnă şi încrezători, fără să se îndoiască nici un moment că o ameninţare de moarte atârna deasupra capului lor.

De altfel, aşa credea el. Şi, cuprins de o bucurie diabolică, îşi spuse: „Infernul mi-i pune în braţe! De data asta cred că am pus mâna pe ei!”

Coborând glasul, dădu locotenenţilor lui câteva scurte instrucţiuni pe care aceştia le transmiseră numaidecât oamenilor. Cu o singură mişcare iute toate săbiile ieşiră din teacă. Într-o clipă toate încheieturile se întinseră şi simultan o năvală impetuoasă şi neiertătoare strânse toată banda pe strada Saint-Denis. În acelaşi timp, un urlet uriaş, înspăimântător, ţâşni de pe toate buzele:

— Haide!

— Şo!

— Ucide!

— Omoară!

— Pe el! Pe el!

— La moarte!

În faţa acestei neaşteptate, acestei cumplite irupţii în faţa acestor mutre convulsive, respingătoare, care urlau de moarte, strada se umplu de un zgomot asurzitor, acţiuni de proteste violente, de blesteme, de injurii, de rugăminţi şi de vaiete, dominate de strigătele ascuţite ale femeilor îngrozite. Apoi fu o busculadă înnebunitoare, urmată de o fugă rapidă şi dezordonată a acelor trecători inofensivi, care credeau că le-a sunat sfârşitul.

Cât ai clipi în spaţiul dintre străzile Cossonnerie şi Feure, strada fu măturată, golită de orice prezenţă stânjenitoare şi banda dezlănţuită, stăpână pe locul acesta putea manevra totul după bunul ei plac. De altminteri manevra era foarte simplă.

Banda s-a împărţit în două: o jumătate se aruncă asupra celor doi, cu sabia scoasă în timp ce cealaltă jumătate se retrăgea în fugă de-a lungul caselor pentru că îndreptaţi

spre ei să-i poată încercui. Operaţiunea a fost îndeplinită dar n-a dat rezultatele pe care le aştepta Rospignac.

Asta s-a întâmplat fiindcă s-au înşelat amarnic când, văzându-i atât de liniştiţi, au crezut că Pardaillan şi Valvert nu bănuiau nimic. Dimpotrivă, niciodată nu fuseseră mai atenţi.

Într-o secundă aveau spada în mână şi se opriră aşteptând să vadă ce va urma. În momentul acela banda zgomotoasă începuse să-şi îndeplinească manevra. Ei doi văzuseră foarte bine şi înţeleseseră perfect spre ce tindeau ceilalţi. Şi apoi, ei nu erau dintre aceia care, văzând că se unelteşte ceva, să nu se pună de-a curmezişul. De altfel amândoi ştiau din experienţă că, într-o luptă inegală aşa cum era cea pe care urmau să o poarte, victoria, în general, revine celui care dă prima lovitură.

Se puseră de acord dintr-o privire şi, numaidecât, cu viteza fulgerului, trecură la ofensivă; şi-au apucat săbiile de partea lamei. Dintr-un salt imens i-au ajuns pe cei ce se lipeau de zidurile caselor. Cu un gest simultan şi foarte iute, dar executat cu mare dibăcie, ridicară braţele şi loviră. Doi dintre spadasini căzură, zdrobiţi. Şi alt salt nemaipomenit îi aruncă puţin îndărăt, în mijlocul şoselei. Nici o clipă n-au stat locului.

Pardaillan şi Valvert s-au năpustit asupra primilor doi care erau mai în faţă. Pentru a doua oară armele lor teribile au lovit cu viteza fulgerului. Alţi doi spadasini căzură morţi sau leşinaţi: erau Louvignac şi Eynaus.

Nu s-au mulţumit cu atât. Apucară sabia de mâner şi îşi încrucişară fierul cu primii doi care se apropiară de ei. Nici vorbă de gesturi protocolare: o ciocnire violentă de metale, două braţe întinse ca două puternice resorturi, umărul străpuns dintr-o parte în alta.

Adevărata luptă nu începuse, dar şase din ştafetele lui Rospignac fuseseră scoase din luptă! Şi cei care reuşiseră un asemenea tur de forţă nu aveau nici măcar o zgârietură.

Partida – cu toate că inegală – se anunţa rău, foarte rău, pentru Rospignac. Din clipa în care pornise la acţiune, îşi regăsise sângele rece care până atunci îl părăsise. Aşadar, cumpăni situaţia la rece. I s-a părut compromisă, dar nu încă pierdută. A înţeles de asemenea, că dacă îşi va lăsa oamenii pe care-i mai avea să se răspândească aşa cum o făceau, se vor lăsa cu toţii omorâţi inutil, unul după altul. Brusc fluieră şi comandă adunarea spunându-şi că nu-i niciodată prea târziu să faci o treabă isprăvită.

În acelaşi timp Pardaillan şi Valvert se simţeau presaţi din toate părţile. Nu mai aveau în faţa lor luptători izolaţi ci un grup compact care-i încercuia. Încercuirii i-au opus singură manevră posibilă: s-au aşezat spate în spate şi se acopereau reciproc întocmai ca o sfârleză în viteză maximă.

Deodată braţul lui Pardaillan se destinse aplecând vârful spadei. Aşa încât neîndemânatecul ce se descoperise a căzut grămadă.

Imediat după asta, Valvert a găsit ocazia pe care o pândea. A dat o dublă lovitură. Căzând, omul pe care tocmai îl lovise, cu un gest instinctiv, se agăţă de cel de lângă el. Acesta, ca să se desprindă a trebuit să-l împingă cu toată forţa. Deci, din nou era descoperit. Valvert întinse iarăşi braţul cu o mişcare de trăsnet. Cele două ştafete căzură unul peste celălalt.

Din cei paisprezece care îl urmaseră pe Rospignac, nu-i mai rămăseseră decât cinci, printre care Roquetaille şi Longval.

Rospignac, care, în urmă cu o clipă, mai putea spera să le vină de hac celor doi formidabili luptători, de data asta a înţeles că înfrângerea era sigură. A înţeles-o cu atât mai mult cu cât doar Longval şi Roquetaille dovedeau aceeaşi ardoare în luptă. Ceilalţi trei slăbeau văzând cu ochii, iar el îşi dădea seama că nu aşteptau decât ocazia prielnică pentru a o şterge.

Cu toate astea n-a renunţat. Era decis să moară pe loc decât să suporte ruşinea unei înfrângeri atât de umilitoare.

De la început reuşise să şi-l facă pe Valvert adversar şi nu-şi menajase deloc eforturile. S-a avântat cu furia disperării, încercând mai degrabă să fie lovit decât să lovească.

În urma impetuoasei ofensive a lui Pardaillan şi Valvert, dispozitivul de luptă schimbase iarăşi tactica. Nu mai stăteau spate în spate ci cot la cot: înţeleseseră necesitatea imperioasă de a strânge rândurile şi se regrupară.

Împotriva acestor două spade se aruncă Rospignac, căutându-şi moartea. Ei, şi atunci a început să se sperie. Se descoperise de mai multe ori dinadins. Valvert şi Pardaillan ar fi putut să-i îndeplinească dorinţa şi l-ar fi lovit cu uşurinţă. Dar, ca şi cum s-ar fi înţeles, n-au făcut-o. Lui Rospignac i s-a părut evident faptul că-l menajau şi nu se înşela.

În sine, asemenea dispreţ era foarte umilitor fiindcă Rospignac era, oricum, un scrimeur de primă mână, cu reputaţia unuia din cele mai iscusite lame din tot Parisul. Dar nu umilinţa asta l-a speriat. A înţeles că dacă îl menajau în felul acesta, însemna că voiau să-l pedepsească de o manieră şi mai dezonorantă, cam în genul celor pe care le suportase deja. Şi mai ştia că nu are forţa necesară pentru a rezista.

Acest din urmă gând l-a făcut să-şi piardă capul. Şi, pe jumătate nebun, fără să ştie prea bine ce spune, în zgomotul oţelurilor lovite, începu să implore:

— Omorâţi-mă, dar omorâţi-mă, odată!

Pardaillan s-a mulţumit să ridice din umeri în timp ce para o lovitură de dreapta menită să-l facă bucăţi. În schimb Valvert şi-a exprimat limpede intenţia:

— N-am să te omor fiindcă asta ar însemna să te răpesc călăului căruia îi aparţii. Cu toate astea n-ai să pleci fără să fii pedepsit aşa cum meriţi.

— Demon din infern! zbieră Rospignac.

Şi, cum ştia foarte bine care e pedeapsa pe care i-o rezervase înfricoşătorul său adversar, mânuind cu furie oţelul, începu să-şi caute cu mâna stângă pumnalul din

haină, pe care era hotărât să şi-l înfigă, mai degrabă, în beregată decât să suporte pentru a treia oară pedeapsa oribilă ce i se promisese.

Pardaillan şi Valvert observaseră cât se poate de bine că trei dintre acoliţii lui Rospignac se uitau mereu când în dreapta, când în stânga de o manieră care era cât se poate de semnificativă. Cavalerului i-a fost milă de ei şi cu vocea lui batjocoritoare îi sfătui:

— Hai, salvaţi-vă pielea, ştergeţi-o, luaţi-o din loc!

Dar, amărâţii n-au ajuns prea departe. Numaidecât căzură, ca să spunem aşa, în braţele a doi indivizi masivi, care veneau în goană şi scoteau nişte urlete lipsite de orice accent omenesc, învârtind în aer nişte ciomege. În mijlocul unui vacarm înfiorător, unde se auzeau, rând pe rând, zbieretele măgarului, miorlăitul pisicii, lătratul furios al câinelui, grohăitul porcului, cele două ciomege au lovit deodată cu toată puterea şi doi din cei ce încercau să fugă au căzut grămadă. Doar cel de al treilea dispăru, se evaporă, fără ca cineva să-şi dea seama pe unde trecuse.

Era sfârşitul unui lupte neînduplecate. Roquetaille şi Longval, care continuau să se lupte cu curaj, nu mai puteau rezista multă vreme. Rospignac îşi dăduse seama. Mârâi:

— Să te-nghită iadul, diavole! N-ai să mă ai viu!

Şi ridică pumnalul vrând să se lovească. Dar n-apucă s-o facă. În aceeaşi clipă simţi în creştet o asemenea lovitură încât i se păru că i-a căzut cerul în cap. Aşa încât se rostogoli, cu capul în şanţ, în timp ce o voce, pe care el n-o auzea, răsuna cu un pronunţat accent meridional:

— Hei gunoaie de tâlhari, întoarceţi-vă, pentru Dumnezeu, să vi se vadă puţin mutrele de asasini! …

Astea fuseseră adresate lui Longval şi Roquetaille. Nu s-au supus pentru bunul motiv că în acel moment tocmai cădeau cu capetele zdrobite. Această dublă lovitură mortală executată cu o dibăcie şi o viteză greu de întâlnit, punea capăt luptei. A fost, bineînţeles salutată cu un strigăt de triumf.

Landry Coquenard şi Escargasse veneau aşadar în ajutorul stăpânilor lor tocmai în momentul în care aceştia nu mai aveau nevoie de ei. Ceea ce nu-i împiedicase să îndeplinească, cu o iuţeală admirabilă, o treabă sângeroasă acolo unde stăpânii lor, probabil, că iertaseră.

Escargasse, abia întors din misterioasa misiune pe care i-o încredinţase Pardaillan şi încă plin de praful drumului, fu cel care, cu mânerul spadei, îl omorâse pe jumătate pe Rospignac. Şi făcând asta, fără s-o ştie, el ieşise într-o manieră onorabilă din situaţia neplăcută în care se pusese.

Landry Coquenard a fost acela care, cu o scurtă bară de fier, pe care tocmai o cumpărase, pe care o ţinea încă în mână, roşie de sânge, se abătuse asupra lui Roquetaille şi Longval. Se ştie că pe aceştia doi îi urmărea în mod deosebit. Nu-i scăpase.

Nemaiavând adversari în faţa lor, Pardaillan şi Valvert îşi puseseră săbiile în teacă. Acum contemplau cu un aer visător lucrul pe care trebuiseră să-l ducă la bun sfârşit. Paisprezece trupuri erau întinse pe caldarâm, înroşind totul în jur cu sângele lor. Şi fuseseră cincisprezece când se năpustiseră asupra lor urlând: Moarte!

— Sărmani neisprăviţi! şopti Pardaillan cu un accent de nespusă tristeţe.

— Au vrut să ne ucidă într-un mod laş, spuse încet Valvert, ne-am apărat pielea, domnule.

— Din păcate, da.

— De altfel noi ne-am cumpănit loviturile. Sunt mai mult sau mai puţin grav răniţi, dar niciunul nu-i rănit mortal. Pun pariu că vor scăpa cu toţii.

— Sper.

— Ei, eu vă spun că ăştia doi sunt foarte morţi, afirmă Landry Coquenerd.

Îi arăta pe Roquetaille şi pe Longval. Pardaillan şi Valvert aruncară o privire peste cele două trupuri întinse în mijlocul şanţului. Erau deja înţepenite. Lovitura care-i doborâse fusese atât de violentă încât le pocnise capul, iar

creierii erau o spumă însângerată. Landry Coquenard nu se înşela: erau morţi.

— La dracu! făcu Pardaillan, ai mâna grea. Nu puteai să loveşti mai încet, animalule?

— Domnule, răspunse Landry Coquenard cu o blândeţe sinistră, aceştia doi îmi trecuseră funia de gât şi, cu forţa pumnilor, mă târau la spânzurătoare ca pe un porc abject. Mi-am jurat că nu vor sfârşi decât de mâna mea. Mi-am ţinut promisiunea.

— Ai o ranchiună stăruitoare, după cum văd, observă Valvert.

— Ştiţi, domnule, că mă pregăteam să devin om al bisericii şi nimeni nu este atât de ranchiunos ca un om al bisericii, explică Landry Coquenard.

Şi cu o expresie mieroasă:

— Acum, că sunt morţi, nu mai am nimic cu ei. Şi chiar voi spune din toată inima un Pater şi un Ave pentru odihna sufletului lor.

— În orice caz, făcu Pardaillan, nu te sfătuiesc să te lauzi cu această lovitură fiului meu Jehan.

— De ce? Domnule cavaler.

— Deoarece el le păstra pentru el. Pentru că, deşi nu s-a pregătit niciodată să devină un om al bisericii ca tine, el nu este mai puţin ranchiunos ca tine şi dacă va afla vreodată că tu eşti acela care l-ai privat de plăcerea de a-i expedia pe lumea cealaltă, eu nu voi da o para chioară pe pielea ta.

Şi ascunzându-şi zâmbetul pe care i-l provocă mutra vinovată a lui Landry Coquenard:

— Să nu rămânem aici mai mult, spuse el, s-ar putea să ne ardem şi, dacă ne cad în spinare, nu cred să mai am suficientă forţă pentru un efort asemănător celui pe care a trebuit să-l fac, dat fiind că nu mai am douăzeci de ani, ca voi.

Pardaillan îl chemase pe Escargasse lângă el. În timp ce mergeau, curajosul Escargasse îi povestea în legătură cu misiunea ce o avusese de îndeplinit. Şi probabil că veştile

erau excelente pentru Pardaillan şi Valvert, care păreau în cunoştinţă de cauză, pentru că amândoi aveau nişte figuri înfloritoare, ochii strălucind maliţios, ca şi când s-ar fi pregătit să joace cuiva o festă.

Mergând aşa, fără să se grăbească, concentraţi şi atenţi la ce spunea Escargasse, Stocco, tot cu nasul înfundat în gulerul mantalei, îi urmărea de la distanţă, fără ca ei să fi bănuit sau fără să aibă aerul că bănuiesc.

Cavalerul şi însoţitorii lui înaintau tot fără grabă. Din când în când se opreau şi ascultau cu atenţie câte un detaliu rostit de Escargasse, care vorbea aproape tot timpul, apoi îşi reluau drumul. Nici nu încercau să se ascundă: păreau liniştiţi şi încrezători. Nu s-au uitat deloc în spatele lor, nici unii, nici ceilalţi.

Atitudinea asta de perfectă siguranţă, îi uşura treaba lui Stocco. În sinea lui se felicita. Asta îi dovedea că ei nu se simţeau urmăriţi. Cu toate astea, s-a ferit să facă vreo imprudenţă. Ba, a rezistat chiar şi tentaţiei de a se apropia de ei cu toată dorinţa care-l stăpânea să audă ce-şi spuneau.

Deodată, Pardaillan se întoarse. Stocco se întorsese pe jumătate cu spatele şi cu capul ridicat, părea căzut într-un studiu aprofundat al imobilului în faţa căruia se oprise. Dar cu coada ochiului se uita neliniştit în direcţia lui Pardaillan. Îl văzu venind încet spre el. Mormăi în sinea lui: „Porco Dio! Oare împieliţatul ăsta m-o fi recunoscut? Dacă da, atunci vai de pielea mea!”

Din păcate, da, Pardaillan îl recunoscuse. Şi spuse, venindu-i în întâmpinare:

— Ei, Stocco, de o bună bucată de vreme mă urmăreşti, strigă el. M-am săturat. Fă-mi plăcerea şi şterge-o că de nu, dacă ajung la tine, te previn că n-ai să ieşi întreg din mâinile mele.

Cuvintele astea l-au cam ameţit pe Stocco după ce fusese atât de sigur pe el. Cu toate astea nu-şi pierdu capul. Nu ezită nici o secundă. Îşi luă picioarele la spinare şi fugi fără

ruşine, ca şi cum toţi dracii din iad erau pe urmele lui. Şi, de fapt, era destul de curajos.

În fine, a rupt-o la fugă şi în timp ce gonea cu burta aproape lipită de pământ, se uita în spatele lui. Pardaillan se oprise. Stocco respiră uşurat, dar nu-şi micşoră viteza. Pardaillan a făcut cale întoarsă, apropiindu-se de însoţitorii lui care-l aşteptau la colţul străzii. Abia atunci Stocco începu să meargă normal. Pardaillan şi însoţitorii lui au luat-o la stânga, pe strada Marché-aux-Poirées. De astă dată Stocco făcu şi el cale întoarsă şi o luă la fugă după ei.

Efectiv, avea ghinion: când ajunse în strada cu pricina, cei patru dispăruseră. Cu o răbdare pe care nimic nu putea s-o clintească, rămase până la căderea nopţii în mijlocul pieţii, mergând într-una de la strada Feure până la strada Cossonnerie, adulmecând, scotocind şi tot întrebând, dar absolut în zadar.

În fine, noaptea a întrerupt cercetarea lui încăpăţânată. De abia atunci plecă resemnat spunându-şi în chip de consolare: „N-am reuşit aşa cum mi-aş fi dorit, dar, cel puţin, nu pot spune că mi-am pierdut timpul. Căutările mele se limitează acum la un spaţiu restrâns. Luând în seamă viteza cu care au dispărut, este clar că nu sunt ei prea departe. Trebuie că şi-au găsit adăpost pe aici. O să revin chiar mâine şi, dacă dracu nu-şi vâră iar coada, trebuie să-i găsesc.”

Capitolul 15

Odet de Valvert pleacă în expediţie.

Fausta ştia acum că nu mai putea conta pe ducele de Angoulęme, care o luase din loc la moţia lui, unde ea nu se mai sinchisea să-l urmărească. Fusese o lovitură deosebit de grea pentru ea. Prăbuşirea totală şi iremediabilă a unui plan conceput cu pricepere de multă vreme. Cu toată forţa prodigioasă a caracterului său, pentru o clipă fusese înmărmurită.

Oricine altcineva, în locul ei ar fi renunţat la o luptă devenită imposibilă. Ea, ei bine, ea îşi revenise. Aşa cum

prevăzuse Pardaillan, nu renunţase. Mai mult decât oricând voia să continue lupta. Ce anume voia acum? Cine-ar fi putut să spună?

În tot cazul, în dimineaţa aceea, foarte devreme, o regăsim pe Fausta în biroul ei, într-o atitudine de linişte suverană, în aparenţă. O regăsim tocmai în momentul în care-l concediază pe d'Albaran, căruia îi dăduse anume porunci.

Îl petrecem cu privirea pe colosul spaniol, care ne va conduce, în modul cel mai natural, la cei cu care avem de-a face, ale căror fapte şi gesturi ne interesează în mod special în clipa de faţă.

După ce s-a înclinat în faţa Faustei cu un respect ce nu era altceva decât adoraţia religioasă arătată de toţi servitorii ei, d'Albaran ieşi îndreptându-se spre grajduri. După câteva minute ieşi din palat. Era călare şi doi dintre oamenii lui, ciopliţi ca Hercule, îl urmau, călare la rândul lor. Mergând la pas, ca nişte oameni deloc grăbiţi, se îndreptară spre strada Saint-Honoré.

Nu făcuseră nici zece paşi pe strada Saint-Nicaise când un om, răsărit nu se ştie de unde, se porni să-i urmărească. Era Gringaille. Mergea pe jos. Pe strada Saint-Honoré intră în primul han găsit în cale. Când ieşi din nou, în mai puţin de un minut, era călare şi el pe un cal viguros. D'Albaran nu avusese timp să ajungă prea departe. Îi zări numaidecât silueta înaltă. Îl urmări din nou.

Tot la pas şi tot urmat de cei doi servitori, la şase paşi mai în urmă, d'Albaran ieşi din oraş prin poarta Montmartre. Când ajunse în afara incintei mână calul la trap. Dar se vedea că nu e prea grăbit: avea aerul că face o simplă plimbare.

Gringaille îl urmări astfel până în apropiere de Porcherons. Acolo, fie că se săturase, fie că-i devenise clar scopul acestei plimbări aparente, întoarse calul şi reveni la Paris, în galop. Se duse direct la faimosul han la Truie-qui-file care, după cum am mai spus-o, se afla în strada Marché-

aux-Poirées, la doi paşi de strada La Cossonnerie. Acolo îşi lăsă calul.

Câteva minute mai târziu se afla în faţa lui Pardaillan şi Valvert. Pare-se că era aşteptat cu nerăbdare fiindcă imediat ce apăru, Pardaillan se grăbi să întrebe:

— Ei bine, a plecat?

— Da, domnule.

— Câţi oameni are cu el?

— Doar doi. Dar bine înarmaţi şi ai naibii de zdraveni.

— Nu cumva, cu totul întâmplător, ţi-o fi frică? întrebă Pardaillan privindu-l scrutător.

— Frică? se miră sincer Gringaille. Şi de ce mă rog, să-mi fie frică? Sunt aici ca să vă informez, vă informez. Băieţii mi s-au părut solizi. Şi asta-i tot. Deci spun: sunt solizi. Dar, pe naiba! Nici de ăştia, nici de alţii nu mi-e frică. O să vedeţi, domnule.

— Bine, spuse Pardaillan, mulţumit. Acum povesteşte-mi pe scurt.

Gringaille povesti cum l-a urmărit pe d’Albaran până la Porcherons şi încheie spunând:

— După câte mi-aţi spus, domnule şi după direcţia în care a plecat, am înţeles că spaniolul o să treacă Sena cu bacul, care se află nu departe de Clichy. M-am gândit că era inutil să merg mai departe aşa că m-am întors şi am venit să vă dau de veste.

— Ce spui, Odet? întrebă Pardaillan, întorcându-se spre cel întrebat.

— Spun, domnule, răspunse tânărul, că Gringaille are dreptate. D’Albaran a vrut să scurteze drumul pentru a-şi menaja caii. Va trece Sena cu bacul pe la Clichy şi, după aceea, o va lua pe ţărmul râului până ce va întâlni vasul şi escorta.

— Probabil. Şi dumneata ce-ai să faci?

— Dar, domnule, dumneavoastră decideţi, dat fiind că dumneavoastră aţi pregătit această expediţie şi deci trebuie să o dirijaţi.

— Ei, iată, tocmai despre asta-i vorba, nu pot merge cu dumneata aşa cum convenisem, îmi pare foarte rău, dar azi am altceva de făcut, înţelegi, Odet?

— Oh! Bineînţeles, domnule, răspunse tânărul.

Apoi cu un zâmbet încrezător:

— Nu mă îndoiesc că ceea ce aveţi de făcut în altă parte, trebuie să fie de o gravitate deosebită, de vreme ce renunţaţi astfel la o expediţie pe care aţi pregătit-o cu atâta grijă. Dar fiţi liniştit, domnule: voi face pentru dumneavoastră ceea ce aţi face în locul meu. Şi voi reuşi sau îmi voi lăsa pielea acolo.

— Nici vorbă, sări Pardaillan, nici pomeneală să-ţi laşi pielea. Trebuie să reuşeşti. Mă-nţelegi, Odet? Trebuie!

— Asta-i cu totul altceva. Atunci voi reuşi, aveţi cuvântul, meu, domnule.

— Din moment ce am cuvântul dumitale, sunt liniştit. Şi-acum răspunde-mi la o întrebare: ce-ai să faci?

— Am să zbor în galop spre Saint-Denis. O să traversez Sena şi-apoi mă voi întoarce la Paris, la pas pe malul râului. Mi se pare că acesta ar fi cel mai simplu lucru.

— Într-adevăr. Acum, du-te şi să nu pierzi nici o clipă.

— Hei! Landry, Escargasse! chemă Valvert.

Cei doi apărură numaidecât.

— Plecăm, spuse Valvert, fără alte explicaţii.

— Suntem gata! spuse Landry Coquenard fără să se mire deloc.

— În fine! Era şi timpul! se bucură Escargasse. E cam enervant s-aştept aşa.

— La drum! comandă Pardaillan, care adăugă: vreau să vă văd plecând. Vă însoţesc până la Truie.

Ieşiră toţi cinci prin strada Cossonnerie, mai bine zis, trecură prin pivniţe. Pe drum, Pardaillan îi dădea ultimele instrucţiuni lui Valvert şi îi amintea tot ce are de făcut.

— Te vei duce la Luvru, spuse el la sfârşit, asta se înţelege de la sine. Fără falsă modestie, vei povesti tot ce-ai făcut. M-ai înţeles, Odet? Ţin foarte mult să fie aşa cum îţi spun.

— Vă voi urma instrucţiunile literă cu literă, promise Valvert. Cu toate astea, domnule mi se pare că ar fi foarte drept să fac cunoscută partea ce vă revine în această afacere. În fond, rolul meu nu e decât secundar. Nu sunt decât braţul care conduce în timp ce dumneavoastră sunteţi creierul care concepe şi conduce.

— Nici vorbă, nici vorbă, protestă vehement Pardaillan, am motivele mele şi motive foarte serioase, te rog să mă crezi, încât să nu apar în această afacere. Deci, sub nici un pretext, nu trebuie să pronunţi numele meu în această poveste. Ţi-o cer cu insistenţă.

După această tutuire neobişnuită adăugată insistenţelor, Valvert a înţeles că Pardaillan ţinea foarte tare la tot ce-i ceruse şi a nu i se supune pe această temă ar putea fi un lucru cu consecinţe pe care nu le putea bănui, dar care erau cu siguranţă, foarte grave. Deci, promise încă o dată:

— Nu înţeleg dar n-are nici o importanţă, o să fac aşa cum doriţi, domnule.

— E tot ceea ce îţi cer. În rest ai să înţelegi mai mult, răspunse Pardaillan cu un zâmbet enigmatic. Ieşiră. Truie-qui-file era la doi paşi. Aproape ajunseră. Au pătruns în curte. Când Gringaille şi-a lăsat calul, probabil a dat şi diverse instrucţiuni pentru că cinci cai gata înşeuaţi aşteptau unul lângă celălalt, lovind nerăbdători pământul cu frâiele trecute prin inelele fixate în zid.

Nu le mai rămânea decât să încalece. Ceea ce şi făcură. Valvert strânse tare mâna pe care i-o întinse Pardaillan şi plecă primul. Landry Coquernard, Escargasse şi Gringaille l-au lăsat să se depărteze preţ de vreo şase paşi şi se desprinseră la rândul lor.

Rămas singur în curte, Pardaillan îl urmări cu privirea pe Valvert care mergea la pas, cu pumnul lipit de şold şi cu acelaşi surâs enigmatic pe buze, se gândea: „Băiatul ăsta plin de curaj, care se duce să-şi rişte pielea cu o superbă nepăsare, habar n-are că merge să-şi câştige şi zestrea cu aceeaşi ocazie… Pentru că serviciul pe care i-l face regelui

face… să fim rezonabili… să spunem… două sute de mii de livre? … Ei, la naiba, regele nu poate să-i dea mai puţin… Să zicem, deci, două sute de mii de livre… Dar, fir-ar să fie, regele poate foarte bine să accepte serviciul şi să uite de recompensă! Deh, deh, este cam în obiceiurile celor mari să creadă că sunt chit dacă spun nişte vorbe pompoase de mulţumire! … O ştiu destul de bine! … Ei, dar dacă regele uită, mă voi osteni eu să-i împrospătez memoria. Şi chiar că-mi vine o idee. Rămâne de văzut… Mă voi gândi la lucrul ăsta pe drum.”

Tot rumegând aşa în sinea lui, Pardaillan, dintr-un vechi obicei de călăreţ, cercetă dacă este bine înşeuat calul, destul de lejer legat, apoi se aruncă şi el în şa. Ieşi cu mare dibăcie, căci se afla în mijlocul unei mulţimi de femei care încurcau toată piaţa şi merse aşa până la colţul străzii Feure. N-o luă pe stradă, dar se opri o clipă. Aruncă o privire scrutătoare şi observă numaidecât un fel de cerşetor care se tupilase lângă o bornă. Am spus „un fel de cerşetor” fiindcă omul purta un costum jerpelit ca cei foarte săraci şi, chiar dacă-şi luase atitudinea unuia care cere de pomană, în realitate părea prea puţin preocupat s-o şi facă, în faţa trecătorilor.

Văzându-l pe individul pe care se şi aştepta să-l vadă acolo, Pardaillan zâmbi cu subînţeles.

„Imbecilul ăsta de Stocco îşi imaginează că eu nu-l voi recunoaşte pentru că s-a deghizat ca unul care a scăpat din Curtea miracolelor şi şi-a ascuns jumătate din obraz cu o bucată de pânză murdară! Puşlamaua începe să mă calce pe nervi şi tare aş avea chef…”

Se gândi o clipă, uitându-se la Stocco – pentru că el era – cu un aer care nu anunţa nimic binevoitor. Apoi, ridicând din umeri, cu un aer de dispreţ, se îndepărtă tacticos, fără ca Stocco să-l fi văzut, căci cu ochiul pe care nu şi-l acoperise era ocupat să supravegheze uşile caselor din strada Feure şi nu întorsese capul. Pardaillan ieşi din oraş pe drumul dinspre Saint-Denis, exact drumul pe care

pornise Valvert cu câteva clipe mai devreme. De astă dată porni în galop ca şi cum voia să prindă pe cineva din urmă. Se prea poate să fi uitat să-i spună ceva lui Valvert, vreun amănunt foarte important, iar acum era nevoit să gonească după tânărul său prieten ca să repare această gafă.

Tot gonind aşa, la un moment dat îl zări în faţa lui cam la o sută de paşi taman pe cel după care alerga. Valvert mergea în trap mărunt. Landry Coquenard, în pas cu el. Dar Escargasse şi Gringaille nu erau nicăieri.

Dar, lucru ciudat, în loc să dea bice ca să-l ajungă pe tânărul din faţa lui, ceea ce nu era mare lucru, Pardaillan domoli avântul calului, continuând drumul la rându-i în trap mărunt. Şi asta nu e tot: mantia îi flutura pe umeri, trase marginile şi-şi acoperi faţa, iar pălăria şi-o trase peste ochi. Deci, Pardaillan care spusese că are cu totul altceva de făcut, refuzase să-l însoţească pe Valvert într-o expediţie pregătită chiar de el, ştiind că Odet îşi riscă viaţa, acum îl urmărea de la distanţă şi se ascundea de el, de vreme ce îşi ascundea chipul în cutele mantalei.

Capitolul 16

Pe malurile Senei.

Fiindcă Pardaillan, din motive doar de el ştiute, dar pe care le vom afla în curând, cu siguranţă, se mulţumea să meargă aşa, în urma lui Valvert, la mare depărtare, tot ce avem mai bun de făcut este să i-o luăm înainte şi să-l însoţim chiar noi pe tânărul Odet.

Aşa cum spusese, Valvert a trecut Sena pe la Saint-Denis. Aici părăsi drumul obişnuit şi coborî pe cel de pe mal care şerpuia aidoma cotiturilor râului şi, mergând pe cursul lui, se găsea pe drumul de întoarcere la Paris. Acum mergea la pas, iar Landry Coquenard la mică distanţă în urma lui. Aveau aerul unor oameni care fac o plimbare matinală şi care se întorc acasă, pe malul râului, fără nici o grabă.

Escargasse şi Gringaille continuau să strălucească prin desăvârşita lor absenţă, în timp ce Valvert nu părea să o bage în seamă, cu siguranţă că ştia unde se află dumnealor.

Cât despre Pardaillan, el îşi lăsase calul într-un han din Saint-Denis. O luase de-a curmezişul peste câmp, ascunzându-se din loc în loc prin tufişuri. Mergea sigur, cu pas sprinten. Nu-l mai urmărea pe tânăr, care era departe de a-şi închipui că era supravegheat. Dimpotrivă i-o luase înainte. Şi, cu toate precauţiile pe care le lua ca să se ascundă, înainta atât de repede încât distanţa care-l separa de cel pe care îl urmărea mai înainte, se mărea văzând cu ochii. De altminteri îi era foarte uşor să aibă un asemenea avans, fiindcă cei doi călăreţi întârziau, cu bună ştiinţă, cât puteau.

După vreun sfert de ceas de plimbare pe malul râului, Odet de Valvert recunoscu de departe stătură de uriaş a lui d'Albaran care venea spre el la pas, însoţit tot de cei doi servitori, despre care Gringaille spusese că păreau „al dracului" de solizi. Întoarse capul şi-l avertiză pe Landry Coquenard.

— Atenţie, uite-i pe oamenii noştri.

— Îi văd, domnule, răspunse Landry Coquenard, fără să pară prea emoţionat.

Continuau să înainteze. Cele două mici grupuri veneau unul în întâmpinarea celuilalt. Dacă Valvert, care venise aici tocmai pentru a-l întâlni pe d'Albaran, îi recunoscuse de departe statura impunătoare, celălalt, concentrat asupra misiunii sale, era departe de a se gândi la omul pe care-l ura de moarte, de când suportase înfiorătoarea umilinţă de a fi fost cotonogit în faţa iubitei lui, aşa încât, la început nu-l recunoscu şi nu dădu atenţie plimbăreţului care venea spre el.

Doar când au fost destul de aproape unul de celălalt, l-a recunoscut.

Lui d'Albaran îi ieşi total din minte că se afla într-o misiune comandată de Fausta, care nu ierta niciodată nimic în asemenea situaţii. Voia cu orice preţ să ucidă şi indiferent prin ce mijloace. Ca atare, acţionă ca o brută, fără nici o

ezitare. Se întoarse spre oamenii săi şi cu voce joasă, porunci:

— Atenţie! Trebuie călcat peste ăştia doi, trebuie ucişi pe loc!

După ce dădu porunca, lăsă frâul liber, înşfacă cele două pistoale pe care le avea, trase trăgaciul cu sânge rece şi lovind cu cizmele până la sânge, calul care urlă de durere, zbieră furibund:

— Ucide! … ucide!

Servitorii făcură acelaşi lucru şi, la rându-le, zbierau cât îi ţinea gura:

— La moarteeeee! … moarte! …

Ca un vârtej nestăvilit care avea să măture totul în cale, pare-se, cei trei năvăliră peste Valvert care se afla în mijlocul potecii. Dar el n-a aşteptat ciocnirea. În aceeaşi clipă avea şi el pistolul în mână, un singur pistol. N-a lăsat frâul liber, ci l-a trecut în mâna stângă, lucru ce dovedea că avea să rămână stăpân pe mişcările calului în funcţie de împrejurări. Porni şi el, dar nu furios şi în neorânduială, cum făcuse d’Albaran, ci într-un galop metodic, ca şi cum s-ar fi aflat într-un manej.

Porni singur.

În timp ce se avânta, Landry Coquenard, care se vede că îşi primise din vreme instrucţiunile, sări de pe cal şi începu să alerge de-a lungul unui gard viu, cu un pistol în fiecare mână. În timp ce fugea, conform obiceiului, scotea nişte sunete care îţi luau minţile, imitând perfect toate animalele din curtea omului, cunoscute pe-atunci.

Când ajunse la cinci paşi distanţă de Valvert, d’Albaran slobozi un foc mugind:

— Crăpă! Câine turbat! …

Asta şi aştepta Valvert. Dând dovadă de un sânge rece cu totul exagerat, pe care nu şi-l pierdea niciodată într-o acţiune, înainte ca glonţul să plece, cu o lovitură de pinten dublată de o puternică zvâcnire a frâului şi-a forţat calul să se dea în lături, spre stânga. Glontele trecu exact prin locul

pe care-l părăsise. Dacă nu făcea o astfel de manevră, executată cu o viteză şi o dibăcie deosebită, glontele l-ar fi nimerit în plin piept. Imediat, trase la rându-i un foc, ochind nu pe d'Albaran, ci calul lui.

Glontele lui nimeri: lovit sub gât, animalul căzu în genunchi. D'Albaran fu proiectat peste împrejmuire şi fu trântit patru paşi mai încolo, de-a dreptul în mijlocul drumului, altfel fără prea mari pagube.

Aruncarea pistolului gol, apucarea unui alt pistol, săritul jos de pe cal, saltul spre cavalerul căzut, toate astea părură o singură mişcare, atât de mare fusese viteza în care le făcu Valvert. În spatele lui d'Albaran, oamenii lui veneau ca vântul. Probabil că erau foarte devotaţi acestui stăpân, pentru că au uitat de ei şi nu s-au gândit decât la el: săriră jos de pe cai şi se apropiară de el, încercând să facă un zid de apărare din trupurile lor, dându-i astfel şi timpul necesar să se ridice.

Devotament absolut inutil. N-au avut nici măcar timp să-şi scoată armele. Landry Coquenard îi pândea. N-a fost nevoie să-şi descarce pistoalele. Folosindu-se de unul din ele în chip de ciomag, ridică braţul şi lovi fulgerător. Unul din ei căzu grămadă. Landry îşi salută propria victorie cu o serie de strigăte teribil de ascuţite: strigăte de porc la tăiere. În acelaşi timp, se aruncă asupra celuilalt individ cu braţul ridicat, în intenţia de-al face să suporte acelaşi tratament, aceeaşi soartă. N-a avut timp să-l mai lovească în elanul ce-l cuprinsese omul se găsi, deodată, în faţa lui Valvert. Iute ca fulgerul, tânărul îşi trecu pistolul în mână stângă şi îşi proiectă pumnul în faţă, cu forţa unei catapulte. Lovit între ochi, omul căzu lângă primul doborât, în momentul în care Landry Coquenard era cât pe-aci să-i administreze o lovitură de pistol în cap. Lucru ce nu l-a împiedicat să-şi ţipe din nou victoria cu nişte icneli prelungite.

Şi atunci, ca şi acum, deşi invizibili, asistaseră la această scurtă confruntare şi nu aşteptaseră decât momentul intrării în scenă, Escargasse şi Gringaille ţâşniră brusc, ca

nişte drăcuşori ieşiţi din cutie, în aşa fel încât nimeni n-ar fi putut spune de unde naiba veneau. Erau aprovizionaţi cu nişte frânghii solide. Se năpustiră asupra celor doi răniţi şi dintr-o singură mişcare, aceştia erau legaţi din cap până-n picioare, incapabili să mai facă cel mai mic gest. Lucru pe care n-aveau de gând să-l facă pentru bunul motiv că amândoi erau leşinaţi de-a binelea.

În timpul ăsta d'Albaran se ridică cu vioiciune, îşi căută din ochi pistolul încărcat care-i scăpase în cădere şi negăsindu-l, fiindcă Valvert, cu piciorul tocmai îl trimisese în Sena, îşi scoase sabia din teacă. Cât p-aci să se repeadă cu fierul în mână. Dar, la doi paşi de el, Valvert îndreptă asupra lui, gura ameninţătoare a pistolului şi spuse cu un ton ce nu îngăduia să te îndoieşti câtuşi de puţin de hotărârea lui:

— Nu vă mişcaţi, domnule conte, dacă nu vreţi să mă puneţi în situaţia de a vă trimite un glonte.

— Fie! răspunse d'Albaran ridicând din umeri.

Puse arma la loc, îşi încrucişă braţele pe pieptul puternic şi, privindu-l pe Valvert drept în faţă, rosti cu un calm desăvârşit:

— Sunt în mâinile dumitale, ucide-mă, rosti el simplu.

— V-am prins ca să pot sta de vorbă cu dumneavoastră. N-am să vă omor decât în situaţia în care mă veţi obliga s-o fac, îl asigură Valvert.

În mod ciudat, asemenea cuvinte ar fi trebuit să-l liniştească pe d'Albaran, numai că ele îl îngrijorau mult mai mult decât cele patru pistoale îndreptate asupra lui. Se tot gândea. Şi începea să întrevadă ca posibile acum, anume lucruri extraordinare pe care ar fi refuzat să le creadă, cu câteva clipe mai devreme.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau, răspunse Valvert şi insistă asupra cuvântului, vreau să-mi daţi documentul pe care îl aveţi la dumneavoastră şi care conţine ordinele ducesei de Sorrientčs prin care aveţi asigurată supunerea pasivă a cavalerilor în întâmpinarea cărora mergeţi, cavaleri ce

alcătuiesc escorta unui vas care urcă destul de greu cursul râului Sena şi care este încărcat cu marfă… vinuri de Spania, de precizat… deosebit de preţioase, de vreme ce sunt păzite de zece oameni aflaţi sub ordinele unui ofiţer.

D'Albaran se simţi pulverizat. Se aştepta la orice, în afară de a-l vedea pe Valvert atât de bine informat.

— Cum de ştiţi toate astea? tună el, cu o voce spartă.

— N-are importanţă. Ştiu şi asta este de ajuns. Hai, daţi-mi documentul acela, domnule. I-auzi! Un vin care valorează patru milioane! Trebuie să fie un nectar cu un gust nemaiîntâlnit! Aş vrea neapărat să gust şi eu!

D'Albaran fremăta: Valvert îi spunea că el cunoştea până şi valoarea exactă a încărcăturii pe care voia să şi-o însuşească. El ezită o secundă. Nu pentru a afla dacă va ceda sau nu ameninţării: era ferm hotărât să se lase omorât pe loc decât să comită această trădare. Doar că se întreba dacă avea timp să scoată preţiosul document din buzunar şi să-l distrugă. Ceea ce ar fi fost cel mai simplu mod de a salva aceste milioane care erau pe drum de mai mult de şase săptămâni venind din Spania, pe care stăpâna le aştepta cu nerăbdare şi care i se ceruse să le predea în momentul sosirii lor la destinaţie.

Dar Valvert nu-l pierdea din ochi. Şi, ca şi cum citea limpede ce gândeşte, el îndrepta din nou pistolul asupra lui, spunând:

— Inutil, domnule, glonţul meu vă va doborî înainte de a vă desface doi nasturi de la haină.

— Foarte bine! scrâşni d'Albaran, omoară-mă şi să isprăvim.

Valvert se apropie de el, îi propti pistolul în frunte şi rosti cu o voce glacială:

— Documentul sau vă zbor creierii!

D'Albaran nu făcu nici o mişcare ca să îndepărteze arma. Nici o fibră de pe chipul lui nu se clinti. Ochii săi scânteietori pe care şi-i pironise în ochii lui Valvert, nici măcar nu clipiră.

— Dă-i drumul, spuse simplu, cu o voce pe care n-o altera nici cea mai mică emoţie.

Neînduplecat, Valvert apăsă degetul pe trăgaci. D’Albaran rămase neclintit ca şi cum, dintr-o dată, ar fi fost transformat în statuie de marmură. Pe buzele lui, însă, trecu ceva ca un surâs dispreţuitor.

Valvert nu mai apăsă pe trăgaci, îşi lăsă uşor braţul în jos, se dădu îndărăt cu doi paşi, îşi scoase pălăria şi salută protocolar.

— Ce? … Ce-i asta? se sperie d’Albaran care nu mai înţelegea nimic.

— Domnule, rosti Valvert grav, sunteţi lipsit de scrupule dar, cu siguranţă sunteţi un viteaz. Ar fi trebuit să înţeleg că un om ca dumneavoastră poate fi învins prin forţă, dar capul nu şi-l va pleca în faţa ameninţării şi nu va fi laş, chiar dacă viaţa lui este în joc. Vă rog să primiţi scuzele mele pentru pretenţia ce nu se cuvenea să v-o adresez.

D’Albaran îşi rostogolea ochii aiuriţi. Ceea ce se petrecea în mintea lui descumpănită i se citea atât de bine pe faţă încât Valvert era cât pe-aci să pufnească în râs. Mai puţin reţinuţi decât el, cei trei însoţitori ai săi, care adulmecaseră ca nişte cunoscători atitudinea colosului, reproduseră cu voce tare impresiile lor:

— El nu înţelege, sărmanul! remarcă Escargasse.

— Nu ştie ce înseamnă să fii generos, spuse Gringaille.

— El a fost împuşcat, precizează Landry Coquenard.

Văzându-l că tace în continuare, Valvert reluă:

— Cu toate astea, îmi trebuie documentul. Şi pentru că nu vreţi să mi-l daţi de bună voie, lucru pe care-l înţeleg foarte bine, de altfel, mă văd obligat să-l iau eu forţa.

Spunând acestea, Valvert îi dădu pistolul lui Gringaille, îşi scoase sabia, salută şi spuse:

— Apăraţi-vă! Şi ţineţi-vă bine, domnule, căci nu vă voi menaja.

De astă dată, d’Albaran înţelese de minune. Pe loc, îşi regăsi prezenţa de spirit, pe care generozitatea greu de

înţeles a adversarului său, i-o cam risipise. Pe dată avu şi el spada în mână. Şi învârtind-o în aerul ce şuieră:

— Presupun că mi se oferă o luptă cinstită.

Şi cu vârful sabiei arătă spre cei trei viteji ce se aflau în jurul lui, fără să-şi fi azvârlit pistoalele. Valvert le făcu un semn. Supunându-se şi-au pus pistoalele la cingătoare şi toţi trei s-au dus să se aşeze lângă gardul viu unde rămaseră nemişcaţi şi muţi.

Cei doi adversari, după o secundă de gardă, îşi încrucişară săbiile.

Ca un om prudent şi abil ce era, d'Albaran rămase în defensivă. Nu se mai gândea decât să-l omoare pe Valvert. Nu se mai gândea decât la salvarea preţiosului document care, dacă încăpea pe mâna vreunui îndrăzneţ, i-ar fi permis să obţină milioanele venite de atât de departe. Şi cum era un scrimer de clasă, se flata spunându-şi c-o va scoate la capăt, chiar de-ar fi fost să-l caute şi să-l înghită, în timp ce se bătea.

După o metodă pe care o ştia de la Pardaillan, Valvert atacă imediat cu o serie de lovituri directe, fulgerătoare. D'Albaran fu nevoit să dea înapoi, de mai multe ori. Dar tot retrăgându-se, se apăra cu o asemenea forţă şi cu o asemenea precizie încât reuşi, o vreme, să-şi ţină adversarul la respect. Cel puţin, aşa crezu el.

În realitate loviturile pe care i le dădea Valvert erau menite să-i cântărească puterile. Asta n-a înţeles el. Dar, ceea ce a priceput perfect, este că avea de-a face cu un adversar redutabil şi că trebuia să joace mai strâns decât oricând. Înţelese atât de bine, încât, fără să mai aştepte, îşi vârî mâna stângă în tunică în ideea de a o desface.

Valvert nu avu aerul c-ar fi observat gestul acesta semnificativ. După o altă metodă de-a lui Pardaillan, începu să vorbească: modalitate prin care abaţi atenţia adversarului şi-l faci să greşească.

— N-ar trebui să credeţi, spuse el, că vreau să intru în posesia milioanelor doamnei de Sorrientčs.

— Ce spui! rânji d’Albaran, în timp ce continua să pareze.

— O spun fiindcă aşa este. Milioanele astea sunt destinate altcuiva.

— Ei aş! Cui?

— Regelui, domnule. Milioanele erau sortite să intre în luptă împotriva lui. Aşa că îi vor servi ca să se apere. E vorba de un război drept.

— Deocamdată nu le are.

— Nu. Dar le va avea astă seară. Ţineam chiar să vă spun asta. Puteţi să-i spuneţi şi stăpânei voastre, ăsta mi-era scopul. Profitaţi de ocazie şi spuneţi-i că în această afacere, nu sunt decât reprezentantul domnului de Pardaillan. El este cel care, cu ajutorul mâinilor mele, îi ia aceşti bani ca să-i dea regelui. Şi acum fiindcă ştiţi toate astea, haideţi să terminăm…

În acelaşi timp fandă adânc.

D’Albaran lăsă să-i cadă spada şi căzu cu un strigăt surd.

Valvert era deja aplecat asupra lui. În momentul acela auzi o voce furibundă:

— Opreşte!

— Atenţie! se auziră alte trei voci îngrijorate.

Valvert se simţi tras, ridicat cu o forţă irezistibilă şi aruncat brusc înapoi. În acelaşi timp auzi o voce pe care o recunoscu numaidecât ca fiind a lui Pardaillan:

— Uşurel, tinere! Ce dracu, nu se lovesc oamenii aşa, pe la spate.

Valvert sări în picioare. În locul din care îl scosese tocmai la timp, lângă trupul neînsufleţit al lui d’Albaran, îl văzu pe Pardaillan, cu spada sclipitoare pe care o ţinea în mână, Pardaillan ţinea piept unui tânăr de o nemaipomenită frumuseţe, cu chipul ornamentat de o mustaţă subţire, o bărbuţă ascuţită, îmbrăcat cu o simplitate somptuoasă ce te făcea să te gândeşti la un mare senior. Tânărul acesta scotea nişte sunete nearticulate, se năpustea, se învârtea, lovea furios, căznindu-se în zadar, să-l îndepărteze pe cel care-i tăia drumul, ca să poată alerga după Valvert, pe care

fusese la un pas să-l culce sub d’Albaran, lovindu-l pe la spate.

— Ai documentul? întrebă Pardaillan care se mulţumea să pareze, în joacă loviturile acestui adversar necunoscut, înzestrat cu o agilitate surprinzătoare.

— Da, domnule.

— Atunci pe cai şi valea.

— Dar, domnule…

— Şterge-o, îţi zic.

— Bine, domnule.

Dar, ca să se urce pe cai, era nevoie de cai. Or, caii erau în spatele turbatului care se năpustea de-a curmezişul drumului. Păşteau liniştiţi în frunziş. Landry Coquenard îşi luă avânt. Mai iute decât el, turbatul îi întoarse spatele lui Pardaillan, stupefiat, şi fugi spre cai. De două ori la rând, într-o viteză nebună, ridică sabia şi lovi cele două animale în piept. Caii căzură. După care, necunoscutul se întoarse în goană şi cu sabia înroşită de sânge până la mâner, se aruncă asupra lui Pardaillan cu mai multă impetuozitate decât zicând.

„Ce superb leu tânăr! îşi spuse Pardaillan cu admiraţie. Cine dracu o fi?”

Dar, în timp ce-i ţinea piept, făcu un semn. La acest semn Gringaille, se grăbi în spatele gardului viu şi se întoarse cu doi cai: al lui şi al lui Escargasse.

— Pe cai, repetă Pardaillan, pe un ton poruncitor, căruia nu-i putea rezista.

Valvert şi Landry Coquenard se supuseră. Săriră în şei o luară din loc.

Atunci, necunoscutul sări din nou îndărăt. O luă la goană într-o viteză nebună. Cel puţin aşa, se putea crede, că o luă la goană. Nici vorbă de aşa ceva. După vreo douăzeci de metri se opri. Se întoarse şi lipindu-şi bine tălpile de pământ, făcând să şuiere sabia năclăită de sânge, zbieră cu un glas de trăsnet:

— Pe aici nu se trece!

Situaţia devenea ridicolă. Şi asta din vina lui Pardaillan, care ţinea morţiş să-l menajeze pe turbatul ăsta, cu un curaj nebun, desigur, cu o forţă remarcabilă pentru scrimă, dar pe care el ar fi putut să-l expedieze rapid, la naiba, dacă ar fi vrut. Dar Pardaillan, care ceruse în mod expres să nu fie nimeni ucis, găsea că se vărsase şi aşa prea mult sânge pentru o chestiune de bani, pe care o considera mizerabilă, deşi era vorba de o sumă enormă. Şi avea oroare să mai vadă curgând sânge.

Dar a înţeles că trebuia să se sfârşească o dată toată povestea şi că nu putea îngădui să fie ţinut în şah de un tinerel.

— Am să curăţ drumul, îi spuse lui Valvert. Treci mai departe fără să ţii cont de mine.

Alergă spre tânăr, hotărât să termine cu el. Tânărul îl aştepta cu un aer tot atât de hotărât. Săbiile se încrucişară până la mâner. De data asta Pardaillan era cel care atacă. Cu toate că era deosebit de priceput în ştiinţa scrimei, necunoscutul nu era de talia lui. De mai multe ori ajunse ceva mai târziu în apărare. Pardaillan ar fi putut foarte bine să-l omoare, sau măcar să-l rănească suficient de grav şi astfel să-l forţeze să abandoneze. Dincolo de orice, trebuie spus că înzestrat cu un curaj de neîmblânzit, de o energie teribilă, nu se dăduse înapoi nici cu un deget, nu cedase câtuşi de puţin presiunii lui Pardaillan care voia să elibereze calea.

„Dracu să-l ia de încăpăţânat! îşi spuse. Ăsta e în stare să moară numai ca să nu cedeze. Asta e, aş fi vrut să-l scutesc de umilinţă, căci oricine ar, e un viteaz. Dar nu pot face altfel… Doar dacă îl omor… Şi asta nu vreau…”

După această cugetare, Pardaillan îşi pregăti lovitura printr-o serie de fente foarte savante, atinse apoi sabia adversarului… Şi sabia, smulsă parcă de o forţă supranaturală, zbură, descrise o curbă în spaţiu şi căzu în râu.

— Blestemat să fii, cavaler al infernului! urlă necunoscutul, nemaiputându-se stăpâni.

Părea atât de ruşinat şi disperat încât lui Pardaillan i se făcu milă. Cu un glas blând se scuză:

— Pe cinstea mea, domnule, îmi pare nespus de rău că mă port aşa cu un viteaz ca dumneata, dar trebuie să fii de acord cu mine că e din vina dumitale, măcar în parte.

— Trebuia să mă omorâţi, domnule! rosti necunoscutul, mârâind furios.

— Este ceea ce m-ar fi dus la disperare, în cazul în care aş fi făcut-o, răspunse Pardaillan.

Şi, cu ochiul lui scrutător, îl studia pe necunoscut mai atent decât o făcuse până atunci. Îşi spunea: „Mi se pare cunoscută această voce! … Unde dracu am mai auzit-o? …”

Şi Pardaillan, care se gândea că, în fine, totul fusese spus, îşi punea liniştit sabia în teacă, după ce îl salutase deosebit de galant pe tânărul necunoscut.

Valvert şi Landry Coquenard care aşteptau curioşi sfârşitul încăierării, s-au gândit, la fel, că totul fusese spus şi că acum trecerea era liberă. Dădură pinteni cailor şi porniră la trap. Habar nu aveau cu ce încăpăţânat feroce şi total nepăsător faţă de moarte, deci cu ce individ inconştient aveau a face. El nu se socotea câtuşi de puţin învins. Atunci, când ei se socoteau scăpaţi de belea, îl văzură din nou pe tânăr postat în mijlocul drumului, cu bustul uşor înclinat şi picioarele bine proptite, iar în mâna dreaptă crispată avea un pumnal foarte ascuţit, pe care tocmai îl scosese de la piept. Şi toată atitudinea lui dovedea că mai degrabă s-ar lăsa zdrobit, călcat în copitele cailor, decât să cedeze teren.

„Asta nu mai e încăpăţânare, e nebunie curată!” se gândi Valvert care, ca şi Pardaillan, admira ca un cunoscător, bravada nebună. Dar, cu toată admiraţia, îşi struni calul în direcţia tânărului necunoscut.

Era rândul lui Pardaillan să privească, încrucişându-şi braţele. Nici nu se gândea să intervină. La ce bun? Acum ştia că Valvert va reuşi să treacă. Dar era foarte interesat

de persoana acestui luptător pătimaş şi extraordinar, în rest, nu era îngrijorat pentru el: îl cunoştea bine pe Valvert şi ştia că pentru el este o datorie de onoare să nu facă vreun rău celui pe care el, Pardaillan, îl menajase şi care deşi avea o înfăţişare în aparenţă fragilă şi delicată, îndrăznise să înfrunte singur cinci oameni dintre care cel mai slab l-ar fi înghiţit dintr-o dată şi care, acum, ţinând în mână pumnalul mic şi afurisit, era dur ca o stâncă şi fără să clipească, aştepta să se apropie colosul pe care-l alcătuiau calul şi călăreţul.

Deci, Pardaillan privea, fără să se gândească să intervină, dar în mintea lui, reluă fără încetare întrebarea pe care şi-o mai pusese: „Unde dracu am mai auzit vocea asta?”

Odet de Valvert mergea direct spre necunoscutul pe care nu-l slăbea din ochi. Acesta, la rândul lui, cu o privire arzătoare ce parcă devora, urmărea grupul om-cal care se repezea spre el.

„Pe Dumnezeul meu, îşi spuse Valvert, ăsta nu se uită decât la pieptul calului meu, îl vizează. Cu riscul de a fi zdrobit, vrea să mă anuleze, să mă împiedice să folosesc documentul luat de la d’Albaran, să profite de eventuala mea cădere ca să pună mâna pe el şi să-l distrugă.”

Preocupat de această constatare, luă documentul pe care îl pusese la cingătoare şi, prudent îl puse în buzunarul interior al tunicii. În acelaşi timp strigă:

— Loc! … loc! Pe toţi dracii sau veţi fi zdrobit!

— Nu se trece pe aici! zbieră din nou necunoscutul.

Valvert ajunse la doi paşi de necunoscut. Acesta se încorda, pregătindu-se să se dea la o parte la momentul potrivit şi, în treacăt, să lovească animalul. Asta era manevra pe care voia s-o facă. Manevră foarte simplă în realitate, dar pentru care era nevoie, în afară de sânge rece, de o deosebită siguranţă a ochiului şi a mâinii.

Numai că n-a reuşit manevra. Sau, în fine, a încercat-o şi a ratat-o. În momentul în care era cât pe-aci să-l atingă pe Valvert, acesta, cu o lovitură de pinteni îşi dădu calul într-o

parte. De fapt aceeaşi manevră care-i reuşise cu d’Albaran şi care ar fi izbutit să arunce de pe cal pe oricine altcineva şi nu doar pe un călăreţ obosit ca el. Asta îl făcu să zâmbească pe Pardaillan care era foarte atent la ce se întâmpla. Lovitura de pumnal a necunoscutului nimeri în gol.

Îşi încordase într-atât puterile încât mânat de propriul lui elan, îşi pierdu echilibrul şi era cât p-aci să se întindă în mijlocul drumului. Cu mare dexteritate reuşi să-şi recapete echilibrul.

Dar când se îndreptă, Valvert trecuse deja.

Necunoscutul, spumegând de o furie neputincioasă, îl însoţi cu urletele sale:

— Opreşte! Opreşte! … Banditule! … Tâlhar de drumul mare! … Opreşte! …

Iar Pardaillan continua să-şi spună: „Unde dracu am mai auzit această voce? … O voce care te face să te gândeşti la urletele unui tigru furios? …”

Capitolul 17

Milioanele spaniole.

Necunoscutul făcu o mişcare ca şi cum s-ar fi lansat în urmărirea lui Odet de Valvert, care îşi continuă drumul fără să-i răspundă, fără să se uite în urmă. Dar brusc, necunoscutul, ca şi cum i s-ar fi zdruncinat minţile, se lovi cu pumnii peste frunte. În loc să alerge după Valvert, Pardaillan îl văzu azvârlindu-se în tufe. Fără să-i pese de costumul somptuos care se sfâşia, de mâini sau de obrazul care sângera din pricina zgârieturilor, îşi croia drum cu lovituri succesive de pumnal tăindu-şi drumul prin hăţiş.

— Ce dracu vrea să facă acolo, în spatele hăţişului? se întrebă Pardaillan cu voce tare.

Gringaille răspunse la această întrebare, pe care şi-o pusese şi el.

— Domnule, am văzut un cal de cealaltă parte a zidului verde, spuse el.

— Atunci înţeleg: vrea să-l prindă din urmă pe Valvert ca să-l împiedice să-şi continue drumul… Cu amărâtul ăla de pumnal… Chiar că nu-i e frică deloc! …

Şi continuă gândindu-se: „Doar dacă n-are pistoale gata încărcate în buzunarele şeii… Bine, Valvert şi Landry au şi ei pistoale… Pe cinstea mea, dacă Odet îşi pierde răbdarea şi-i atinge o lovitură de sabie bine gândită sau îl ciuruie cu un glonte, ce-i drept, a meritat-o! Ce dracu, nu se poate să fii atât de încăpăţânat!”

Apoi întoarse capul cu indiferenţă. Deodată se lovi şi el peste frunte, venindu-i subit o idee şi se înfurie împotriva lui însuşi: „Triplu imbecil ce sunt. Şi dacă în loc să alerge după Valvert, se grăbeşte s-o taie pe scurtătură ca să-i avertizeze pe oamenii de pe vas, pe care sigur că-i cunoaşte, despre cele întâmplate? Mii de draci, asta înseamnă eşecul întregii noastre expediţii! … Moartea tuturor dracilor, turbatul ăsta începe să-mi fiarbă bila! De data asta trebuie să sfârşim definitiv cu el… Şi cu atât mai rău pentru el.”

Tot înjurând astfel, Pardaillan care luase deja o hotărâre, cu iuţeala sa caracteristică, trecu fără întârziere la acţiune. Căci caii oamenilor lui d’Albaran erau tot acolo, ca şi ai ceilalţi doi pe care-i căsăpise necunoscutul, păşteau şi ei, liniştiţi, ramurile tinere de un verde blând.

Pardaillan puse mâna pe unul din cai şi sări în şa cu o uşurinţă pe care i-ar fi invidiat-o mulţi oameni tineri. Îşi aşeză calul în direcţia cuvenită atât cât îi îngăduia drumul îngust şi, cu o lovitură de pinteni în coapsele calului, îl struni şi cu pumnul lui de fier, îl ridică şi-l săltă deasupra hăţişului. Din câteva salturi îl ajunse din urmă pe necunoscut, în momentul în care tocmai se pregătea să-şi pună piciorul în scări. Pardaillan sări din şa, îl înşfacă pe la spate cu braţele lui puternice şi-l prinse, ridicându-l ca pe un fulg.

Necunoscutul, luat pe sus, pe jumătate sufocat din pricina strânsorii, avea o energie nestăvilită ce nu slăbea deloc. Nu-şi pierdu capul. Nici nu ţipă, nici nu încercă să scape de

mâinile care îl strângeau. Ridică mâna în care avea pumnalul şi lovi fulgerător.

Din nefericire pentru el, Pardaillan îl supraveghea îndeaproape. De altminteri se şi aştepta la o asemenea lovitură. Strânse şi mai puternic braţul, iar cu mâna liberă îl apucă de încheietura mâinii. Îşi pierdu răbdarea:

— Ah! Pe toţi dracii morţi, dar la urma urmei, mă scoţi din sărite! Hai, dă drumul jucăriei ăsteia!

Îl lăsă pe tânăr pe propriile lui picioare şi începu să-l strângă de încheietura mâinii ca să-l forţeze să dea drumul pumnalului. Şi nu-l menaja deloc. La un moment dat mâna chinuită refuză să mai asculte poruncile creierului ce nu se lăsa învins. Degetele amorţite, fărâmate şi sângerânde au dat drumul armei. Pumnalul căzu. Pardaillan puse piciorul peste el şi dădu drumul tânărului, care slobozi nişte cuvinte, cu aceeaşi voce pe care Pardaillan o comparase cu urletul unui tigru furios:

— Laş! Oh! Laş mizerabil ce eşti!

Insulta neprevăzută şi nemeritată – fiindcă într-adevăr admiraţia pentru bravură acestui tânăr, îl solicitase până la limită – îl făcu pe Pardaillan să se redreseze. Şi zbârlit, scoţând flăcări, rosti cu vocea lui glacială:

— Tinere, iată un cuvânt pe care…

Nu-şi încheie fraza. Pe cât se aprinsese de repede, pe atât de repede s-a calmat. Şi spuse cu privirea sticlind de ironie:

— Ia te uită! … Ia te uită! …

Ce descoperise, oare, ca să fie atât de mirat şi amuzat?

Până acum, figura tânărului necunoscut prezenta buza superioară umbrită de o mustaţă fină, neagră, bărbia împodobită cu un barbişon, de asemenea negru. Or, acum, fără să fi observat, acest barbişon atârna în josul obrazului, ţinut doar de câteva fire de păr.

Acest barbişon era deci fals. Trebuie că se agăţase în vreun mărăcine, la trecerea gardului şi, prost lipit fără îndoială, se desfăcuse pe jumătate. Oricum ar fi fost, Pardaillan, care era cu atenţia trează, care căuta să-şi

amintească unde mai auzise vocea tânărului, se lămuri dintr-o dată.

Îşi scoase pălăria, salută cu o graţie de cavaler, ca nimeni altul şi rosti cu vocea lui batjocoritoare:

— Ei! Dar ce văd prinţesă, dumneata erai! Pot să mă duc la naiba, de vreme ce n-am recunoscut-o pe prinţesa Fausta în acest elegant costum de cavaler!

Fausta – fiindcă despre ea era vorba – îşi desfăcu mănuşile, le scoase, le puse în centura din talie şi începu să-şi maseze mâna.

Pardaillan a interpretat gestul ca pe un reproş nerostit şi începu să se scuze:

— Cred că am fost puţin cam brutal. Dar cine dracu putea să vă recunoască, îmbrăcată într-un asemenea costum, cu barbă şi mustaţă pe deasupra? Îmi veţi spune poate, că eu ar fi trebuit să vă recunosc, că altă dată v-aş fi recunoscut, doamnă. E adevărat. Nu-mi purtaţi pică, rogu-vă. E îngrozitor de departe acest altădată, îmbătrânesc prinţesă, îmbătrânesc al dracului! Ştiţi că port şaizeci şi cinci de ani? Şaizeci şi cinci de ani atârnă greu pe umerii unui om! Iată, vederea-mi slăbeşte, încep să fiu tare de ureche, mi se moaie picioarele, braţele nu mai sunt puternice, am umerii căzuţi şi a cam nins peste puţinul păr ce mi-a mai rămas.

— De ce nu m-aţi omorât când vârful spadei voastre mă atinsese? întrebă ea cu un glas sălbatic.

— M-aţi mai întrebat şi v-am răspuns… Dar hai să nu stăm în locul ăsta, nu-i aşa?

În timp ce rostea aceste cuvinte, Pardaillan apucă hamurile celor doi cai şi-şi trecu braţul pe sub braţul Faustei. Ea nu se împotrivi deloc şi se lăsă condusă.

Asta nu însemna că renunţă la luptă. Nici gând. Ea se replia, atâta tot. Ea păstra speranţa nestrămutată că va veni momentul când se va putea redresa. Şi, cu toată spaima cumplită care o sugruma, mintea sa neobosită lucra, clădea combinaţii pentru a apropia acest moment cât mai mult posibil. Şi, aşteptând, sub aparenţa unei indiferenţe

sumbre, era atentă la toate, gata să prindă ocazia propice, dacă întâmplarea i-ar fi venit în ajutor. Cu această intenţie, ea întrebă:

— Unde mă conduceţi?

— O să trecem prin luminişul de-acolo şi ne vom întoarce la locul încăierării ca să ne ocupăm puţin de amărâţii ăia, care îţi aparţin probabil şi pe care i-am lăsat laţi, în mijlocul drumului.

Fausta nu răspunse decât printr-un semn din cap care putea să însemne o aprobare, tot atât de bine ca o mulţumire. După câţiva paşi, în timpul cărora ea păstră o tăcere pe care Pardaillan o respectă, ea vorbi din nou:

— Vă datorez scuze, cavalere, spuse ea cu gravitate.

— Mie? Şi de ce, Dumnezeule?

— Pentru cuvântul jignitor pe care vi l-am adresat într-un moment de durere şi pierdere a minţii. Nu mai este nevoie să spun că acel cuvânt nu l-am gândit niciodată. Voi ştiţi, Pardaillan, că eu vă consider un bărbat mai mult decât brav. În ochii mei, ca şi ai tuturor celor care vă cunosc, voi sunteţi reprezentarea vie a bravurii însăşi.

Cu aceeaşi gravitate, Fausta insistă:

— Tot binele pe care-l voi putea spune despre voi, va fi însă mult inferior faţă de ceea ce gândesc.

— Prăpăd! Dacă veţi continua, voi exploda de orgoliu, zeflemisi Pardaillan.

Şi cu aerul său echivoc:

— Din fericire noi suntem, amândoi, dintre aceia care-şi pot spune tot ce le trece prin cap, compliment sau insultă, fără ca asta să aibă vreo consecinţă.

Ajunseră la locul cu pricina. Pardaillan dădu drumul cailor care-l stânjeneau. Dar Faustei nu-i dădu drumul.

Escargasse şi Gringaille, cu dibăcie şi cu mâna extrem de uşoară, dovedind o lungă experienţă în asemenea îndeletniciri delicate, scoseseră la iveală rana lui d’Albaran, tot leşinat şi i-o pansau cât puteau mai bine.

— Ei, cum e? întrebă Pardaillan, care observă cum Fausta se uita la buldogul ei cu o neagră îngrijorare.

— Nimic grav, domnule cavaler, îl linişti Escargasse. Domnul de Valvert se poate lăuda cu o lovitură bine plasată.

— În cincisprezece zile va fi pe picioare, liber să-şi pună din nou pielea la bătaie dacă asta-i face plăcere, adăugă Gringaille.

— Puteţi să vă bizuiţi pe ei, spuse Pardaillan Faustei. Au avut atât de des ocazia să-şi cârpească ei înşişi pielea găurită încât au ajuns să se priceapă tot atât de bine ca nişte chirurgi iscusiţi.

Fausta se mărgini să mulţumească cu un uşor semn din cap. Ei se întoarseră atunci spre ceilalţi doi răniţi. Nu erau decât ameţiţi şi deja îşi reveniseră, dar nu se mişcau. Numai că rostogoleau nişte ochi neliniştiţi deoarece o recunoscuseră pe stăpâna lor sub deghizarea pe care o ştiau de mult timp.

— Staţi liniştiţi şi nu veţi păţi nimic, îi asigură Pardaillan. Numai că trebuie să vă păstrăm legăturile încă un timp. Am nevoie să fie aşa.

Cei doi nu răspunseră: ei aşteptau ordinele stăpânei lor pe care o întrebau cu privirea.

— Trebuie să ne supunem învingătorilor voştri, spuse Fausta cu o voce abătută.

Şi chiar în clipa aceea, d’Albaran calmat de răcoarea pansamentului, îşi veni în simţiri. Privirea i se opri pe Fausta, recunoscând-o pe loc. Se scuză plin de umilinţă:

— Am făcut tot ce-am putut, doamnă… N-am prea fost… N-am fost cel mai tare.

— Ca şi mine. Nici eu n-am fost cea mai puternică. Iată-te rănit, iată-mă prizonieră… Dar suntem amândoi în viaţă şi asta este esenţial.

— Domnule, interveni Pardaillan, credeţi că îl puteţi ţine în şa până la Saint-Denis? Nu suntem prea departe.

— Sper…

— Atunci să mergem, declară Pardaillan.

Ordinul era pentru Escargasse şi Gringaille.

Aparent ei ştiau ce înseamnă asta, fiindcă n-au avut nici o secundă de ezitare. Ridicară cu grijă rănitul şi-l. Aşezară pe calul Faustei. Pe ceilalţi doi, legaţi fedeleş îi puseră de-a latul şeilor de care i-au prins bine că nu cumva să cadă. Pe urmă apucară fiecare de câte un ham şi rămaseră drepţi şi tăcuţi, arătând că erau gata de drum.

— La drum! porunci Pardaillan.

Capitolul 18

Întoarcerea.

Continua să ţină strâns braţul Faustei. O conduse încet. În urma lor venea d’Albaran, iar în spatele lui d’Albaran, Escargasse şi Gringaille duceau de căpăstru caii pe care, în mod evident, cei doi prizonieri nu-i puteau conduce. Şi mica trupă se îndepărtă încet, la pas, patru din ei mergând pe jos, ceilalţi trei călare, părăsind pe câmpul de luptă cele trei animale moarte în urma rănilor încasate.

Primii paşi se făcură în tăcere. Pardaillan o pândea pe Fausta cu coada ochiului. Nu voia să-i lase răgazul să-şi rumege în continuare planul într-o perfectă linişte a gândurilor. Aşa încât începu să sporovăiască pentru a-i distrage atenţia şi a o pune în situaţia de a renunţa pentru moment la socotelile ei, obligând-o să-i răspundă.

— Cum dracu ai făcut imprudenţa să te aventurezi singură, fără nici o escortă pe drumuri nesigure? întrebă el, brusc.

— Pentru că am avut nefericita idee de a voi să văd cu proprii mei ochi cum mi se execută ordinele.

— Ei, da, merita osteneala. Patru milioane nu-s de colea. Dar tocmai fiindcă sumă era foarte mare nu trebuia să rişti fără escortă.

— Am spus deja că nu credeam să am motive de temere. Îmi luasem toate precauţiile şi eram sigură că nimeni nu ştia de venirea acestor milioane.

— În afară de mine, după cum vezi.

— E adevărat. Şi asta mă face să mă gândesc la faptul că eşti prea bine informat că să nu bănuiesc vreun trădător printre cei apropiaţi mie.

— Ai cuvântul meu că nu e aşa. Chiar dumneata mi-ai dezvăluit apropiata sosire din Spania a acestor milioane.

— Eu! sări în sus Fausta.

— Da, dumneata, confirmă Pardaillan. Dumnezeule, nu pretind că mi-ai spus-o mie, verde-n faţă. Dar nu uita că am fost odată introdus la dumneata. Şi în timp ce eram cu urechea ciulită într-un oarecare birou, m-ai făcut să aflu fără să bănuieşti, o grămadă de lucruri interesante.

— Dacă o spuneţi, probabil că aşa şi este. Dar nu eu am vorbit despre ziua anume în care trebuiau să sosească milioanele. Pe atunci n-o ştiam nici eu… Şi nu eu v-am vorbit despre ruta exactă pe care vor veni aceste milioane ca să ajungă în mod clandestin la mine, nici despre drumul pe care trebuia să meargă d’Albaran ca să intre în posesia lor şi nici n-am pomenit că d’Albaran va avea asemenea sarcină.

— Aceste lucruri le-am aflat singur şi zău, fără prea mari probleme.

— Pot să ştiu şi eu cum?

— Oh! Dumnezeule, dar e cel mai simplu lucru din lume? Am trimis un om de-al meu pe drumul spre Spania, un om care nu-i lipsit de fler şi îndemânare şi pe deasupra mai vorbeşte şi spaniola ca un adevărat copil al Castiliei. În cele din urmă a întâlnit o trupă care escorta un convoi. Sub costumele lor de servitori de casă mare nu i-a fost greu să-şi dea seama că sunt soldaţi. Iar în spatele francezei lor corecte – nu vorbesc decât franceza, chiar şi între ei – a mirosit că sunt spanioli. A intrat în vorbă cu ei, cum se face între soldaţi, fie şi deghizaţi, oferindu-le câteva sticle de vin vechi. Şi când vinul le-a dezlegat limbile au tot povestit. Mare lucru nu ştiau. Dar puţinul pe care l-am aflat m-a ajutat să ghicesc restul. În ce-l priveşte pe d’Albaran, dat fiind că e braţul dumitale drept, mi s-a părut normal să-l

alegi pentru primirea încărcăturii, acel aşa zis convoi de vinuri spaniole, care mergea când pe uscat când pe ape. Deci un alt om de-al meu l-a urmărit pe d'Albaran. Iar azi-dimineaţă când omul mi-a istorisit plimbarea lui matinală şi drumul pe care l-a urmat, am înţeles că sosise momentul să acţionez, ceea ce am şi făcut urgent. Vedeţi aşadar prinţesă, că n-am avut nevoie să cumpăr complicitatea vreunui servitor. Mi-ar fi fost, de altfel destul de greu s-o fac de vreme ce n-am nici cea mai mică avere.

— Da, cred, rosti Fausta simplu. Şi acum ce veţi face cu tot bănetul? întrebă ea după o clipă de tăcere.

— Pe Dumnezeul meu, îl voi da celui căruia îi aparţine.

— Cum, strigă Fausta, prefăcându-se că se înşală, îmi veţi restitui acest bănet după ce mi l-aţi luat?

— Am spus că-l voi restitui celui căruia îi aparţine rectifică Pardaillan cu răceală şi nu că vi-l voi restitui vouă.

— Cu toate acestea… mi se pare că el îmi aparţine mie.

— Vi se pare greşit, asta este tot. Acest bănet aparţine acum regelui. Şi cum vouă trebuie să vă precizez, o fac: regelui Franţei, Maiestăţii-Sale Ludovic al XIII-lea.

— Vai, dar ce ciudat! Cum e posibil, oare, ca aceşti bani, care sunt ai mei orice s-ar spune, să devină proprietatea regelui Franţei, Maiestăţii-Sale Ludovic al XIII-lea?

— Iată cum, şi lucrul acesta chiar şi primul venit în Franţa v-ar explica la fel: aceşti bani, oricum am lua-o, sunt o marfă că oricare alta. Or, veţi afla, dacă într-adevăr nu ştiţi, că regele are dreptul să confişte orice marfă intrată prin fraudă în regatul său.

— Sunt de acord, mărturisi Fausta, dar adăugă cu un zâmbet acru: ar mai rămâne să aflăm cum va interpreta un asemenea lucru, Maiestatea Sa Filip al Spaniei.

— Regele Spaniei, răspunse Pardaillan cu un surâs deloc mai prejos decât cel al Faustei, va înţelege că lucrul cel mai înţelept este să tacă din gură. Dacă nu e destul de inteligent ca să priceapă, dumneavoastră doamnă, care sunteţi una din cele mai splendide inteligenţe din câte cunosc, nu veţi

ezita să-l convingeţi. Credeţi-mă cel mai bun lucru pe care-l puteţi face este să vă resemnaţi şi să consideraţi banii pierduţi.

Fausta, care-l cunoştea bine, ştia că el nu avea obiceiul să ameninţe prea des. Dar dacă îl obligai, atunci erai răsplătit din plin. Învinsă, înclină capul şi oftă.

— Ce naiba, spuse Pardaillan, doar te-am văzut pierzând lovituri mai importante decât asta şi te-ai arătat foarte bună jucătoare. Cum se face că acum eşti atât de abătută?

— Asta fiindcă atunci, răspunse ea, îmi păstrasem libertatea. Şi pentru oameni de acţiune ca noi, a fi liber este un avantaj de o valoare inestimabilă. Azi, însă… sunt prizonieră? Înţelegi?

— Prizonieră mi se pare puţin cam exagerat.

— În fine, sunt în mâinile dumitale…

— Asta e un lucru sigur.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

— Fireşte că nădăjduiesc să te păstrez ca pe ceva preţios, cât mai multă vreme, răspunse Pardaillan cu aerul cel mai naiv din lume.

„Diavol nenorocit! zbieră Fausta înlăuntrul ei, să te înghită infernul!”

— Dar poate că vrei să accepţi târgul pe care vreau să ţi-l propun, încheie Pardaillan.

— S-auzim târgul, răspunse ea domol.

— Iată: îţi redau libertatea care ţi-e atât de scumpă, dacă mi-o dai pe micuţa Loďse.

Pardaillan pronunţase aceste cuvinte cu o gravitate care dovedea că treaba era dintre cele mai serioase. Fausta tresări: ea nu se aştepta la o astfel de propunere şi, cine ştie? Poate că în numeroasele maşinaţii pe care le construia uitase de acest copil, nepoata ei şi ce ostatic preţios putea fi în mâinile sale. Ea nu ezită:

— Imposibil, răspunse ea, tranşant.

Dar stăpânindu-se, continuă iute:

— Doar dacă… îmi dai voie să-ţi spun o întrebare Pardaillan?

— Zece întrebări, o sută de întrebări, toate întrebările pe care le doreşti. Eu am tot timpul, răspunse Pardaillan cu un glas şi mai batjocoritor.

— Pot să-ţi spun pe loc unde se află copila. În două ore poate fi în braţele dumitale. Dacă eu fac lucrul ăsta imediat, voi fi imediat liberă?

— Nu, nu imediat, răspunse Pardaillan.

— N-ai încredere în mine?

— Nu, îi răspunse Pardaillan, la fel de categoric. Ştiu că nu te-ai înjosi până la minciună cu mine. Ştiu că voi găsi copilul acolo unde îmi vei spune că este. Ştiu că o voi putea lua cu mine.

— Atunci de ce te temi?

— De nimic. Chiar dacă mi-ai da copilul în secunda asta, eu nu pot să-ţi dau drumul decât diseară.

— Vrei să spui, atunci când vei fi sigur că milioanele spaniole sunt în casa de bani a regelui?

— Bineînţeles, ce naiba!

— Ţi-ai sacrifica nepoata pentru aceste milioane?

— Fără ezitare şi fără remuşcări.

— Ei bine, nici eu n-am să ezit, prefer să sacrific milioanele şi libertatea dar voi păstra copilul.

— Cum vei dori, tranşă Pardaillan cu o totală şi nejucată indiferenţă.

Zâmbi şi ridică din umeri.

— Pe cinstea mea, prinţesă, chiar nu te înţeleg! Nu am averea dumitale incalculabilă. Pentru un amărât ca mine, patru milioane înseamnă o sumă mirifică, fantastică, un fel de himeră! De ce dracu ai vrea să sacrific o asemenea sumă pentru o copilă, pe care ştiu sigur că am s-o găsesc atunci când am să vreau?

— Te asigur, cavalere că n-ai s-o găseşti.

— Te asigur, prinţesă, că nici nu-mi voi da osteneala s-o caut.

— Şi atunci?
— Şi atunci, ţi-am spus. Voi aştepta.
— Ce?
— Şi asta ţi-am spus: am să aştept să-mi spui chiar dumneata locul unde ai ascuns-o şi de unde mă pot duce s-o iau.
— Crezi că am să fac asta? Îl ironiza Fausta.
— Sunt sigur de asta, la fel cum sunt sigur că soarele care se ridică din ce în ce mai sus începe să ne încălzească ceva mai mult decât ar fi nevoie.
Arăta atât de încrezător încât Fausta, fără să vrea, era impresionată. Renunţă la conversaţie şi se adânci în visare.
De astă dată, Pardaillan a lăsat-o să se gândească în tihnă şi nu încercă să-i abată atenţia. De altfel, aproape că ajunseseră. Se vedeau deja primele case ale orăşelului în care regii Franţei îşi dorm somnul de veci. Pardaillan se opri, ceea ce avu ca efect revenirea Faustei la realitate, scoţând-o din socotelile ei.
— Doamnă, îi spuse, vom intra pe străzi destul de animate. V-ar veni foarte uşor să strigaţi după ajutor şi să asmuţiţi trecătorii împotriva mea. Vă sfătuiesc să n-o faceţi şi să vă lăsaţi condusă de mine. Vă sfătuiesc insistent, în interesul dumneavoastră, bineînţeles.
— Nu am de gând să strig. Vă urmez fără să mă opun.
Acestea au fost spuse de către ambele părţi cu glas suficient de tare pentru a fi auzite de cel rănit şi de cei doi prizonieri. Cu toate astea Pardaillan li se adresă direct. Şi rosti cu acelaşi aer, dar cu un accent ceva mai dur:
— Aţi auzit, voi ceilalţi, nu? Încercaţi să urmaţi exemplul stăpânei voastre… dacă nu vreţi să vi se întâmple o nenorocire.
În locul lor răspunse Fausta:
— Niciunul din oamenii mei să nu-şi permită să deschidă gura, când stăpâna voastră tace, zise ea, privindu-i de sus.
— Dacă e aşa, totul este cât se poate de bine, spuse Pardaillan, liniştit.

Apoi, cu tonul de comandă:

— Să mergem!

Capitolul 19

Unde se vede că Pardaillan s-a gândit la toate.

Apucaseră să facă cam o sută de paşi în stradă, care, la acea oră, era într-adevăr destul de animată. Pardaillan începuse să vorbească tare despre lucruri foarte banale. Şi dincolo de toate, Fausta îi ţinea isonul, cu destulă demnitate.

Ajunseră la un han destul de modest şi Pardaillan intră în curte cu tot grupul ce-l însoţea.

Când trecuse pe aici la venire, se oprise ca să-şi lase calul. Se oprise atunci foarte puţină vreme: un minut sau două cel mult. Dar trebuie să ne imaginăm că folosise foarte bine timpul, cât de scurt o fi fost.

Hangiul veni în goană mare şi nu fu deloc surprins când văzu rănitul şi pe cei doi prizonieri legaţi ca nişte cârnaţi.

Dimpotrivă, el se miră văzându-l pe Pardaillan. Şi îi spuse, salutându-l respectuos:

— Cum, domnule cavaler, aţi venit voi înşivă?

La această întrebare, Pardaillan răspunse cu o altă întrebare:

— Ai urmat instrucţiunile mele, jupân Jacquemin?

— Întocmai, domnule. Şi sper să fiţi mulţumit. Totul e gata.

După ce dădu aceste asigurări, jupân Jacquemin se grăbi să dea o mână de ajutor lui Escargasse şi lui Gringaille. În mai puţin de trei minute coborâră pe cei trei prizonieri în pivniţă. Pardaillan îi urmă, ţinând-o în continuare pe Fausta de braţ.

Hotelierul trase spre el o uşă de stejar masiv, cu traverse de fier şi o broască imensă care avea cheia pe dinafară. În acest fel ieşi la iveală un fel de cavou. Două lămpi fixate în nişte braţe de fier prinse în zid, luminau cât de cât locul.

Într-un colţ erau puşi pe jos trei saci de paie, unul lângă altul, cu mici spaţii între ei, ca să se poată circula. Pe fiecare sac, netezit fireşte, fusese pusă o saltea cumsecade, păturі

şi perne. În mijlocul încăperii era o masă pătrată. Pe faţa de masă, destul de grosolană, dar de un alb strălucitor se puteau vedea primele semne ale unui dejun substanţial: un enorm pate, un cârnat, o şuncă afumată şi diverse produse de patiserie. Şase sticle destul de pline de praf, pocale de cositor, farfurii din acelaşi metal, furculiţe de lemn, cuţite deloc, cam asta completa masa.

Pe o altă masă mai mică, lipită de perete, la picioarele paturilor, era un lighean mare, o cană de aramă strălucitoare, plină cu apă rece. Alături, o găleată plină cu apă caldă, un fel de ceainic şi câteva boluri. Lenjeria era de o curăţenie fără cusur, mai erau şi bandaje, mai multe borcane cu unguent: tot ceea ce trebuia pentru a da îngrijiri răniţilor; patru sau cinci scaune din lemn cu spetează completau acest mobilier sumar, instalat în grabă.

Pardaillan cuprinse toate aceste detalii dintr-o privire şi surâse, mulţumit. În timp ce Gringaille, Escargasse şi hangiul, aşezau încet, unul câte unul pe cei trei prizonieri în paturile lor, Pardaillan îi spuse Faustei, care nici măcar nu se uitase în jurul ei:

— Una peste alta, vedeţi domnule, insistă asupra acestui cuvânt ca să nu dea de bănuit hangiului, iar Fausta sensibilă la gestul delicat, mulţumi înclinând capul), dacă locul nu e prea vesel, cel puţin este curat şi am făcut tot ce-am putut ca să-l facem locuibil.

— Asta nu-l împiedică să fie o foarte bună închisoare, replică Fausta, surâzând.

— E drept şi vă cer scuze. Dar atunci când am dat dispoziţiile cuvenite, credeam că va trebui să cazez şi să păzesc doar pe cei trei estropiaţi de colo. Era departe de mine gândul că voi avea onoarea să vă ofer ospitalitatea. Vă rog să mă credeţi că dacă aş fi putut prevedea ce s-a întâmplat, mi-aş fi făcut o datorie agreabilă, de a vă primi de-o manieră demnă de dumneavoastră.

Dintr-o singură privire se convinse că prizonierii aveau tot ce le trebuia. Apoi, întorcându-se spre Fausta, îşi ridică

pălăria, salută plin de curtoazie şi îşi luă rămas bun:

— Cum, se miră Fausta, nu ne faceţi onoarea să ne ţineţi companie?

În tonul ei era o abia perceptibilă ironie puţin dispreţuitoare. Urechea deosebit de sensibilă a lui Pardaillan sesiză această nuanţă. Şi tăios:

— Trebuia să ştiţi, mai bine ca oricine, că n-am avut niciodată înclinaţie pentru meseria de călău sau de denunţător, cu atât mai puţin pentru cea de temnicer.

Şi reluând cu aerul său ironic:

— De altfel, am foarte multă treabă în altă parte. Vă cer permisiunea să mă retrag, doamnă. Vă părăsesc, deci, doamnă, scuzându-mă încă o dată pentru faptul că v-am reţinut într-un loc atât de puţin demn de dumneavoastră. Dar, aşa cum am avut onoarea să v-o spun, şederea dumneavoastră aici va fi scurtă. În această seară, la căderea nopţii, vom deschide această uşă şi veţi fi, cu toţii, liberi.

Atât dezinteres, atâta nepăsare, atâta generozitate cavalerească au lăsat-o un moment fără voce, ca trăsnită.

— Ah! Dar nu cumva v-aţi imaginat că vreau să vă păstrez toată viaţa? rosti batjocoritor Pardaillan.

— Aţi spus că mă veţi păstra cât mai mult timp posibil, spuse ea.

— Aşa am spus? … Da… Dar în capul meu ăsta însemna că vă voi ţine aici până diseară. Nu am cum să vă ţin mai mult.

Ea îşi pironi privirea asupra lui cu nerostită admiraţie. El ridică din umeri, uşor enervat:

— Ei, hai! Că-mi provocaţi milă, prinţesă! N-o să-nvăţaţi niciodată să mă cunoaşteţi!

— Fausta nu va rămâne datoare faţă de nimeni în materie de generozitate. Nici faţă de voi, Pardaillan. Vreau aşadar, la rândul meu, să fac un gest care ţi-ar bucura sufletul.

— Un gest? întrebă Pardaillan, ironic.

— Am să v-o înapoiez pe micuţa Loďse, rosti Fausta cu o încetineală calculată.

Pardaillan o cercetă cu privirea.

— Mă gândeam eu că o să ajungem aici.

— Nemaipomenita voastră generozitate îmi forţează mâna, ca să zic aşa.

— Nu contează pentru ce. Esenţialul este că v-aţi hotărât. Vorbiţi deci, prinţesă, vă ascult. Nu trebuie să vă mai spun cu câtă nerăbdare.

Şi adăugă în sinea lui: „Pe Pilat, iată-te la strâmtoare! … Dacă te sustragi acum, voi şti la ce să mă aştept.” Într-adevăr, ea se eschivă:

— Dar am spus tot ce aveam de spus, făcu ea cu cel mai natural aer din lume.

— Ah! Ah! surâse Pardaillan, răspunzând mai degrabă propriului său gând.

Şi, cu acelaşi aer naiv, el insistă:

— Scuzaţi-mă, doamnă, mi se pare că aveţi ceva de adăugat.

— Ce anume?

— De vreme ce consimţiţi să mi-o daţi înapoi pe micuţa Loďse, trebuie să-mi spuneţi unde pot s-o găsesc.

— Aveţi dreptate. Cred că e o neînţelegere între noi. V-am spus că aş dori să v-o înapoiez pe Loďse. Nu-mi iau cuvântul înapoi. Nu v-am spus că voiam să v-o aduc pe loc.

— Înţeleg, prinţesă, înţeleg. Voi aştepta, ca să puteţi vorbi. Vă voi cere numai, chiar dacă nu sunt presat, să nu mă faceţi să aştept foarte mult. Sunt bătrân, doamnă şi n-aş vrea să plec pentru ultima călătorie fără să fi îmbrăţişat această copilă. Înţelegeţi?

— De minune. Dar fiţi liniştit. Fără să pot fixa o dată, cred că pot să vă asigur că nu veţi aştepta prea mult. Câteva zile, cel mult. Nu vă neliniştiţi, vă voi spune la timpul potrivit. Trageţi întotdeauna la hanul Grand-Passe-Partout?

— Nu, locul acela nu mai este sigur pentru mine. Dar nu contează, puteţi să-mi daţi de veste acolo printr-un singur cuvânt. Fiţi liniştită, acest cuvânt va ajunge la mine.

— Deci ne-am înţeles. În câteva zile veţi primi un cuvânt din partea mea. La revedere, cavalere.

— La revedere, prinţesă.

Şi de data asta ieşi din hruba în care îi lăsase. Surâse, cu un zâmbet care desigur ar fi neliniştit-o pe Fausta, dacă ar fi putut să-l vadă, spunându-şi: „Se pare că îi trebuie câteva zile pentru a-şi pregăti cursa… Poate nu ştie încă ce va face. În tot cazul, iată-mă prevenit. Îmi pregăteşte o surpriză în felul ei.”

Şi, cu nepăsarea lui obişnuită: „Vom vedea.”

Gringaille şi Escargasse l-au urmat, având grijă să încuie uşa de două ori, după ei. În culoarul închisorii îl găsiră pe hangiu. Pardaillan i se adresă:

— Jupân Jacquemin, îi spuse, aveţi grijă că acestor domni să nu le lipsească nimic. Îngrijiţi-vă de bucătărie şi puneţi toată grija şi toată ştiinţa. Vă previn că aveţi de-a face cu personaje delicate, destul de greu de mulţumit.

— Puteţi conta pe mine, domnule cavaler.

— Cheltuielile mă privesc. Şi plătesc înainte.

— Vai, dar n-aş suporta…

— Dragă domnule Jacquemin, îi tăie vorba Pardaillan, ştiu că ai toată încrederea în mine. Numai că eu plec imediat. Nu ştiu când voi putea să mă întorc, nici dacă mă voi întoarce vreodată aici. Deci trebuie să vă plătesc dinainte.

Spunând acestea, Pardaillan puse în mâna hangiului punga cu bani pe care o scoase din buzunar.

— Oricum rămâneţi omul cel mai generos de pe pământ, domnule cavaler.

— Trebuie să-ţi spun, reluă Pardaillan, că mi-ai face un mare serviciu dacă n-ai accepta nici cel mai mic lucru din partea celor patru persoane care sunt închise acolo. Chiar dacă ar fi vorba de un fleac. Şi mai trebuie să-ţi spun că dacă cineva se împotriveşte dorinţelor mele, am obiceiul să-mi arăt nemulţumirea de o manieră supărătoare… faţă de cel care a făcut-o.

— Fiţi liniştit, domnule, cred că am fost plătit regeşte.

— Eşti un om rezonabil, jupâne Jacquemin. Când vom ajunge sus am să-ţi dau ultimele instrucţiuni înainte de a pleca. Poţi să te duci.

După plecarea jupânului, Pardaillan dădu diverse ordine lui Gringaille şi Escargasse. A durat puţin. Apoi plecă. În clipa în care punea piciorul pe prima treaptă a scării, voind să urce, se răzgândi, veni spre ei şi spuse brusc:

— Uitasem să vă spun: dacă lăsaţi să vă scape fie şi unul dintre prizonieri, înainte de ora stabilită, să ştiţi că moartea fiului meu Jehan, adică a stăpânului vostru, a prietenului vostru care v-a îmbogăţit, ei bine, moartea lui va fi o certitudine. Nimic nu-l va putea salva. Şi voi veţi fi aceia care l-aţi omorât!

O clipă s-a uitat la ei în tăcere, a zâmbit şi de data asta a plecat, spunându-şi cu o oarecare satisfacţie: „Acum chiar dacă fiinţa asta infernală, care se cheamă Fausta, va încerca, dacă va voi să-i lase cu gura căscată oferindu-le grămezi de aur, n-are decât să spună şi să facă ce-o vrea, eu unul sunt foarte liniştit: n-au s-o lase să le scape.”

Cum bine se vede, Pardaillan prevăzuse totul: chiar situaţia în care Fausta, care nu era niciodată în pană de bani, va încerca să adoarmă vigilenţa celor doi gardieni cărora le-o lăsase în pază.

Capitolul 20

La Gorelle.

Cam la vremea la care Fausta, deghizată în cavaler, fusese prinsă de Pardaillan, adică spre ora şapte dimineaţa, poarta cea mică a palatului Sorrientčs, cea care dădea spre fundătură, s-a întredeschis cât să lase să treacă o femeie, care se strecură afară.

Femeia se numea La Gorelle, personaj care a jucat un rol dubios în timpul copilăriei şi adolescenţei lui Brin de Muguet, pe care o crescuse foarte dur.

La Gorelle se strecură până în strada Saint-Honoré şi intră în vorbă cu un om care stătea în mijlocul străzii, alături de ospiciul Quinze-Vingts. Cel care o aştepta acolo nu era altul

decât Stocco. Acelaşi Stocco, pe care cu o oră sau două mai devreme, travestit în cerşetor, cu faţa pe jumătate ascunsă de un bandaj, supraveghind locul retragerii lui Pardaillan, care îl recunoscuse cu tot bandajul şi deghizarea lui.

Umilă şi cu o voce dulceagă, femeia se scuză că l-a făcut pe „seniorul” Stocco s-o aştepte. Stocco, însă, îi tăie vorba, brutal:

— Haide, vino după mine… dar să stai la patru paşi în spatele meu… n-am nici un chef să fiu recunoscut în compania unei muieri ca tine! … Şi roagă-te Satanei, stăpânul tău ca ceea ce ai să-i spui domnului mareşal, să fie cu adevărat interesant că de nu, vai de pielea ta de căţea! …

Oricare alta, în locul ei, ar fi luat-o la goană, îngrozită de ameninţările şi de mutra furibundă a acestui viteaz cam dubios.

Trebuie să ne închipuim că avea motive temeinice să nu lase totul baltă. Căci, deşi nu era tocmai liniştită, în sinea ei, suportă insultele şi grosolăniile fără să crâcnească şi îl urmă umilă, la patru paşi depărtare, aşa cum îi ceruse.

Câteva minute mai târziu, Stocco a introdus-o într-un cabinet unde se aflau Léonora şi Concini.

— Lasă-ne singuri Stocco, porunci Concini.

Individul se înclină cu un respect excesiv, de care făcea mereu mare caz, în faţa stăpânului său. În timpul plecăciunii se uită întrebător la Léonora. La întrebarea lui mută, ea răspunse uitându-se fix la o draperie care masca uşa din faţa fotoliului ei.

Stocco ieşi. Înţelesese perfect ordinul dat de stăpâna lui. A făcut un ocol, apoi pătrunse într-o cameră şi se aşează în spatele draperiei arătate de Léonora, pe care o dădu uşor la o parte. Curios, ciuli urechile, deschise ochii, fără s-o piardă din ochi pe stăpâna lui, care putea foarte bine să-i dea vreun ordin prin semne, iar lui nu trebuia să-i scape.

— Poţi vorbi în faţa doamnei mareşal d’Ancre, zâmbi Concini. Nu am secrete faţă de dânsa.

La Gorelle nu-şi ascunse o vie mirare. Totuşi îşi reveni imediat şi făcu o mişcare din umeri şi din braţe iare voia să spună: „Una peste alta, e treaba dumneavoastră.”

— Eşti italiancă?

— Nu monseniore. Dar am locuit multă vreme în Italia… La Roma… La Florenţa, unde eram acum şaptesprezece ani.

Ea apăsă asupra cifrei. Concini tresări: şaptesprezece ani, asta corespundea cu timpul naşterii fiicei sale. Începu s-o cerceteze cu mai multă atenţie pe această femeie care stătea aplecată umil înaintea lui. El examină aceste trăsături comune şi ofilite, căutând să-şi amintească dacă mai văzuse deja această figură. Trebui să renunţe. Reluă, în aparenţă foarte calm:

— Şi o cunoşti pe tânăra fată de care mi-ai vorbit?

— Da, răspunse La Gorelle.

Făcu o pauză, ca o actriţă care măsoară efectul obţinut şi încheie, apăsând cuvintele, rostindu-le rar:

— Mi-a fost încredinţată… ca să spun aşa… Din ziua în care s-a născut… Eu am cres… cu… ţ-o…

— Dumneata! sări în sus Concini.

— Eu, continuă La Gorelle, cu o deplină siguranţă.

De data asta Concini se întoarse spre Léonora pe care o întrebă din priviri. Léonora întinse distrată mâna spre un ciocănel de abanos pe care-l avea la îndemână şi lovi cu el ca să sune. Apăru numaidecât Marcella, prima doamnă de companie şi confidentă în acelaşi timp, pe care am mai zărit-o şi la Luvru şi la un semn, se apropie de stăpâna ei care îi şopti la ureche un ordin. După ce a ieşit Marcella, Léonora a fost cea care a continuat să pună întrebări:

— Dacă dumneata eşti cea care a crescut fata, se cheamă că locuieşte cu tine?

Punând această întrebare, Léonora o scormoni cu privirea sa de foc până în fundul sufletului. Fără să ezite, cu aceeaşi siguranţă, La Gorelle răspunse:

— Nu, doamnă, m-a părăsit acum patru ani.

— Pentru că o maltratai, tună Léonora cu un aer ameninţător.

— Este o calomnie josnică, protestă cotoroanţa.

Şi, smiorcăindu-se:

— Adevărul este că sunt săracă. Nu puteam s-o hrănesc pe această micuţă fără să facă nimic. Trebuia să muncească pentru a-şi câştiga pâinea, ca şi mine… Ei nu-i plăcea munca, era o mică leneşă. De asemenea, era o ingrată: într-o bună zi, m-a părăsit.

— Ce o puneai să facă?

— Vindea flori, pe care le culegea de pe câmp. E o treabă curată, delicată, cochetă chiar şi în care nu e nimic neplăcut.

— Spune mai degrabă, că e un mod de a cerşi, rosti Léonora ridicând din umeri.

— Mă rog, dacă vreţi! se supără La Gorelle. Avea nişte degete de zână, fetiţa asta. Fără să fi ştiut, fără să-i fi arătat cineva, făcea nişte buchete care erau o minune de bun-gust. Pomană! Mai degrabă ea îşi făcea pomană, dând pentru câţiva bănuţi, flori pe care le-ar fi putut vinde cu o livră.

— Iar dumneata nu te-ai mai ocupat de ea? Nu ştii ce-a devenit, unde este?

— Am căutat-o luni şi luni de zile. Zadarnic. Am regăsit-o cu totul întâmplător, aici, la Paris, acum câteva săptămâni.

— Atunci, ştii unde este?

— N-am nici cea mai vagă idee, doamnă… Dar, dacă ţineţi… dacă aveţi nevoie… în fine, mă voi strădui s-o găsesc, doamnă.

Era limpede că nu minţea. Léonora a înţeles lucrul acesta.

— E inutil, spuse ea, refuzând propunerea.

În momentul acela Marcella reveni. Nu era singură. O ţinea de braţ pe Florence. Intrară împreună şi făcură câţiva paşi.

— Brin de Muguet! strigă La Gorelle, înmărmurită să-şi recunoască fosta victimă, în această tânără de o eleganţă

sobră ca o fată de bună condiţie care, trebuia s-o recunoască, avea o alură foarte distinsă în asemenea veşminte.

— La Gorelle! exclamă tânăra fată.

Şi lăsând braţul Marcellei, se dădu iute înapoi cu doi paşi se uită la muiere nu cu frică ci cu o vizibilă repulsie.

Léonora, care pregătise această intrare bruscă, a putut să-şi dea seama că La Gorelle nu minţise:

— O cunoşti pe această femeie, Florence?

— Da, ea m-a crescut, mărturisi tânăra.

— Nu sunt o mincinoasă! spuse triumfătoare La Gorelle.

— Sper că nu există intenţia de a-i fi dată în grijă, reluă speriată Florence.

Şi însufleţindu-se, cu o hotărâre pe care Léonora nu i-o cunoştea:

— Trebuie să vă previn, doamnă, că nu voi accepta asta. Nu mă voi întoarce la ea cu nici un preţ. Voi prefera, da, voi prefera de o sută de ori să-mi caut refugiul în moarte!

— Te-a maltratat, nu-i aşa?

— Nu spun asta. Dar am amintiri foarte neplăcute.

— Amintiri atât de penibile încât veţi merge până la a prefera moartea decât să reveniţi la ea?

— Da, doamnă.

— Ei bine, linişteşte-te copila mea, n-am avut niciodată intenţia să te abandonez. Mergi liniştită, copilă, ce-am vrut să ştiu am aflat.

Florence se supuse şi se lăsă condusă. Cu toate astea, prezenţa neaşteptată a acestei femei la Concini o intrigă şi o neliniştea mai mult decât s-ar crede. Ar fi dat orice ca să afle motivul. Sigur este că dacă ar fi putut, ar fi rămas îndărătul uşii să asculte.

Doar că Marcella era lângă ea şi chiar dacă îi arăta cel mai profund respect, era mereu aproape de ea ca şi când ar fi fost umbra ei. Iar Marcella a condus-o din nou în camera ei, acolo unde Florence, resemnată, se aştepta să o vadă şi pe ea instalându-se. Cu toate astea, spre surprinderea ei, nu s-

a întâmplat aşa. Fie că a interpretat prost porunca nerostită a Leonorei care, era limpede, nu voise ca fata să audă ceea ce avea să spună La Gorelle, fie pentru că a considerat-o destul de îndepărtată de locul discuţiei, aşa încât, când ajunseră în cameră, Marcella o lăsă singură.

Florence a decis să se folosească de libertatea ei fără nici un scrupul. Lăsă să treacă o clipă pentru ca Marcella să aibă timp să ajungă în camera ei. Apoi făcu cale întoarsă, împinse uşor uşa şi ascultă.

Între timp, Léonora reluase firul întrebărilor pe care i le punea lui La Gorelle.

— Spune-ne acum, prin cine şi în ce mod ţi-a fost încredinţată această copilă, întrebă ea.

Fără nici o ezitare, La Gorelle îl numi pe Landry Coquenard şi povesti cum îi dăduse copilul. Povesti de asemenea primii ani de viaţă ai copilului şi apoi totul până în clipa în care fugise. În această poveste pe care o scurtă cât putea, nu se îndepărtă de adevăr, în chestiunile de fond: n-avea nici un interes să o facă. Cât priveşte detaliile, asta era altă treabă, avea tot interesul să le prezinte în aşa fel încât să fie în avantajul ei. Lucru pe care i-a şi făcut.

Florence ajunsese la uşă în momentul în care ea îşi încheia istorisirea, de aceea nu află altceva decât cele ştiute şi de ea.

Când La Gorelle îşi termină povestea, pe care cei doi o ascultau cu cea mai mare atenţie, Concini întrebă:

— Ei bine, ce vrei să ne dezvălui despre această copilă? … Mai întâi spune-mi de ce mi te-ai adresat mie, în problema asta?

— Pentru că ştiu că sunteţi…

La Gorelle se opri încurcată, furişând o privire spre Léonora. Ea, însă, i-a înţeles reţinerea:

— Pentru că ştii că este tatăl ei. Aşadar vorbeşte fără înconjur. Domnul d’Ancre tocmai ţi-a spus că nu are secrete faţă de mine.

— Iertaţi-mă, doamnă, nu îndrăzneam, spuse La Gorelle.

— Dar de unde ştii că sunt tatăl ei? întrebă Concini.

Şi adăugă bănuitor:

— Landry ţi-a spus asta?

— Nu, monseniore. Ba chiar trebuie să spun că Landry a făcut tot ce-a putut ca să-mi alunge bănuielile. A mers până acolo încât a încercat să mă facă să cred că era fata lui. Dar ştiam că este în slujba dumneavoastră şi mai ştiam că sunteţi răsfăţatul tuturor femeilor din Florenţa. Asta mi-a întărit convingerea. Bineînţeles, n-am nici o dovadă. Dar sunt sigură că nu mă înşel: sunteţi tatăl copilului.

— Să vedem ce anume ai să-mi spui? îi tăie vorba Concini.

La Gorelle tăcu o vreme. Nu ezită, dar îşi dădea seama că venise momentul în care trebuia să joace strâns dacă nu voia să-şi vadă afacerea eşuată.

— Cineva, spuse ea, cineva sus-pus şi puternic, mi-a oferit o mare sumă de bani cu condiţia să fiu de acord să declar că mama copilului abandonat era o anume doamnă al cărei nume şi titlu avea să-mi fie dezvăluite în ultima clipă.

— Şi ai acceptat? se răsti Concini.

— Cum să nu, făcu ea.

Şi cu toată inconştienţa ei, simţind în mod nedesluşit că era ceva odios în acest târg pe care recunoştea cu cinism că-l acceptase, ea se văicări:

— Mizeria, monseniore, te face să accepţi multe lucruri pe care nu le-ai face dacă ai fi bogat.

— Numele? interveni Léonora, cu duritate.

— Numele? repetă la Gorelle, făcându-se că nu pricepe.

— Da, îţi cer să-mi spui numele acelui cineva… mare şi puternic… care ţi-a oferit acest târg şi ai acceptat.

— Nu-l ştiu, răspunse La Gorelle cu aplomb.

— Minţi!

— Dar, doamnă…

— Minţi, îţi spun, repetă Léonora cu mai multă putere şi fixând-o cu o privire de o strălucire insuportabilă, care voia să-i scotocească până în străfundul conştiinţei şi care o forţă să cedeze.

— Bine, sigur că ştiu numele, mărturisi La Gorelle resemnată, dându-şi seama că are de a face cu un adversar puternic. Dar n-am să-l spun.

Şi continuă cu o spaimă care nu era deloc jucată:

— Să ştiţi că ţin la pielea mea! Dacă v-aş mărturisi numele, s-ar sfârşi cu mine.

— Ştiu tot atât de bine ca şi dumneata, acest nume, declară Léonora, ridicând din umeri. Şi am să ţi-l spun: ducesa de Sorrientčs.

La Gorelle se făcu pământie. Nu se aşteptase ca ei să fie atât de bine informaţi şi nici nu se aştepta să-i vadă atât de liniştiţi. Era convinsă că ameninţarea ei – pentru că în fond, nu era altceva decât o ameninţare – îi va înnebuni şi deci ea va conduce jocul, iar după aceea se va oferi să-i scoată din bucluc… contra unei sume ce i se cuvenea ca un act de dreptate.

— Eu venisem… ca să vă fac un serviciu… Ăsta e sfârşitul meu, fiindcă suma pe care o refuz mi-ar fi asigurat o bunăstare cinstită până la capătul zilelor mele… Poate că înseamnă moartea, pentru că ducesa de Sorrientčs nu-mi va ierta niciodată festa pe care i-am jucat-o… Şi dacă nu va pune pe vreunul din oamenii ei să mă expedieze binişor pe lumea ailaltă, în orice caz, mă va arunca în stradă… Voi pierde slujbă foarte bine plătită, pe care o am la ea. Ce mai… mizeria neagră mă paşte… Şi la vârsta mea e îngrozitoare, mizeria! …

De data asta, Léonora şi Concini, înţeleseseră unde bătea bătrâna. Léonora îi făcu semn lui Concini. Aşa că el vorbi.

— Pentru Dumnezeu, dar nici nu vreau să te sacrifici pentru mine, în fond, nici nu mă cunoşti. Hai să vedem, cât ţi-a oferit ducesa de Sorrientčs?

— Cincizeci de mii de livre, monseniore, rosti La Gorelle, într-un suflu.

Minţea fără ruşine. Cincizeci de mii de livre făceau exact dublul sumei promise de Fausta. Concini nu avu nici o ezitare.

— Îţi voi da dublul acestei sume. Fie, deci, o sută de mii de livre.

— Vai! Monseniore, Dumnezeu însuşi nu s-ar dovedi atât de generos ca dumneavoastră! …

— Dar cu o condiţie, adăugă Concini.

— Ce trebuie să fac?

Concini şi Léonora zâmbiră satisfăcuţi: o simţeau gata de a face orice, cele mai josnice ca şi cele mai groaznice treburi.

— O să-ţi spunem când va sosi momentul, declară Concini cu dezinvoltură. Momentul o să vină destul de curând: în câteva zile… câteva săptămâni, cel mult. O să-ţi spunem atunci ce anume aşteptăm de la dumneata, iar cele o sută de mii de livre promise îţi vor fi date pe loc.

Capitolul 21

Stocco şi La Gorelle.

Deja, nemaipomenitul efect produs de generozitatea regală a lui Concini se ştergea. La Gorelle îşi revenea. Lăcomia ei nepotolită ieşea din nou la iveală. După o clipă de încântare, începu să se vaiete din nou: „Măi, măi! Mi se pare că ei au mai multă nevoie de mine decât eu de ei! … sunt o proastă, o năroadă… Trebuia să cer o sută de mii de livre! … Pentru că el ar fi dublat suma… deoarece acest desfrânat nu precupeţeşte banii! … Isuse! M-am prădat eu însămi! … Am pierdut o sută de mii de livre prin reţinerea mea neghioabă! … Nu voi supravieţui acestui dezastru… decât dacă voi reuşi să repar… cel puţin în parte! …

Şi, cu voce tare, ea gemu jalnic:

— Câteva săptămâni, dar asta pentru mine înseamnă moarte curată! … Monseniore, se vede că uitaţi că sunt săracă, mai săracă decât Iov din Sfânta Scriptură! … Am să crăp de foame, pentru că n-am să am tupeul să mă întorc la doamna ducesă.

— Asta să fie paguba, interveni Léonora cu vioiciune, o să locuieşti aici, la noi. Te voi lua în serviciul meu.

— Cu aceiaşi bani pe care mi-i dădea doamna ducesă?

Urmând ideea sa fixă, orbită de incredibila ei rapacitate, La Gorelle nu băga se de seamă că era pe cale să se încurce în propriile minciuni, să comită o imprudenţă care putea avea pentru ea consecinţe funeste. Pentru câteva mizerabile sute de livre pe care spera să i le stoarcă, ea mergea în întâmpinarea dorinţei Leonorei care, ca şi Fausta, voia s-o aibă în mână, ea i se preda cu mâinile şi picioarele legate.

Cu un surâs neliniştitor, care ar fi trebuit s-o pună în gardă, Léonora, încântată s-o vadă venind ea singură acolo unde voia s-o aducă, ea nu ezită mai mult decât ezitase Concini.

— N-aş vrea să fiu mai puţin generoasă decât soţul meu, spuse ea. Voi dubla suma pe care o primeai la doamna de Sorrientčs. Cât îţi dădea?

— Casă, masă, plus o sută cincizeci de livre pe lună, la care se adaugă haine pe care nu le mai purta, plus mici bacşişuri, pe ici pe colo, minţi cu neruşinare La Gorelle.

— Bine, promise Léonora fără să clipească, îţi voi da trei sute de livre pe lună, plus restul. Şi vreau să adaug un mic cadou: pentru că eşti în halul ăsta de săracă, în ziua în care vei începe serviciul, vei găsi în camera dumitale cinci sute de livre pe care ţi-i dau ca să nu te simţi fără nici un ban.

Cu această încercare ce-i era caracteristică, Léonora o cântărise. Ea socotise că nu va putea rezista tentaţiei de a pune mâna cât mai repede posibil pe cele cinci sute de livre pe care i le promisese. Într-adevăr, La Gorelle îşi băgă singură capul în laţ:

— Dacă vreţi să-mi permiteţi, doamnă, aş intra chiar azi, spuse ea grăbit.

— Cum vrei, încuviinţă Léonora cu un aer indiferent.

— Voi profita de absenţa doamnei de Sorrientčs şi mă voi duce să iau câteva fleacuri la care ţin apoi într-o oră mă întorc, promise ea vesel.

— Du-te, draga mea, du-te, o autorizã Léonora cu aceeaşi indiferenţă afectată. La întoarcere ai să-ţi găseşti camera

pregătită… şi cele cinci sute de livre pe masă.

La Gorelle se înclină în faţa lor, făcând o reverenţă care semăna cu un stat în genunchi şi se strecură spre uşă.

De-abia se întoarse cu spatele când între faldurile draperiei date la o parte apăru capul lui Stocco. Îşi întreba din privire stăpâna care, din vârful buzelor murmură un ordin cu o voce atât de înceată încât el mai degrabă o ghici decât o auzi:

— Urmăreşte-o şi n-o scăpa o secundă din ochi.

Lăsând să cadă draperia, se avântă. Cu un surâs straniu, el se gândea: „Corpo di Cristo, nu numai că am s-o urmăresc: o însoţesc! … O femeie care, mâine, poate, va avea o sută de mii de livre, Dio birbante, trebuie avut grijă de ea! … Poate că am greşit când am repezit-o mai devreme! …”

Imediat ce păşi în anticameră, La Gorelle îl găsi acolo unde el avea aerul că o aşteaptă. Se grăbi spre ea, cu gura lăbărţată până la urechi într-o strâmbătură care trebuia să fie un surâs graţios: în fine, în bunăvoinţa lui interesată părea sinistru. O întrebă linguşitor:

— Ei bine, puicuţa mea, se pare că ce aveai de spus era foarte serios?

— Dar de unde ştii? se miră ea.

El zâmbi cu subînţeles. Şi, ridicând din umeri:

— Dacă ce aveai de spus ar fi fost fără importanţă, aş fi fost chemat şi obligat să te conduc înapoi. Din moment ce n-a fost aşa şi ai ieşit singură, este limpede că monseniorul nu şi-a pierdut timpul cu tine.

— Să ştii că mai bine ai spune că i-am făcut un serviciu nepreţuit, spuse ea triumfătoare.

— Vai, dar nu m-am îndoit niciodată.

El dădea această asigurare cu o siguranţă nepăsătoare. Din nenorocire, fără să-şi dea seama, el o spunea cu aerul său obişnuit de sarcasm care îl făcea profund antipatic şi care ajunsese să-i devină caracteristic. Ea crezu că el o ironiza, că se îndoia. Reluă cu un aer înţepat:

— Ca dovadă, spuse ea, doamna mareşal mă ia în serviciul ei, aşa încât mă duc urgent să-mi iau ţoalele şi în cel mult o oră mă întorc; acum sunt de-a casei.

— Mă bucur foarte tare pentru tine! intonă Stocco. Oh! E o casă foarte bună, ai să vezi! … Şi fiindcă eşti de-a casei, nu mi-aş ierta dacă aş lăsa o fată frumoasă ca tine să umble singură pe străzi, fără apărare, riscând să fie la cheremul unor golani care nu respectă nici nevinovăţia, nici virtutea.

Şi aranjându-şi mustaţa cu un gest pe care-l socotea cuceritor şi de fapt nu era decât o fanfaronadă, îi trase o ochiadă care avea pretenţia de a fi ucigaşă şi nu era decât groaznică:

— Te însoţesc, drăguţa mea! Dacă cineva îşi permite să fie nerespectuos cu o porumbiţă dulce ca tine, ei bine, va avea de-a face cu Stocco.

Capitolul 22

Devotamentul Léonorei.

După ce a plecat La Gorelle, Léonora se ridică, se apropie de Concini şi îl învălui într-o privire pasionată. Fără să spună vreun cuvânt, îl strânse în braţe şi îşi lipi buzele de ale lui. El suportă scârbit această lungă sărutare, violentă şi blândă deopotrivă; ea nu văzu nimic pentru că închisese ochii ca să simtă mai bine bucuria pe care i-o dădea acest sărut fără răspuns. Îi dădu drumul la fel de repede. Răsuflă puţin şi spuse:

— Acum, fiindcă am prins puteri… mă duc s-o văd pe Maria.

Şi lăsându-l singur, ieşi.

Câteva clipe mai târziu intra în odaia reginei care concedie numaidecât doamnele de companie ca să rămână între patru ochi.

— Léonora, întrebă Maria de Médicis, ideea aceea care-ţi venise şi pe care ai promis că mi-o comunici şi mie, a prins contur?

— Da, doamnă, răspunse Léonora cu aerul ei solemn şi despre asta voiam să vă vorbesc, dacă îmi daţi voie.

— Dacă îţi dau voie! Da, bineînţeles! De atâta vreme mă roade îngrijorarea. Vorbeşte!

Şi Léonora vorbi. Totul a durat puţin, de altfel.

— Cum! Tu! se miră Maria de Médicis, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă urechilor, ai face tu asta! …

— Pentru Maiestatea Voastră, da, o asigură Léonora cu aceeaşi solemnitate.

— Eşti extraordinară! spuse Maria de Médicis, care părea foarte emoţionată.

Şi apoi, ezitând:

— Un asemenea sacrificiu! … Un asemenea devotament! Nu, e mult prea mult, nu pot să accept!

— Preferaţi deci să vă pierdeţi? … Gândiţi-vă că este singurul mijloc prin care vă putem salva.

— Dar gândeşte-te că asta înseamnă dezonoarea ta în faţa întregii curţi.

— Onoarea mea nu contează când este vorba de onoarea reginei. De altfel, onoarea, viaţa şi averea mea aparţin toate reginei, răspunse Léonora simplu.

Maria de Médicis era prea egoistă pentru a rezista mult. Probabil că nu ezitase decât de formă. Deodată, în ciuda purtării sale fără căldură pe care o avea de obicei, o clipă afişă parcă o tandreţe sinceră. Îşi puse braţele în jurul Leonorei şi o sărută pe obraji spunându-i:

— În viaţa mea nu voi uita această dovadă de devotament pe care mi-ai dat-o atât de repede şi cu atâta inimă mare. De-acum înainte îmi vei fi ca o soră.

Léonora nu arătă vreo bucurie. Ceea ce n-a împiedicat-o să se încline cu o reverenţă prelungită, cum se cuvine la curte, şi de a-i mulţumi pentru marea cinste pe care regina avea bunăvoinţa să i-o arate. După aceea îi povesti reginei de încercarea făcută de La Gorelle. Foarte succint. Nu numai că a evitat să pronunţe numele ducesei de Sorrientčs, nu numai că n-a făcut nici cea mai mică aluzie la ea ci, văzând că Maria de Médicis, mereu pornită să se îngrijoreze, îi punea o mulţime de întrebări în legătură cu

acel duşman necunoscut care a vrut să cumpere mărturia La Gorellei, se mulţumi să-i răspundă:

— Fiţi fără grijă, doamnă, când va sosi vremea, când veţi stăpâni cu amândouă mâinile trăsnetul pe care îl provoc pentru dumneavoastră, atunci de-abia o să vă spun numele acestui duşman care vă pândeşte din umbră. Atunci nu veţi avea de făcut decât un singur gest ca să-l zdrobiţi. Până atunci aveţi încredere în mine, veghez eu pentru dumneavoastră… Pentru moment, mulţumiţi-vă să ştiţi că i-am dejucat planurile care, cu ajutorul de netăgăduit al La Gorellei, se va întoarce împotriva lui, iar nouă ne va permite să-l dăm în vileag. Una peste alta, ar fi un rezultat remarcabil.

— Da, dar care mă va costa îngrozitor de scump dacă pretenţiile acestei femei vor fi proporţionale cu importanţa serviciului pe care mi-l face, suspină Maria de Médicis.

— Liniştiţi-vă, doamnă, această femeie habar nu are că regina este în cauză. Pretenţiile ei sunt modeste…

— Cât?

— Cu o sută de mii de livre rezolvaţi.

— Dar sumă e importantă! spuse Maria de Médicis. Şi apoi liniştindu-se:

— Dar ai dreptate: o scot destul de bine la capăt.

— O! spuse Léonora cu un surâs greu de definit, ar fi o greşeală să vă închipuiţi că n-o să mai deschideţi baierele pungii. Asta e doar o primă tranşă. Trebuie să fiţi convinsă că vor urma şi altele…

— Voi sacrifica mai multe milioane, dacă trebuie, dar voi ieşi din această situaţie îngrozitoare la care sunt constrânsă şi unde risc să pierd totul… începând cu reputaţia.

Hotărând acestea, ceea ce era singurul lucru pe care îl avea de făcut, se îndreptă spre un colţ al camerei unde se găseau cele necesare scrisului. Luă o pană şi scrise câteva rânduri pe o foaie de hârtie, pe care i-o întinse apoi Leonorei spunându-i:

— Iată o hârtie prin care poţi să încasezi două sute de mii de livre, când vei voi, de la Barbin, trezorierul meu.

Dar Léonora nu luă preţioasa hârtie. Se uită la hârtie cu o privire dintr-o dată foarte rece şi răspuse mirată:

— Două sute de mii de livre! … De ce două sute?

Şi fără s-o lase să vorbească, dădu ea singură răspunsul:

— Oh, înţeleg! Ceea ce depăşeşte este pentru mine! …

Şi apoi ridicându-se, cu fruntea încruntată, rosti cu buze dispreţuitoare şi cu un accent de batjocură greu de descris:

— O sută de mii de livre! … Preţuiţi la o sută de mii de livre onoarea Leonorei Dori, marchiză d’Ancre! … Nici un bănuţ mai puţin decât suma plătită pentru bunăvoinţa acelei hidoase vrăjitoare, care se numeşte La Gorelle! … Exact la fel, nu! … Pe sfânta Fecioară, iată un lucru deosebit de flatant pentru Léonora! … Şi când mă gândesc că eram atât de proastă să vă ofer pe nimic, din pur devotament, un lucru pe care, iată îl consideraţi atât de valoros! … Ce lecţie extraordinară, doamnă… Şi ce insultă gratuită, pe care nimic n-o justifică!

În indignarea ei, în atitudinea ei demnă, avea un aer atât de maiestuos încât oricine se putea întreba dacă nu cumva ea era regina, fiindcă oricum, asemenea atitudine a făcut-o pe Maria de Médicis să se simtă zdrobită.

Regina simţi nevoia imperioasă de a face pe Léonora să revină la sentimente mai bune, de a şi-o apropia din nou cu orice preţ.

— Buna mea Léonora, dar serviciul pe care mi-l faci, este unul din cele ce nu se pot uita… Cred că ţi-am mai spus-o… Aş vrea… aş vrea… înţelege-mă bine, să-mi exprim recunoştinţa altfel decât în cuvinte, care se pierd… aş vrea să ţi-o exprim de o manieră… cum să spun? … într-un mod pozitiv.

Şi continuă repede:

— Nu, nu poate fi vorba de bani… Dar dacă ţi-aş oferi… de pildă, un obiect… o bijuterie… o bijuterie pe care am purtat-o eu… pe care s-o porţi şi tu la rândul tău… în fine, o

amintire… o amintire de la cea care te iubeşte ca pe o soră… Dacă ţi-aş oferi aşa ceva, ce-ai spune?

De data asta, Léonora binevoi să se umanizeze, să vorbească, să surâdă:

— Aş spune, doamnă, că o amintire de la dumneavoastră mi-ar fi de două ori preţioasă, fiind purtată de domnia voastră. Şi n-aş putea decât să primesc cu recunoştinţă, ceea ce-mi veţi oferi cu atâta gingăşie sufletească.

— În fine, te regăsesc! exclamă Maria de Médicis, bătând din palme, cu bucurie. Nici nu ştii câtă plăcere îmi faci. Hai, mărturiseşte că de multă vreme îţi doreşti această parură şi ai fi fericită s-o porţi, să fie a ta.

— Mărturisesc cu plăcere, dacă asta vă face plăcere. Dar vă rog să credeţi că n-am fost niciodată atât de nebună încât să mă gândesc un singur moment că aş putea avea o astfel de parură.

— Dar de ce? Preţul acestei paruri nu depăşeşte posibilităţile tale.

— Nu spun nu. Dar nu se găsesc două la fel. Cât despre aceasta, ea nu se găseşte de vânzare şi ştiu că ţineţi la ea ca la ochii din cap.

— Ei bine, te înşeli, spuse încet Maria de Médicis. Ţineam mult la această parură, este adevărat. N-aş fi vrut să mă despart de ea pentru nimic în lume. Pentru nimic şi pentru nimeni. Dar tu, buna mea Léonora. Prin devotamentul tău de neclintit, te plasezi deasupra tuturor. Ceea ce n-aş fi făcut pentru nimeni, sunt fericită să fac pentru tine. Această parură îţi place, păstreaz-o. Ţi-o dau.

Maria de Médicis se bucură în sinea sa de efectul pe care-l producea. Acest efect întrecu aşteptările ei. Într-adevăr, Léonora se apropie în grabă de masa pe care se afla sipetul cu bijuterii. Şi, ca şi cum nu-şi putea crede urechilor:

— Îmi daţi parura dumneavoastră superbă? … Mie?

— Da, ţi-o dau, zâmbi Maria de Médicis.

— Dar nu vă daţi seama! … Această parură face pe puţin o sută de mii de scuzi! … Trei sute de mii de livre!, se sufocă

Léonora.

— Poate ceva mai mult.

— Oh! Doamnă! … Un asemenea dar! … Mie! … Nu pot… Nu, e prea mult, într-adevăr, prea multă generozitate! … Nu pot accepta, este ca şi cum v-aş jefui şi nu vreau să faceţi asta pentru mine! …

Dar, protestând astfel, Léonora mângâia încetişor cu degetele tremurânde preţiosul sipet şi-l sorbea din ochi în acelaşi timp cu o privire de o cupiditate arzătoare. În aşa fel încât nu te puteai înşela: murea de dorinţa de a accepta şi nu era reţinută decât de un scrupul excesiv, dar care-i făcea cinste. Apoi îşi ridică privirea spre Maria de Médicis care o observă. Şi această privire, încărcată de o mută admiraţie, era de o mie de ori mai măgulitoare decât cel mai delicat compliment.

Şi dacă această atitudine era sinceră, n-avem nimic de spus. Dacă era o comedie – şi Léonora era capabilă să imagineze această comedie şi s-o joace cu o artă incomparabilă – era o capodoperă de şiretenie şi care demonstra cunoaşterea profundă a caracterului reginei. Or, acest caracter era un amalgam de zgârcenie burgheză, în luptă cu o vanitate fără limite. Nu trebuia decât să ştii să flatezi această mândrie şi s-o stârneşti convenabil pentru a obţine de la ea mai mult decât aparţia ei firească consimţea să dea.

Sigur este că Maria de Médicis, care se resemnase cu greutate să facă acest cadou important şi care ar fi fost încântată dacă era refuzată, deja nu mai regreta sacrificiul. Nu numai că nu mai regreta, dar vanitatea sa era satisfăcută. Şi ea insistă, străduindu-se foarte sincer să fie acceptat ceea ce, puţin înainte, spera să fie refuzat. Şi Léonora fu aceea care îndrăzni fără ruşine să se lase îmboldită. Astfel încât regina trebui s-o implore:

— Te implor, acceptă… Altminteri voi crede că e vorba de orgoliu… că nu mă mai iubeşti… ca să nu spun că m-aş simţi

jignită! … Hai, buna mea Léonora, te rog! … Ia-o, în numele dragostei ce mi-o porţi! … Mi-ai face o bucurie imensă! …

Şi Léonora, mărinimoasă, în sfârşit se lăsă înduplecată:

— Fie, spuse ea cu o voce emoţionată, primesc, din iubire pentru dumneavoastră! … Din iubire pentru dumneavoastră, voi purta această parură şi am s-o port întotdeauna, v-o jur!

Cel mai frumos din toate a fost că Maria de Médicis i-a mulţumit şi a sărutat-o cu căldură.

Léonora plecă, ţinând sub braţ preţiosul sipet ce conţinea o parură pe care regină o socotea că valorând o sută de mii de scuzi, sau trei sute de mii de livre.

Regina o urmări cu privirea până când uşa se închise în urma ei. Atunci murmură cu un suspin:

— Ce păcat că sărmana Léonora are un caracter atât de urât! Ei, asta e! În fond este o femeie cumsecade! … Şi apoi, mă iubeşte foarte mult, cu o dragoste profundă, sinceră! … Şi îmi este devotată până la moarte! … Şi asta merită puţină indulgenţă!

Capitolul 23

Léonora se pune pe treabă.

În timp ce Maria de Médicis se gândea că afecţiunea „sinceră” şi devotamentul „până la moarte” ale Léonorei meritau oarece indulgenţă, Léonora se îndrepta cu paşi mărunţi spre palatul ei, care era la doi paşi. Avea o figură închisă, neutră, pe care nu se putea citi nimic. Se tot gândea în timp ce mergea.

Intră, în fine, în camera ei şi închise într-un loc sigur, de unde avea singură cheie, hârtia pentru cele două sute de mii de livre şi caseta pe care nici măcar n-a deschis-o, ca să fi admirat măcar o secundă, parura splendidă dinăuntru. După asta se duse în cabinetul ei, se aşează în fotoliu şi puse să fie chemat Rospignac.

Rospignac îşi reluase serviciul, întrerupt pentru puţină vreme în urma rănii primite în timpul încăierării din strada Saint-Denis. Domnii Montreval şi de Chalambre fuseseră

înălţaţi în funcţie, înlocuindu-i pe Longval şi Roquetaille. Cu alte cuvinte ei au binecuvântat sfârşitul tragic şi prematur al acestor băieţi curajoşi, loviţi, dacă ne aducem bine aminte, de cel care ştia să poarte pică, Landry Coquenard. Răniţii îşi reveneau unii după alţii. Morţii fuseseră înlocuiţi, astfel încât gărzile lui Concini se refăcuseră în efectiv complet, mai hotărâte ca oricând să se răzbune răsunător, ştergând ultima lor înfrângere, mai turbaţi ca niciodată împotriva lui Pardaillan şi Valvert, care îi cotonogiseră atât de straşnic.

Cu toată întâmplarea nenorocită de la Luvru, Rospignac a avut îndrăzneala să se prezinte din nou la curte, în suita stăpânului său. Bănuia el cam ce fel de primire îl aşteaptă din partea unora dintre curteni, duşmani mai mult sau mai puţin declaraţi ai lui Concini. Într-adevăr, chiar în curtea Luvrului, se ciocnise cu un grup de tineri seniori, care se porniră să râdă în hohote, văzându-l. Rospignac se apropie de grup şi adresându-se celui care râdea cel mai tare, ţinându-şi pălăria în mână, cu o politeţe desăvârşită:

— Domnule, îi spuse el, aş fi prea indiscret dacă aş întreba de cine sau de ce anume râdeţi atât?

— Credeţi ce doriţi. Nu are nici o importanţă!

— Dimpotrivă, are foarte multă importanţă pentru dumneavoastră. Fiindcă dacă de mine aţi râs, vă voi cere să mă însoţiţi pe chei, foarte aproape de-aici… Aş fi curios să văd dacă veţi râde tot atât de tare când veţi fi în vârful spadei mele.

— Domnule, câtă vreme nu v-aţi încheiat conturile faţă de cel ce v-a făcut să suportaţi o corecţie atât de dezonorantă, în faţa întregii curţi, nu veţi avea dreptul să cereţi o revanşă pentru onoarea voastră. Până atunci, nimeni nu se bate cu dumneavoastră. Gentilomul, refuzând, deci, cu un aer de o impertinenţă plină de superioritate, se întoarse pe călcâie ridicând din umeri.

— Foarte bine! spuse Rospignac.

Cu o iuţeală extraordinară şi o forţă irezistibilă, îl împinse uşor şi îl lovi cu piciorul întocmai cum făcuse cu el Valvert, în sala tronului. Cel ce râsese mai devreme, tratat în asemenea hal scoase un urlet. Nu de durere: Rospignac abia îl atinsese, socotind că gestul este suficient pentru a provoca furie şi ruşine.

— Ei, acum că sunteţi în aceeaşi situaţie cu mine, sunteţi liber să nu vă bateţi, rânji Rospignac.

— Sânge şi masacru, trebuie să-ţi atârn măruntaiele în bătaia vântului! urlă cel insultat.

A urmat un fel de îmbulzeală zgomotoasă. În mai puţin de două minute, chiar sub ferestrele Luvrului, cei doi, după ce-şi azvârliră tunicile, încrucişau săbiile, însoţitorii gentilomului, câţiva curioşi, martori ai altercaţiei îi urmaseră şi formau galeria.

Schimbul de lovituri a fost foarte scurt. Desigur, adversarul lui Rospignac era un scrimer de o forţă remarcabilă. Dar furia nebună, care-l cuprinsese, îi micşora iscusinţa în timp de Rospignac, care nu-şi pierdea sângele rece arătat şi, până acum, uza de toate pasele posibile. La o lovitură directă, fulgerătoare a baronului, nenorocitul căzu grămadă, iar din el ţâşneau valuri de sânge. Prietenii lui veniră în grabă în intenţia de a-i da primele îngrijiri.

— Inutil, spuse cu răceală Rospignac. Am ţintit inima… Vă asigur că este mort.

Nu se înşela: nefericitul fusese ucis pe loc. Prietenii lui se priviră, speriaţi de viteza ameţitoare în care se petrecuse totul. Nu mai aveau deloc chef să râdă! Cu atât mai puţin cu cât Rospignac era neclintit în planul lui şi îi făcu să înţeleagă că era departe de a-şi fi, încheiat socotelile cu ei.

— Am decis ca toţi cei care mă vor insulta şi care vor refuza să-mi dea dreptul la revanşă, vor avea de suportat aceeaşi purtare de care am avut parte în faţa întregii curţi şi pe care i-am aplicat-o şi prietenului vostru, spuse el. Să nu credeţi că o să-mi scăpaţi. Aveţi de ales: sau treceţi de partea mea sau veţi suporta ceea ce aţi văzut mai devreme.

Cu vârful spadei, arăta spre botul cizmei lui.

Cei doi tineri înţeleseră că într-adevăr n-aveau cum să-i scape… Doar să fugă, dar ăsta era un alt mod de a fi dezonorat. Şi cum Rospignac brava în continuare:

— Hotărâţi-vă, domnilor! … Şi dacă vă lipseşte curajul, puteţi să vă cuplaţi amândoi…

— Acest spadasin ne va asasina cu sânge rece, unul după altul, dacă-l vom lăsa s-o facă, spuse încet unul din cei doi tineri.

— În faţa unui sălbatic dezlănţuit, ca acesta, scrupulele nu mai contează. Să încercăm împreună, spuse celălalt.

Îşi scoaseră săbiile şi se proptiră în faţa lui Rospignac şi atacară numaidecât, amândoi deodată. Cu un zâmbet de satisfacţie, baronul primi lovitura fără să se clintească şi spuse:

— După câte văd, sunteţi prudenţi! Dar nu contează, mă simt în stare să vă ucid foarte repede, pe amândoi.

De astă dată, schimbul de lovituri a durat mai mult. Cei doi tineri stăpâneau foarte bine ştiinţa scrimei. Sângele lor rece îl egala pe cel al teribilului lor adversar. Şi, cum intenţia mărturisită a acestuia era să ucidă, jucau foarte strâns. Rospignac, foarte sigur pe el, la început se mulţumi să pareze loviturile pe care le primea, observându-le jocul cu o atenţie deosebită, pătrunzătoare, aşteptând cu răbdare prilejul de a-şi plasa lovitura de graţie.

În sfârşit, prilejul se ivi: unul dintre tineri a făcut imprudenţa de a se lăsa o clipă descoperit. Rospignac nu lăsă să-i scape o asemenea clipă. Dintr-un revers formidabil, îndepărtă a doua spadă şi întinse braţul cu o mişcare iute ca fulgerul. În acelaşi timp anunţă:

— Atenţie, domnule! Ţintesc inima!

Înainte de-a îşi termina vorba lovitura nimerise. Tânărului îi căzu sabia din mână şi, fără nici un strigăt, fără nici un vaiet, căzu fulgerat. Întocmai cum spusese Rospignac cu răceală şi cruzime, pentru a doua oară ţintise inima. Şi nu ratase.

În faţa lui se mai afla un singur adversar. Îl avertiză şi pe el ca şi pe celălalt:

— Feriţi-vă, domnule, căci vreau să vă omor!

Reluă lupta cu mai multă ardoare ca şi cum pe el oboseala nu-l putea atinge. De data asta el era cel care ataca şi conducea jocul cu duritate, îl voia, fireşte, mortal.

Câştigă această partidă îngrozitoare ca şi pe celelalte două. Lovit din plin în inimă şi cel de-al treilea adversar căzu, dându-şi sufletul într-un şuvoi de sânge. Iar curioşii ce asistaseră la aceste dueluri succesive, au putut vedea cu o spaimă de nedescris, trei cadavre întinse în băltoace de sânge. Curioşii nu erau altceva decât gentilomi sau ofiţeri ce se aflau în curtea Luvrului în momentul în care avusese loc provocarea.

Rospignac o ştia. Dacă nu avea personal legături cu ei, cel puţin, îi cunoştea şi le ştia numele, aşa cum de altfel şi el era cunoscut de ei. Îi luă drept martori.

— Domnilor, le spuse el, aţi putut vedea că aceste întâlniri, dintre care una era inegală pentru mine, s-au desfăşurat în mod loial. Îndrăznesc să sper că veţi avea bunăvoinţa s-o confirmaţi.

Le mulţumi, înclinând uşor capul şi se întoarse pe călcâie.

În timp ce curioşii erau ocupaţi să ridice trupurile neînsufleţite, el îşi ridică de jos tunica, o îmbrăcă şi o închise încet, metodic, fără să-i ia în seamă pe ceilalţi. După ce se îmbrăcă, plecă tacticos, fără grabă, spre una din scările ce coborau la Sena. Avea în mână sabia înroşită de sânge până la gardă şi coborî treptele umede ca să spele sabia în apa curgătoare care se înroşi pe dată.

Urcă, apoi şterse cu grijă tăişul, o puse la loc, la cingătoare şi porni cu un mers nepăsător de om pe care nimic nu-l zoreşte. O vreme, se plimbă prin cartier. Când socoti că vestea era ştiută de toată lumea, îşi spuse: „Să ne întoarcem la Luvru! … Sunt foarte sigur că acum oricine va cumpăni de două ori înainte să aibă chef să râdă ironic în

prezenţa mea… Şi dacă lecţia asta nu a fost suficientă, o vom lua de la capăt.”

Nu se înşelase. Lecţia lui teribilă dăduse roade şi nu a mai fost nevoie s-o ia de la capăt. Doar că, dacă dispăruse orice urmă de zâmbet la apariţia lui, nimeni în afară de partizanii lui Concini, nu intra în conversaţie cu el. De îndată ce apărea, lumea se dădea la o parte din calea lui ca şi cum ar fi fost vorba de un ciumat. În rest, trebuie să ne imaginăm că atitudinea asta prin care era ignorat, nu era de natură să-l supere câtuşi de puţin, de vreme ce n-a făcut nimic ca s-o remedieze până în momentul în care îl regăsim, înclinându-se în faţa Leonorei, care îl chemase, cu aceeaşi eleganţă de care nu se desprindea niciodată.

— Rospignac, întrebă ea, eşti tot atât de îndrăgostit de micuţa florăreasă a străzii care se numeşte Muguette sau Brin de Muguet, nu mai ştiu bine?

Întrebarea asta pe care i-o pusese atât de brusc, era o adevărată lovitură şi Rospignac era cât pe-aci să fie dat gata, fiindcă nu se aştepta, aşa încât n-a reuşit decât să îngaime:

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă… Nu înţeleg absolut nimic din tot ceea ce îmi faceţi onoarea să-mi spuneţi.

— Am să mă fac înţeleasă, spuse Léonora, pe un ton grav. Uită-te bine la mine, Rospignac şi vei citi în ochii mei că îţi vorbesc în calitate de prietenă şi cu toată sinceritatea. Presupun că o mai iubeşti pe această copilă a străzilor… ce-ai spune dacă eu ţi-aş da-o? …

Rospignac a înţeles că într-adevăr putea vorbi. Şi căzând în genunchi, rosti într-un elan plin de pasiune:

— Dacă aţi face asta, doamnă, pentru mine aţi însemna mai mult decât însuşi Dumnezeu!

— Deci nu m-am înşelat? … O iubeşti într-adevăr? …

— La nebunie, doamnă!

Léonora avu un surâs plin de blândeţe. Era foarte mulţumită. Nu se putea îndoi de sinceritatea lui văzându-i

obrazul răvăşit de pasiune. Fiindcă el, acum, nu juca teatru. După un timp îl întrebă:

— Hai să vedem, ce-ai face ca s-o poţi avea?

— Orice, doamnă, orice! … Ca s-o am pentru mine pe fata asta, aş face şi cea mai dezgustătoare crimă! Aş merge până la cele mai josnice fapte, până la infamie! Până la cea mai abjectă laşitate! …

— Har Domnului, n-o să fie nevoie să ajungi la asemenea situaţii limită, nedemne de un bun gentilom ce eşti. Mă preocupă persoana dumitale, Rospignac, aş vrea să te ştiu fericit. Şi dacă o iubeşti cu atâta pasiune pe această fată, dacă de ea şi de nimeni alta nu ai nevoie ca să fii fericit, ei bine… ia-o de nevastă. Voi face în aşa fel încât să aibă o zestre convenabilă.

Acum, se uita la el cu coada ochiului. Cercetarea asta pe furiş era mult mai pătrunzătoare decât cea de adineauri. Şi tot pândindu-l, se gândea: „Dacă acceptă, înseamnă că ştie! … Dacă ştie… va trebui ca pumnalul lui Stocco să ne scutească rapid de prezenţa domnului baron!”

Lăsându-se înşelată de aparenţele cărora le-a acordat prea multă încredere, desigur că a făcut greşeala să nu cântărească la adevărata lui valoare pe omul cu care voia să încheie de fapt un târg. Nu-i trecuse prin minte că avea de a face cu cineva foarte puternic, care era în măsură să o înfrângă cu propriile ei arme. Într-adevăr, în clipele în care ea se gândea cu îngrijorare la el, Rospignac îşi spunea în sinea lui: „Dacă accept, sunt un om mort! …”

Spuse apoi cu voce tare fără cea mai mică ezitare:

— Eu, să mă căsătoresc cu o florăreasă de stradă! … Iertaţi-mă doamnă, dar gluma e cam exagerată şi nu mă pot abţine să nu pufnesc în râs.

Şi, într-adevăr, Rospignac izbucni într-un hohot de râs, nebun. Léonora îl privi cu un aer grav, aşteptând cu răbdare să-i treacă starea ce-l cuprinsese. Atunci rosti pe acelaşi ton grav:

— Dar ce ţi se pare atât de extraordinar? Nu este, oare, o fată cinstită?

— Oh! Nu, în privinţa asta nu este nimic de reproşat! O ştiu prea bine.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi odată pentru totdeauna, ce îţi repugnă în căsătoria cu o fată tânără pe care pretinzi că o iubeşti la nebunie şi căreia, după cum singur spui, nu i se poate reproşa nimic.

— Pe sângele Domnului! Doamnă, oare eu trebuie să vă spun că un gentilom nu se poate căsători cu o fată de condiţie proastă, aşa cum e ea? … Mă rog, n-are decât să şi-o facă amantă! … Iar în ce mă priveşte, n-am avut niciodată altă intenţie! … Socotesc şi aşa că ar fi o cinste pentru ea! … Dar să mă căsătoresc! … Până aici! Fac parte dintr-o familie bună, doamnă. Dacă dumneavoastră aţi uitat, eu nu pot să uit aşa ceva.

Léonora păru să se gândească o vreme. Rospignac, se gândea la rândul lui, observând-o pe furiş: „Sper că am convins-o de inocenţa mea! … Dar de ce naiba nu mă lasă să plec acum? Ce mai vrea de la mine?

Şi apoi cu o luminiţă jucăuşă în ochi, gâfâind plin de speranţă: „Oh! Dacă ar vrea? … Cine ştie? … Ei, dacă aş putea să am norocul ăsta! …”

În sfârşit, Léonora şi-a ridicat capul. Atitudinea ei deveni mai binevoitoare, aproape maternă. A început să vorbească. De astă dată, mergea drept la ţintă.

— Ei bine, te înşeli Rospignac, tânăra florărească nu e o fată din popor. Dimpotrivă, e de familie bună şi te poţi căsători cu ea fără teamă, nu vei face o mezalianţă.

Oricât era de stăpân pe sine, Rospignac n-a putut să-şi stăpânească tresărirea de bucurie nebună, în timp ce în mintea lui, răsuna un strigăt de triumf: „Dumnezeule! Asta e! … O spune chiar ea! … Nici n-aş fi îndrăznit să sper! … Fii atent, Rospignac, se apropie bogăţia de tine! … Vezi să n-o scapi!”

Interpretând greşit tresărirea lui involuntară, Léonora continuă cu o voce imperioasă şi persuasivă:

— Trebuie să te căsătoreşti cu ea, trebuie, înţelegi?

— Înţeleg, doamnă, spuse Rospignac, cu voită răceală. Dar, pe naiba, eu nu mă gândisem la căsătorie! … Nu v-aş ascunde că sacrificiul mi se pare cam mare… foarte mare…

— Iată un lucru care te va face să nu-l mai consideri atât de greu: viitoarea nevastă îţi va aduce ca zestre moşia Lesigny, care va fi ridicată pentru ea la rangul de comitat. Trebuie să ştii, Rospignac: castelul şi pământurile de la Lesigny, ne-au costat o sută de mii de scuzi. Mi se pare că asta e ceva!

— Într-adevăr, doamnă. Şi sacrificiul parcă nu mi se mai pare atât de greu pe cât îl credeam. Cu toate astea…

— Mai adaugă la asta cadourile ce nu vor face mai puţin de o sută de mii de livre… adaugă salariul de douăsprezece mii de livre, în calitate de căpitan al gărzilor mareşalului d’Ancre… asta până ce vei lua locul lui Vitry, în funcţia de căpitan al gărzilor regale… cum ţi se pare?

— Mi se pare, doamnă, că aranjaţi lucrurile cu o grandoare care mă cam zăpăceşte!

— Deci, accepţi? mârâi Léonora.

— Dacă accept? … Bineînţeles! se bucură Rospignac.

Apoi, brusc luându-şi seama:

— Pe toţi dracii! … Dar îl uităm pe monsenior! … Vă rog să mă iertaţi, doamnă… îmi place bogăţia, ce-i drept… Dar ţin foarte tare la pielea mea… Or, dacă accept… voi fi mort în mai puţin de opt zile… Aşa încât vă daţi seama…

Părea într-adevăr disperat şi foarte încurcat. De fapt o observă pe sub gene cu o licărire de triumf în ochi.

„E limpede că nu ştie nimic!” se gândea Léonora. Şi apoi spuse cu voce tare zâmbind:

— Fii fără grijă, Rospignac, n-ai de ce să te temi de monsenior.

Şi, fiindcă Rospignac, jucându-şi rolul până la capăt cu o perfecţiune care dovedea un talent deosebit, dădea din cap

a neîncredere şi nelinişte, Léonora, dusă de nas pentru a doua oară de acest incomparabil actor, reluă cu şi mai multă forţă:

— Dar îţi spun că nu ai de ce să te temi!

Şi făcându-i semn să se apropie, coborî glasul şi îi spuse cu un aer misterios:

— Trebuie să ştii, Rospignac, Concino este chiar tatăl acestei copile.

— Ce tot spuneţi, doamnă? se bâlbâi Rospignac, continuându-şi jocul…

— Purul adevăr, răspunse Léonora.

Şi lăsând capul în jos ca şi cum ar fi fost doborâtă de ruşine, rosti cu o voce şi mai scăzută şi mai misterioasă:

— Iar eu… sunt mama ei!

— Dumneavoastră, doamnă! strigă Rospignac, cu o stupefacţie, care de data asta nu mai era simulată.

Iar în sinea lui, gândi cu admiraţie: „A găsit ce să spună! … Pe măruntaiele tuturor dracilor, e într-adevăr tare! … foarte tare! …”

— Da, spuse Léonora, cu durere în glas, îţi înţeleg mirarea… ştiu ce gândeşti! … Faci acelaşi calcul pe care îl vor face toţi cei care mă cunosc… Îţi spui, probabil că dacă Florence are şaptesprezece ani împliniţi… e născută înaintea căsătoriei mele… Din păcate! Da, e adevărat! … Am făcut greşeala asta, eu, Léonora Dori, a cărei conduită desăvârşită este recunoscută chiar şi de cei ce o acoperă cu cele mai grave insulte! … Acum când privesc lucrurile din depărtarea anilor, mă întreb şi eu cum am putut să renunţ la mine, în asemenea măsură! …

Şi, revenindu-şi:

— Cel puţin, am această consolare, de a putea spune că a existat o revanşă, de vreme ce sunt soţia lui Concino al meu! … Ai să mă întrebi, poate, de ce copilul, adică Florence n-a fost recunoscută de noi atunci când ne-am căsătorit. Este o poveste pe cât de penibilă, pe atât de dureroasă. Dar dumneata ai dreptul s-o cunoşti, de vreme

ce vei face parte din familie. Ascultă deci, Rospignac şi o să vezi cum m-a urmărit fatalitatea şi cât de crunt m-a pedepsit pentru o nenorocită de greşeală din tinereţe.

Şi astfel, Léonora, împrumutând fizionomia, gesturile, atitudinea şi intonaţiile cuvenite unei asemenea situaţii, îşi povesti aşa-zisa greşeală şi evenimentele care au pus-o în imposibilitatea de a-şi recunoaşte fiica dispărută, furată fără îndoială, poate chiar moartă. Istoria asta, care era inventată de la cap la coadă, dovedea o imaginaţie strălucită.

Când ea termină de istorisit, fără să piardă timpul cu mulţumiri pe care simţea că nu le aştepta nimeni, Rospignac a găsit din instinct singurele cuvinte ce se potriveau. Şi îndreptându-şi statura într-o atitudine de sfidare, cu pumnul strâns pe mânerul sabiei, cu ochii injectaţi şi colţii scoşi ca într-o bătălie rosti mârâind:

— Ce trebuie făcut? … Daţi ordine, doamnă!

Un zâmbet palid tremură pe buzele Leonorei. Şi pironindu-l cu ochi învăpăiaţi, spuse cu un accent intraductibil:

— Când se va afla această poveste… şi fireşte că se va afla… voi fi mâncată de vie… târâtă în noroi…

— Am înţeles! o întrerupse Rospignac, n-am decât să zic două vorbe celor care vă vor insulta, cu asta, şi lovi cu forţă mânerul spadei.

Léonora nu mai adăugă nimic. Ştia că putea să conteze pe el. Şi ca şi cum totul fusese spus îi făcu semn că poate pleca:

— Mergi în pace, Rospignac şi nu uita că soarta îţi surâde: o avere nemaipomenită pe care nici n-ai fi îndrăznit să o visezi vreodată… Ah! Era să uit! … Să fii pregătit. Căsătoria se va oficia foarte curând… în câteva zile.

— Mă supun, doamnă, spuse Rospignac cu blândeţe.

— Mergi cu bine, Rospignac şi ai încredere în mine!

Rospignac se înclină în faţa ei şi ieşi. Afară dădu frâu liber bucuriei şi delirului care-l copleşeau.

„Treaba e ca şi făcută! se gândi el, plesnind de bucurie. Şi când mă gândesc că-mi storceam creierii ca să găsesc o modalitate prin care să le impun această căsătorie… fără să-mi risc ţeasta… şi când colo totul s-a rezolvat de la sine! … Pe coarnele tuturor dracilor! … Pe măruntaiele dracilor! Pe burţile dracilor! … Bogat! … În fine am să fiu bogat! … Adică ceea ce numesc eu bogat… Căci, dacă doamna Léonora îşi închipuie că am să mă mulţumesc cu ce mi-a promis, se înşală al naibii! … Pământul de la Lesigny, titlul de conte, trei sau patru sute de mii de livre, toate astea nu-s de lepădat şi trebuie pus mâna pe ele până când se va ivi ceva mai bun! … Şi, mai târziu va trebui să mi se dea ceva mai mult! … Ce dracu, dacă ai norocul să te afli în posesia unui asemenea secret extraordinar, cum e cel pe care-l am eu, când ai în mâinile tale onoarea unei regine… unei regine căreia îi eşti ginere… pentru că despre asta e vorba: eu, Rospignac, simplu gentilom fără avere voi deveni ginerele reginei regente a Franţei! … când ai în mâinile tale o asemenea pradă, trebuie să fii ultimul dintre cretini, să te mulţumeşti cu câteva sute de mii de livre! …”

Lacom, aidoma tuturor ambiţioşilor, încă de pe acum, Rospignac nu se mai mulţumea cu o avere, pe care nici în visurile sale de sărăntoc nu şi-o imaginase atât de frumoasă. Pentru moment nici nu o avea şi deja se gândea cum s-o sporească, de bună seamă prin mijloace necinstite, demne de ticălosul ce era. Şi era convins că îşi va atinge ţelurile.

Această încredere în sine ar fi fost niţel zdruncinată dacă ar fi putut vedea privirea lungă şi zâmbetul îngrijorător pe care Léonora le lăsă să apese pe spinarea lui, în timp ce se retrăgea.

O vreme, ea rămase visătoare. Se gândea la Florence. Trebuie să ne închipuim că problema cu care se frământa în mintea ei, era deosebit de gravă, ba chiar îi provoca temeri, de vreme ce ea, întotdeauna era atât de sigură pe ea şi atât de promptă în a lua hotărâri, de data asta părea foarte

nehotărâtă. Şi chiar atunci când se ridică şi se duse spre camera copilei, avea fruntea adâncită în gânduri, brăzdată de cute adânci, mersul tărăgănat, poticnit, oprindu-se adesea. În fine totul arăta că nu era sigură de hotărârea luată.

Capitolul 24

Spre ce tindea manevra Léonorei.

După plecarea lui La Gorelle, Florence se retrăsese în vârful picioarelor şi se refugiase în camera ei. Avusese norocul să nu întâlnească pe nimeni, aşa încât putea să-şi spună liniştită că indiscreţia pe care tocmai o făcuse nu fusese descoperită şi, ca atare, nimeni nu avea s-o afle.

Din această conversaţie înţelesese două lucruri, care aveau importanţa lor: mai întâi, numele acestui duşman atât de înverşunat care se încăpăţâna în umbră s-o distrugă pe maică-sa; mai apoi, că primejdia era prezentă şi, în fiece clipă, ameninţa să zdrobească, să cadă pe capul celei pe care o ţintea.

Revenind în camera ei, Florence începuse să caute mijlocul prin care ar fi putut s-o smulgă pe mama ei, pentru totdeauna, din ghearele acestei ameninţări, de pierdere publică a demnităţii, mult mai înfiorătoare decât o ameninţare cu moartea.

Înnebunită de iminenţa pericolului ajunsese la o concluzie îngrozitoare, dar care în ochii ei nu era lipsită de oarecare logică: dispariţia ei. Numai ea putea să asigure, ea singură şi pentru totdeauna liniştea şi protecţia mamei sale.

Intră Léonora.

— Copila mea, am o veste proastă pentru tine. Mama ta este din nou ameninţată. Şi, de data asta, pericolul este iminent… într-atât, încât poate izbucni dintr-o clipă în alta… şi o poate zdrobi pentru totdeauna.

După ce dăduse această lovitură grea, pe care o calculase bine, încercă să pună balsam pe rană:

— Cu toate astea, există un mijloc prin care poate fi salvată… Un mijloc ce nu poate da greş… da, am spus bine:

fără greş. Numai că, asta depinde de tine… Şi nu ştiu dacă vei avea puterea să-l faci… Sacrificiul va fi greu, dureros… pentru tine…

Florence crezu că înţelege la ce ducea această introducere neliniştitoare. Crezu că doamna mareşal ajunsese la aceeaşi concluzie cu ea şi că îi cerea să se sacrifice ea însăşi. Ea se clătină, prinsă din nou de ameţeala spaimei: spaima de nespus a morţii… moarte la şaptesprezece ani. Biata ei faţă se crispă dureros. Buzele i se decolorară. Privirea ezită. Şi, în mintea sa încolţită, se angaja o ultimă luptă, cumplită.

Dar, fără îndoială, ideea sacrificiului făcuse progrese rapide în inima ei, căci ea nu se zbătu mult timp. Şi, cu un accent nedefinit, hotărât şi disperat în acelaşi timp:

— Nu contează suferinţa mea, dacă mama poate fi salvată! Spuneţi fără teamă, doamnă, ce anume trebuie să fac.

— Primejdia ce atârnă deasupra capului mamei tale vine din faptul că ceva nu e în regulă în ce priveşte naşterea ta. Dacă această neregulă dispare, dispare o dată cu ea ameninţarea. Ce trebuie făcut pentru asta? Pur şi simplu să existe o femeie care să fie de acord să declare că eşti fiica ei… şi bineînţeles, trebuie să consimţi şi să recunoşti că această femeie este mama dumitale. Asta e tot.

Pieptul lui Florence se ridică într-un suspin de bucurie şi de eliberare, asemănător celui pe care l-ar avea un condamnat la moarte, când cu capul pe butuc fiind, i s-ar spune că este graţiat. Într-o clipă fu în picioare. Dreaptă şi foarte palidă, întrebă gâfâind:

— Doar atât? …

— E foarte mult, rosti Léonora, cu o încetineală bine calculată. În felul acesta, pierzi orice speranţă de a mai fi vreodată recunoscută de mama dumitale adevărată.

— Dar niciodată n-am sperat aşa ceva!

— Vei depinde de părinţii dumitale adoptivi, va trebui să-i respecţi ca şi cum ar fi adevăratul tată şi adevărata mamă.

— Am să mă comport ca o fiică supusă şi respectuoasă. Oare vă puteţi îndoi, doamnă? Vă implor să credeţi că nu aveţi a vă teme din cauza mea, ci mai degrabă spuneţi-mi numele acelei doamne care va consimţi să facă din mine propria ei fiică.

— Eu sunt aceea, spuse Léonora cu o simplitate maiestoasă.

— Dumneavoastră, doamnă!

— Eu! … Şi n-aş minţi decât pe jumătate, spunând că eşti fata mea, de vreme ce eşti fata lui Concino, care este soţul meu.

În câteva minute, toată povestea fu aranjată, după voia Leonorei, exact aşa cum o gândise în mintea ei. Fără nici cea mai mică ezitare, Florence a subscris la tot ce a vrut Léonora. Iar Léonora ştia prea bine că putea avea totală încredere în cuvântul ei.

Deci, totul fusese pus la punct, doar că Léonora n-a scos nici un cuvânt, n-a făcut nici un gest de natură s-o facă pe tânăra fată să creadă că ar fi luat în serios această maternitate pe care i-o impusese. Florence pricepu că nu va găsi nici un fel de afecţiune la această fiinţă, pentru care nici ea nu simţea nimic. În schimb, nu înţelese că i se predase singură, cu mâinile şi picioarele legate.

Léonora plecă, mulţumită de docilitatea fetei, dar nemulţumită de ea însăşi. În timp ce se întorcea În cabinetul ei, unde avusese loc convorbirea cu Rospignac, se gândea: „Cât priveşte căsătoria ei cu Rospignac… când toată povestea asta va fi bine pusă la punct, încheiată în forma voită, când fata va fi recunoscută ca fiică legitimă a lui Concino Concini, marchiz d’Ancre şi a Leonorei Dori, soţia lui, când va deveni oficial, domnişoara Florence Concini, contesă de Lesigny… adică peste câteva zile… va veni vremea să afle care este dorinţa tatălui ei… Şi atunci, dacă se va opune, ceea ce sper din tot sufletul… o vom închide în acel soi de mormânt dinainte de moarte, care se numeşte mânăstire… Rospignac nu se va bucura, asta e

sigur, dar ce să fac, nu e vina mea dacă micuţa asta se va încăpăţâna să nu-l vrea de bărbat? … Dacă acceptă – ceea ce m-ar mira, dar dincolo de toate, se poate întâmpla şi trebuie avut în vedere totul – dacă acceptă, asta sigur ar fi supărător, dar atunci va fi la cheremul lui Rospignac… care în fine va fi fericit… Or, pe Rospignac îl am la mână, deci îmi aparţine. Iată o treabă definitiv aranjată, într-un fel sau altul. Să nu ne mai gândim.”

În felul acesta ne-a fost dezvăluit, metodic şi riguros, planul monstruos, conceput de o fiinţă infernală cum era Léonora Galigaď. Ţtim acum că această căsătorie cu Rospignac, minuţios pregătită, ca şi cum ar fi pus foarte mult suflet, nu era de fapt decât o soluţie de compromis cu care se mulţumea în lipsa altei soluţii mai bune.

Mintea neobosită a Leonorei lucra deja la altceva. Acest altceva, o ducea de fapt îndărăt, iarăşi la nefericita copilă pe care o condamnase conştient şi fără scrupule. După ce se gândi o bucată de vreme, şopti: „La Gorelle, asta e bine! … La Gorelle şi Landry Coquenard ar fi şi mai bine! …”

După ce s-a mai gândit puţin, se hotărî şi sună. Ceru să fie chemat Stocco. Nu fu găsit în palat.

Ea însă ştia că el trebuie să fie pe urmele lui La Gorelle, pe care îi ordonase s-o urmărească. Aşteptă în linişte întoarcerea lui. Când se prezentă, în cele din urmă şi veni să se încline în faţa ei cu un respect exagerat şi uşor batjocoritor, cum obişnuia, rosti repede, luându-l pe nepregătite:

— Stocco, trebuie ca în cel mult patru sau cinci zile, să mi-l aduci aici pe Landry Coquenard, fostul valet al monseniorului.

— Disgrazia! sări în sus mizerabilul, rostogolindu-şi ochii speriaţi, cum vreţi ca în patru sau cinci zile…?

— Trebuie! … îl întrerupse Léonora, cu o voce dură.

Şi apoi, mai blând:

— Vezi punga aceea de pe bufet? …

— O văd, signora, spuse Stocco, cu ochii lucind şi gura strâmbată de o expresie de bucurie lacomă.

— E plină cu aur… Ei bine, în patru sau cinci zile, vei reuşi sau vei rata… Dacă vei reuşi, punga e a ta. Dacă ratezi vei avea frânghia şi spânzurătoarea. Acum du-te, nu prea ai timp de pierdut.

Era un asemenea mârâit ameninţător în glasul ei, încât Stocco, fără să mai scoată un cuvânt, îşi îndoi spinarea de-a lungul căreia simţi un fior de gheaţă. Şi plecă abătut, trecându-şi inconştient degetele încovoiate peste gâtul foarte slab… ca şi cum ar fi simţit deja înlănţuirea ucigaşă a nodului fatal.

Capitolul 25

Pardaillan continuă să acţioneze… pentru alţii.

După ce îi dăduse ultimele instrucţiuni jupânului Jacquemin. – acest hangiu din Saint-Denis, unde o lăsase pe Fausta, în paza lui Gringaille şi Escargasse.

— Pardaillan se urcă în şa şi luă drumul Parisului. Nu trecuse de ceasurile nouă dimineaţa când ajunse, intrând prin poarta Saint-Denis. Şi, foarte liniştit, descăleca în faţa hanului Grand-Passe-Partout.

Coana Nicole dădu fuga să-l primească. Şi, tare bucuroasă, îl conduse pe veşnicul aventurier, mereu pe drumuri, dacă se nimerea şi îi stătea în putinţă să vină să-şi tragă sufletul câtăva vreme. Bineînţeles, îi pregăti numaidecât, cu mâinile ei albe, un dejun copios şi delicat în acelaşi timp.

Pardaillan, după cât se pare, avea timp berechet şi mărturisindu-i că e foarte obosit, avea să se culce preţ de câteva ceasuri, deci cam până la două după-amiază. Şi într-adevăr se instală cât putu mai bine într-un imens fotoliu cu o grămadă de perne.

Bine învăţată cum să se poarte, coana Nicole puse masa la îndemâna lui, aşeză pe ea o farfurie de plăcinţele, uscături de tot felul, un pahar de cristal foarte fin şi, lângă pahar, o

sticlă intactă de Vouvray. Apoi văzând că el îşi şi închisese ochii, se retrase încet în vârful picioarelor.

Nici nu plecase bine şi Pardaillan deschise ochii, întinse mâna şi îşi umplu paharul cu licoarea blondă şi scânteietoare. Apoi ridică paharul la nivelul ochilor. Părea că admiră bulele de gaz care urcau din fundul paharului până la suprafaţă, aidoma unor minuscule perle. De fapt nu-şi vedea deloc paharul: se gândea cu ochii pierduţi în gol. Aşează paharul pe masă, la fel de maşinal cum îl ridicase, fără să-şi fi muiat măcar buzele. Şi începu să mormăie, prost dispus: „Pe scurt, ceea ce îi voi spune micuţului rege se va rezuma la atât: „Sire, domnul de Valvert vă aduce patru milioane, pe care le-am luat de la duşmanul vostru, Spaniolul. Ca dar din dar, aţi putea să-i daţi şi lui o mică parte, adică vreo două sute de mii de livre. Asta i-ar permite să se însoare cu cea pe care o iubeşte şi care, ca şi el, nu are nici un ban.” De pomană voi răsuci lucrurile în fraze, bine ticluite – dacă oi fi ştiind să fac asemenea fraze, lucru de care nu sunt tocmai sigur – ei!, în fond cam asta îi voi spune… nimic altceva. Bun, dar ce va răspunde regele? … Pe Dumnezeul meu, va accepta bucuros! … vorba cuiva, jocul merită osteneala… Bine, dar eu în ce postură mă voi afla? … Ei, fir-ar să fie! …”

Şi, nervos din cale-afară lovea ritmic marginea mesei cu degetele. Apoi, cu un accent ca o pocnitură de bici, ca şi cum ar fi vrut să se lovească pe sine, cercetându-se, rosti: „Bun, dar eu cum apar în povestea asta? … Pe numele lui Pilat… dar sare în ochi! … Voi semăna cu un cămătar evreu care nu dă cu împrumut decât o sută de bănuţi! … certându-se taman pentru al o sutălea! … Pe toate ciumele din lume, ce să spun am avut o idee! Deh, pentru o idee genială trebuie să recunosc… este nemaipomenită…!”

Întinse mâna din nou, fără să ştie ce face, luă paharul şi îl goli încet. Apoi îl aşează pe masă atât de brusc, încât cu un zgomot sec paharul se sparse la nivelul piciorului. Pardaillan nici nu băgă de seamă. Şi pocnindu-şi degetele

cu nerăbdare, spuse: „Cu toate astea, pe toţi dracii, ar fi drept ca Odet de Valvert să primească recompensa ce i se datorează! … Şi, cum n-am nici un fel de dubii în ce-l priveşte, ştiu sigur că nici nu i-ar trece prin minte să ceară ceva! … aşa cum, pe de altă parte, eu l-am împins în această aventură nesăbuită, unde putea să-şi lase pielea de cel puţin douăzeci de ori şi de unde ar fi un miracol să iasă întreg… este, deci, foarte drept să-mi fac probleme în privinţa lui! … Oh, dar mii de draci, ce-ar trebui să fac? … Pentru numele lui Pilat, trebuie să existe un mijloc ceva mai… decent decât cel imaginat de mine! … Da, dar trebuie găsit acel mijloc. Să căutăm, fir-ar să fie, să căutăm! … Şi fiindcă sunt sigur că ideile cele mai bune îmi vin când dorm… ei, să dormim!”

Şi zicând acestea, Pardaillan închise ochii şi rămase aşa multă vreme fără să-i deschidă, fără să se mişte. Oare dormea? N-am prea îndrăzni s-o afirmăm. În orice caz, avea aerul că doarme. Asta dură aproape două ore. Apoi, deodată se ridică şi strigă bucuros: „Pe Dumnezeul meu, iată soluţia cea mai simplă şi cea mai bună! … sunt un nătărău că nu m-am gândit la asta mai devreme! … Cele două sute de mii de livre? … Concini trebuie să le dea, ce dracu! Mai întâi fiindcă nu e strâmtorat… e destul de bogat! … Şi apoi e vorba de fata lui! … Ce dracu, poate foarte bine să-i facă zestre! … îi datorează măcar atât! … Hotărât lucru, asta este ideea cea mai bună! … Ştiam eu c-o să-mi vină în timpul somnului! … Ei, acum pot să mă duc să-l văd pe micuţul rege.”

Şi Pardaillan, vesel ca un cintezoi, cu ochii jucăuşi ca întotdeauna când punea la cale o farsă de-a lui, începu să se aranjeze. Porni pe jos, cu mâna în şold, cu pas întins, cu nasul în vânt, cu mustaţa cuceritoare, ca la douăzeci de ani şi fredonând o melodie de fanfară de pe timpul lui Carol al IX-lea… de când avea chiar douăzeci de ani.

Se duse drept la Luvru.

Fuseseră date diverse ordine în legătură cu el, căci fu imediat introdus în camera mică a regelui. Regele concedie numaidecât pe cei câţiva intimi care-i ţineau companie, favoare ce trezi o oarecare gelozie surdă, ca să rămână singur cu el.

Pardaillan rămase singur cu regele preţ de un sfert de ceas. La capătul acestor minute spusese tot ce avea de spus. Ba chiar obţinuse ceea ce voia, pentru că părea foarte mulţumit. Şi atunci, neţinând seama de uzanţele de la curte, care cereau să aştepţi ca regele să te concedieze, să-ţi arate într-un fel sau altul că poţi pleca, se ridică şi spuse:

— Sire, vă cer permisiunea să mă retrag, mai am multe de făcut în serviciul Maiestăţii Voastre.

— Mergi deci, cavalere, dacă serviciile pentru mine o cer. Mergi şi fii sigur că orice s-ar întâmpla voi respecta cele două promisiuni pe care vi le-am făcut, să asist personal la căsătoria contelui de Valvert şi să-i pretind domnului d’Ancre să-i dea miresei o zestre de două sute de mii de livre.

Şi continuă cu un zâmbet ironic:

— O voi face cu atât mai bucuros cu cât îi voi juca o festă mareşalului, dar în acelaşi timp îi voi face un serviciu contelui, căruia îi sunt dator.

Şi continuă, cuprins de o bruscă îngrijorare:

— Dumneata eşti sigur că mareşalul va face ce-i spun?

— Absolut sigur, sire.

— Şi dacă refuză?

— Nu va refuza, sire.

— Dar dacă?

— Ei bine, atunci Maiestatea Voastră va trebui doar să repete cuvintele pe care vi le-am spus adineauri şi veţi vedea că va deveni maleabil ca o mănuşă.

— Pe bunul Dumnezeu! rosti regele, cu un zâmbet şi mai subţire aproape că mi-aş dori să refuze, numai ca să văd ce efect vor avea acele cuvinte.

— Nu veţi avea această satisfacţie, sire, vă asigur că va accepta fără să sufle o vorbă.

După ce rosti aceste vorbe cu o încredere de nezdruncinat, Pardaillan strânse mâna regală ce i se întindea, făcu reverenţa cuvenită şi se îndreptă spre uşa.

Ludovic al XIII-lea îl însoţi. Era o a treia favoare, mai importantă şi făcută foarte rar, în comparaţie cu cele dinainte. Dar Pardaillan care îl urmărea cu coada ochiului, cu o privire ironică, înţelese că această din fermă favoare era din interes, că micul rege se perpelea din dorinţa de a spune ceva, un lucru pe care nu îndrăznea sau nu ştia cum să-l spună şi amâna din instinct, cât putea, momentul despărţirii.

Şi Pardaillan nu se înşela. Când au ajuns în faţa uşii, regele puse mâna lui de copil pe braţul cavalerului, îl opri şi cu ochii lucind de o curiozitate copilărească, după câteva ezitări, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de propria lui curiozitate, spuse:

— Aşadar, cavalere, pleci… fără să-mi spui care e acea agreabilă… acea fericită surpriză. – sunt cuvintele dumitale – pe care mi-o va face contele de Valvert?

Pardaillan începu să râdă, tare şi limpede:

— Bine, fiindcă vă roade într-atât curiozitatea, coborâţi pe chei puţin înainte de căderea nopţii. Veţi câştiga câteva minute… şi poate că veţi asista la un spectacol interesant.

— Ce să spun, nu zic nu! … Mergi cu bine, cavalere şi Dumnezeu să te aibă în pază!

— Amen! spuse Pardaillan cu un aer foarte serios.

Şi de astă dată, plecă.

Pardaillan bătu la uşa căpitanului gărzilor, care s-a arătat foarte măgulit de asemenea gest şi care îl primi cu toate onorurile ce i se cuveneau. Vizita i-a permis, după propria lui expresie, să „omoare o oră”.

După aceea se retrase, condus din nou de Vitry care a insistat să-l însoţească până la marea poartă a Luvrului.

Timp de un ceas Pardaillan umblă hai-hui prin împrejurimile Luvrului. Apoi se îndreptă fără grabă spre cheiuri. Trecu de-a lungul galeriei Luvrului, trecu zidul lui Carol al V-lea, total refăcut, trecând prin noua poartă, merse prin dreptul palatului Tuileries, încă neterminat şi se opri între râul ce curgea în stânga lui şi zidul ce împrejmuia grădina palatului Tuileries, pe care îl avea în dreapta.

Între Sena şi bastion, era o poartă care, mărită şi reconstruită, avea să fie numită vreo douăzeci de ani mai târziu, Poarta Conferinţei.

Pardaillan merse până la această poartă. Nu trecu de ea. Cu ochii lui pătrunzători iscodi râul şi drumul ce şerpuia de-a lungul lui, cât de departe i-a permis vederea. Nu-i zări pe cei pe care îi aştepta. Îşi strânse faldurile mantiei, în care îşi ascunse şi chipul, urcă pe parapet, se aşeză liniştit şi cu picioarele atârnând deasupra şanţului plin cu o apă noroioasă, aşteptă cu răbdare, observând cu mare atenţie râul, drumul de lângă mal şi încă un drum care, ceva mai la dreapta, dădea drept în strada Saint-Honoré, aproape de mânăstirea Capucinilor.

Capitolul 26

Ceea ce nu prevăzuse Pardaillan care credea că s-a gândit la toate

— Pe măruntaiele papei! … Pe măruntaiele diavolului! …

— Coarnele lui Dumnezeu! … Coarnele tuturor dracilor! …

Erau, bineînţeles, Escargasse şi Gringaile care după plecarea lui Pardaillan, fără pic de eleganţă, dar cu o energie furibundă, îşi manifestau în felul acesta emoţia violentă provocată de ultimele vorbe ale lui Pardaillan.

Ochii lor alunecau de colo-colo, cu priviri îngrozitoare, îşi arătau colţii înfricoşători şi îşi ridicau pumnii ameninţători către uşa pivniţei. Uşa îndărătul căreia erau închişi Fausta, d’Albaran şi cei doi oameni ai lui.

— Ai auzit, Gringaile, ce-a spus domnul cavaler? bombăni Escargasse.

— Ei, pe sângele Domnului, da ce, crezi că sunt surd? mugi Gringaile.

Şi, pentru a dovedi că nu este surd, el repetă:

— S-a zis cu Jehan al nostru, după cum a spus, dacă o vom lăsa să scape pe blestemata prinţesă îmbrăcată în bărbat… Ceea ce dovedeşte că are legături cu diavolul, căci oricine ştie că o femeie care este înveşmântata ca un bărbat îşi riscă salvarea sufletului.

— Fie că ea să se pârjolească în fundul iadului până la sfârşitul lumii! … Dar, pe toţi sfinţii, să deschidem ochii Gringaille! … Şi dacă prinţesa blestemată, cum spui, şi complicii ei vor încerca să ne plimbe cu vorba…

— Îşi vor găsi naşul! N-avea teamă, Escargasse, aceşti mâncăi de ceapă crudă şi de năut nu vor fi în stare să întreacă un parizian ca mine!

— Nici un vulpoi bătrân ca mine. Hai, Gringaille.

— Hai, Escargasse.

Intrară din nou în pivniţă. Încuiară uşa de două ori în urma lor. Gringaille îşi puse cheia în buzunar. Aveau nişte mutre groaznice, de câini înrăiţi, gata să sfâşie orice. Uşa era masivă, solidă şi tocmai o încuiaseră cu cheia. Dar, ca şi cum asta nu era de ajuns, s-au instalat între masă şi uşă, gata să interzică orice pas, orice apropiere de uşă. Aveau săbiile la îndemână, lângă picioare şi îşi încleştară pumnii pe mânerul greu de fier. Gestul, adresându-se unor oameni dezarmaţi, căpăta un înţeles înfiorător şi la îndemâna oricui. Din pricina emoţiei li se făcuse sete. Umplură două boluri, pline ochi, le goliră dintr-o înghiţitură, le umplură din nou, iar le dădură peste cap, apoi le puseră pe masă, într-un gest brusc şi zgomotos.

Fausta se aşezase lângă d’Albaran. Din locul în care era, îi observă, pe furiş, în tăcere, fără să facă vreun gest or o mişcare, de parcă era împietrită. Câtă vreme Pardaillan fusese acolo, ea nu le dăduse nici o atenţie.

Oricum, nu băgase de seamă mutrele astea de brute, de fiare sălbatice. De abia acum le vedea.

„Pardaillan i-a asmuţit împotriva mea, îşi spuse în sinea ei. Şi, în felul lor, îmi arată că sunt gata de orice.”

Se îndreptă spre ei. Mersul ei era uşor, nepăsător şi elegant. Se mişca într-un anume fel, învăluitor, şoldurile şi umerii legănaţi puneau oarecum în umbră incomparabila eleganţă a costumului somptuos, ca şi cum s-ar fi descusut. Era o metamorfoză pe cât de rapidă pe atât de totală.

Cu amândouă mâinile – mâinile ei albe şi delicate – apucă un scaun greu, de lemn neşlefuit şi îl aşează de partea cealaltă a mesei, în faţa lor. Se instală pe el ca şi cum s-ar fi urcat în şa. Luă şi ea un pocal de aramă, îl întinse spre ei şi, cu un zâmbet cât se poate de familiar, spuse cu o voce metalică:

— Şi mie mi-e sete! … Hai, turnaţi-mi şi mie, prieteni, vreţi?

Ei se minunară:

— La naiba!

— Pentru Dumnezeu!

Şi-şi dădură coate. Ceea ce însemna: „Atenţie! … Să deschidem ochii! …”

Pardaillan le spusese foarte limpede şi chiar stăruise ca ei să aibă mare grijă şi să-i trateze cu respect pe prizonieri – mai cu seamă pe acesta – în fine, să nu le refuze nimic… În afară de a le deschide uşa înainte de ora fixată. Aşa încât, fură chiar bucuroşi s-o servească: îi umplură paharul ras, după obiceiul lor. Şi cum era firesc nu se lăsară nici ei mai prejos.

— În sănătatea voastră, vitejii mei, zise Fausta, apropiindu-şi paharul de al lor.

Ciocniră şi răspunseră politicos:

— În sănătatea dumneavoastră domnule.

Îşi goliră paharele dintr-o dată. La rândul ei, Fausta îşi goli paharul până la ultima picătură, fără să clipească. Ca şi ei, puse paharul pe masă cu un gest brutal. Ca şi ei, plescăi cu limba cu un aer mulţumit.

Începură să stea de vorbă.

Mai bine spus, Fausta, care îşi juca rolul de tânăr senior prost crescut şi lipsit de prejudecăţi, îi interogă cu multă dibăcie şi cu o fantezie ameţitoare.

Începu să le dea de băut tot timpul. Ei îngurgitau fără probleme şi, în sinea lor, se bucurau. Credeau că ea încerca să-i îmbete. Ei bine! Aşadar erau liniştiţi! Pentru că ei ştiau ce cantitate înspăimântătoare de lichid erau capabili să absoarbă, înainte de a deveni măcar euforici. Ba îşi făceau chiar o plăcere nemărturisită de a părea niţel cam zăpăciţi şi de a vorbi aiurea. Fausta se gândi că sosise momentul şi aplecându-se spre ei, rosti cu o voce plină de subînţelesuri:

— Ascultaţi-mă spuse ea, voi sunteţi săraci… Aş putea să vă îmbogăţesc într-o clipă. Ce-aţi spune dacă…

I-au tăiat vorba cu un hohot de râs ascuţit. Şi înecându-se care mai de care şi lovindu-se reciproc cu palme, care ar fi răsturnat un bou, se distrau pe socoteala ei.

— Ia ascultă, Gringaille, îl auzi pe tânărul domn care spune că suntem săraci? Nu zău! Ce spui de asta?

— Bietul om, ce greşeală, face! … Pe sfântul Eustaţiu, venerabilul meu patron, vă înşelaţi, domnule… Vă înşelaţi profund, lamentabil, jalnic.

Şi amândoi, cu un orgoliu exagerat, strivindu-l cu o privire încărcată de compătimire dispreţuitoare:

— Noi, săraci! …

— Dar fiecare din noi are o sută de mii de livre! …

Faustei îi pierise zâmbetul. Avea ghinion cu siguranţă. Buzele îi tremurau, le strânse pentru a-şi înghiţi înjurăturile de furie, care erau cât p-aci să ţâşnească. Zâmbetul de copil bun se desenă din nou pe gura ei. Şi merse mai departe.

— Sunteţi bogaţi? Cu atât mai bine! Dar ce sunt o sută de mii de livre amărâte în comparaţie cu un milion? … Un milion pe care vi-l ofer! …

Săriră în sus, cu gura căscată. Şi cu aceeaşi voce strangulată:

— Un milion! … I-auzi! … Coarnele lui Dumnezeu! …

— Da, un milion! … Un milion, înţelegeţi? … Deschideţi uşa asta… şi milionul vă aparţine… Eu vă dau acest milion! …

Schimbară doar o privire. O singură privire pe furiş. Şi asta fusese îndeajuns: se înţeleseră, se puseseră de acord.

Fausta, cu respiraţia accelerată sub masca ei surâzătoare, văzu cum se ridicaseră dintr-o singură mişcare, ca două automate acţionate de declanşarea unui resort foarte puternic. Dintr-o săritură erau în faţa uşii, amândoi deodată. Iar în mintea Faustei izbucni un strigăt de victorie ca o fanfară triumfală: „Ai mei sunt! … Vor deschide! … Uite că deschid! …”

Într-o clipă era în picioare, scuturată de un freamăt de bucurie delirantă. În sinea ei, se auzea deja un bombănit ameninţător: „Ah! Pardaillan, nu ai încă milioanele mele! … între noi doi acum! …”

Şi dintr-un salt uşor de felină îşi luă avânt ca să iasă pe uşa mult dorită, pe care tocmai atunci Gringaille o deschisese larg.

Se năpusti spre uşa larg deschisă, deci… Când…

În prag, se întâlni cu vârful sabiei lui Escargasse care, în timp ce Gringaille deschidea, avusese grijă să-şi scoată sabia din teacă. Vârful acesta foarte ascuţit, care i-a rupt tunica de catifea şi i-a atins mătasea pielii ei parfumate, îi opri brusc elanul. Era şi timpul: încă puţin şi Fausta s-ar fi lăsat străpunsă de sabie din vina ei. Aşa s-ar fi încheiat lungul şi tragicul duel dintre ea şi Pardaillan.

— Înapoi, pentru sângele lui Dumnezeu! ordonă Escargasse cu un accent îngrozitor de dur. Şi cum ea rămăsese locului prostită şi făcută praf de speranţa ei năruită, zdrobită de o manieră răsunătoare, el făcu un pas înainte, împingând mereu vârful ameninţător şi repetă:

— Înapoi, ticăloasa lui Dumnezeu, înapoi! Că de nu te tai ca pe un pui de găină…!

Scrâşnind, spumegând şi înjurând, Fausta se dădu îndărăt ca să evite vârful de oţel ascuţit care o ameninţa, când în dreptul gâtului, când al pieptului, aidoma unei fiare care se

retrage din faţa furcii celui ce o va jupui de piele. Se dădu înapoi până ce ajunse la locul din care se ridicase, de cealaltă parte a mesei.

Abia atunci Escargasse lăsă sabia în jos şi o sprijini pe vârful cizmei. Şi rămase nemişcat, împietrit, imagine înfricoşătoare a neîncrederii la pândă.

Atunci, Fausta ridică spre tavan pumnii strânşi, părând gata să arunce o anatemă, mormăi o înjurătură cu voce joasă şi răsucindu-se brusc pe călcâie, se aşeză din nou lângă d'Albaran şi se închise într-o tăcere sumbră.

În timpul acesta, pe coridorul pivniţei, Gringaile făcea un scandal infernal, urlând cât îl ţinea gura:

— Hei, jupând Jaquemin! … Jaquemin! Hangiul dracului! … Ohe! Jaquemin! Înghiţi-te-ar iadul! …

Urla într-atât încât hangiul, crezând că arde pivniţa, coborî treptele ca o vijelie şi întrebă plin de îngrijorare ce anume se petrecuse.

— Vino încoace, jupân Jaquemin, porunci Gringaile, intrând repede în închisoarea improvizată şi se opri în faţa uşii, ceea ce îl obligă pe hangiu care îl urmase supus, să rămână afară, pe culoar.

— Jupân Jaquemin, continuă Gringaile, pe un ton de comandă, vei lua această cheie, ne vei încuia aici de două ori şi nu vei mai coborî decât diseară, ca să ne dai drumul la toţi, la ora stabilită de domnul cavaler. Ai înţeles? Atunci, hai… Şi mai cu seamă, încuie cu grijă.

Total zăpăcit, jupân Jaquemin luă cheia ce i se întindea, în mod absolut mecanic şi întrebă:

— Vreţi să vă închid aici împreună cu prizonierii dumneavoastră? Iată o idee cel puţin ciudată!

— Ciudată au ba, faci ce-ţi spun… Şi mai repede, te rog.

Hangiul dădu din umeri cu aerul că spune: „La urma urmei, dacă aşa vreţi, mie unul mi-e perfect egal!" Dar în timpul ăsta ochii îi căzură pe masă. Văzu că se cam înfruptaseră din provizii. Că numărul sticlelor scăzuse simţitor.

Şi arătând spre sticlele goale, încheie:

— Mă tem că veţi fi obligaţi să scoateţi limba de un cot, de sete.

— Drace, nu m-am gândit la asta! murmură Gringaille. Şi, cu coada ochiului, îl consultă pe Escargasse care, fără să se mişte, fără a întoarce capul măcar, bombăni:

— La naiba, nu ne putem totuşi lăsa să crăpăm de foame şi de sete!

— Destul că murim de plictiseală! Susţinu Gringaille.

Şi, adresându-se hangiului:

— Sunteţi un om cumsecade, meştere Jaquemin şi vă mulţumesc. Aduceţi deci, imediat, mâncare şi vin în cantităţi suficiente pentru trei mese. Ce credeţi de cuviinţă, mă bizui pe voi. Doar dacă…

Şi, adresându-se Faustei:

— Doar dacă nu doriţi să spuneţi ce vă place mai mult.

Şi cum Fausta ridica din umeri cu o indiferenţă dispreţuitoare:

— Nu? … Cum doriţi… Haideţi, meştere Jaquemin, dar repede.

Şi urcă acesta iar, în căutarea proviziilor. Nu dură mult. În câteva minute se întoarse cu patru coşuri imense. Uşa se întredeschise. Gringaille băgă înăuntru cele patru coşuri aduse de hangiu, unul câte unul. Apoi intră înăuntru. În spatele lui, Jaquemin încuie uşa de două ori.

De data asta, nemaifiindu-i frică de nimic, Escargasse îşi băgă sabia în teacă liniştit şi veni să-l ajute pe Gringaile să aşeze ca lumea mâncarea şi băutura. În timpul ăsta Fausta, retrasă lângă d’Albaran, era cufundată într-o meditaţie sumbră. Era atât de absorbită, încât nu-şi dădea seama că, lângă ea, rănitul se agită, gemea înfundat, încercând să-i atragă atenţia, dar fără s-o trezească pe a celor doi vijelioşi, care se îndeletniceau cu diverse treburi în jurul mesei.

Văzând că nu reuşeşte s-o scoată din starea ei, d’Albaran făcu un efort disperat şi, palid, cu buzele strânse, cu fruntea plină de broboane de sudoare reci, înghiţindu-şi cu

stoicism ţipetele de durere, ridică cu greu braţul rănit şi reuşi să apuce tunica Faustei, să tragă destul de tare de ea pentru a o aduce la realitate.

— Te doare, sărmanul meu d'Albaran? şopti ea coborându-şi privirea spre el.

Rănitul, istovit de efortul dureros pe care îl făcuse, se încordă cât putu ca să nu leşine. N-a avut puterea să-i răspundă imediat. Cu toate astea, avea ceva să-i spună. O pironi cu privirea, cam prea insistent, cu ochii lui înfierbântaţi, unde părea că i se strânsese toată viaţa. Fausta a înţeles că voia să-i vorbească. Şi a mai înţeles că ceea ce avea să-i spună era de o importanţă capitală, pentru ea.

Foarte încet, cu nenumărate precauţii, în aşa fel încât să nu-l atingă, pentru că vedea că este la capătul puterilor, Fausta se aplecă deasupra lui, îşi apropie urechea de buzele lui, aşa încât gigantul rănit, într-o respiraţie gâfâită, rosti un cuvânt… un singur cuvânt!

Ea se adună un pic şi, faţa în faţă, îl întrebă din ochi. El îi răspunse în acelaşi mod, lăsând să cadă o privire asupra lui. Atinse locul pe care i-l arătase. Avea acolo un buzunar. Cu o mână uşoară şi îndemânatică, căută în interior. Totul fu făcut cu o rapiditate extraordinară.

Când îşi retrase mâna, ţinea un obiect care era probabil foarte mic, pentru că nu se mai putea zări în pumnul ei mic, închis. Iar în adâncul ochilor ei întunecaţi era o licărire victorioasă.

Şi atunci, la rândul ei, îşi apropie buzele de urechea celui rănit şi îi şopti câteva cuvinte. Dintr-o mişcare a pleoapelor îi răspunse că a înţeles şi se va supune. Apoi închise ochii şi păru că aţipeşte.

Fausta se ridică, se îndepărtă uşor de cei doi, care, mult prea preocupaţi de treaba lor, nu dăduseră nici o atenţie acestei întâmplări care, de altfel, nu durase nici măcar un minut. În plus, chiar dacă ar fi observat, tot n-ar fi dat nici o

importanţă: rănitul gemea, ea se apleca să-l liniştească, să-l încurajeze cu câteva vorbe bune. Nimic mai normal!

Doar că acum, apropiindu-se de ei, Fausta îşi reluase atitudinea nonşalantă, acelaşi zâmbet cumsecade ca mai adineauri, când stătea la masă cu Escargasse şi Gringaille şi ciocnea amical cu ei. Avea un aer serios şi controla vinurile.

Cu o vizibilă satisfacţie se uita la sticlele de Anjou, singurele care păreau să o intereseze.

— Oh, ce bine, zise ea, iată un vin creştinesc!

Şi apoi, brusc îngrijorată:

— Rămâne de văzut, dacă e bun.

— E uşor de verificat, spuseră ei.

În câteva clipe, două sticle erau desfăcute şi paharele umplute. Se aşezară toţi trei. Ciocniră.

După cum le era obiceiul, Escargasse şi Gringaile goliră paharele, dintr-o înghiţitură.

— Grozav! spuse Escargasse.

— Un deliciu! spuse Gringaille.

Fausta gustă vinul încet ca un fin cunoscător. Şi după câteva înghiţituri, rosti:

— Merge.

Apoi puse paharul pe jumătate plin, în faţa ei.

Sporovăiră din nou. Escargasse şi Gringaille nu mai aveau nici cea mai mică grijă. Fausta părea resemnată cu soarta ei. Iar ei îşi spuneau că, fără îndoială, era cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut, fiindcă nu mai putea conta pe ei, să-i deschidă uşa. După ce fuseseră excesiv de neîncrezători, acum erau prea nepăsători.

La sugestia Faustei, scoaseră din buzunar cărţi de joc. Şi începu să joace cu ei.

Asta dură cam o jumătate de ceas. După aceea, d’Albaran începu să se agite şi să geamă. Absorbiţi de jocul lor, la început nu băgară de seamă. Gemetele lui d’Albaran, erau din ce în ce mai sonore, mai ascuţite. Într-atât încât, în fine, Escargasse şi Gringaille le auziră. Fiindcă ea – şi asta făcea parte din comedia pe care o juca – se arăta atât de

înverşunată să câştige la cărţi încât uitase de toate şi ei fură nevoiţi să-i atragă atenţia că rănitul avea cu siguranţă nevoie de îngrijiri şi că ar trebui să întrerupă, pentru o clipă, partida. Fausta încuviinţă, destul de prost dispusă.

Ei doi se ridicară şi râdeau de proasta ei dispoziţie. Se apropiară de rănit, văzură că pansamentul nu stătea la locul lui şi că trebuiau să-l facă din nou.

— Puţină răbdare, spuseră ei, în cinci minute se rezolvă.

Îşi văzură de treabă conştiincios, fără să-i mai dea ei vreo atenţie, fără să bănuiască nici cel mai mic rău.

Fausta se ridică şi îşi făcu de lucru, umplând cele trei pahare. Întoarse uşor capul în direcţia lor. Îi văzu aplecaţi deasupra lui d'Albaran, foarte ocupaţi de el, cu spatele la ea. Cu gesturi iuţi, de o vioiciune deosebită, în acelaşi timp metodic calculate şi executate, se aplecă peste paharele lor şi întinse mâna deasupra acestor pahare.

În acea mână ţinea obiectul pe care îl găsise în buzunarul lui d'Albaran: un flacon mic umplut cu o licoare albă, clară ca apa. La întâmplare, ea lăsă să cadă aproximativ jumătate din conţinutul flaconului într-un pahar şi apoi vărsă restul în celălalt pahar.

După ce-i făcură pansamentul s-au întors cu toţii la masa de joc.

De cum se aşezară, Fausta puse mâna pe paharul ei, îl ciocni cu al lor şi le ură sănătate: ceea ce nu era decât un mod de a-i forţa să-şi golească paharele. Ceea ce şi făcură. Numai că după ce-au băut, s-au strâmbat. Şi priviră fundul paharelor cu dezgust. Au făcut asta fiindcă aşa le-a venit. Nu bănuiau nimic rău.

— Ce naiba e cu zeama asta înfiorătoare? ziseră ei în cor.

— Fără îndoială, un rest din sticlă care s-a acrit puţin, explică Fausta cu cel mai natural ton din lume.

Luă o altă sticlă şi umplu din nou paharele zicând:

— Hai să vedem ce gust are sticla asta.

De data asta nu mai aveau încredere: nu era vorba de ea, ci de vin. În loc să golească paharul dintr-o sorbitură, aşa

cum făceau de obicei, au gustat doar, fiindcă se temeau de vin. Dar se liniştiră.

— Ei, e bine! zâmbi Escargasse şi puse mâna pe cărţile de joc.

— Să fie într-un ceas bun! spuse Gringaille.

Şi continuă prudent:

— De acum încolo nu mai bem ce e pe fundul sticlelor.

Incidentul n-a avut urmări. Îşi reluaseră locurile la masă. După vreo zece minute, Fausta care îi observă cu coada ochilor, a avut satisfacţia să constate că drogul dat de ea începea să-şi arate efectele: se clătinau ca şi cum erau beţi, dădeau mereu din cap, căscau gata să-şi rupă maxilarele, făceau eforturi disperate să-şi ţină ochii deschişi fiindcă pleoapele se încăpăţânau să se închidă ca şi cum deveniseră dintr-o dată de plumb.

Îşi dădeau seama că nu se simţeau bine. N-au prea avut timp să-şi dea seama de ce natură era răul. În ultimă instanţă efectul se produse cu o viteză fulgerătoare, mai întâi la Escargasse. Deodată se îndoi din mijloc, încercă să se agaţe de masă, nu reuşi, alunecă de pe scaun şi se rostogoli pe dalele pivniţei şi rămase nemişcat. Desigur că nu era mort de vreme ce se puse imediat pe sforăit.

Văzându-l pe Escargasse rostogolit pe jos, în ochii tulburi ai lui Gringaille se aprinse o licărire de inteligenţă. Se prea poate să fi înţeles atunci că „blestemata de prinţesă reuşise să-i tragă pe sfoară”, oricât ar fi fost ei de parizieni din Paris şi vulpi bătrâne, aşa cum se recomandau. Prea târziu. Făcu un efort disperat pentru a-şi reveni, buzele lui se agitară uşor dar nu lăsară să treacă nici un sunet. Căzu şi el alături de prietenul lui. Şi începu să sforăie la fel de vârtos.

Fausta se ridică. Primul ei gest fu să se uite la ceas. Şi zâmbi. Făcu un semn celor doi servitori care până atunci stătuseră întinşi în culcuşurile lor, dormind… sau făcându-se că dorm. Se năpustiră asupra celor doi adormiţi şi întâi de toate le luară armele. În timpul ăsta, Fausta se interesă cu calmul ei neclintit:

— Câtă vreme o să doarmă aşa?

— Cel puţin până la patru după-amiază, preciză d’Albaran.

— E de-abia nouă dimineaţa, calculă Fausta: la ora patru îmi voi fi terminat treaba de mult, cel puţin aşa sper. Dar nu contează, trebuie prevăzut totul, chiar imposibilul, îi vei păzi până la ora opt seara.

Cei doi oameni ai lui d’Albaran îi înmânară în mod respectuos cele două săbii luate de la Gringaille şi Escargasse, ca şi cele două pumnale zdravene pe care le găsiseră în buzunarele interioare ale tunicilor lor. Fausta alese sabia care i păru cea mai bună, o puse la brâu de îndată, fără ca pe chipul ei impasibil să se fi putut descoperi cea mai vagă urmă de emoţie sau de satisfacţie. Şi întrebă dacă se simţeau în putere să fie alături de ea. După ce ei i-au răspuns afirmativ, se uită la ei iscoditor. Alegerea ei era făcută:

— Ia sabia asta, spuse ea unuia dintre ei. Vei veni cu mine la Paris.

Apoi, întorcându-se spre celălalt:

— Ia pumnalul ăsta. Vei veghea asupra stăpânului tău până când va sosi litiera pe care i-o voi trimite ca să-l aducă şi pe el.

Dintr-un singur gest îi adună pe toţi în jurul lui d’Albaran şi le dădu instrucţiuni clare şi exacte ca întotdeauna, instrucţiuni pe care îi puse să le repete pentru a fi sigură că înţeleseseră ce aveau de făcut. Apoi se uită din nou la ceas.

— Fiţi atenţi, spuse ea, hangiul va coborî în curând.

Cu toţii erau pregătiţi să facă manevra care fusese deja pusă la punct. Cel înarmat cu pumnalul îl ţinea deja în mână.

Trecură câteva minute. Hangiul nu se arăta. În nerăbdarea ei, îşi mai controlă o dată ceasul, să se convingă că nu se înşelase. Nu, nu se înşelase. Lovind uşa cu mânerele spadelor, începură să facă zgomot. În acelaşi timp, cei trei strigau din toate puterile. Dar nici vorbă să apară jupân Jaquemin.

— Hangiul ăsta nenorocit a uitat probabil ora fixată, zise ea. Să aşteptăm.

În accentul ei cu greu se putea observa o oarecare enervare. În fond, de ce s-ar fi enervat şi de ce şi-ar fi „făcut griji? Avea destul timp. Chiar mai mult decât avea nevoie. Bineînţeles că ar fi preferat să se ştie afară, la aer şi liberă,

dar, în fine, nu era vorba decât de o amânare de cel mult o oră.

Da, numai că acea oră trecu şi următoarea şi încă una fără ca hangiul să fi dat vreun semn de viaţă. Deşi oamenii Faustei nu conteneau să facă o gălăgie înfiorătoare, care era cu siguranţă auzită la etajul de deasupra.

Urmară implacabil alte ore, una câte una căzură în neant, fără să se fi produs nici o schimbare în această situaţie de aşteptare îngrijorătoare. Apoi sosi momentul când, după socotelile lui d'Albaran, Gringaille şi Escargasse aveau să iasă din somnul lor letargic. Aşa încât îi legară zdravăn şi le puseră două cârpe la gură, în chip de căluş.

În fine, către orele şase seara, în clipa în care Fausta pierduse orice nădejde, urechea ei exasperant de atentă, auzi un zgomot slab, depărtat.

Într-o clipă fu la uşă în care bătu de două-trei ori.

— Acum! Acum! răspunse vocea jupânului Jacquemin.

Auzi pasul greu al hangiului care se apropia, zgomotul cheii în broască, scârţâitul, o dată, de două ori…

Şi jupân Jacquemin, nebănuind absolut nimic, având în braţe o grămadă de sticle, fu pocnit din plin de uşa din stejar masiv, proiectat într-un fel de vârtej, cu o violenţă îngrozitoare, scoase un urlet de durere şi pe jumătate doborât, căzu la patru paşi mai încolo, într-un zgomot infernal de sticle sparte. Şi nu încasase tot: nici nu căzuse bine şi cel cu pumnalul se năpusti spre el, îl apucă de guler, îl trase înăuntru, încuie uşa de două ori şi îşi puse cheia în buzunar. Apoi profitând de ameţeala hangiului, îi legă mâinile şi picioarele cât ai clipi.

Fausta se avântase pe scări fără să mai dea vreo atenţie celor ce se petreceau în spatele ei. Cel căruia îi dăduse sabia fu numaidecât în urma ei.

Din câteva salturi urcă treptele scării, traversă sala de mese şi se năpusti în grajd. Nu pierdu timpul ca să înşeueze calul. Se mulţumi să-i pună frâul şi zăbala, sări pe el şi înfigându-şi pintenii, porni într-un galop nebun, având în

cap un singur gând lucid: „De-ar fi să fac să pleznească zece cai, trebuie să ajung înaintea de căderea nopţii… înaintea contelui de Valvert! … Voi ajunge cu orice preţ! …”

Capitolul 27

Capcana.

În timp ce se petreceau scenele pe care tocmai le-am povestit, Odet de Valvert şi Landry Coquenard, nemaiîntâlnind oprelişti în drumul lor, îşi continuaseră drumul în pas întins.

— Domnule, spuse deodată Landry Coquenard, iată-ne ajunşi la Rueil, unde trebuie să mă duc ca să execut ordinele ce mi le-aţi dat, deci am să vă părăsesc. Vreţi să-mi spuneţi unde ne vom întâlni după aceea?

— Mai degrabă tu, care cunoşti atât de bine ţinutul, va trebui să-mi spui unde să te aştept.

— Ei bine, domnule, dacă nu aveţi nimic împotrivă, vom ajunge la drumul dinspre Saint-Germain care se află la stânga noastră la aproximativ două sute de verste de aici.

Se uitară la drumul dinspre Saint-Germain. Acolo, Landry Coquenard, după ce îi dădu stăpânului său cele mai exacte precizări, o luă drept spre Rueil care se afla la aproximativ două-trei sute de verste de acolo. Valvert, de astă dată mergând la pas, drept înainte, o apucă pe drumul cel mare care se apropia din ce în ce mai mult de râu. Trecu prin dreptul unei case, pe care mai degrabă o ghici decât o văzu, ascunsă îndărătul unor fortificaţii şi despre care Landry îi spusese că era „maison noble de la Malmaison” (casa nobilă de la Malmaison).

Ceva mai departe, drumul şerpuia chiar pe malul râului. Se opri, descălecă şi coborî pe ţărm. Îşi legă calul de un trunchi tânăr, acesta începu să pască liniştit, iar el se aşeză jos, la rădăcina unui fag uriaş.

Odet de Valvert, visând cu siguranţă la iubita lui, Florence, aşteptă acolo preţ de două ceasuri. În fine, apăru şi Landry Coquenard care se făcuse auzit deja datorită galopului calului. Şi de cum îl zări, Valvert îi strigă:

— Sper că n-ai uitat proviziile?

— Cum era să fac aşa ceva îl linişti Landry Coquenard, mor de foame, domnule şi mă usuc de sete!

— Şi căruţa?

— Vine imediat. Doar vă închipuiţi, domnule, că nu era s-o aştept.

— Bine ai făcut, încuviinţă Valvert, pentru că, la rândul meu, mor de foame şi mă usuc de sete.

Landry Coquenard descălecă uşor, scoase cele două coşuri de pe cal şi-l legă de un copac, aşa cum făcuse şi stăpânul lui. După aceea, aşează pe iarbă conţinutul coşurilor şi, mişcându-şi maxilarele de o manieră semnificativă, pronunţă cu o evidentă satisfacţie:

— Iată ceva care ar putea să dea forţe şi unui mort, domnule.

Se aşezară ca doi egali, cu o foame asemenea, şi începură masacrul proviziilor. Cu siguranţă că aveau motive să creadă că au timp berechet pentru că nu se grăbeau deloc.

O căruţă mare dar goală, trasă de doi cai puternici şi mânată de un ţăran, sosi pe când erau la mijlocul mesei. Ţăranului i se spuse să aşeze căruţa mai la umbră, cât mai aproape de ţărm şi să aştepte. Şi, ca să nu se plictisească prea tare, la porunca lui Valvert, Landry Coquenard îi dădu o pâine, o sticlă de vin, o felie imensă de pate şi o bucată de pui, din care lipseau aripile şi pulpele.

Când, în cele din urmă au încălecat, trecuse de ora două, după-amiază. Cam pe la aceeaşi oră, Pardaillan pleca spre Luvru. Porniră la pas, lăsând căruţa în grija ţăranului căruia Valvert îi dăduse anume instrucţiuni.

Au mai înaintat cam un sfert de leghe. Deodată Valvert strigă:

— Uite, ăştia sunt oamenii noştri!

Şi arătă spre un grup de cavaleri, care erau destul de departe, dar veneau şi ei la pas în întâmpinarea lor.

— Şi iată şi vasul! replică Landry, arătând spre un vas destul de mare, care urca încet pe cursul râului şi care

părea remorcat de grupul de cavaleri, la oarecare distanţă în faţa lui.

— Fii atent, Landry, sublinie Valvert, e momentul să fim foarte precauţi şi să nu ne trădăm.

Şi în aceeaşi clipă Valvert porni înainte, la trap. Landry Coquenard, care până atunci stătuse alături de el, lăsă o distanţă de patru paşi şi îl urmă, ca un valet bine stilat.

În fruntea micului grup, în întâmpinarea cărora mergeau, se afla comandantul trupei, singur. Fără îndoială că era un gentilom. Un gentilom care îşi trăda originea prin aerul acela de snobism, de om care priveşte de sus, pe vremea aceea propriu cavalerilor spanioli.

Când ajunse la zece paşi, în faţa gentilomului, Valvert îşi domoli calul şi merse la pas. Acesta, înţelegând că lui i se adresa primirea, se opri şi aşteptă, bine proptit în şa. Valvert se opri şi el la doi paşi de gentilom şi îşi ridică pălăria. Celălalt făcu la fel. Valvert se înclină ceremonios, peste grumazul calului, salut la care i se răspunse după toate regulile protocolului şi, foarte politicos, i se adresă pe un ton de comandă care avea un accent de ofiţer vorbind subalternului:

— Domnule, spuse el, sunt comandantul pe care îl aşteptaţi şi căruia trebuie să-i predaţi conducerea trupei dumneavoastră. Iată ordinul meu de serviciu. Veţi avea deci, amabilitatea de a vedea ce scrie în el.

Spaniolul luă hârtia. O citi cu atenţie şi verifică sigiliile şi semnăturile cu şi mai multă atenţie.

— Oare am onoarea să mă adresez domnului conte d’Albaran? întrebă el.

— Nu, domnule. Eu sunt contele de Valvert, gentilom francez, în serviciul Alteţei Sale, ducesa de Sorrientčs.

— Ah! … Mi s-a spus că voi fi întâmpinat, probabil, de contele d’Albaran.

Spunând asta, spaniolul îl examină pe Valvert cu o privire încărcată de neîncredere. Fără să se tulbure, acesta răspunse cu un aer indiferent:

— Într-adevăr, contele d’Albaran trebuia să vă întâmpine. Dar contele chiar în dimineaţa asta, a primit o frumoasă lovitură de spadă care l-a ţintuit la pat pentru câteva zile. Alteţa Sa a binevoit să mă desemneze pe mine pentru a-l înlocui… De altfel, v-aş atrage atenţia, domnule, că în ordinul de serviciu pe care l-aţi citit şi încă foarte atent, ireproşabil fie zis, nu este menţionat nici un nume. Vă ordonă numai să vă supuneţi aducătorului.

— Este adevărat, recunoscu spaniolul.

Şi, după o imperceptibilă ezitare:

— Eu şi oamenii, mei suntem la ordinele dumneavoastră, domnule.

— Atunci, îmi veţi face onoarea să mă însoţiţi până la poarta Saint-Honoré. Acolo ne vom despărţi şi veţi putea să vă conduceţi oamenii… acolo unde ştiţi că trebuie s-o faceţi.

Spaniolul, ale cărui vagi bănuieli păreau înlăturate pentru moment, se înclină în semn de supunere. Valvert avea în stânga pe cel ce putea fi considerat locotenentul lui. În spatele lor, cam la patru paşi, ţeapăn şi impasibil, venea Landry Coquenard, pregătit pentru orice… în spatele lui Landry înainta mica trupă spaniolă. Iar în spatele trupei, vasul încărcat cu butoiaşe, aluneca uşor pe valurile liniştite ale râului, manevrat de doi marinari cu staturi de uriaşi.

Ajunseră la castelul de la Chaussee, nu departe de locul în care Valvert lăsase căruţa goală. Landry Coquenard, ţăranul pe care îl adusese, cei doi marinari şi cavalerii spanioli se puseră numaidecât pe treabă. În mai puţin de jumătate de ceas, butoiaşele, deci încărcătura vasului fuseseră transportate în căruţă.

Cei doi marinari se urcară din nou pe vas şi se îndepărtară vâslind. Valvert şi Spaniolul porniră în frunte. În spatele lor, vehicolul, greu acum de atâta încărcătură, se urni din loc condus de ţăranul proprietar şi păzit îndeaproape de Landry Coquenard, care mergea lângă căruţaş. Cavalerii spanioli închideau convoiul.

Mergând la pas, trupa traversă Sena Meuylei, unde podul era în construcţie şi trebuie să credem că nu era prea solid construit, de vreme ce, cu vreo douăzeci de ani mai târziu, avea să se dărâme în parte. La Neuilly, nu mai aveau decât o leghe până la poarta Saint-Honoré. Ca să o parcurgă, pentru că înaintau atât de încet, obligaţi fiind de caii ce trăgeau din greu căruţa prea încărcată, aveau nevoie de o oră încheiată.

Exact în acelaşi timp, Fausta, regăsindu-şi libertatea, galopa cu toată forţa pe drumul dinspre Saint-Denis, hotărâtă să facă să plesnească zece cai, dacă aşa ar fi trebuit şi cu orice preţ, să ajungă la Paris înaintea contelui de Valvert, aşa cum spusese, de altminteri…

Numai că Valvert, habar n-avea că Fausta fusese făcută prizonieră de Pardaillan. Şi cum ei se înţeleseseră ca Odet să ajungă pe înserate, socoti că era puţin prea devreme, cam o jumătate de ceas şi hotărî să se oprească o clipă la Neuilly.

Acest popas a fost primit de toţi oamenii cu semne de bucurie vizibile şi chiar zgomotoase. Aşa încât poposiră la un han unde îi ospăta pe toţi cu o omletă fierbinte, bine prăjită şi câteva felii de friptură rece. Totul stropit cu un vinişor limpede, din împrejurimile Parisului, proaspăt scos din pivniţă, de îţi gâdila deosebit de plăcut gâtlejul şi-ţi venea să-l bei ca pe apă.

Masa dură doar atât cât îşi propusese Valvert. Porni din nou la drum. Ajunse la un cătun ce se numea Roule. N-avea decât să meargă drept înainte ca să fie la poarta Saint-Honoré. Dar intenţia lui era să ajungă la poarta cea mică a Luvrului, cea care dădea pe chei. Ca atare, după ce trecu podul, care, la ieşirea din Roule, trecea peste gura de scurgere, mărginită de sălcii (care la vremea aceea, mai curgea sub cerul liber şi se afla la marginea acestui drum vărsându-se mai apoi în Sena, cam la nivelul localităţii Chaillot), o luă la dreapta pe un drum lateral, care îl conduse din nou pe malul râului. În cele din urmă ajunse la

acea poartă despre care am spus că se află între bastionul Tuileries şi Sena, unde, de altminteri, îl lăsasem pe Pardaillan, aşezat pe parapet, la pândă.

Încă nu se întunecase. Dar lumina zilei scădea, încet, încet. Cu toată umbra ce se lăsa, ochii pătrunzători ai lui Pardaillan văzură, de departe, micul grup de oameni înaintând. Se ridică şi părăsi punctul de observaţie, apoi se duse să arunce o privire pe chei, dinspre partea Luvrului. Pe chei nu era absolut nimeni, până spre poarta Neuve. Se ascunsese îndărătul unei porţiuni de zid ieşită în afară.

Valvert, căruţa şi escorta lui, trecură prin poartă şi se opriră. Acolo hotărâse el să se despartă de spanioli. Înainte de plecare, hidalgo-ul şi cu el schimbară politeţurile de rigoare. După aceea îl sfătui:

— Luaţi-o de-a lungul zidului grădinii, apoi faceţi dreapta spre casele de acolo. Veţi ajunge la poarta Saint-Honoré. Nu este atât de întuneric încât să nu întâlniţi pe strada Saint-Honoré vreun trecător suficient de amabil că să vă arate drumul şi, la nevoie, chiar să vă conducă.

Valvert mai rămase o clipă în locul în care tocmai îşi luase rămas bun de la spanioli, aşteptând să-i vadă depărtându-se cât de cât. Când nu-i mai putu vedea, aproape convins că nu se vor mai întoarce, se uită la Landry Coquenerd şi porunci:

— La drum, Landry… şi fii cu băgare de seamă să nu cumva să naufragiem în port! …

— Vom veghea ca să nu cumva să ni se întâmple asemenea nenorocire, răspunse Landry.

Le ardea de glumă amândurora. Ca şi Pardaillan, nu erau prea îngrijoraţi şi îşi considerau expediţia aproape terminată. Numai că, din faptul că nu-şi făceau nici o grijă, nu trebuie înţeles că renunţau la orice precauţii. Dimpotrivă, erau mai atenţi decât oricând nevrând, aşa cum o spuseseră, să se înnece ca ţiganul la mal şi încă din vina lor.

Valvert porni în frunte. Înainta la pas, cu urechile ciulite, scormonind cu ochi atenţi cheiul pustiu, peste care vălul

serii cădea încet. Oricum, ţinea mâna pe mânerul spadei, gata oricând s-o scoată din teacă.

La foarte mică distanţă în urma lui venea faimoasa căruţă. Landry Coquenard mergea lângă unul din cai. Ţăranul era aşezat pe capră cam la nivelul scândurilor, cu biciul trecut pe după gât şi nu mai contenea să mormăie ca un refren obsedant: cuvântul cai. Căruţa era a lui, dar era singura avere şi era îngrijorat în privinţa cailor.

Îşi urmară drumul până la poarta Neuve şi trecură pe sub ea. Erau aproape de ţintă. Peste un minut sau două misiunea lor va fi în sfârşit încheiată.

În momentul acela, Valvert zări un mic grup care venea spre el, în goana mare. Erau, cel puţin, vreo douăzeci. Şi nu aveai cum să te înşeli, în privinţa intenţiilor lor, dat fiindcă toţi aveau săbiile în mână. Era Fausta. Deci, se ţinuse de cuvânt. Dar fusese silită să treacă mai întâi pe la ea şi să ia oamenii cu care apăruse aici. Or, asta a făcut-o să piardă câteva minute.

Cu toate acestea, ea era totuşi în avans faţă de Valvert. Şi dacă, în acest moment, se lansase pe drumul care mergea de-a lungul râului, pe urmele lui Valvert, ea ar fi putut să-l aştepte înainte ca el să se fi despărţit de escorta de soldaţi spanioli. Atunci Valvert s-ar fi găsit între trupa ei şi acei soldaţi spanioli de care s-ar fi făcut recunoscută. Atunci acţiunea ei de a reintra în posesia banilor ar fi reuşit în mod sigur.

Dar, Fausta, care aştepta un vas, nu se gândise decât la acest vas. Ea venise direct la chei şi, aproape un sfert de oră, n-a pândit decât râul. Nu-i venise ideea, altfel destul de simplă, că încărcătura vasului putea să fi fost transportată pe un vehicul oarecare. În felul acesta, Valvert sosi la poarta Luvrului fără ca ea să bage de seamă.

Este adevărat că mai avea de făcut doar câţiva paşi. Nu contează, ea era acum acolo, bine anturată şi spera să-l împiedice să parcurgă aceşti paşi şi să pună stăpânire pe căruţa care conţinea ceea ce-i aparţinea ei.

Imediat ce văzu grupul înarmat în fruntea căruia se afla „turbatul” cu care avusese de-a face dimineaţă, Valvert avea şi el sabia în mână. Se întoarse şi spuse:

— Atenţie, Landry, va trebui să-i călcăm în picioare pe indivizii ăştia!

Apoi, adresându-se ţăranului:

— Dă bice cu amândouă braţele, altfel nu răspund de caii dumitale!

— Îi vom călca, domnule, răspunse liniştit Landry Coquenard.

Şi după această asigurare, îşi scoase sabia şi începu să înţepe crupa calului, care nechează de durere. Iar ţăranul mormăi:

— Treaba asta n-o să mă mai prindă, să mă apuc eu să-mi închiriez caii unor smintiţi de teapa ăstora.

Şi, în timp ce protesta, îşi apucă biciul şi pocnind pe rând, dădu o mulţime de lovituri cailor, însoţite de strigăte de incitare. Caii, loviţi rău şi sângerând, nechezară, se opintiră, dar îşi întinseră muşchii într-un efort îngrozitor şi o porniră în galop.

Şi harabaua pe care o trăgeau, scârţâind din toate încheieturile, târându-se şi poticnindu-se într-un zgomot infernal de fierărie, catadicsi să pornească repede, cu mişcări dezordonate.

— Opriţi! …

— Nu se trece pe aici! zbierară două voci în acelaşi timp.

— Ba trec! … Şi strivesc! răspunse vocea batjocoritoare a lui Valvert.

Era ceva asemănător unui monstru fantastic, care în întuneric, lua proporţii uriaşe şi neverosimile şi, într-un vacarm înfiorător aidoma unor trăsnete neîntrerupte, înainta cu o forţă de nestăvilit, ca un ciclon ce ameninţa să distrugă totul în calea lui. A încerca să te opui acestei mase formidabile, care înainta, ar fi fost nebunie curată.

Într-adevăr, reuşi să treacă şi se opri, în fine, la poarta cea mică a Luvrului. La câţiva paşi de un grup care stătea în

umbră.

Să spunem numaidecât că grupul era format din următoarele personaje: regele, avându-l în dreapta pe Luynes, în stânga pe Vitry, iar în spatele lui se aflau patru gărzi ca nişte coloşi. Regele, urmărit de curiozitate, atras de promisiunea făcută de Pardaillan, coborâse pe chei, de câteva minute. Şi, deosebit de interesat de tot ce se petrecea, nu regreta câtuşi de puţin că se deranjase să vină până aici.

Valvert se oprise tocmai la câţiva paşi de grupul pe care el nu-l vedea: toată atenţia lui se concentra asupra grupului de oameni peste care trecuse ca o vijelie şi pe care îi vedea fugind spre el de le sfârâiau călcâiele. Şi spuse, cu vocea lui ciudat de liniştită şi puţin cam dură, pe care o avea mereu, când trebuia să acţioneze:

— Fii atent, Landry, aici se va da adevărata bătălie şi nu va fi uşor!

— Ah! Da! Ei bine, atunci să crăpăm aici, dacă aşa vreţi! Dar, să fiu al naibii, n-am de gând să plec singur pe lumea ailaltă! … Am de gând să sfârtec pe mulţi dintre ei, înainte de a face pasul spre dincolo!

— Este exact ceea ce îţi cer! zise Valvert.

Şi apoi, poruncitor:

— Treci de partea cealaltă a cailor şi fii atent la ce avem de făcut… Auzi, omule? Ai grijă de caii tăi. Au să vrea să ţi-i ia… şi căruţa, bineînţeles… Apăraţi bunurile, ce naiba!

Odet de Valvert şi Landry Coquenard abia dacă au avut vreme să se instaleze de o parte şi de cealaltă a calului înaintaş, ce trebuia apărat cu orice preţ şi asupra căruia se vor năpusti cei care-i atacau. În aceeaşi clipă fură asaltaţi de oamenii Faustei, care se împărţiseră în două grupe, una atacându-l pe Valvert, cealaltă pe Landry.

Manevra Faustei se dovedea a fi aşa cum o gândise Valvert. Îi replică pe loc, aşa cum prevăzuse la rândul lui, dublat de Landry Coquenard. Şi-au strunit caii, care s-au cabrat şi au pornit într-o năvală formidabilă. Asta a durat

câteva secunde. Au fost maxilare zdrobite, piepturi rănite. S-au auzit vaiete, gemete şi înjurături, vociferări. Cele două grupe de atacanţi, înjumătăţite, se dădură înapoi, mârâind.

Dar Fausta, înainte de a da îndărăt, îşi plasase lovitura. Lovit în piept, din plin, calul lui Valvert se clătină pe picioare şi căzu grămadă, într-un nechezat de durere. Dar lovitura n-a avut rezultatul scontat de ea. Valvert era prea iscusit călăreţ ca să se lase luat prin surprindere. Căzuse, dar în picioare. Şi cu vârful spadei îi întâmpina pe cei ce atacau din nou, scoţând strigăte de victorie.

Şi culmea ghinionului, ţăranul – convins că vor să-i ia caii – se năpusti şi el asupra lor cu lovituri de furcă, în timpul ăsta Landry Coquenard, pe partea lui, reuşea să-şi ţină adversarii la distanţă.

Micuţul rege privea această luptă eroică cu nişte ochi scânteietori. Vitry şi Luynes îi observară entuziasmul şi îşi dădeau seama că ar fi vrut şi el să se arunce în luptă, în mijlocul învălmăşelii. Şi îl supravegheau îndeaproape, hotărâţi să nu care cumva să-l lase să facă asemenea imprudenţă. Din fericire, regele a ştiut să se stăpânească. Şi în sfârşit dădu ordinul, mult aşteptat:

— Du-te Vitry.

— Din voia regelui, strigă Vitry cu o voce dură şi imperioasă, lăsaţi armele, toată lumea!

Ordinul nu a avut efectul scontat. Fausta, care poate că nu-l auzise, continua să dueleze din ce în ce mai vârtos. Iar oamenii ei îi urmau exemplul. Cu toate astea, se vede că auziseră pentru că se auzi o voce bolovănoasă, printre ei:

— Pe dracu, ia-ţi tălpăşiţa sau e vai şi amar de pielea ta!

O asemenea replică insolentă îl lăsă pe Vitry, pentru o clipă, fără glas. Dar, în acelaşi timp, asta îl dumiri pe rege care îşi spuse:

— Aaa! Dar ăştia nu sunt doar nişte vulgari hoţi de noapte! … Pentru nimic în lume nu trebuie lăsaţi să scape! …

Lăsând orice prudenţă la o parte, înaintă urgent şi rosti cu o voce furioasă:

— Care este cel atât de îndrăzneţ încât să nu se supună ordinelor regelui?

— Regele! exclamă Fausta.

De data asta auzise şi recunoscuse vocea lui Ludovic al XIII-lea.

Prima mişcare, pe care o făcu pe negândite a fost să se dea înapoi cu doi paşi, lăsând sabia în jos. Oamenii ei, fireşte imitând-o, se dădură şi ei înapoi şi repetau cu o spaimă de nedescris:

— Regele! …

— Regele! strigă Valvert.

Şi el se dădu înapoi. Şi el aplecă vârful spadei. Numai că nu o puse la loc în teacă. El ştia de ce este capabil „turbatul” ăsta că doar avusese de furcă cu el în dimineaţa acelei zile. Bănuise mereu că s-ar putea să fie Fausta însăşi… Şi cu atât mai mult trebuia să fie foarte atent. Astfel încât îi urmărea toate mişcările cu o atenţie sporită.

Regele crezu că totul fusese spus, de vreme ce, recunoscându-l, toţi se dădură înapoi. Nu mai era furios. Şi spuse cu răceală:

— Vitry, pune mâna pe toţi rebelii aceştia şi condu-i la corpul de gardă, aici aproape… Mâine, pe lumină vom vedea cu cine avem de-a face.

Fără să se mai sinchisească de ei, se întoarse către Valvert vorbindu-i graţios:

— Bună seara conte!

— Sire, am onoarea să prezint respectele mele umile, Maiestăţii Voastre, răspunse Valvert, înclinându-se.

— Ce anume, făcu Ludovic al XIII-lea, punând fără întârziere întrebarea care-i producea mâncărime de limbă, ce anume ne aduceţi atât de preţios în această căruţă pe care aţi apărat-o cu atâta vitejie?

— Praf de puşcă, sire, surise Valvert…

— Praf de puşcă! strigă regele pe un ton în care se simţea decepţia.

Şi apoi calm, ca şi cum s-ar fi aflat în cabinetul lui, înconjurat de câţiva initimi şi de gărzile sale, începu să stea de vorbă cu Valvert care, bănuindu-i decepţia, se grăbi să-i spună ce anume conţineau cu adevărat faimoasele butoiaşe.

Pe moment, surprinsă de ce se întâmpla, Fausta se dăduse înapoi, fără să-şi dea seama. Dar îşi reveni imediat. Şi o străbătu un gând, ca un fulger luminos, care-i izbi creierul, mereu în acţiune: „Regele! … singur… sau aproape… pe cheiul ăsta pustiu! La îndemâna mea! … Ah! Dacă Cerul mi-l trimite… nu va pleca viu de aici! …”

— Predaţi-vă săbiile, ordonă Vitry.

Nici nu încheie bine cuvintele că Fausta fluieră scurt, într-un fel anume. În acelaşi timp scotea pumnalul pe care îl ţinea ascuns la piept şi se năpustea asupra regelui, a cărui atenţie era concentrată asupra istorisirii lui Valvert.

Regele văzu, ca într-o înfricoşătoare imagine de coşmar, strălucirea palidă a oţelului ce venea spre el cu viteza fulgerului. Se crezu pierdut. Instinctiv şi-a tras bustul spre spate şi închise ochii. Aproape instantaneu îi deschise cu o stupoare de nedescris, nu înţelegea cum de mai trăieşte. Făcu un salt îndărăt şi căzu în braţele lui Luynes, venit în goană, ceva mai târziu.

Dar Valvert intervenise la timp: braţul ridicat al Faustei fusese înşfăcat şi ţinut strâns. Elanul ei nemaipomenit, fu tăiat scurt… Iar acum era ţintuită locului cu o asemenea forţă încât era inutil să i te opui.

Astfel că Fausta nu mai pierdu vremea să încerce să-şi elibereze braţul, era o chingă vie care o imobiliza. N-ar fi însemnat decât pierdere de vreme, într-un moment în care şi o zecime de secundă irosită însemna propria ei pierzanie. Cu un gest prompt ca un trăsnet, apucă pumnalul cu mâna stângă şi lovi la întâmplare. Pumnalul lovi braţul ce pusese stăpânire pe ea. Valvert n-a scos nici un sunet. Dar şocul şi durerea l-au făcut, fără voia lui, să slăbească puţin forţa pumnului cu care o strângea. Cu o scuturătură violentă,

Fausta se desprinse şi îi scăpă. Apoi dintr-un salt fantastic, sări în râu.

Cele patru gărzi, cu sabia în mână, porniseră în urmărirea celor puşi pe fugă: de altminteri, prea târziu. În jurul regelui nu mai rămăseseră decât Valvert, Vitry, Landry Coquenard şi ţăranul.

— Puneţi mâna pe el! Prindeţi-l, strigă regele, a căzut probabil, pe vreuna din bărcile mici legate aici! Şi poate, că şi-a rupt picioarele!

Landry, Vitry şi Luynes se executară. Landry coborî chiar într-una din bărcile destul de numeroase prin locurile acelea, de care regele bănuia că fugarul îşi rupsese picioarele. Dar Fausta era de negăsit. La fel şi oamenii ei.

Regele renunţă să-i caute mai departe. Şi se ocupă de punerea la adăpost a averii care îi căzuse din cer. Totul dură cam o jumătate de ceas. Apoi, se gândi să-i răsplătească pe proprietarul căruţei şi pe Landry Coquenard, pe care îi admirase pentru modul în care l-au apărat în timpul asaltului.

După aceea îl luă pe Valvert cu el în cabinet şi încuie uşa astfel încât să rămână singuri. Această audienţă ieşită din comun dură mai mult de un ceas. Când îl regăsi pe Landry Coquenard care-l aştepta într-o curte din spate, Valvert avea un aer radios. Cât timp au fost în incinta Luvrului, n-au scos nici o vorbă, dar imediat ce scăpară de orice urechi indiscrete, pe cheiul pustiu şi întunecos, Landry se grăbi să-i pună întrebarea care-i ardea limba.

— Vă văd foarte vesel, domnule, spuse el. Oare veniţi din această lungă audienţă, cu bogăţia după care alergaţi în zadar de atâta amar de vreme?

— Bogăţia şi fericirea, Landry! răspunse Valvert, râzând. Ştii ce mi-a promis regele? … Nu încerca să ghiceşti, fiindcă n-ai să poţi: mi-a promis să ceară în numele meu, mâna mult iubitei mele Florence, domnului mareşal d’Ancre care, a adăugat regele, sunt propriile lui cuvinte, nu va mai putea să-l refuze.

— Deci regele ştie? … strigă Landry Coquenard, stupefiat. Mă tem să nu se fi înşelat, domnule, dumneavoastră nu-l cunoaşteţi pe Concini aşa cum îl cunosc eu: este un om capabil să refuze să se supună voinţei regelui.

— Vezi de treabă! strigă Valvert, dacă îl cunoşti bine pe Concini, nu-l cunoşti deloc bine pe domnul cavaler de Pardaillan. Nu este omul care să-l incite pe rege la ceva fără să-i dea şi cheia necesară pentru a se face ascultat.

— Pe legea mea, e adevărat ce spuneţi, domnule. Şi nu sunt decât un idiot să nu mă fi gândit la asta.

— Dovadă că, reluă Valvert, regele care în fond se teme de Concini, părea foarte hotărât şi foarte sigur pe el. Într-atât, încât a promis să asiste la căsătoria mea. Ce părere ai despre onoarea pe care mi-o face, meştere în bombăneli?

— Spun că o meritaţi cu prisosinţă, răspunse Landry fără să şovăie.

— Acum ar trebui să-i dăm vestea cea bună şi lui Florence. Or, asta nu va fi deloc uşor.

— Aş! făcu Landry Coquenard care nu se mai temea de nimic, va fi o treabă îndeplinită în mai puţin de o săptămână, dacă vă daţi osteneală să vă ocupaţi în mod serios.

— Eh! Dobitocule, mormăi Valvert, în mod sigur va fi imposibil să mă ocup de asta. Uiţi că domnul de Pardaillan are nevoie de mine.

— Domnul de Pardaillan poate foarte bine să se lipsească de voi câteva zile.

— Probabil! … Dar dacă el mi-ar acorda aceste câteva zile, eu le-aş refuza.

— De ce? Pentru numele lui Dumnezeu! se ambală Landry Coquenard.

— În urma domnului de Pardaillan, explică Valvert, din propria mea voinţă, aproape fără voia lui, sunt angajat într-o aventură formidabilă, de care depinde viaţa, onoarea şi averea regelui… Suntem în plină bătălie… bătălia cea mare de care depinde soarta noastră a tuturor. Să-mi abandonez

postul, chiar şi pentru o clipă, ar fi o adevărată dezertare… una din acele laşităţi care dezonorează pentru totdeauna un gentilom. Ţin la onoare mult mai mult decât la dragostea mea. Şi din acest motiv nu-l pot abandona acum pe domnul de Pardaillan. Florence, ea însăşi, n-ar ezita să mă aprobe dacă ar şti. Înţelegi?

— Vai! Da, domnule, mărturisi Landry Coquenard.

Continuară să meargă în tăcere. Valvert suspina jalnic. Sacrificiul pe care nu ezită să-l facă nu era mai puţin dureros. Landry Coquenard se gândea, părea că dezbate în sinea sa lucruri neplăcute. După câţiva paşi hotărârea să era luată. Atunci el pronunţă pe un ton hotărât:

— Ei bine, domnule, ceea ce voi nu puteţi face fără a vă dezonora, voi face eu.

— Tu, Landry! strigă Valvert.

— Eu, domnule. În fond, despre ce e vorba? De a face în aşa fel încât să-i parvină micuţei… vreau să spun domnişoarei Florence biletul pe care i-l veţi scrie. Oricât de bine ar fi păzită, nu cred că este imposibil. Mulţumesc lui Dumnezeu, încă mai pot să duc la bun sfârşit misiuni chiar mai delicate decât asta!

— Nu mă îndoiesc de priceperea şi iscusinţa ta, dar nu ştiu dacă trebuie să accept, ezită Valvert.

— De ce nu, domnule?

— Dar nefericitule, îţi rişti pielea… pielea la care ţii atât de mult!

— Sunt în slujba voastră, deci pentru a vă servi, ce dracu! răspunse cu simplitate Landry Coquenard.

— Ah! Eşti un băiat straşnic, Landry! În viaţa mea nu voi uita devotamentul tău!

— Mai bine gândiţi-vă la biletul pe care trebuie să-l scrieţi… Eu am să rumeg treaba pe care o am de făcut… Şi să fiu al dracului de n-o să găsesc o soluţie ca s-o duc la bun sfârşit… fără să-mi las pielea, la care am slăbiciunea să ţin atât de mult.

Tot stând de vorbă ajunseră fără vreo piedică, la locuinţa lor din strada Fers. Ajungeau tocmai atunci când Escargasse şi Gringaille, ruşinaţi foc şi teribil de neliniştiţi, îi povesteau lui Pardaillan festa îngrozitoare pe care le-a jucat-o „blestemata de prinţesă”.

Pardaillan respiră uşurat când îl văzu pe Valvert, întreg şi când află de la el că îşi încheiase misiunea cu bine. Mulţumirea lui fi împărtăşită şi de Escargasse şi Gringaille, pe care îi linişti spunându-le:

— Haideţi, totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Liniştiţi-vă pungaşilor, nu i se va întâmpla nimic rău fiului meu, de vreme ce doamna Fausta a ajuns prea târziu.

În ce o priveşte pe Fausta, ea scăpase şi de înec, scăpase şi de primejdia ruperii picioarelor căzând pe una din bărcile acostate acolo unde sărise în râu. Când s-a întors acasă, a dat ordin imediat să fie luaţi de acolo, nenorociţii pe care-i lăsase întinşi pe chei – acei răniţi, la care regele nu se gândise să-i prindă. După ce a dat ordinul, foarte important pentru ea – de o importanţă capitală după atentatul ei eşuat – neobosind niciodată, începu să mediteze. Iar rezultatul acestor gânduri intense, a fost acesta: „Dacă tot am pierdut banii, mai bine i-aş lăsa regentei care îi va cheltui pe fleacuri, decât să-i las în mâinile regelui care îi va folosi împotriva mea. Mâine dimineaţă am să mă duc s-o văd pe Maria de Médicis.”

Şi într-adevăr, a doua zi de dimineaţă, foarte devreme, se înfăţişă reginei regente cu care avu o scurtă întrevedere. Imediat după plecarea ei, fără să piardă o clipă, Maria de Médicis se duse la rege. Şi fără vreo introducere, fără preambul, atacă:

— Aflu, Ludovic că ai primit aseară fabuloasa sumă, de patru milioane. În momentul în care tezaurul este complet gol şi trăim numai din experienţe, sper că înţelegi că nu poţi rămâne în posesia unei asemenea sume. Am să ţi-l trimit pe Barbin care va face tot ce este necesar ca aceste milioane

să intre în vistieria statului şi te asigur că banii aceştia sosesc tocmai la timp.

Din păcate pentru ea, regele fusese prevenit de Valvert. Demersul ei nu l-a luat prin surprindere.

Neîndoios, îşi luase toate măsurile de prevedere pentru că nu era deloc tulburat şi minţi cu o prestanţă regală:

— Cine v-a spus această frumoasă poveste? întrebă el.

— Nişte oameni bine informaţi. Atât de bine încât pot să-ţi spun următoarele: milioanele ţi-au fost aduse de contele de Valvert. Şi sunt puse în patruzeci de butoaie şi îţi pot arăta pivniţa în care ai pus să fie transportate.

— Adevărat, doamnă? N-aţi vrea, la rugămintea mea, să mergem să vizităm locul acela pe care îl cunoaşteţi atât de bine?

— Este tocmai ceea ce îţi cer, spuse ea.

— Să mergem, deci, spuse regele cu simplitate dar cu o privire jucăuşă.

Pivniţa arătată de Maria de Médicis, a fost deschisă. Numai că butoaiele conţineau praf de puşcă şi nu aur.

Maria de Médicis plecă scârbită, întrebându-se de ce Fausta o pusese să facă acest demers care nu dusese la nimic important. Nici o secundă nu i-a dat prin gând că era victima unei mistificări intenţionate, la adresa ei.

Fausta nu s-a înşelat. A înţeles că Pardaillan prevăzuse şi această ultimă şiretenie a ei şi ca atare luase toate precauţiile care trebuiau s-o contracareze.

Capitolul 28

Păţania lui Landry Coquenard.

Pardaillan îşi propusese să descopere şi să distrugă toate depozitele clandestine de arme pe care le avea Fausta în oraş. Or, ştim bine că atunci când Pardaillan promitea ceva cuiva, chiar şi lui însuşi, se ţinea de cuvânt.

Astfel, a doua zi dis-de-dimineaţă, Pardaillan dădea târcoale pe strada Tisseranderie, cam acolo unde se întâlnea cu fundătura Barentin. Era ferm hotărât să-i urmărească pe spanioli, oriunde s-ar fi dus. Şi avea

convingerea fermă că, datorită lor, va descoperi alte depozite, după spusele Faustei. Ne mai amintim că, după afirmaţiile ei trebuiau să fie cam patru: unul în oraş, unul în centru, unul la universitate, iar al patrulea, undeva prin împrejurimile Parisului. Pardaillan credea că acest din urmă depozit, lăsându-se condus de un instinct cu totul special, lucru remarcabil la el, nu credea să se înşele afirmând că se afla pe undeva prin satul Montmartre.

Şi cum nu putea merge singur pe mai multe piste deodată, îi luase cu el pe Valvert, Escargasse şi Gringaille. Erau deci patru în urmărirea a zece persoane. Dar, cu siguranţă, spaniolii aveau să formeze mici grupuri de câte doi, sau trei. Era aproape sigur că nu îi vor scăpa.

Doar Landry Coquenard rămăsese în strada Fers, în casa ducelui d'Angoulęme, care păstra aceeaşi aparenţă de casă nelocuită. Cum, cu el avem treabă pentru moment, îl vom lăsa pe Pardaillan împreună cu cei trei oameni ai lui, să-şi vâneze prada, ne vom ocupa de prea demnul scutier al lui Valvert.

Singur acasă, Landry Coquenard începuse să caute un mijloc pentru a face să parvină biletul lui Valvert celei căreia îi era destinat. Treaba asta nu era prea uşoară. Cu atât mai mult cu cât şi asta se poate înţelege, ţinea să-şi la toate precauţiile necesare şi suficiente pentru a nu-şi lăsa pielea pe acolo, în această expediţie, Or, pentru a-i da biletul lui Florence, trebuia neapărat să intre în vila lui Concini şi, dacă intra, ştia bine că va fi recunoscut. Şi atunci era tot atât de sigur că s-a zis cu el.

„Oare n-aş putea să pun s-o cheme pe La Gorelle? Pentru o livră pe care i-aş da-o s-o înghită, primul puşti ieşit în cale va fi de acord să intre în această casă, prea periculoasă pentru mine şi total inofensivă pentru el şi să-i dea un bilet coanei La Gorelle. Iar dacă biletul ar conţine o frază de genul ăsta: „Dacă doriţi să câştigaţi o mie de livre, duceţi-vă la hanul cutare din strada Saint-Honoré," ei bine, o cunosc

pe La Gorelle, se va repezi fără întârziere, la întâlnire. Pe toţi dracii! Iată soluţia cea mai bună!”

Seara, Landry, îi împărtăşi ideea şi lui Valvert, care fu de acord şi îi dădu banii necesari cumpărării ajutorului lui La Gorelle.

A doua zi dimineaţă, către orele unsprezece, Ladry având în buzunar scrisoarea destinată lui Florence, biletul destinat lui La Gorelle şi o pungă destul de grăsuţă, se înfăşură în mantia lui şi ieşi prin strada La Cossonnerie. Avea ochii foarte atenţi, putem fi siguri. Cu toate astea, fiindcă era o mulţime de lume căci se găsea în mijlocul halelor, nu dădu nici o atenţie unui om cu care se întâlni faţă în faţă în strada Marché-aux-Poirées. Rău a făcut, pentru că omul acesta care dădea târcoale pe aici, tocmai urmărindu-l pe Landry Coquenard nu era altul decât Stocco.

Stocco îl recunoscu imediat pe cel pe care-l pândea zadarnic de cinci zile. Şi furia lui se preschimbase într-o bucurie frenetică. Se întorsese şi făcuse un semn către vreo patru-cinci indivizi cu mutre patibulare, care îi urmăreau toate mişcările de la o distanţă respectuoasă.

N-au avut de mers prea mult. Landry o luase la dreapta pe stradă de la Chaussetterie, care era prelungirea străzii Saint-Honoré. Acolo Stocco, cu o iuţeală şi o îndemânare, care dovedeau că era de mult obişnuit cu asemenea lucruri, îi puse piedică cu teaca sabiei, agăţându-l de picioare.

Landry Coquenard mestecă o înjurătură şi se lungi chiar în mijlocul pârâiaşului din marginea bordurii. N-a avut nici măcar timp să se ridice şi să se convingă că era el: Stoco şi bătăuşii lui se năpustiră peste el.

Landry se simţi sfărâmat, ţinut strâns, legat, cu căluş la gură şi învelit într-o mantie, apoi ridicat, dus, neştiind nici unde nici de către cine... Totul într-o viteză fantastică.

După un timp, care i se păru ucigaş de lung, Landry Coquenard se simţi depus în mod brutal pe un scaun de lemn. Şi auzi un zgomot de paşi grei, apăsaţi, urmat de

trântirea unei uşi care se închidea. A înţeles că fusese lăsat singur. De altfel nu rămase multă vreme singur. Aproape imediat s-a simţit atins de mâini uşoare care se căzneau să-i scoată, cu mare grijă, căluşul care îl orbea şi îl sufoca deopotrivă.

Atunci a putut să vadă că o femeie îi făcuse acest serviciu. În fine, scăpă de căluş. Pe femeie o recunoscu numaidecât. Şi, peste măsură de surprins, o strigă pe nume:

— La Gorelle! …

Şi apoi cu aerul cel mai naiv din lume:

— Ia uite ce bine a picat treaba asta! … Imaginează-ţi că ieşisem tocmai ca să vin să te văd.

— Atunci, e cum nu se poate mai bine, într-adevăr! Ei, bine iată-mă! Ce treabă aveai cu mine? întrebă ea.

— Voiam să-ţi ofer o mie de livre, zise Landry cu vocea lui cea mai insinuantă.

— Este o sumă frumoasă, spuse cotoroanţa cu ochi lucitori. Şi întinzând gheara:

— Dă-mi.

— Un minut, zeflemisi Landry, dacă vrei să-ţi dau această mie de livre, trebuie mai întâi să-mi tai aceste frânghii care-mi învineţesc mâinile.

— E drept! … Şi apoi, cred că trebuie să te scot afară de aici?

Ea nu ironiza. Spunea asta simplu, ca pe un lucru ce i se părea natural. Landry simţi că ea nu ezită, că era gata să facă ceea ce îi ceruse. Respiră uşurat. O lăudă:

— Nu cunosc o femeie mai inteligentă şi mai amabilă ca tine.

Şi precizează:

— Taie aceste frânghii, scoate-mă din acest bârlog şi-ţi dau o mie de livre… Şi apoi îţi arăt mijlocul de a câştiga o altă mie de livre.

— Atunci, asta face două mii? întrebă La Gorelle, ai cărui ochi străluceau mai tare ca oricând.

— Tu socoteşti admirabil.

Zgripţuroaica păru să se gândească. Landry se nelinişti:

— Ceea ce-ţi cer este imposibil? Nu poţi să mă scoţi de aici?

— Este cum nu se poate mai uşor.

— Atunci?

— Atunci, ascultă, Landry: vreau să-ţi tai frânghiile, vreau să-ţi redau libertatea… numai că… două mii de livre pentru asta, nu este suficient.

— Cât vrei? gâfâi Landry.

— Cincizeci de mii de livre, spuse rece La Gorelle.

Nefericitul Landry, care credea că se hotărâse, îşi încovoie umerii, copleşit de enormitatea acestei sume. Şi el se înfurie:

— Cincizeci de mii de livre! … Cred că-ţi baţi joc de mine, bătrână vrăjitoare! … De unde vrei să-i iau, căţea turbată?

— Cred că, într-adevăr, nu ai o astfel de sumă, spuse ea liniştit, fără a se necăji. Atunci, să nu mai vorbim despre asta.

Şi, cum Landry scrâşnea din dinţi, o înjunghia cu privirea cu acelaşi calm nepăsător, ea explică:

— Da, dar dacă te las să pleci, pierd eu cincizeci de mii de livre. Aşa înţelegi? … Nu, nu înţelegi? Te aşteptam cu nerăbdare…

— M-aşteptai tu pe mine? sări Landry uluit. De ce?

— Păi, ca să încasez cele cincizeci de mii de livre, ce naiba! … Mi s-a promis că îmi vor fi date în ziua în care ai să fii aici. Iată de ce te aşteptam cu atâta nerăbdare… Acum înţelegi?

Nu, deloc nu înţelegea nefericitul Landry Coquenard!

Şi întrebă:

— Ducesă de Sorrientčs ţi-a promis această avere?

— Nu. Nu mai sunt în serviciul ducesei.

Mahalagioaica asta oribilă, cu ochii răi jucându-i de bucuria victoriei, îl observa cu zâmbetul pe buze, făcându-i o deosebită plăcere disperarea lui, nu se grăbea deloc să-i

dea informaţiile pe care el le aştepta cu o spaimă de moarte.

— Doar te afli, spuse ea într-un târziu, în casa monseniorului mareşal d’Ancre.

Şi continuă cu un aer de milă prefăcută:

— Nu ştiai lucrul ăsta, sărmane Landry?

— Vai de sărăcia mea, sunt mort! se căina Landry.

— Cred că da, zâmbi hidos bătrâna.

În clipă acea sună o sonerie.

— Monseniorul vrea să te vadă, spuse La Gorelle.

Şi apoi, îndreptându-se spre uşă:

— Vino! adăugă ea.

Landry Coquenard aruncă de jur-împrejur o privire disperată de înecat care caută un lucru de care să se agaţe. La Gorelle, care nu-l pierdea din ochi, surprinse această privire.

— Nu spera că poţi să te salvezi, spuse ea, eşti prins de-a binelea. Cel mai bun lucru este să te resemnezi.

Landry Coquenard înţelese că e iremediabil pierdut şi că nu avea altceva de făcut decât să se supună. Făcu un efort ca să-şi îndrepte spinarea şi cu un pas foarte demn, trecu pragul uşii pe care i-o deschidea La Gorelle.

Capitolul 29

Unde ghinionul lui Landry Coquenard devine o afacere rentabilă.

Cu acelaşi pas semeţ, Landry Coquenard traversă încăperea şi se opri la doi paşi de masa încărcată de hârţoage îndărătul căreia, aşezaţi unul lângă altul, stăteau Concini şi Léonora. Se înclină în faţa lor cu demnitate neostentativă. Ridică apoi capul şi aşteptă într-o atitudine la fel de demnă.

După o linişte apăsătoare şi plină de ameninţări, în timpul căreia nici Léonora, nici Concini nu au izbutit să-l facă să-şi plece ochii, Concini vorbi cu o voce tăioasă:

— Ştii ce te aşteaptă, nu? O frânghie zdravănă la capătul unui stâlp!

— E un sfârşit ca oricare altul! spuse Landry, dând din umeri. Şi, cum bine zice cumătra care m-a condus aici, nu-i altceva decât un moment greu de trecut.

— Vezi bine că nu se poate să fiu trădat fără să pedepsesc.

— Dacă v-aş fi trădat… dacă aş fi avut limba destul de lungă, n-aţi fi fost mareşal şi marchiz d'Ancre… Aţi fi fost mort de mult.

Răspunsul îi dădu lui Concini de gândit. Se uită la Léonora, dând uşor din cap în semn de aprobare, iar ea interveni numaidecât. Era mai hotărâtă, mai bună jucătoare decât el:

— Omul ăsta are dreptate, spuse ea apăsat. Trebuie să fim cinstiţi şi s-o recunoaştem.

Landry Coquenard tresări. Ce însemna această intervenţie a Leonorei? Pentru ce părea că-i ia apărarea? Înţelese imediat că erau pe cale să-i joace o comedie. Avu un acces de puternică bucurie. El se gândi numaidecât: „Sunt salvat: au nevoie de mine! …"

Dar se corectă îndată: „Salvat? … Să nu ne grăbim! … Salvarea va depinde de ceea ce vor să-mi ceară."

Concini ţinu seamă de lecţia pe care i-o dădea nevasta lui, indirect.

— Fie! rosti el, fără să mai recurgă la ocolişuri, sunt de acord că ai ştiut să-ţi ţii gura. Dar ştii foarte bine despre ce trădare vorbesc.

— Cred că faceţi aluzie la copil, monseniore.

— Da. Şi asta este trădarea pe care o vei plăti cu viaţa. Ai fi fost deja spânzurat, fără nici o milă, dacă n-aş fi avut nevoie de tine (Landry nu-l lăsă să vadă că bănuise treaba asta). Ca atare, vreau să-ţi fac o propunere. Dar bagă bine la cap ceea ce îţi spun: dacă refuzi, te paşte spânzurătoarea. Şi mai spune-ţi că nici o putere din lume nu te va putea salva.

— Dar, dacă primesc, monseniore?

— Te iert, îţi redau libertatea şi îţi garantez că niciodată nu vei mai avea neplăceri. Ba chiar îţi umplu buzunarele cu câteva sute de scuzi.

— Să auzim propunerea, spuse Landry, cu o voce sugrumată de emoţie.

— Ai să semnezi un act, redactat după toate formele legale şi vei fi gata oricând, dacă e nevoie, la primul meu semn, să confirmi semnătura, să recunoşti, să juri, dacă trebuie, că mama copilului pe care ţi l-am încredinţat odinioară se numea domnişoara Léonora Dori Galigaď, devenită mai apoi soţia mea.

Landry, care nu se aştepta câtuşi de puţin la aşa ceva, nu s-a putut împiedica să întrebe:

— Cum adică, doamnă, consimţiţi să faceţi un asemenea sacrificiu?

— Bineînţeles, răspunse Léonora simplu, de vreme ce eu i-am propus asta monseniorului.

— Ceea ce faceţi, doamnă, este într-adevăr de admirat, spuse Landry, care se înclină cu respect.

Se întoarse spre Concini şi întrebă cu un calm dezarmant:

— Şi dacă primesc, monseniore cine-mi garantează că n-o să mă trimiteţi uşurel la moarte, după ce veţi fi obţinut de la mine, ceea ce doriţi?

— Sunt gata să jur pe tot ce vrei, spuse Concini, fără să ţină seama de această neîncredere.

— Nu jura, Concini, interveni Léonora: acest băiat nu este prost, el va înţelege.

Şi, adresându-se lui Landry:

— N-ai auzit ceea ce ţi-a pus monseniorul: va avea nevoie, fără îndoială, să apeleze la mărturia ta. Nu este asta cea mai bună garanţie?

— Într-adevăr, doamnă: înţeleg că monseniorul nu va face prostia să-şi suprime martorul preţios care sunt eu. Dar este altceva care mă supără teribil.

— Vorbeşte, spune Léonora cu o linişte neclintită.

— Iată, reluă Landri puţin zeflemitor. Monseniorul a vorbit despre o prestare de jurământ. Asta este grav, doamnă. Eu sunt un bun creştin, pentru Dumnezeu şi nu vreau să-mi compromit salvarea sufletului printr-un jurământ fals.

— Numai asta te frământă? Fratele meu, Sebastian, este arhiepiscop de Tours. El îţi va acorda iertarea. Iertarea unui prinţ al bisericii ţi se pare suficientă pentru a-ţi linişti conştiinţa?

— Pe onoarea mea, doamnă, aveţi răspuns la toate!

— Aşadar, accepţi? întrebă prompt Concini.

— O secundă, monseniore, zise şmecherul Landry, care se ţinea de gândul lui, dacă e vorba să tratăm o afacere, haideţi să punem la punct toate detaliile. Mi-aţi vorbit de câteva sute de scuzi pentru buzunarul meu. N-aţi vrea, dacă nu vă e cu supărare, să fixaţi suma exactă pe care mi-o veţi da?

— Cinci sute de scuzi, răspunse Concini, uşor nervos.

— O mie cinci sute de livre, strigă Landry cu o strâmbătură greu de descris. Ah! Mnonseniore, vă ştiam ceva mai generos! … Şi nu eraţi atât de bogat ca acum! …

— Omul acesta are încă o dată dreptate, spuse Léonora.

Ea deschise un sertar, luă o pungă şi o aşează pe masă, în faţa lui Landry, zicând:

— Sunt aici o mie de pistoli.

— Da. E o sumă rezonabilă, zâmbi Landry. Şi spuse apoi, cu duritate:

— Mă mulţumesc cu atât… pentru moment.

— Caraghiosule! mormăi Concini cu un gest ameninţător.

— Nu trebuie să vă supăraţi, monseniore, spuse Landry cu acelaşi glas, calm şi rece. Foarte curând îmi veţi mulţumi. Dar asta este o altă afacere… o afacere pe care am să v-o propun eu când o vom fi pus la punct pe aceasta. Să încheiem, deci: voi face aşa cum doriţi, monseniore, dar cu o singură condiţie: să-mi fie îngăduit s-o văd pe domnişoara Florence şi să stau de vorbă cu ea.

— De ce? întrebă Concini bănuitor.

— Ca să mă asigur că nu există substituire de persoană şi să o întreb dacă e de acord să fie recunoscută drept fiica dumneavoastră. Fără asta nu se va putea face nimic, monseniore şi puteţi chiar să chemaţi călăul.

— Ai s-o vezi chiar acum, acceptă Concini fără nici o umbră de ezitare. Şi ai s-o vezi singură, fără martori, ca să nu îţi închipui că prezenţa noastră o intimidează. Sunt atât de sigur de ceea ce fac, că uite…

Spunând acestea, Concini foarte vesel, se ridică, veni spre Landry şi tăie cu mâna lui sforile care îi răneau mâinile. Apoi sună, în timp ce-i arăta punga rotunjoară:

— Ia-i, îi spuse, eu am încredere în tine!

Marcella fu cea care răspunse la sonerie. Concini îi strecură la ureche, câteva vorbe. Şi întorcându-se spre Landry:

— Ea te va conduce la Florence.

Când îl văzu apărând, deodată, în faţa ei, Florence îl recunoscu imediat. Şi în aceeaşi clipă ghici că venea din partea lui Odet. Se ridică, parcă împinsă de un resort. Era gata să vorbească, să pună întrebări, probabil. Landry, cu un gest rapid şi foarte elocvent, o opri. În acelaşi timp îi arătă scrisoarea pe care o avea în buzunar. Ea dădu uşor din cap, semn că pricepuse.

Landry înaintă, se plecă respectuos în faţa ei, apoi îşi îndreptă bustul şi o privi o secundă cu o duioşie nerostită.

— Nu mă cunoaşteţi, domnişoară… Eu, însă vă cunosc de mult… aş putea spune… din ziua în care v-aţi născut… sunt Landry Coquenard, naşul dumneavoastră… dat fiind că eu v-am botezat şi v-am dat numele acesta frumos, Florence, acum vreo şaptesprezece ani.

— Deci, dumneavoastră vă datorez viaţa? şopti Florence, la fel de emoţionată ca şi el.

Cuvintele astea imprudente i-au fost de ajuns lui Landry ca să-şi recapete sângele rece, pe care îl cam pierduse. Aruncă o privire de jur-împrejur, clipi din ochi şi vorbi tare ca şi cum ar fi vrut să fie mai bine auzit:

— Viaţa? Nici vorbă! Har Domnului, viaţa dumneavoastră nu era în primejdie. În schimb, naşterea dumneavoastră trebuia să nu fie ştiută de nimeni. Dacă vă spun toate astea n-o fac pentru o recunoştinţă, la care n-aş avea nici un

drept. Ci, doar ca să înţelegeţi că sunt omul pentru care naşterea dumneavoastră nu este un mister… Şi aş vrea să vă mai spun ceva: Monseniorul Concini… tatăl dumneavoastră… îmi cere să afirm că sunteţi fiica doamnei d’Ancre… Oare trebuie să mă supun tatălui dumneavoastră?

— Fireşte, răspunse Florence fără nici o ezitare.

— Cu toate astea ştiţi că doamna d’Ancre nu este mama dumneavoastră?

— Ştiu. Dar este singurul mijloc de a o salva pe mama mea adevărată, pe care nu o cunosc.

— Cu alte cuvinte, pentru această mamă, pe care nu o cunoaşteţi, vă sacrificaţi? întrebă Landry, pe care îl gâtuia emoţia.

— Admiţând că ar fi vorba de un sacrificiu, n-ar fi normal să-l fac? răspunse Florence zâmbitoare.

— Sunteţi un copil bun şi veţi fi fericită aşa cum meritaţi, asta v-o spun eu, murmură Landry.

Se înclină ceremonios în faţa ei cu aerul că vrea să se retragă. Apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, se întoarse şi se apropie de ea:

— Pot să vă cer o favoare?

— Tot ce doriţi, rosti ea pătimaş.

— Să vă sărut mâna, domnişoară.

Cu un gest spontan, Florence îi întinse amândouă mâinile deschise. El îşi puse mâinile butucănoase în mâinile ei mici şi albe. Cu această ocazie îi strecură biletul lui Valvert. Şi cum el se apleca să-i sărute mâinile, ea îl îndreptă uşor şi cu un gest minunat, de delicateţe copilărească, îi întinse fruntea, spunând.

— Un naş are dreptul să-şi îmbrăţişeze fina.

Landry atinse uşor, din vârful buzelor, părul ei frumos şi îi şopti la ureche:

— Să nu vă temeţi de nimic, vom avea grijă de dumneavoastră.

Plecă bucuros şi mândru de el, gândindu-se înduioşat: „Ce fată bună! Cât de frumos a spus că sunt naşul ei!” în anticameră îl aştepta Marcella şi îl conduse din nou.

Ajunse în cabinetul unde-i regăsi pe Concini şi Léonora.

— Ei, ce zici? întrebă Concini.

— Da, monseniore, răspunse Landry. Sunt gata să semnez orice act, să fac orice fel de declaraţie dorită şi când veţi dori…

— Eram sigur, exclamă Concini.

Şi schimbându-şi atitudinea, luându-şi un aer atât de familiar, atât de zâmbitor şi amabil pe cât fusese mai înainte distant, rigid şi ameninţător:

— Astăzi după-amiază totul va fi terminat. De îndată ce vei fi semnat toate actele, vei fi liber să te duci unde vrei. Până atunci rămâi prizonierul meu.

Şi apoi izbucnind în râs:

— Nu cumva ţi-e frică?

— Nu, monseniore, răspunse Landry, răzând la fel de tare. Şi eu am încredere în dumneavoastră.

— Şi acum, pentru că am pus la punct această afacere cu bine pentru ambele părţi, am să vă fac, dacă îmi permiteţi, o propunere şi înclin să cred că vă va face plăcere.

— Vorbeşte, îl autorizã Concini, destul de intrigat. Dar fii scurt căci am foarte multă treabă.

— Voi fi cât se poate de scurt, pe cât îmi stă în putinţă.

Şi adăugă cu ochi maliţioşi:

— Cred, monseniore, că lucrul la care ţineţi cel mai mult, este să dovediţi că domnişoara Florence este chiar fata doamnei d’Ancre, soţia dumneavoastră.

— Fără îndoială, confirmă Concini, care devenea dintr-o dată foarte atent.

— Dacă nu era aşa, ar fi fost suficientă o simplă adopţiune, întări Léonora, nu mai puţin interesată de treaba asta.

— Ei bine, continuă încuviinţând cu capul, nimic din ceea ce veţi face, nu va putea să constituie o dovadă absolut evidentă şi imposibil de negat, o dovadă concretă în faţa

căreia detractorii cei mai înverşunaţi vor fi obligaţi să se încline. Pe scurt, în loc de dovezi, le oferiţi doar mărturii. Evident şi asta înseamnă ceva. Dar nu este suficient pentru a vă pune la adăpost de ceea ce vreţi să evitaţi cu orice preţ: o discuţie publică.

— Ei, corbacco! se înfurie Concini, lovind cu pumnul în masă, asta spuneam şi eu! … Ne-ar fi trebuit certificatul de botez al copilului. Dar documentul acesta n-am putut să mi-l procur. Lipseşte o pagină din registrul parohiei şi este tocmai pagina în care era înscris actul de botez.

— Ei bine, monseniore, spuse Landry triumfător, pagina cu pricina am rupt-o eu, acum şaptesprezece ani şi sunt gata să v-o cedez… în schimbul unei sume rezonabile, aşa cum ar fi drept.

În faţa acestei oferte neprevăzute, Léonora abandonă atitudinea ei impasibilă, de om care porunceşte şi se ridică în picioare. Concini, în schimb, se năpusti asupra lui Landry:

— La tine este actul?

— Da monseniore, confirmă Landry, care se bucură de reacţia produsă de spusele lui. Şi vă atrag atenţia, monseniore, că documentul nu spune: fiică a seniorului Concino Concini şi din mamă necunoscută.

— Dar ce scrie?

— Nimic, monseniore. Am reuşit să obţin din partea preotului ca în locul acestor două cuvinte: mamă necunoscută să lase loc alb. Aşa încât, n-aveţi decât să scrieţi trei cuvinte: „domnişoara Léonora Dori”. Şi totul se rezolvă. Veţi fi deci, în posesia unei dovezi zdrobitoare în faţa căreia orice îndoială se exclude. Şi subliniez că nici măcar nu se poate spune că actul este un fals, de vreme ce va fi foarte uşor de dovedit că pagina este din registrul acela anume, de unde a fost smulsă.

— Landry, izbucni Concini, dacă tu îmi cedezi acest act, îţi dau o sută de mii de livre.

— Este exact suma pe care voiam să v-o cer!

— Atunci s-a făcut?

— S-a făcut, monseniore şi facem schimbul pe dată: să văd banii… şi iată hârtia.

Şi Landry, scotocind în căptuşeala tunicii, scoase o hârtie împăturită în patru, pe care i-o întinse lui Concini.

Concini se aruncă asupra mult preţioasei pagini, o citi repede şi i-o întinse Leonorei, care după ce o citi la rândul ei, o puse la loc sigur. În timpul acesta, Concini se îndrepta spre o casetă şi o deschidea.

— Mi-ai dat, îţi dau, cum bine spuneai, rosti el bucuros, iată cele o sută de mii de livre ale tale.

Scoase rând pe rând din casetă, zece săculeţe burduşite scoţând un sunet de arginţi, pe măsură ce cădeau pe podea.

— Fiecare pungă conţine o sută de pistoli. N-ai decât să verifici, îi zise.

Cu o privire expertă, Landry Coquenard, care avea o pungă identică în buzunar şi-a dat seama că erau toţi banii ceruţi.

— Ei, monseniore, mă bizui pe dumneavoastră! făcu el cu mare dezinvoltură.

În aceeaşi după-amiază, afacerea era încheiată în faţa unui notar şi a numeroşi martori, aleşi cu mare grijă, printre care se afla şi baronul de Rospignac. Micuţa florăreasă a străzii pe care parizienii o numeau, cu indiferenţă, Muguette sau Brin de Muguet, avea să fie de acum înainte fiica legitimă a marelui şi puternicului senior Concino Concini, mareşal şi marchiz d’Ancre şi a Leonorei Dori, marchiză d’Ancre, soţia lui. Avea să primească numele şi titlul de contesă de Lesigny.

Landry Coquenard, cocoţat pe un măgar, dăruit de Concini ca să-şi poată transporta cele unsprezece pungi cu aur ce cântăreau mai bine de şaizeci de ocale, se întorsese la el, pe strada Fers. Una din pungi o pusese într-un colţ. Celelalte zece le rânduise pe o masă mică şi le ascunsese, aruncând o faţă de masă peste ele.

După aceea a pus masa pentru cei patru înfometaţi care se vor întoarce pe-nserat şi uşor ca o silfidă, vesel ca un cintezoi, aştepta venirea lor cu o nerăbdare pe care încerca s-o ascundă, făcându-şi de lucru cu pregătirea unei cine copioase şi totuşi fine, cum o mai făcuse şi altădată, primind laudele lui Pardaillan. Lucru cu care se mândrea fiindcă domnul cavaler de Pardaillan era un cunoscător de mare fineţe şi nu era prea darnic cu complimentele.

În cele din urmă sosiră toţi: Pardaillan, Valvert, Escargasse şi Gringaille. Pardaillan părea bine dispus: dovadă că treburile se rezolvau conform dorinţei lui.

— Ai reuşit? întrebă Valvert.

— Bineînţeles, domnule, răspunse Landry cu un zâmbet cât o lună plină. Şi ghiciţi, domnule, pe cine am văzut?

— De unde să ştiu eu?

— L-am văzut pe seniorul Concini, mărturisi Landry cu un aer detaşat.

— L-ai văzut pe Concini! se nelinişti Valvert. Din fericire, el nu te-a văzut?

— Scuzaţi-mă, domnule, m-a văzut foarte bine.

— Atunci, nu te-a recunoscut?

— M-a recunoscut... am avut o convorbire destul de lungă cu el... cu el şi cu doamna Léonora.

— Ai intrat la el acasă? sări Valvert.

— Da, domnule, făcu Landry care se bucura din plin de succesul său.

Pardaillan, Escargasse şi Gringaille se întorseseră de la masă şi urmăreau conversaţia cu un viu interes. Şi pregătindu-şi efectele:

— N-am spus că am pătruns la el de bună voie... Dar, în sfârşit, adevărul este că am intrat acolo şi m-am întreţinut cu el.

Valvert îşi ridică stupefiat braţele în tavan. Şi, nevenindu-i să creadă:

— L-ai văzut pe Concini, la el acasă? ... Şi te-a lăsat să pleci? ... Şi eşti aici, viu şi nevătămat? ... Nu se poate! ... N-

ai vrea să ne istoriseşti şi nouă? …

— Fapt este că lucrul e cel puţin surprinzător! întări Pardaillan.

— Nu-i aşa că e minunat! Glăsui triumfător Landry. Dar am să vă spun una şi mai bună: seniorul Concini mi-a dat tot ce i-am cerut!

— Tot ce i-ai cerut! … Dar ce Dumnezeu i-ai cerut?

— M-ai întâi permisiunea de a o vedea pe mi… domnişoara Florence şi de a sta de vorbă cu ea… şi aşa am putut să-i dau scrisoarea dumneavoastră.

— Şi ţi-a dat voie? întrebă Valvert uluit.

— Dacă vă spun că i-am dat scrisoarea.

— Şi după aceea? … Dacă ai spus „mai întâi” se cheamă că mai este şi un „după aceea”.

— Eh, după aceea i-am cerut o zestre.

— O zestre! strigă Valvert. Pentru cine, Dumnezeule Mare?

— Pentru copilă, ce naiba!

— I-ai cerut zestre pentru Florence?

— Da, domnule. O zestre frumuşică, pe cinstea mea… O sută de mii de livre.

— O sută de mii de livre! …

— Nici un bănuţ mai puţin.

— Şi ţi-a dat şi această sută de mii de livre?

— Evident! … Mă omor spunându-vă că mi-a dat tot ce i-am cerut, tot ce am vrut. În fond nu e un tip infect, seniorul Concini… Trebuie doar să ştii cum să-l iei. Ei, azi m-am priceput s-o fac!

— Dar, spuse Valvert, nu văd de ce ar fi vorba de zestrea iubitei mele Florence! Banii aceia sunt ai tăi.

— Pentru nimic în lume! protestă Landry, indignat. Pentru domnişoara Florence i-am smuls de la Concini. Deci, ei îi aparţin. Şi vă rog domnule, dacă nu vă e cu supărare, ea îi va avea!

— Bine, dar, insistă Valvert, Florence nu are nevoie de ei! Florence va fi bogată, doar ştii că regele a promis să-i dea o

zestre sau să facă în aşa fel, încât s-o primească, ceea ce e totuna.

— Regele n-are decât să facă ce-o pofti! E treaba lui, nicidecum a mea! În ce mă priveşte, domnule, îmi intrase în cap ca într-un fel ori în altul să-i cer o zestre „copilei”. Mi-au trebuit ani, dar, în fine, am reuşit. Şi credeţi că acum când mi-am atins ţelul, n-o să mă ţin de promisiunea pe care mi-am făcut-o? Aşa ceva nu se poate, domnule!

— Dar, al dracului încăpăţânat ce eşti, o să-mi pierd răbdarea spunându-ţi că Florence o să fie bogată! Păstrează banii pentru tine, care n-ai deloc.

— Vă înşelaţi, domnule, spuse Landry ridicând din umeri. El merse la punga pe care o depusese într-un colţ şi o lăsă să cadă pe masă, spunând:

— Iată! Sunt aici zece mii de livre! Asta este partea mea, care-mi ajunge din plin… Vedeţi, domnule, că dacă m-am gândit la copil, nu m-am uitat nici pe mine.

— La naiba!

— Pe coarnele lui Dumnezeu! exclamară admirativ Escargasse şi Gringaille.

Iar Escargasse adăugă: acest nemaipomenit Landry este un straşnic vulpoi!

— Cum, surâse Pardaillan, i-ai smuls lui Concini şi partea ta?

— Credeam că v-am spus! … Nu? … Simplă scăpare, credeţi-mă, răspunse Landry.

Şi, întorcându-se spre Valvert:

— Vedeţi, domnule, că vă înşelaţi teribil când spuneţi că nu am nimic.

Valvert rămânea nehotărât: pe de-o parte, îi era oroare să-i lase lui Landry o avere pe care acesta o câştigase cu preţul vieţii sale. Pe de altă parte, nu putea răspunde cu un refuz umilitor unui devotament atât de mişcător.

Văzând că stăpânul său tace, Landry Coquenard reluă cu o emoţie rău ascunsă:

— Domnule, de ani şi ani de zile mă mângâi cu speranţa că fiinţa asta care-mi datorează viaţa, va avea prin mine bogăţia şi fericirea. Viaţa i-am salvat-o… Fericirea, eram convins că o să i-o daţi dumneavoastră… Pentru asta m-am legat de dumneavoastră şi v-am servit, îndrăznesc să spun, cu mult zel şi devotament. Averea i-am asigurat-o astăzi şi, o spun fără falsă modestie, riscându-mi viaţa… îmi veţi provoca, domnule, o mare suferinţă, refuzând.

— Nu, Landry, îl linişti Valvert înduioşat, nici vorbă. Eşti un băiat prea bun şi ţin prea mult la tine ca să-ţi fac vreun necaz.

— Cu atât mai bine, domnule, să ştiţi că faceţi din mine omul cel mai fericit din lume, strigă Landry cu o figură radioasă.

— Ei, haideţi, încheie Pardaillan, amândoi sunteţi băieţi buni.

Asta o spunea pe un ton uşor acru, care te făcea să nu ştii niciodată dacă râdea de tine sau dacă vorbeşte serios.

Dar imediat după aceea îşi luă un aer foarte serios şi adăugă:

— Astea fiind zise, hai să ne odihnim… Să nu uităm că mai avem şi mâine treburi grele de făcut.

— Şi în fine vom termina cu toată tărăşenia asta care se cam îngroşase şi devenise cam obositoare, spuse Valvert cu o bucurie vădită.

— Pe sângele Domnului, aşa este! Întări Gringaille. Şi îşi frecă mâinile:

— Şi poimâine dimineaţă, punem capacul, sfârşitul sfârşitului, ultima treabă!

O treabă care va face vâlvă în Paris! zise Escargasse.

— Da, se poate spune aşa, adăugă Landry.

Şi pufniră toţi trei în râs. Dar Pardaillan le tăie scurt veselia, vorbind pe acelaşi ton serios:

— O să aveţi tot timpul să râdeţi când totul va fi isprăvit! … Şi totul se va isprăvi când vom fi descoperit şi distrus ultimul depozit al doamnei Fausta.

— Dar a mai rămas vreunul? întrebă Landry cu o strâmbătură de necaz.

— A mai rămas unul singur, răspunse Pardaillan. Şi reluându-şi aerul acru, zise:

— Şi vă asigur că va fi foarte bine apărat… atât de bine încât va fi un fel de miracol să-i venim de hac… fără să ne lăsăm acolo oasele.

Un sfert de oră mai târziu, dormeau cu toţii duşi.

Capitolul 30

Căsătoria Florencei.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, plecară cu toţii, chiar şi Landry Coquenard, care de data asta făcea parte din trupă şi se întoarseră seara târziu. În ziua următoare, plecară din nou, neobosiţi şi într-o dispoziţie foarte bună.

Plecară împreună până în strada Planche-Mibrai (care era începutul străzii Saint-Martin). Acolo, Pardaillan se despărţi de ei şi se duse în direcţia străzii Vannerie (dispărută azi din cauza şoselei Victoria). Ceilalţi patru trecură podul Notre-Dame şi intrară în oraş. Din nou se separară: Odet de Valvert şi Landry Coquenard au rămas în Cité, în timp ce Gringaille şi Escargasse traversară Petit Pont trecând prin faţa clădirii Petit Châtelet, apucând-o pe străduţele strâmte şi întunecoase ale cartierului Universităţii.

Pe la ceasurile douăsprezece, o explozie îngrozitoare a zguduit tot cartierul de la Bastilia până la primărie: sărise în aer casa din pasajul Barentin, din grija lui Pardaillan, de bună seamă.

Când se reinstală liniştea, o dată cu un nor de praf, se răspândi zvonul că tocmai sărise în aer o altă casă, în aceleaşi condiţii misterioase aşa încât nimeni nu putea da vreo explicaţie. Casa cu pricina era chiar în Cité, nu departe de podul Saint-Landry. Şi, lucru ciudat, această casă, a cărei fundaţie scăldată de râu era total izolată, ca şi prima de altfel, se credea că este părăsită.

Apoi, ceva mai târziu, s-a aflat că mai sărise în aer o casă, de data asta chiar în incinta Universităţii şi nu departe de

zidul oraşului. Ca şi în cazurile precedente, explozia nu avea nici o explicaţie. Şi casa asta, la fel ca celelalte, era izolată şi nelocuită.

Vestea se răspândi peste tot, chiar şi la Luvru, până la regele Ludovic al XIII-lea, însuşi. Vom vedea imediat cum s-a întâmplat.

Faustei i se dădu vestea în grabă mare dar ea o primi fără nici o reacţie sentimentală sau temperamentală, ca pe un lucru lipsit de importanţă. Dar după ce rămase singură, izbucni într-o criză de furie teribilă, ceea ce dovedea cât era de lovită din pricina acestei noi lovituri care-i spulbera speranţele sau cel puţin, avea să întârzie realizarea cu câteva luni. Şi îl blestemă pe Pardaillan, care îi dădu această lovitură fatală, reuşind s-o zdrobească. De bună seamă că nu se înşela, recunoscuse imediat mâna lui în această afacere dezastruoasă.

Vestea pătrunse şi în palatul Concini şi ajunse la urechile Léonorei. Doar că, pentru moment, ea avea treburi mult mai importante de făcut şi înregistră doar cu un aer distrat zvonurile venite din afară.

În schimb, ea se duse la Maria de Médicis. O puse la curent cu povestea care se încheiase cu acte în regulă şi că Florence era acum, în mod cât se poate de legal şi oficial, fiica ei. Lucru la care Maria de Médicis răspunse cu mulţumiri călduroase şi felicitări, care se adresau atât ei cât şi confidentei sale.

Este sigur că instinctul matern îi lipsea cu desăvârşire, fiindcă după ce dăduse frâu liber bucuriei ce o stăpânea, adăugă pe un ton de ameninţare rece:

— Copila asta este motivul pentru care am trăit nişte zile cu spaimă de moarte, ceea ce nu voi uita niciodată… Sper că ai să faci în aşa fel încât să dispară… Nu mai vreau s-o văd niciodată şi nu mai vreau să aud vorbindu-se de ea. Mă înţelegi, Léonora?

— Înţeleg, doamnă. Cu toate astea va trebui să vă mai vorbesc despre ea o bucată de vreme. Va trebui să

consimţiţi să o vedeţi măcar o dată. Este mult mai mult decât necesar, foarte necesar pentru siguranţa voastră, să admiteţi că fiica mareşalului şi a doamnei d’Ancre să vă fie oficial prezentată.

— De ce această prezentare oficială? se nelinişti regina care, după cum îi era obiceiul, începea să dea înapoi.

— Pentru că, îi explică Léonora, la o prezentare oficială este întotdeauna foarte multă lume. În afara celor obligaţi să fie acolo prin funcţiile lor, mai sunt şi cei cărora li se face favoarea unei invitaţii. Şi mai cu seamă, pentru ăştia, prezentarea trebuie să aibă loc… Cu atât mai mult cu cât îmi place să cred că signora se numără printre invitaţii de prim rang.

Vorbele astea au făcut-o pe Maria de Médicis să fie foarte atentă.

— Şi pentru ce trebuie să o invit pe prinţesa Fausta? întrebă ea.

— Pentru că, spuse Léonora cu o încetineală calculată, mai ales ea trebuie convinsă că Florence este, fără doar şi poate, fiica Leonorei Dori, marchiză d’Ancre.

E limpede că se simţea destul de puternică încât să-şi lepede masca, atacând-o deschis pe Fausta, pe care părea s-o fi servit până acum şi venind în întâmpinarea întrebărilor pe care bănuia că i le va pune regina, adăugă imediat:

— Vă spusesem, doamnă, că va veni momentul când vă voi face cunoscut numele duşmanului, care din umbră se străduieşte din toate puterile să vă distrugă. Ei bine, a sosit timpul să ştiţi despre cine e vorba. Acest duşman, care dacă nu eram eu v-ar fi zdrobit fără îndoială, este prinţesa Fausta.

Şi, cum Maria de Médicis se încăpăţâna în admiraţia ei pentru cea pe care o numea signora, ridicase tonul, refuzând să creadă o asemenea perfidie, Léonora începu să vorbească, îi oferi dovezi morale şi materiale şi finalmente nu i-a fost prea greu s-o convingă. Atunci, furia reginei

izbucni cu toată violenţa caracterului ei impulsiv. Léonora a trebuit să o calmeze, s-o aducă la sentimente mai bune şi abia a reuşit s-o împiedice să facă imediat un scandal ce n-ar fi servit la nimic şi, după ce regina se linişti, au stabilit că prezentarea avea loc peste două zile şi că Fausta va fi invitată să asiste. Invitaţia avea să fie făcută în asemenea termeni încât era cu neputinţă ca prinţesa s-o refuze.

În camera Florencei, care se ridică în picioare s-o primească, Léonora, după ce le concediase cu un semn pe La Gorelle şi Marcella, iar ele se făcură nevăzute fără nici cel mai mic zgomot, rosti:

— Florence, foarte curând vei avea onoarea de a fi prezentată Maiestăţii Sale regina regentă. Ai să te îmbraci în rochia de curte şi ai să-ţi pui bijuteriile pe care le ai. Trebuie să te grăbeşti fiindcă nu avem prea mult timp la dispoziţie. Ţi le trimit pe Marcella şi pe La Gorelle care îţi vor servi drept cameriste.

Ea vorbea cu aceeaşi blândeţe. Cu toate acestea, urechea deosebit de sensibilă a fetei sesiză, dincolo de această blândeţe, un accent impetuos pe care nu-l avusese până acum.

— Bine, doamnă, răspunse ea simplu.

Totuşi, fără voia ei, în ochi i se aprinse un licăr de bucurie aflând că mergea să-şi revadă mama. Ştia, era sigură că niciodată nu va auzi de la ea un cuvânt pornit din suflet. Nu contează, ea totuşi spera.

Oricât de fugar fusese acest licăr de mulţumire, Léonora, mereu atentă, îl surprinsese în treacăt. Şi, mereu bănuitoare, tatona:

— Sunteţi fericită să mergeţi la curte?

Ea îşi scutură cu încăpăţânare capul, răzând limpede:

— Să spun sincer, nu, doamnă… Curtea mă sperie… simt că locul meu nu este acolo.

Lucru incredibil şi totuşi normal, acest motiv ofensă mândria Leonorei. Şi, redresându-se:

— De ce? ... Să ştiţi, domnişoară, că fiica marchizului şi a marchizei d’Ancre este la locul ei oriunde… Chiar şi pe treptele unui tron…

— Să mă ferească Dumnezeu, doamnă, să mă îndoiesc de asta. Dar nu uit cine am fost… ceea ce voi deveni poate… Degeaba aţi făcut din mine o contesă, fiica, cel puţin de ochii lumii, a unui marchiz şi a unei marchize, nu este mai puţin adevărat că am trăit întotdeauna în mijlocul oamenilor simpli de la care am deprins, fără să-mi dau seama, o judecată sănătoasă şi gusturi modeste. De aceea, curtea nu mă tentează nicidecum. Şi dacă astăzi trebuie să merg acolo, acesta nu va fi o plăcere pentru mine, ci o corvoadă obositoare.

Ea nu mai râdea. Spunea asta cu un aer serios, care nu lăsa loc să te îndoieşti de sinceritatea ei:

— Ei bine, făcu Léonora satisfăcută, această simplitate a gusturilor se potriveşte de minune: nu vă va fi neplăcut să aflaţi că această prezentare, necesară, nu va avea continuare şi că niciodată nu veţi mai călca la această curte care vă tentează atât de puţin.

Şi cum Florence primea această veste cu o indiferenţă ce nu avea nimic afectat, în plus se ferea să ceară cea mai mică explicaţie, ea crezu că trebuie să adauge:

— Pentru siguranţa mamei voastre, trebuie să vă ţineţi deoparte cât mai mult posibil.

— Asta înseamnă, doamnă, că toată viaţa va trebui să rămân închisă în această casă? se nelinişti Florence.

— Nici vorbă, o asigură Léonora. Esenţialul este să nu mai fiţi văzută la curte. În rest nu m-am gândit niciodată să vă ţin aici prizonieră, cum am fost nevoită s-o fac până astăzi. Începând de acum, puteţi să ieşiţi şi să intraţi după plac. Cu condiţia, bineînţeles, să fiţi escortată de o însoţitoare, după cum se cuvine unei tinere de rangul vostru.

Făcând această promisiune pe care Florence o primi cu o bucurie copilărească, Léonora ieşi gândind: „Promisiune care nu mă obligă prea mult: în opt zile ea va fi măritată cu

Rospignac care o va duce departe de Paris… sau va fi închisă într-o mânăstire.”

Un ceas mai târziu, în faţa unei adunări strălucitoare, Concini îşi prezentă cu tot ceremonialul, fiica regăsită în mod miraculos, Mariei de Médicis.

Mama, încremenită în atitudinea ei demnă, nu avu nici o tresărire, nici un elan, nici un gest, nici o privire pentru copila ce făcea cuvenita plecăciune în faţa ei şi care, cu voce tremurând de emoţie, rostea o laudă, foarte scurtă şi simplă: câteva cuvinte pline de căldură, pornite din sufletul ei iubitor şi devotat spunea copila care era de fapt fata ei şi care era prezentată ca fiind a alteia.

Sărmana fată simţi cum se năruie în inima ei această speranţă supremă şi pornită din instinct, pe care într-un fel o păstrase până acum. Atunci înţelese, fără cea mai mică îndoială, că ceea ce oribila mamă nu-i putea ierta şi nu-i va ierta niciodată este că trăieşte, îşi înclină capul şi făcu un efort supraomenesc să-şi stăpânească lacrimile ce îi ardeau pleoapele şi erau gata să ţâşnească.

În timpul acesta Léonora, care se strecurase cât mai aproape de Fausta, avea satisfacţia nebună să o zdrobească, arătându-i cu mare bunăvoinţă „dovezile de necontestat” care făceau din fata Mariei de Médicis, propria ei fiică.

Cu puterea ei fantastică de disimulare, Fausta primi vestea cu zâmbetul cel mai fermecător. Dar, după laudele şi complimentele ce i le făcu fără zgârcenie, a vrut să-i arate că nu putea fi trasă pe sfoară. Şi coborî vocea:

— Hai, festa e bine jucată şi vă felicit, spuse ea continuând să zâmbească. Acum înţeleg de ce m-a invitat regina atât de stăruitor ca şi cum era un ordin căruia nu puteam să mă sustrag… înţeleg tot atât de bine, primirea foarte rece, aproape glacială ce mi s-a făcut aici… Iată-mă într-o dizgraţie totală, pe legea mea! … Asemenea dizgraţie din care nu voi ieşi prea uşor, ţi-o datorez, nu-i aşa Léonora?

— Da, spuse ea foarte clar. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să vă dăuneze. Şi cred că am reuşit destul de bine. Nemaivorbind, signora, că pentru a ajunge la asemenea rezultat, n-am făcut decât să spun adevărul gol-goluţ.

— Ştii că asta înseamnă război între noi două? mârâi Fausta.

— Războiul îl declaraţi acum, signora. Dar el există între noi, din clipa în care v-aţi pus de-a curmezişul în calea mea. Nu mă tem de luptă făţişă cum nu m-am temut nici de cea ascunsă pe care am purtat-o până acum.

— Şi în care ai învins, o linguşi din nou Fausta, fără ironie, trebuie s-o recunosc. Dar nu s-a spus încă ultimul cuvânt. Fereşte-te Léonora: îmi voi lua revanşa.

— Oh! Doamnă, poate vă închipuiţi că sunt prea încrezută, dar nu mă tem de dumneavoastră.

După aceste cuvinte, Léonora făcu o reverenţă respectuoasă şi se îndreptă spre Florence, pe care voia s-o scoată de acolo cât mai curând, fiindcă vedea că prezenţa ei îi displăcea profund Mariei de Médicis.

Fausta, în schimb, se îndreptă spre regină cu intenţia de a-i cere permisiunea să se retragă. Deşi se stăpânea de o manieră extraordinară, se sufocă de furia pe care şi-o înghiţea şi simţea nevoia imperioasă să se ducă acasă la ea, să fie singură, eliberată de orice constrângere.

Hotărât lucru în ziua asta avea ghinion. În momentul în care Maria de Médicis, cu o răceală rar întâlnită, încuviinţase plecarea cerută şi se îndrepta spre uşă, aceasta tocmai se deschidea larg. Intră regele.

Nu era singur, lângă el era Valvert, Valvert plin de praf şi tencuială din cap până în picioare, cu hainele răvăşite, cu-mâinile pline de zgârieturi sângerânde, ceea ce, dacă n-ar fi fost sabia lungă de la şold, l-ar fi făcut să pară un zidar, scăpat acum dintr-un accident.

În faţa regelui, Fausta fu nevoită să se oprească şi să se încline, ca toată lumea, de altfel.

Părea destul de agitat, micul rege. O zări imediat pe Fausta. Se îndreptă spre ea.

Mult prea grăbit să-i vorbească, uită să-i răspundă la plecăciune şi atacă numaidecât:

— A! Doamnă ambasadoare, pe dumneavoastră vă căutam!

Şi începu să vorbească precipitat, ceea ce sporea uşoara bâlbâială de care suferea:

— Ştiţi, doamnă, că trei case tocmai au explodat una după alta în prea cinstitul meu oraş?

Tăcerea, plină de respect, care urmase după intrarea regelui, deveni tragică la această întrebare atât de neprevăzută pe care regele o punea cu o emoţie în care simţea o mânie puternică, stăpânită cu greu, pe punctul de a izbucni deschis. Fausta nu se aştepta la o astfel de întrebare. Instantanneu, văzându-l pe Valvert, ea înţelese. Înţelese că acesta, ca de obicei, îl însoţise pe Pardaillan şi că probabil vorbise. Ori, dacă vorbise, potrivit celor ce fusese, capul ei era în pericol, cu toată imunitatea pe care o avea ca reprezentantă a regelui Spaniei. Cu toată ameninţarea îngrozitoare de deasupra capului ei, nu-şi pierdu nici o clipă cumpătul. Şi răspunse cu vocea ei armonioasă, a cărei dulceaţă pătrunzătoare nu se modificase deloc:

— Din zvonuri publice, am aflat şi eu despre aceste întâmplări supărătoare. Dar, de vreme ce, persoane demne de încredere mi-au spus că, din fericire n-au fost pierderi omeneşti, nu m-am tulburat peste măsură.

— Nu ştiţi, cumva, doamnă, ale cui erau aceste case? reluă regele mârâind.

— Câtuşi de puţin, sire, răspunse Fausta cu un ton foarte calm, care impunea.

— Ale unor spanioli, doamnă! izbucni regele.

— Unor spanioli? strigă Fausta cu o tresărire de surpriză admirabil jucată.

Şi, simulând compătimirea, cu o emoţie reţinută în orice:

— Ah! Bieţii oameni! Asta înseamnă atunci că mie, reprezentând pe Maiestatea Sa regele Spaniei, îmi vine sarcina să vin în ajutorul acelor bieţi oameni! O voi face neîntârziat şi mulţumesc Maiestăţii Voastre că mi-a dat aceste amănunte pe care nu le ştiam.

Ea îşi juca rolul cu un aer atât de natural încât regele fu pe moment descumpănit. El aruncă spre Valvert o privire ce părea că cere ajutor. Dar Valvert n-avea ochi decât pentru Florence şi nu văzu încurcătura regelui. De altfel, aceasta nu dură mult. Aproape imediat Ludovic îşi reveni şi, cu aceeaşi voce bubuitoare:

— Hm! Să vorbim despre bieţii oameni! … Ştiţi ce făcuseră din aceste… refugii? Adevărate arsenale, doamnă. Arsenale în care aveau arme, praf de puşcă, până şi tunuri… Destul cât să înarmezi şi să aprovizionezi cu generozitate o mică armată… de soldaţi spanioli, fireşte.

— Dar, ce-mi spuneţi, sire! strigă Fausta, jucând perfect uimirea şi indignarea.

— Adevărul, doamnă… Nu îl ştiaţi? …

— Un asemenea abuz de ospitalitate incalificabil, ospitalitate oferită atât de generos în această ţară prietenă, mi se pare atât de monstruos, de necrezut încât… aş îndrăzni să-l întreb pe rege dacă e sigur că nu se înşală… Dacă e sigur că informaţiile pe care le-a primit sunt exacte.

— Contele de Valvert, aici de faţă, vă va spune exact despre ce e vorba, răspunse regele.

Şi adăugă:

— Contele este unul din cei patru sau cinci supuşi loiali şi îndrăzneţi, care au descoperit şi au făcut să sară în aer aceste cuiburi de şerpi veninoşi, riscându-şi viaţa… Şi puteţi fi sigură, din felul în care arată, că nu exagerez spunând că şi-a riscat vitejeşte viaţa în serviciul regelui său… Profit cu bucurie de această ocazie pentru a declara în public, că nu e prima oară că-şi pune viaţa în primejdie pentru a o salva pe a noastră. Şi, până când vom avea prilejul să-i recunoaştem, de-o manieră mai spectaculoasă, serviciile

ieşite din comun, cu care ne-a onorat, ţin să declar aici, în faţa tuturor că îi port o stimă şi o afecţiune cu totul deosebită… Vorbiţi, conte.

Laudele neaşteptate îi smulseră pe cei doi îndrăgostiţi din contemplaţia reciprocă. În timp ce Florence roşea de bucurie, Valvert se înclina cu eleganţă şi mulţumi:

— Cuvintele nepreţuite pe care regele mi-a făcut deosebită onoare de a mi le adresa, sunt o răsplată ce depăşeşte meritele mele.

Apoi, întorcându-se spre Fausta:

— Cele trei case, pe care, cu ajutorul celor patru prieteni şi însoţitori ai mei, ale căror nume sunt cunoscute de rege, le-am aruncat în aer astăzi dimineaţă, erau depozite de arme clandestine aparţinând unor spanioli, ale căror mişcări le urmărim de vreo opt zile. Afirmaţia o fac pe onoarea mea. Dar, dacă ceea ce afirm nu vă este suficient, dacă Alteţa Voastră se îndoieşte de cuvântul meu, pot să vă pun la dispoziţie dovezi… Dovezi atât de evidente încât nu pot să nu vă convingă, doamnă.

Făcuse doi paşi înainte. O fixa cu o insistenţă plină de înţelesuri. Ea pricepu ameninţarea.

— Şi eu vă cunosc de multă vreme, domnule de Valvert, spuse ea, arborând cel mai graţios zâmbet şi sunt încântată să declar că vă consider unul din cei mai viteji şi mai devotaţi gentilomi din această ţară, care numără mulţi viteji şi seniori demni. Nu vă voi insulta îndoindu-mă de cuvântul dumneavoastră. Mă consider absolut convinsă.

Şi, în timp ce Valvert mulţumea cu o reverenţă, dându-se înapoi, aşezându-se modest mai la o parte, în spatele regelui, ea îşi înălţă capul şi cu un aer plin de demnitate, cum numai ea era în stare, pronunţă cu o voce clară, vibrantă:

— Venită aici ca prietenă, în această calitate am fost primită de o manieră foarte măgulitoare pe care n-o pot uita. În consecinţă şi în primul rând, în faţa Maiestăţii Sale Regina regentă, în faţa monseniorului mareşal d’Ancre,

şeful suprem al consiliului dumneavoastră, în faţa acestor nobili seniori şi a acestor nobile doamne, care mă vor auzi, ţin să blamez cu voce tare purtarea incalificabilă a acestor sceleraţi şi o rog pe Maiestatea Voastră să primească umilele mele scuze în ce priveşte acest regretabil incident. Adaug că, primul lucru, pe care îl voi face la întoarcerea acasă, va fi să ordon urmărirea vinovaţilor. Vă asigur că pedeapsa va fi atât de groaznică încât le va trece pentru totdeauna pofta de a o lua de la capăt, celor tentaţi să-i imite. Dacă spusele mele de acum sunt insuficiente, sunt gata să fac tot ceea ce doriţi ca să îndrept lucrurile, sire.

— Bine, spuse regele, cu vădită răceală, mergeţi, doamnă. Şi dacă ţineţi să mai cred în această prietenie de care mă asiguraţi, faceţi dreptate urgent şi cum se cuvine.

— Vă răspund, sire, că vi se va da satisfacţie, promise Fausta.

Apoi îşi făcu reverenţa şi plecă, fără ca cineva să-i dea vreo atenţie.

Regele se întoarse spre Concini. Se arătă foarte amabil cu el. Îl întrebă despre fata lui pierdută când era în leagăn şi regăsită într-un mod atât de miraculos, de care auzise vorbindu-se şi îl autoriză elegant să i-o prezinte. Ceea ce Concini, bucuros peste măsură de asemenea favoruri, se grăbi să şi facă.

Florence, roşie toată, se văzu din nou punctul de atracţie al tuturor privirilor. Primirea călduroasă, pe care i-o făcu regele – fratele ei, după cum bine spusese Landry Coquenard – o reconforta puţin după primirea glacială pe care i-o făcuse mama ei. Ba mai mult, această primire deosebit de măgulitoare a avut ca rezultat imediat să dezlănţuie entuziasmul curtenilor, care, văzând atitudinea reginei, consideraseră că e mai prudent să-şi ascundă cu grijă admiraţia pe care o trezea eleganţa şi farmecul, deopotrivă cu tinereţea şi cu frumuseţea strălucitoare.

Cum era de aşteptat, prezentarea îi apropiase pe cei doi îndrăgostiţi pentru că Valvert, ascultând fără îndoială de un

ordin primit dinainte, nu se mişca de lângă rege. Şi micul rege, care îl privea pe Valvert cu ochi jucăuşi, îşi făcu o plăcere prezentându-i pe îndrăgostiţi unul altuia şi asta în faţa lui Concini, obligat să accepte situaţia cu zâmbetul pe buze.

Ba făcu şi mai mult. Îl luă pe Concini de braţ şi se depărta cu el preţ de doi sau trei paşi sub pretextul de a-i cere să povestească cum pierduse şi cum regăsise copila. Aşa încât, în timp ce Concini, mândru de favorurile regale şi furios pe libertatea de a se mişca a lui Valvert, începea o poveste contrafăcută până în cele mai mici amănunte. Valvert şi Florence, singuri în mijlocul sălii mari, la trei paşi de rege, de care nimeni nu cuteza să se apropie, au avut marea bucurie, total neaşteptată, de a putea sta de vorbă, aproape în şoaptă.

Schimbul lor de cuvinte a durat cât a durat şi istorisirea lui Concini: câteva minute. Dar câte lucruri nu-şi pot spune cei îndrăgostiţi în câteva minute! Regele dădu impresia că ascultă povestea lui Concini cu o deosebită atenţie. Când povestea se sfârşi, se apropie din nou de cei doi, ceea ce puse capăt izolării pe care el le-o oferise. Mai stătu de vorbă cu ei, preţ de câteva clipe, apoi se retrase, luându-l pe Valvert cu el.

Imediat după aceea, Léonora plecă la rândul ei, împreună cu Florence. Tânăra fată era fericită şi nici prin gând nu-i trecea să ascundă acest lucru. Graţioasă şi uşoară că un fluture, mergea lângă Léonora, reluând cu gândul până şi cele mai neînsemnate cuvinte pe care le schimbase cu logodnicul ei. Léonora, în schimb, era cam sumbră şi părea foarte preocupată. Aşa încât ajunseră la reşedinţa lor fără să scoată o vorbă. Florence se duse în apartamentul care-i era destinat, de când devenise contesă de Lesigny.

Léonora se încuie la ea. Acolo, aşezată în fotoliul ei cu cotul pe o măsuţă alăturată, cu capul sprijinit de mână se gândea îngrijorată şi agitată: „Ceva îmi spune că în spatele acestei nemaipomenite bunăvoinţe a regelui faţă de micuţa

asta şi contele de Valvert, se ascunde o ameninţare, o primejdie. Dar care? … Ce-o fi punând la cale? …

Îi chemă pe La Gorelle şi pe Rospignac. La Gorelle veni prima. Îi dădu câteva ordine scurte. A fost o treabă de câteva secunde. În timp ce La Gorelle se strecură afară pe o uşă, Rospignac intra pe alta. Îi spuse fără ocolişuri:

— Rospignac m-am răzgândit: căsătoria ta prevăzută în câteva zile trebuie încheiată cât mai curând posibil.

— Sunt gata, doamnă! o asigură Rospignac cu privirea înflăcărată de bucuria victoriei.

— Se va face mâine, tranşă Léonora. La Saint-Germain-l'Auxerois, la miezul nopţii.

Şi cum Rospignac nu-şi putuse reţine un gest de surpriză auzind ora neobişnuită pe care o fixase, ea explică:

— Trebuie să-ţi spun, bietul meu Rospignac, că această micuţă vă detestă.

— Ce contează, doamnă! scrâşni Rospignac.

— Contează în sensul că o cred capabilă să provoace scandal în ultima clipă.

— Înţeleg, doamnă, făcu repede Rospignac. Ziua, biserica va fi plină. Noaptea, nu vor fi decât persoanele pe care le vom invita…

— Şi nu vom invita, îl întrerupse Léonora, decât câţiva dintre gentilomii monseniorului, aleşi dintre cei mai siguri şi mai devotaţi.

— În aşa fel încât, dacă va fi scandal, el va rămâne între noi, încheie Rospignac. Am spus întotdeauna că sunteţi de o inteligenţă remarcabilă, îl complimentă cu seriozitate Léonora.

Îi dădu câteva ordine cu un aer indiferent, pe care el le ascultă cu atenţie şi-l concedie, în fine, cu aceste cuvinte:

— Du-te, Rospignac şi fiţi gata pentru mâine seară.

— Nu voi lipsi de la întâlnire! rânji Rospignac.

Se înclină şi ieşi, răsucindu-şi mustaţa cu un aer cuceritor.

Fără să piardă o clipă, Léonora se ridică şi se duse în camera lui Florence. Şi tot fără ocolişuri, merse drept la

ţintă:
— Florence, spuse ea, tatăl tău şi cu mine am hotărât să te căsătorim.
— Îmi faceţi cunoscut un ordin, doamnă.
— Da, răspunse Léonora cu un ton poruncitor şi rece. Căsătoria pe care am decis-o. Din raţiuni de cea mai mare importanţă, pe care nu ţi le pot împărtăşi, va avea loc mâine seară.
— Mâine seară! se bâlbâi Florence care se clătină sub lovitura neaşteptată.
— Mâine, la miezul nopţii, în biserica Saint-Germain-l'Auxerrois, care este parohia ta, după cum bine ştii, încheie Léonora cu blândeţea ei înspăimântătoare.
— Pot să ştiu numele omului cu care mă siliţi să mă leg până la sfârşitul zilelor mele?
— Baronul Rospignac.
Numele acesta, căzut pe neaşteptate, a avut asupra Florencei efectul unui buzdugan. Uită de hotărârile luate, uită de orice prudenţă, îşi pierdu complet sângele-rece. Se ridică şi, într-o tresărire de revoltă, strigă:
— Mai bine mă ucideţi, decât să accept un soţ atât de dezgustător!
— Nu te voi ucide şi îl vei lua de bărbat.
— Niciodată!
— Te vei căsători cu el, îţi spun! Vom şti să te constrângem.
— Nu vă sunt nimic! … Nu vă recunosc dreptul să dispuneţi de mine ca de o vită, împotriva voinţei mele.
— Mă scuzi, replică Léonora, atât de calmă pe cât era Florence de ieşită din minţi, de parcă îşi pierduse capul, mă scuzi, că-ţi place sau nu, acum eşti fata mea! Vrei, nu vrei, am toate drepturile unei mame asupra ta. Până şi dreptul de a dispune de tine, împotriva voinţei tale, spre binele tău.
Şi Léonora continuă pe tonul ei oribil de dulceag:
— Vrei sau nu vrei avem asupra ta toată autoritatea pe care o au părinţii asupra copiilor lor. Bagă-ţi bine în cap că dacă îţi vine ideea să te revolţi, ai să fii tratată aşa cum sunt

tratate, în casele mari, la oamenii sus-puşi, fiicele rebele: închisă într-o mânăstire. Şi mai spune-ţi că dacă poarta mânăstirii se deschide ca să intri, nici o putere omenească n-o va putea deschide ca să te lase să ieşi. Ai să fii îngropată de vie ca într-un mormânt. Ai să ieşi numai proptită între patru scânduri, ca să-ţi dormi ultimul somn în cimitirul comunităţii unde vei fi agonizat ani lungi cât o veşnicie.

Florence, după primul moment de disperare şi de prăbuşire, îşi reveni. Şi regăsindu-şi întreaga luciditate, se revoltă:

— Nu! Refuz asemenea moarte hidoasă! … Mă voi apăra! … Mă voi apăra din toate puterile şi prin orice mijloace! …

Aşadar ameninţarea Leonorei, care ar fi trebuit s-o sperie şi s-o înfricoşeze, a avut ca rezultat neaşteptat, un sânge rece recâştigat deopotrivă cu o hotărâre fermă şi întreg curajul de care era în stare.

Léonora n-a observat schimbarea produsă în ea.

Se ridică şi spuse tăios:

— Gândeşte-te bine. Ai toată noaptea şi toată ziua de mâine pentru asta. Mă voi întoarce mâine seară pentru răspunsul tău.

De astă dată Florence se abţinu să îi opună rezistenţă.

— Mă voi gândi, doamnă, spuse ea cu simplitate.

Şi tonul cu care spunea aceste vorbe arăta bine că era pe jumătate îmblânzită, încât Léonora, plecând, se gândea: „Ei hai, îmi place să cred că spaima de mânăstire va fi mai mare decât repulsia faţă de Rospignac!”

Rămasă singură, Florence se aşează în fotoliul pe care tocmai îl părăsise Léonora. Nu a plâns, nici nu s-a lăsat în voia soartei: simţea că nu e momentul potrivit să-şi piardă capul. Şi cu o voinţă de admirat, reuşi să-şi păstreze calmul şi luciditatea de care avea nevoie mai mult ca oricând.

Stăpână pe ea, îşi privi situaţia la rece şi îşi spuse că trebuie să-l cheme pe Odet în ajutor. Atunci îşi aminti că de dimineaţă, Léonora îi spusese că poate ieşi din palat când doreşte.

„Dacă este adevărat, gândi ea, în loc să-l chem pe Odet în ajutorul meu, n-am decât să mă duc să-l caut. Trebuie să fug cât mai degrabă din locul acesta în care am toate şansele să-mi frâng gâtul şi unde n-ar trebuit să calc niciodată! …”

Într-o secundă era în picioare. Luă o mantie în care se înfăşură din cap până în picioare; era gata pregătită.

La Gorelle o urma pas cu pas, zâmbind greţos, cu ochii jucându-i de o bucurie rea, triumfătoare.

Pe pragul porţii erau mai mulţi oameni din garda lui Concini grupaţi în aşa fel încât păreau că blochează trecerea. Ea se opri tulburată: printre ei îl recunoscu pe Rospignac.

Acesta păru că abia atunci o vede. El se desprinse din grup, cu pălăria în mână, avansa rapid, se înclină galant în faţa ei şi, cu un respect ireproşabil, coborând vocea:

— Vreţi să ieşiţi, doamnă? întrebă el.

Şi surâzând, politicos, zelos:

— Spuneţi-mi, dacă vreţi, parola şi voi fi onorat să conduc eu însumi până în stradă.

— Parola! bâigui surprinsă Florence.

— Negreşit, doamnă, făcu Rospignac mereu râzând.

Şi, remarcând încurcătura ei, se nelinişti:

— Pe Dumnezeul meu, doamnă, oare doamna mareşal a uitat să vă comunice această parolă blestemată?

Cum ea tăcea, simulând încurcătura, el se scuză:

— Doamnă, mă vedeţi disperat… Vă rog să înţelegeţi că un soldat nu se poate sustrage ordinului… Şi al meu, din nenorocire, este de a nu lăsa pe nimeni să iasă fără parolă… Dar, dacă binevoiţi să aşteptaţi un minut, alerg la doamna mareşal şi…

— Inutil, domnule, m-am gândit şi nu voi ieşi, îl întrerupse Florence care nu se lăsa înşelată de comedie.

— Vreţi să-mi permiteţi să am onoarea să vă conduc până la apartamentul vostru, se oferi Rospignac cu acelaşi respect curtenitor.

— Mulţumesc, domnule, răspunse tăios Florence care făcuse deja cale-ntoarsă.

După câteva minute era din nou în camera sa. Îşi scoase mantia şi-şi reluă locul în fotoliu. În apropierea ei se făcu auzită o tuse discretă. Cea care tuşea astfel, pentru a-i atrage atenţia, era La Gorelle. Adâncită în gânduri, Florence nu observase că zgripţuroaica o urmase şi intrase după ea în cameră.

Supărată, era pe punctul s-o concedieze. La Gorelle nu-i lăsă timp s-o facă. Se strecură lângă ea şi, coborând misterios vocea, privind neliniştită înjur, şopti:

— Nu puteţi ieşi, domnişoară, zise ea… Dar pot să ies eu… Aşa că dacă aveţi vreun comision… sau să duc vreun mesaj… înţelegeţi? … Pe scurt, aş putea lua asupra mea.

— Dumneata! strigă Florence, neîncrezătoare.

— Eu! … ce Dumnezeu! Nu trebuie să mă vedeţi în culori mai negre decât merit! … Vă fac cu plăcere un serviciu… în schimbul unei recompense cinstite, aşa cum se cuvine… Şi presupun că nu vă veţi tocmi.

Propunerea nesperată pe care i-o făcea bătrână cu cinismul ei obişnuit o lăsă pe Florence perplexă. Dar se gândi că nu avea altă salvare, în afară de cea care i se oferea pe nepusă masă.

— Ai să vrei să duci o scrisoare la o anumită adresă?

— O scrisoare şi zece dacă vreţi! … Din moment ce plătiţi!

— O singură scrisoare, repetă Florence. Cât priveşte preţul, nu am bani… dar am bijuterii. Iată aici una. Crezi că este suficient?

Rostind aceste cuvinte, îi dădu unul din inelele pe care le purta. La Gorelle înşfacă inelul care dispăru ca prin farmec.

— Scrieţi-vă scrisoarea, domnişoară. La preţul ăsta, vă jur pe colţul meu din rai, că va fi predată cinstit nu mai târziu de mâine dimineaţă.

Fără să piardă o secundă, Florence scrise în mare grabă trei rânduri pe o foaie de hârtie pe care o împături, o lipi şi

i-o întinse lui La Gorelle. Aceasta luă biletul şi-l puse în sân şi, cu adevărat sinceră, promise încă o dată:

— E prea târziu ca să fac comisionul în seara asta, dar fiţi fără grijă, mâine dimineaţă la prima oră, treaba va fi făcută. Dormiţi liniştită, doamnă.

Prima grijă a lui La Gorelle când se văzu în camera ei, cu uşa închisă şi zăvorul pus, a fost să scoată biletul din sân ca să vadă cui îi era adresat!

„Ia te uită! zise ea mirată, nu iubitului ei îi scrie! … Şi totuşi mi se păruse! … Ce treabă o fi având ea cu Nicolle, proprietara hanului Grand-Passe-Partout, din stradă Saint-Denis, căreia îi e adresată scrisoarea?”

Rămase o clipă pe gânduri, foarte curioasă. Apoi, dând din cap: „De ce să mă amestec eu în treaba asta? Ca să duc scrisoarea coanei Nicolle, Florence mi-a dat inelul ăsta…”

Scoase inelul din buzunar şi cu ochii lucioşi, scoţând limba, cântări în palmă cercul de aur, studie pe toate părţile diamantul montat şi cu o grijă minuţioasă şi cu ochiul sigur de bijutier expert, foarte mulţumită, îşi reluă monologul: „Un inel care, pe cinstea mea, face mai bine de o sută de scuzi… Pentru o sută de scuzi… ba chiar, pentru mai puţin… aş fi dus scrisoarea asta… Fac o afacere straşnică… Şi pentru că Florence pare mai generoasă decât seniorul Concini, tatăl ei, totuşi omul cel mai generos pe care îl cunosc, îmi voi îndeplini cinstit treaba pentru care am fost plătită dinainte. Mâine dimineaţă, scrisoarea va fi dată coanei Nicolle… dacă aşa e jocul… iar restul nu mă priveşte.”

Capitolul 31

Întâlnirea Faustei.

Ziua în care La Gorelle trebuia să ducă scrisoarea lui Florence, doamnei Nicolle, era o zi de vineri.

Pe la ceasurile zece, lăsându-i acasă pe Ladry Coquenard, Escargasse şi Gringaille, Pardaillan şi Valvert ieşiseră prin strada Cossonnerie. Hotărâseră să se plimbe pe străzi ca să vadă cu ochii lor ce efect avuseseră cele trei explozii asupra

locuitorilor Parisului. Exploziile de o zi în urmă erau, în fond, opera lor. Dar, înainte de toate, se duseră la hanul Grand-Passe-Partout. O găsiră pe coană Nicolle, gata de plecare şi care-i primi cu un zâmbet ademenitor ce lăsa să se vadă două rânduri de dinţi de un alb strălucitor şi cu aceste cuvinte:

— Veniţi, tocmai la timp, domnilor! … Domnule cavaler, acum mi-a fost adus un bilet pentru dumneavoastră şi mă pregăteam să vi-l aduc, conform instrucţiunilor pe care mi le-aţi dat… Domnule conte, dacă doriţi să vă duceţi la grajd, veţi găsi patru cai superbi, înşeuaţi pe care i-a adus aseară un om, pentru dumneavoastră, din partea regelui… a regelui! Domnule.

Pardaillan luase biletul întins de coana Nicolle. Nu părea prea grăbit să-l deschidă: recunoscuse pe el sigiliul Faustei. Şi nu avea nevoie de mai mult pentru a ghici despre ce era vorba. Îl puse indiferent la brâu şi după ce îi mulţumi lui Nicolle cu un zâmbet, i se adresă lui Valvert:

— Regele s-a hotărât, în sfârşit, să ne dea alţi cai în schimbul celor pe care i-am omorât în timpul expediţiei, foarte profitabilă pentru el dar care pe noi ne-a ruinat pe jumătate. Hai să-i vedem, conte…

Ajunseră în grajd. Se uitară atent la cele patru animale ca buni cunoscători ce erau. Coana Nicolle nu exagerase: erau patru cai superbi, demne de un rege. Valvert, cu ochi strălucind de plăcere, se pierdea în exclamaţii admirative, fără să-şi ascundă bucuria copilărească. Pardaillan se mulţumi să spună:

— Ei, hai, nu-i nimic de zis. A aranjat destul de bine. Dar, stai o clipă: eu am cheltuit destui bani! … Hai să vedem dacă s-a gândit să mi-i restituie.

Şi începu să scotocească în buzunarele şeilor. Într-unul din ele descoperi în cele din urmă o pungă mică, pe care o scoase repede. A cântărit-o săltând-o în palmă şi spuse cu un zâmbet mulţumit:

— Sunt o mie de pistoli, înăuntru… Nu vom rămâne cu buzunarele goale… Măcar atât.

O clipă se gândi şi apoi:

— Caii îţi aparţin, de vreme ce ai dumitale au fost doborâţi…

— Greşiţi, domnule, îl întrerupse Valvert, râzând. Eu nu am pierdut decât doi cai. Al treilea era al lui Escargasse. Iar al patrulea, pe care îl vedeţi aici lângă calul dumneavoastră, este al lui Gringaille.

— Da, e cu totul altceva, reluă Pardaillan cu un aer grav. Îi vei înapoia lui Escargasse, calul ce-i revine… Nu pierde deloc la schimb, caraghiosul… în ce priveşte banii, îmi aparţin, pentru că eu am suportat cheltuielile expediţiei… E corect, nu?

— Bineînţeles, domnule.

— Dar, îmi închipui că probabil, la rândul dumitale, trebuie că ai plătit oarecare sume.

— Oh! Atât de puţin, încât nu merită să vorbim.

— Ba de loc, scuze, spuse Pardaillan la fel de grav, aici este un fel de asociaţie. Spune-mi deci, cât ai cheltuit ca să-ţi înapoiez banii.

— Câteva sute de livre… Vă mărturisesc, domnule, că nu i-am numărat.

— N-ai făcut bine… Hai să vedem, o mie de livre ajung?

— E mult, domnule, mult prea mult! De altfel, sunt în mare avantaj cu asemenea căi.

— Pe naiba! Şi ce-ţi închipui, că am reuşit să obţin o mie de pistoli, de flori de măr? … Nu, fiecăruia ce i se cuvine… Am să-ţi număr o sută de pistoli.

Pardaillan deschise punga şi îşi vârî mâna înăuntru. Scoase mai întâi un bilet pe care îl desfăcu:

— Ia te uită, zise el mârâind, sigiliul personal al regelui… şi biletul scris de mâna lui! Ah! Conte de Valvert… Ah! Pe dracu, ce indiscret pot să fiu! … ia şi citeşte Odet, asta îţi aparţine.

Valvert luă biletul şi citi cu glas tare: „Aceasta nu reprezintă decât rambursarea firească pentru banii cheltuiţi în serviciul nostru. Altfel se va manifesta recunoştinţa celui ce vă este obligat şi afectuos Ludovic, rege.”

— Ce om, domnule! exclamă Valvert roşind de plăcere.

— Pe naiba, cred şi eu! rânji Pardaillan. Până una alta la sută asta de pistoli... Te asigur că nu înseamnă nimic mai mult de o sută de pistoli în plus faţă de hârtiuţa asta!

Şi Pardaillan puse banii în mâna lui Valvert, uluit. Şi cu acelaşi aer flegmatic, băgând mâna din nou în pungă, reluă:

— Acum, altă sută de pistoli ce se va împărţi între Gringaille, Escargasse şi Landry... O sută de pistoli pentru caraghioşii ăştia? Ei! ... e poate prea mult! ... În fond, în toată afacerea asta, diavolii ăştia trei n-au făcut decât să se înfrupte fără ruşine... şi nu ştiu dacă nu e prea mult să-i răsplătesc cu o asemenea sumă... Gata! Doar n-am să mă răzgândesc acum! ... Cam douăzeci de pistoli în buzunarul meu... Şi iată ceea ce putem numi conturi, între asociaţi, bine puse la punct.

Tot gândind cu voce tare, Pardaillan socotea neobosit sumele pe care le scotea din sac. Când termină îşi reluă aerul serios şi spuse:

— Acum nu mai vorbeşte asociatul. Dar prietenul îţi spune: dacă ai nevoie de mai mult, ia din pungă, fără să numeri... Dacă ai nevoie de toţi banii, i-ai fără sfială.

— Mulţumesc, domnule, spuse încet Valvert. Har Domnului, îmi rămâne destul ca să trăiesc un an încheiat, fără să mă abţin de la nimic.

— Pe toţi dracii, dar eşti bogat! îl complimentă Pardaillan, fără să mai insiste.

Şi întorcându-se către coana Nicolle, care venise în urma lor şi urmărise scena cu un zâmbet amuzat:

— Doamnă Nicolle, îi spuse, ia cei şapte sute şaptezeci şi cinci de pistoli, care au rămas în pungă şi pune-i la loc sigur... Şi adaugă o mie de mulţumiri, draga mea.

Nicolle plecă numaidecât luând cu ea punga încredinţată de Pardaillan. Atunci Pardaillan scoase biletul pe care şi-l pusese la brâu, desfăcu sigiliul şi spuse cu un aer detaşat:

— Să vedem acum ce vrea de la mine doamna Fausta.

Dincolo de aerul indiferent pe care-l arborase, probabil că dădea o mare importanţă acestui mesaj, pe care nu se grăbise să-l deschidă, deci să-i afle conţinutul, pentru că după ce l-a citit o dată, cu mare atenţie, i-a recitit şi mai atent, cântărind Fiecare cuvânt, ba încercând să citească printre rânduri ceea ce textul încerca să ascundă.

Apoi, fără să scoată o vorbă i-l întinse lui Valvert şi căzu pe gânduri.

La rândul lui, Valvert citi. Iată ce conţinea biletul: „Pardaillan, a sosit momentul să-mi ţin făgăduiala făcută la Saint-Denis. Cunoşti, în satul Monmartre, unde se ridica odinioară stâlpul infamiei pentru călugăriţe, distrus de o explozie acum patru sau cinci ani. Aproape de rămăşiţele carbonizate se află un drum care merge spre fântâna But. Pe drumul acesta din marginea pieţii se găseşte ferma ogrăzii călugăriţelor. În această fermă, mâine, sâmbătă, la ora zece dimineaţa, o voi aduce eu însămi pe micuţa Loďse ţi pe femeia de la ţară, căreia i-a fost încredinţată şi care nu a părăsit-o de când este în puterea mea. Inutil să vii mai devreme: n-am să pot fi acolo decât la ora stabilită.

Eşti liber să vii însoţit. Dar îţi jur că eu am să vin fără escortă, absolut singură, la această întâlnire. Şi dumneata ştii, Pardaillan că nu m-am coborât niciodată într-atât încât să te mint tocmai pe dumneata.”

După ce a citit, Valvert aşteptă o vreme, uitându-se fix la Pardaillan care, cu ochii pierduţi, nu părea să-l vadă. Şi atingându-l uşor cu mâna, întrebă:

— Ce aveţi de gând să faceţi acum? Vă veţi duce la această întâlnire care mi se pare cam ciudată?

— Încă nu ştiu dacă am să mă duc la întâlnirea dată de Fausta… Dar ceea ce ştiu sigur este că ne vom duce pe moşia Maicii Superioare care conduce abaţia din

Montmartre, cât mai urgent… Şi, în drum, îi vom lua, dacă nu vă e cu supărare, pe prietenii noştri. Şi mai vrei să-ţi spun ceva? … Voi fi al naibii de surprins dacă n-o să dăm acolo de doamna Fausta însăşi… sau de seniorul d'Albaran… sau de unul din oamenii lor! …

Porniră. Nu făcuseră încă cincizeci de paşi, când, pe strada Saint-Denis, se întâlniră cu La Gorelle. Nu-i dădură nici o atenţie. În schimb, ea îi recunoscu. Se opri o clipă şi privi în urma lor, cu un zâmbet ciudat. Intrară pe strada Fers. La Gorelle îşi continuă drumul şi intră la Grand-Passe-Partout. După cât se vede, se ţinea de cuvânt şi îşi îndeplinea cinstit sarcina pentru care Florence o plătise regeşte, dinainte. Din nefericire, coana Nicolle era ocupată în clipa aia şi cum La Gorelle, fie nepricepându-se, fie din spaima de a se compromite, nu spusese din partea cui venea, coana Nicolle o lăsă să aştepte puţin.

Oh! Dar foarte puţin: cel mult două sau trei minute. Numai că acestor minute li s-au mai adăugat alte două, trei, pierdute ca s-o asculte pe femeia asta care nu voia s-o ia din loc înainte de a obţine o cât de mică răsplată. Nicolle, care făcu un semn imperceptibil pe care La Gorelle n-a făcut să-l înţeleagă, pricepuse cui îi era destinat biletul, îi aruncă un bănuţ pe care bătrâna zgripţuroaică îl luă fără ruşine, după care o lăsă acolo ca să poată fugi după Odet de Valvert, care nu putea fi prea departe. Cel puţin aşa credea. Din păcate, Pardaillan şi Valvert făcuseră ceva drum. Se opri câteva secunde sub storurile trase ale locuinţei lor. Pardaillan fluieră într-un anume fel. Din casă îi răspunse un fluierat aidoma. Îşi reluaseră drumul şi s-au oprit aproape de strada Cossonerie, în faţa celebrului han La Truie-qui-file.

În acea clipă, doamna Nicolle venea în goană pe strada Fers. Dacă i-ar fi dat prin minte să ajungă până la strada Marché-aux-Poirées, poate că i-ar fi zărit. Dar nu s-a gândit la asta. Scoase o cheie din buzunar şi după ce se uită iute de jur-împrejur, ca să fie sigură că n-o urmărea nimeni, deschise şi intră.

Tocmai atunci, Landry Coquenard, Gringaille şi Escargasse, cu săbiile la şold şi cu mantia pe umeri, ieşeau prin strada Cossonnerie. Pardaillan le făcu semn să-l urmeze şi, ţinându-l de braţ pe Valvert, porni cu pas întins spre strada Montmartre. Ceilalţi trei erau cu câţiva paşi în spate şi habar n-aveau unde erau conduşi în felul ăsta. După ce trecură peste podul Porcherons, aşezat peste canalul de scurgere al cartierului, ochiul lui pătrunzător descoperi departe o litieră care urca un drum destul de abrupt. Lângă litieră călărea un colos. În spatele litierei venea o escortă de opt cavaleri, înarmaţi până-n dinţi.

— Uite, spuse Pardaillan, recunoşti statura aia de gigant?

— D'Albaran! strigă Valvert.

— Chiar el, zise Pardaillan şi încă refăcut după lovitura de sabie cu care l-ai străpuns acum vreo opt zile.

— O escortează pe doamna Fausta?

— Pe toţi dracii! Doar îţi spusesem că tare m-aş fi mirat să n-o întâlnesc aici! … Dar ştii unde duce drumul ăsta care traversează dealul? Ei, bine, trece exact prin faţa intrării mânăstirii… Pe partea de la răsărit traversează piaţeta, unde se află, în partea dinspre apus, ferma cu pricina.

— Şi credeţi că se duce la fermă?

— Mi-aş pune capul sub secure! … Doar că nu trebuie să ne închipuim, că o va lua pe drumul drept şi la lumina zilei! Pe naiba! Ar însemna să n-o cunoşti pe doamna Fausta!

Şi Pardaillan începu să râdă încetişor, cu un râs care ar fi îngrijorat-o pe Fausta, dac-ar fi putut să-l vadă şi să-l audă.

Apoi, întorcându-se, făcu semn celor trei viteji să se apropie. Veniră la ordin, ţepeni ca nişte soldaţi la paradă. Pardaillan începu prin a le da cele o mie de livre destinate lor. Asta dovedea că mai avea nevoie de timp ca să reflecteze la ce avea de făcut. Banii fură împărţiţi frăţeşte cu mârâieli de satisfacţie.

— Escargasse, spuse Pardaillan, ai să-l iei pe Landry cu tine şi iată ce aveţi de făcut.

Şi, cu concizia şi claritatea absolut remarcabile ce-l caracterizau, le dădu instrucţiunile. Numai ce termină, că Escargasse şi Landry porniră în goană să urmărească trăsura, de la oarecare distanţă, cu priceperea ieşită din comun de care numai o lungă experienţă te face s-o dobândeşti.

Iar Pardaillan, însoţit de Valvert şi urmat de Gringaille, se avântară în mare grabă pe o potecă lăturalnică, o scurtătură. După un drum destul de lung, parcurs în viteză, ajunseră la poalele unei coline pe care se aflau cinci mori. La începutul acestui urcuş se deschidea craterul unei cariere de piatră părăsite. Ceva mai departe, spre nord, o altă moară îşi agita în aer braţele de pânză.

Probabil că pe drum, Pardaillan le dăduse instrucţiuni şi lui Valvert şi lui Gringaille, pentru că se mulţumi să arate cu mâna moara singuratică, spunându-i lui Valvert:

— O să vă conducă Gringaille.

Valvert şi Gringaille plecară imediat, gonind. La câteva sute de paşi de moară era fântâna But. Între fântână şi moară se vedea intrarea unei alte cariere părăsite, asemănătoare celei de la poalele dealului cu cinci mori, în faţa căreia Pardaillan rămăsese singur. În cariera asta, condus de Gringaille se afundă Valvert.

Îi vom părăsi pentru a-l urma pe Pardaillan.

Capitolul 32

Fausta îşi ia măsurile de rigoare.

Pardaillan dispăruse în carieră. În întunericul adânc în care se mişca, el mergea cu tot atâta siguranţă ca la lumina zilei, în plin soare. Umblă destul de multă vreme. Nu se opri decât o singură dată într-un soi de grotă spaţioasă, tăiată în calcar unde se aflau o grămadă de obiecte diverse. Fără nici o ezitare, ca unul care cunoaşte locurile perfect, se duse într-un loc anume şi ridică de jos un lucru pe care îl ascunse sub mantie. Apoi porni din nou.

Nu se duse prea departe. Se ciocni de un perete. Îl deschise, cum mai făcuse cu alte două sau trei, de când se

afla în subterană. Peretele deschis se închise la loc în urma lui: se pomeni într-un culoar destul de îngust. O luă la dreapta, pe culoar. După vreo zece paşi se opri din nou din pricina unui perete. Ca şi la celelalte, acolo se afla o uşă invizibilă. O deschise cum făcuse şi până atunci.

Se opri şi scoase de sub mantie obiectul ridicat cu o clipă mai devreme. Era o lanternă. Lovi amnarul şi aprinse lanterna. Apoi intră.

Aici era o pivniţă destul de mică. Se găseau acolo câteva lăzi desfăcute, câteva scule ieşite din uz şi, chiar în faţa uşii invizibile, pe unde intrase, o scară de piatră ce ducea sus. De altfel, nu se vedea nici o uşă, nici cea mai mică deschizătură în pivniţa mică.

Pardaillan nu se îndreptă spre scară, ci spre peretele din stânga. Pe perete proiectă lumina palidă a lanternei, şoptind: „Mănăstirea este în direcţia asta… Deci, dacă nu m-am înşelat de o manieră grosolană, pe aici trebuie să apară Fausta… Şi continuă mârâind: când mă gândesc că am venit de mai bine de douăzeci de ori aici şi nu mi-a dat niciodată prin minte să observ zidul ăsta mai îndeaproape! … Ridică din umeri: da, dar ca să verific zidul, ar fi trebuit să am ceva bănuieli… Bănuieli sugerate doar de biletul Faustei… Ei şi acum de ce să mă frământ: Fausta o să-mi arate numaidecât unde este uşa şi cum, se deschide! … Doar dacă nu cumva e deja aici! Pe dracu! Asta nu mi-ar conveni deloc! …”

Stinse lanterna, o strecură sub mantie şi puse piciorul pe prima treaptă a scării. Pe măsură ce urca, fără să facă nici cel mai mic zgomot ce i-ar fi putut trăda prezenţa, o lumină slabă ajungea până la el. Îşi spuse: „E uşa de la prima pivniţă. Trebuie că e deschisă.”

Într-adevăr, în capătul scării era o uşă mare deschisă: o uşă adevărată de stejar, de data asta. Şi era o pivniţă adevărată, de două ori mai mare decât cealaltă, unde erau nenumăratele obiecte pe care le strângea de obicei un ţăran gospodar, într-un asemenea loc, unde o jumătate era

împărţită în trei cămări, închise normal cu lacăt, luminate şi aerisite prin nişte ferestruici, cum sunt toate pivniţele.

Pivniţa asta, mai bine zis, cele două pivniţe suprapuse, erau ale fermei în care Fausta îi dăduse întâlnire lui Pardaillan, a doua zi dimineaţă la ora zece.

În capătul acestei pivniţe, mult mai luminată decât cealaltă, se vedea o scară în spirală care ducea la parter. Pardaillan merse direct spre scară şi începu să urce cu grijă. Uşa, care se găsea în capul scării, trebuia să fie deschisă ca şi prima pentru că, pe măsură ce urca, lumina era mai puternică şi în acelaşi timp auzea sunet de voci: voci de bărbaţi.

Într-adevăr uşa era larg deschisă. Pardaillan, din ce în ce mai prudent, ajunse fără să-l fi simţit cineva până la micul palier din capul scării. Ciuli urechea şi riscă o ocheadă:

Era bucătăria modestă a unui ţăran obişnuit. La mijloc se afla o masă rudimentară. Pe masă, o sticlă începută, două pahare de cositor, două lanterne stinse. La masă, pe două scaune de lemn, şedeau doi ţărani.

Doi ţărani? Da, dacă te luai după portul lor. Nu, dacă te uitai la ei mai de aproape. Pardaillan nu se lăsă înşelat nici o clipă. De altfel, în persoana unuia din ţărani îl recunoscuse pe ofiţerul spaniol care adusese din Spania milioanele luate de Valvert şi pe care, deosebit de amabil, îl condusese până în strada Mouton.

De cealaltă parte a mesei, în picioare, servindu-i cu o deferenţă, ce mergea până la respect, un ţăran care avea o vârstă. Un ţăran adevărat, de data asta, pentru bunul motiv că era îngrijitorul ogrăzii de animale a călugăriţelor, stăpânul locului, într-un fel şi care se plecă în faţa celor doi falşi ţărani, pe care ar fi avut dreptul să-i comande, de vreme ce, de foarte puţin timp, călugăriţele îi trimiseseră lui, drept ajutoare.

Din primele cuvinte Pardaillan înţelese: cei trei oameni o aşteptau pe Fausta. Fausta care trebuia să vină prin subsol. Într-adevăr, după ce se uitară la un ceas atât de mare încât

ar fi fost suficient să-i trădeze, unul din cei doi spanioli spuse:

— E momentul să mergem s-o primim pe Alteţa Sa.

Se ridicară luară lanternele şi se îndreptară spre sobă ca să le aprindă.

Pardaillan nu-i aşteptă să-şi termine treaba. Coborî repede în cel de al doilea subsol. Partea de dedesubt a scării forma o cavitate, în parte închisă de numeroase lăzi, pe jumătate putrezite. Se ascunse acolo, spunându-şi: „De aici, voi vedea perfect unde se găseşte uşa şi cum se deschide… Dar, pe naiba, dacă le dă prin cap să se uite în nişa asta, se alege praful, mă vor prinde ca o vulpe în vizuina ei!”

Apoi, liniştindu-se singur: „Ei, dă-o încolo! Fausta nu-şi va face griji cum nu-şi fac nici cei doi minunaţi hidalgos.”

Cei doi veniră singuri, lăsându-l pe îngrijitor în bucătărie. Cu lanternele aprinse în mână, au rămas nemişcaţi şi tăcuţi în mijlocul pivniţei. Trecură câteva minute. Pardaillan, din ascunzătoarea lui, nu vedea decât peretele prin care trebuia, presupunea el, să apară Fausta. Deodată peretele s-a desfăcut şi se văzu o deschizătură îngustă. Prin deschizătură intră Fausta. În spatele ei, d’Albaran care avea o pungă voluminoasă sub braţ şi o lanternă aprinsă în mână.

Cei doi spanioli făcură reverenţa cu tot atâta eleganţă cu care ar fi făcut-o dacă ar fi fost îmbrăcaţi în mătase şi catifea, la Luvru, la regele Franţei. Fausta înclină uşor capul şi rosti cu vocea ei armonioasă şi gravă:

— Bună ziua, domnilor!

Pardaillan nu avea ochi decât pentru d’Albaran, care închidea uşa. Dură foarte puţin. Dar îndeajuns pentru Pardaillan care zâmbi cu satisfacţie. După ce a închis uşa, d’Albaran urcă primul, luminând drumul cu lanterna lui. În urma lui venea Fausta. În spatele ei, ofiţerul spaniol şi el cu lanterna în mână. La urmă, celălalt spaniol, care-şi lăsase lanterna jos.

Şi, în urma tuturor, Pardaillan care zâmbea în mustaţa lui cenuşie…

Numai că, de astă dată, n-a mai urcat până la palier. Se opri cam pe la mijlocul scării, destul de departe ca s-o poată şterge în cazul unei alerte, destul de aproape ca să poată auzi ce se vorbeşte. Bineînţeles, n-avea cum să vadă, dar asta era cu totul secundar, era suficient să poată auzi.

Fausta ajunsese în bucătărie, se oprise, se aşezase pe un biet scaun din lemn lustruit şi stătea foarte dreaptă, într-una din acele atitudini de incomparabilă demnitate al căror secret nu-l ştia decât ea, în fine, parcă era aşezată pe un tron. D’Albaran stătea în picioare, în spatele ei. Cei doi gentilomi spanioli, în hainele lor grosolane de ţărani, stăteau drepţi şi indiferenţi, aşa cum făceau şi la palatul Sorrientčs când erau de serviciu pe lângă Alteţa Sa. Bătrânul ţăran care îngrijea orătăniile stătea aplecat, într-o atitudine de veneraţie.

Fausta îi făcu semn să se apropie. Înainta atât de aplecat încât părea că se târăşte.

— D’Albaran, spuse ea cu vocea cea mai suavă, dă-i acestui om cumsecade cele zece mii de livre pe care i le-am promis.

Colosul înaintă şi puse în mâinile ţăranului punga burduşită, pe care o ţinea sub braţ. Omul rostogoli asemenea ochi uluiţi, deschise gura să mulţumească şi, negăsind cuvintele nimerite ca să-şi exprime bucuria şi gratitudinea, făcu o genuflexiune asemănătoare celor pe care le făcea când trecea prin faţa altarului din capela Martirilor. Atunci, Fausta, cu un zâmbet binevoitor, îl concedie.

Omul făcu o nouă genuflexiune şi se retrase, mergând cu spatele. La un semn al Faustei, unul din cei doi gentilomi îl însoţi.

— Ei bine? întrebă Fausta când acesta se întoarse.

— A plecat, doamnă. Cred că e nebun de bucurie.

— La treabă, domnilor! comandă Fausta. D’Albaran, îi vei conduce pe aceşti doi gentilomi în grotă. Îl vei dirija şi îi vei

ajuta. Când veţi fi terminat să vii să mă anunţi. Vreau să fiu sigură că totul se va întâmpla aşa cum am prevăzut. Duceţi-vă!

— Veniţi, domnilor! Porunci, la rândul său, d'Albaran.

Pardailan nu ascultase mai mult. Coborî repede treptele. De data asta nu s-a mai ascuns sub scară. Deschise uşa secretă şi se îndepărtă cu vreo douăzeci de paşi pe culoar. Pentru mai multă prudenţă, se ascunse după o ieşitură întrebându-se: „Ce dracu de treabă au de făcut? … Şi ce dracu o fi inventat Fausta ca să scape de mine? … Fiindcă toate astea sunt pentru mine, ca să-mi las oasele în ferma asta, dacă mâine aş avea proastă inspiraţie să vin."

Dar firea lui nepăsătoare având câştig de cauză ridică din umeri: „Să aşteptăm… şi să deschidem ochii mari. Voi afla curând."

Uşa secretă pe care o deschisese şi o închisese la loc tocmai se deschidea. D'Albaran cu cei doi spanioli apărură pe culoar. Lăsară uşa deschisă în urma lor, pivniţa fiind foarte slab luminată de lanterna rămasă acolo. D'Albaran mergea în frunte, luminând drumul.

Se opri cam la zece paşi de Pardaillan, care se chirci în ascunzătoarea lui, în faţa uşii secrete prin care se putea ajunge la grota unde, ceva mai devreme, cavalerul găsise şi luase o lanternă. D'Albaran deschise, pregătindu-se să intre. Ofiţerul căruia Pardaillan îi arătase drumul în seara venirii lui la Paris, îl opri cu mâna şi cu o familiaritate deferentă:

— Senior d'Albaran, întrebă el, unde duce această galerie, pe aici?

Şi întinse mâna în direcţia lui Pardaillan, care era numai urechi.

— Nicăieri, conte, răspunse d'Albaran. Această galerie îngustă, după cum vedeţi, este destul de lungă. Dar este o fundătură fără ieşire.

— Vă înţeleg, conte, răspunse colosul. Dar credeţi-mă că am cercetat galeria asta centimetru cu centimetru, ca să zic

aşa. Dacă ar exista o ieşire, am fi descoperit-o.

„Trebuie spus că n-aţi ştiut să căutaţi!” zâmbi în sinea lui Pardaillan.

Schimbul de cuvinte se opri aici. Cei trei pătrunseră în grotă. Pardaillan nu-i mai putea vedea. De altfel, se întoarseră foarte repede. Cei doi gentilomi, unul după altul, rostogoleau fiecare câte un butoiaş pe nisipul alb din galerie. Colosul, fără se sinchisească de murdăria pe care o risca tunica lui superbă, din catifea cu mătase, căra în braţe două butoiaşe, unul peste altul.

Se vede treaba că Pardaillan cunoştea aceste butoiaşe, pentru că şopti, teribil de intrigat: „Praful de puşcă! Gloanţele… de ce dracu mută toate astea? …”

Şi lovindu-se peste frunte ca unul ce se dumirise: „Ce tâmpit pot să fiu! Din pricina mea mută praful de puşcă! Fausta ştie că existenţa acestei grote mi-e cunoscută… îşi spune că sunt, precis, în stare să arunc în aer acest arsenal, aşa cum am făcut cu celelalte trei… şi îşi ia toate măsurile, ceea ce e destul de normal, una peste alta… Din păcate pentru ea, habar n-are că eu ştiu cum se poate pătrunde în aceste pivniţe. Aşa încât se osteneşte de pomană… Pe cinstea mea, nu-mi pare rău că am găsit explicaţia asta… Asta este! … Nu poate fi decât asta!”

Făcu o mişcare ca să iasă din ascunzătoare, să se apropie, să vadă… Din păcate după un singur drum, d’Albaran hotărî:

— Rostogoliţi butoaiele până aici: eu am să le duc sus şi am să le pun în ordine.

Iar Pardaillan, ca să nu-şi trădeze prezenţa, fu obligat să rămână pe loc, fiindcă cei doi gentilomi spanioli începuseră un du-te-vino între pivniţă şi grotă, aşa încât ar fi fost sigur descoperit dac-ar fi ieşit din umbră.

Rezultatul a fost că dacă vedea butoaiele rostogolite, dacă nu pierdu nici un cuvânt din ce spuneau cei doi nobili cărăuşi improvizaţi, nu mai putea vedea ce se întâmpla în

prima pivniţă şi cu atât mai puţin, ce anume făcea d’Albaran deasupra. Nici n-a putut să audă ce se vorbea sus.

Cei doi gentilomi râdeau şi glumeau în timp ce rostogoleau drăciile alea. Şi mai şi stăteau de vorbă… Aşa află Pardaillan ce făcea colosul în pivniţa de sus. Aşa află că ideea care-i trecuse prin minte, dar pe care o alungă părându-i prea monstruoasă, era cea adevărată.

„O mină! zbieră în sinea lui. Sunt pe cale să mineze casa! … pentru a mă arunca în aer mâine dimineaţă! … Asta a imaginat Fausta! … Asta fac nenorociţii ăştia, răzând…”

Şi zbârlit, cu ochii ieşiţi din orbite, arzând ca o torţă şi gata să atace: „Şi dacă i-aş înşfăca pe asasinii ăştia laşi şi netrebnici, dacă le-aş zdrobi ţeasta de pereţi… Dacă aş sări asupra infernalei Fausta şi dacă i-aş suci gâtul său dacă aş zdrobi-o cu piciorul ca pe o reptilă veninoasă ce este… n-aş fi în dreptul meu? …”

Dar Pardaillan nu sări. Se linişti, ridică din umeri şi, mormăind lucruri de neânţeles, se ghemui iar în ascunzătoare, reluându-şi supravegherea întreruptă de clipă de furie nebună. Dar în acest scurt timp, se produsese un incident.

În fond, un incident nesemnificativ, o nimica toată! Care îi scăpă cu totul. Şi la fel i-ar fi scăpat chiar dacă şi-ar fi păstrat tot sângele rece, pentru că era prea departe ca să vadă sau să audă. Iată despre ce era vorba:

D’Albaran urcă în bucătărie acolo unde aştepta Fausta, înţepenită pe scaun şi care nu făcuse nici o mişcare, adâncită în gândurile ei sumbre, judecând după norul care părea instalat pe fruntea ei.

— Doamnă, spuse el, explozia e pregătită, pivniţa e plină… Dar, au mai rămas câteva butoiaşe jos. Să le aduc în grotă?

— Nici vorbă spuse repede Fausta.

Şi îi explică:

— Uiţi, d’Albaran, că Pardaillan ştie de existenţa acestei grote. A descoperit şi a făcut să sară în aer celelalte depozite ale mele… La ora asta, trebuie că a primit mesajul

meu. Cine ştie dacă nu cumva vorbele mele îi vor reaminti de existenţa grotei? Cine poate şti, dacă nu va veni chiar azi, acum? Nu trebuie să-i lăsăm praf de puşcă acolo.

— Atunci, cum să fac? Butoiaşele astea nu pot fi lăsate acolo unde sunt.

— Merg cu tine, spuse Fausta ridicându-se.

Coborâră. Jos mai erau patru butoiaşe. Cei doi spanioli, tocmai îl aduceau pe cel pe care îl desfăcuseră.

— Câte mai sunt în grotă? întrebă Fausta.

— Încă unul, doamnă.

— Aduceţi-l, comandă Fausta.

Spaniolii se întoarseră în grotă.

Fausta se îndreptă spre perete, de partea unde se găsea uşa invizibilă prin care intrase cu d'Albaran, numai că la marginea cealaltă a peretelui, aproape de colţ, şi apăsă pe un resort. Se deschise o mică uşă descoperind o ascunzătoare care, aparent, nu avea altă ieşire în afara celei abia deschise.

Colosul puse înăuntru cele şase butoiaşe rămase. Pentru el, a fost treabă de un minut.

Fausta închise uşa acestui loc de taină, despre a cărui existenţă Pardaillan nu părea să ştie ceva, şi ordonă:

— Du-te şi închide uşa grotei.

D'Albaran, căruia îi fusese adresat ordinul, se supuse. Se întoarse imediat.

Din umbră Pardaillan îl urma pas cu pas: înţelesese că dacă uşa fusese închisă, se chema că îşi terminaseră treaba şi probabil aveau să urce. Şi voia să fie acolo pentru a vedea şi auzi, dacă totuşi este posibil. Ajunse la vreme ca s-o audă pe Fausta spunând:

— Acum, Pardaillan n-are decât să vină şi să scormonească grota, dacă poftеşte! … închide uşa asta d'Albaran şi hai să urcăm să vedem cum ai aranjat mina.

Se îndreptă spre scară.

Ştim că Pardaillan auzise tot. Mai aşteptă câteva clipe şi deschise. Pivniţa era încă luminată: zări spinarea ultimului

dintre personajele care urcau scara, închise repede uşa şi, la rându-i, porni uşor pe scări. Dar se opri pe dată: Fausta vorbea. Şi auzi:

— Aşa e perfect.

Şi, imediat după aceea, întrebă:

— Cât durează fitilul?

— În jur de cinci minute, răspunse d'Albaran.

— Tu trebuie să-l aprinzi… Vei avea timp să fugi până în grotă?

— Fiţi fără grijă, doamnă. Voi avea chiar destul timp ca să şi ies din grotă… Vă închipuiţi că n-am să pierd timpul pe drum.

Fausta reluă pe un ton poruncitor:

— Să urcăm, domnilor. Vreau să vă dau ultimele instrucţiuni, înainte de a pleca… împinge uşa, d'Albaran… nu se ştie ce se mai poate întâmpla.

Din nou tăcere. Un zgomot de paşi îndepărtându-se. Pardaillan urcă la rândul lui şi păşi în pivniţă. Fără să vrea, îşi furişă o privire spre cele trei cămări. Erau închise. Nimic suspect nu-i dădea de bănuit că una din ele conţinea o cantitate enormă de praf de puşcă şi de gloanţe, suficientă pentru a da foc, a devasta şi a face să piară un cartier întreg… dacă, din fericire, casa destinată n-ar fi fost total izolată, departe de orice alte locuinţe, între piaţa prin care nu treceau poate nici zece persoane într-o zi şi drumul acela şi mai singuratic, care cobora de cealaltă parte a muntelui, trecu, deci, prin faţa cămărilor şi, cât era el de curajos, simţi în ceafă ceva asemănător unui frison.

Începu să urce a doua scară. Se opri din nou când auzi vocea Faustei. Şi Fausta spunea:

— Domnilor, vă veţi relua ocupaţile de ţărani cumsecade. Veţi rămâne afară, aproape de piaţă şi o veţi supraveghea… îl cunoaşteţi pe domnul de Pardaillan. Dacă apare, ştiţi ce trebuie să-i spuneţi. Stăpânul vostru, îngrijitorul, este plecat şi nu vine până mâine. Voi sunteţi doar ajutoarele lui şi nu ştiţi nimic… Mai cu seamă nu faceţi pe misterioşii.

Deschideţi uşa, poftiţi vizitatorul să intre înainte să v-o ceară el. Faceţi aşa cum vă spun şi totul va fi foarte bine… Astă seară când se va întuneca, veţi încuia tot aşa cum făcea stăpânul casei… Mâine dimineaţă, la prima oră, veţi descuia tot… Veţi lăsa cheia în broască. Veţi încuia, de asemeni, uşa din spate şi veţi lua cheia… La ora zece, veţi pleca…

— Să îndrăznesc, doamnă, să fac o observaţie?

— Vorbiţi.

— Domnul de Pardaillan m-a văzut în ziua sosirii mele… El mi-a arătat drumul până în apropiere de Primărie. Cu toate că sunt deghizat, mă tem…

— O să vă recunoască, fără îndoială! … Domnul de Pardaillan are o memorie prodigioasă… Ei bine, o să încercaţi să nu vă arătaţi… Pe dumneavoastră, marchize, nu vă cunoaşte domnul Pardaillan, aşa că o să-i răspundeţi… Conte, plecaţi la Paris imediat, e tot ce aveţi mai bun de făcut. Duceţi-vă!

Din nou linişte, apoi vocea Faustei reluă:

— Nu mai avem nimic de făcut aici. Să ne întoarcem la mânăstire. Luminează-mi drumul d’Albaran.

— O secundă, doamnă, vă rog, imploră vocea schimbată a lui d’Albaran.

— Dar ce ai? … Pari îngrozitor de agitat? …

— Sunt îngrijorat, doamnă! … Extrem de îngrijorat! izbucni colosul.

— Hai, vorbeşte… Spune-mi ce te îngrijorează, credinciosul meu servitor, îl autorizã Fausta, cu aceeaşi dulceaţă inefabilă în glas.

— Ei bine, iată, doamnă! … Rămâneţi peste noapte la mânăstire… Eu vă însoţesc până la Maica Superioară, doamna de Beauvilliers şi plec, mă întorc la Paris… Şi vin mâine dimineaţă, vin din nou aici trecând prin cariera de la fântâna But… Dumneavoastră veniţi prin subterană, aducând copilul şi dădaca lui… până aici e foarte bine… Domnul de Pardaillan rămâne cu dumneavoastră… Ei! Asta

nu mai merge! … Asta mi se pare ceva atât de extraordinar încât nu pot să cred… Ceea ce cred, doamnă, este că atunci când veţi da copilul, domnul de Pardaillan va pleca va ieşi o să vă scape.

— Pardaillan va rămâne nu pentru că i-o voi cere, ci pentru că va dori să rămână.

Spunea lucrul acesta cu un accent atât de convingător, încât d’Albaran se înclină:

— Fie, domnul de Pardaillan va rămâne, de vreme ce o spuneţi! … Voi continua, doamnă. La unsprezece fără câteva minute, veţi pleca. Vă întoarceţi la mânăstire tot prin subterană. Înţeleg că lucrul este necesar: aţi intrat în mânăstire cu ştiinţa şi în văzul tuturor. Este o precauţie necesară, ştiu… Plecaţi… domnul de Pardaillan rămâne singur, închis în casă… Şi asta depăşeşte imaginaţia mea…

— Va rămâne singur, după plecarea mea! afirmă Fausta cu aceeaşi forţă.

— Admit şi asta şi închei, doamnă: la ora unsprezece fix, nici un minut mai devreme, nici un minut mai târziu, vin, aprind fitilul, o iau din loc… şi totul sare în aer, totul arde… Ei bine! Bun, asta mă îngrozeşte! Şi dacă nu sunteţi încă plecată? … Dacă mai sunteţi cu domnul de Pardaillan în acel moment? … Deci, eu vă voi fi omorât? Numai gândindu-mă la acest lucru înfiorător, simt că nebunia îmi cuprinde creierul! …

— Îţi faci griji şi temeri imaginare, sărmanul meu d’Albaran! … Te asigur că voi pleca exact în secunda în care mi-am propus.

— Parcă se poate şti! … un incident, un fleac neprevăzut poate să vă facă să întârziaţi! Un minut, o secundă, suficient ca ireparabilul să se producă.

— Ei bine, vreau să te liniştesc, pe cât îmi va sta în putinţă. Ascultă: am să las uşa subteranei deschisă în urma mea. Tu vei veni aici, nu la unsprezece, ci la unsprezece fără zece. Auzi, unsprezece fără zece! Ai să intri. Ai să te uiţi. Ai să vezi uşa asta deschisă. Asta va însemna că sunt încă sus cu

Pardaillan. Te vei întoarce la grotă şi vei aştepta zece minute. După ce trec zece minute, vei reveni. Atunci vei găsi uşa închisă.

— Şi dacă nu va fi aşa?

— Va fi închisă, repetă Fausta, pe un ton care interzicea orice discuţie. Atunci vei fi sigur că am plecat, că sunt la adăpost. Eşti mai liniştit acum?

— Aş fi cu mult mai liniştit, dacă mi-aţi permite să vin aici împreună cu dumneavoastră. Şi ar fi şi mult mai simplu.

— E foarte bine aşa cum am aranjat eu. Să nu mai vorbim.

— Facă-se dorinţa dumneavoastră! şopti colosul.

— Să plecăm! tranşă Fausta.

Capitolul 33

Fuga.

Pardaillan coborî în goană. Nu pierduse nici un cuvânt din această discuţie edificatoare. Aflase de zece ori mai mult decât i-ar fi fost necesar. Plecă.

Douăzeci de minute mai târziu, îşi regăsea prietenii, care se plictiseau de moarte, în cariera părăsită, unde stăteau la pândă, în aşteptarea unor evenimente care nu se produceau. Escargasse şi Landry Coquenard erau acolo: auziseră o călugăriţă spunând că doamna ducesă va rămâne peste noapte la mânăstire. Văzuseră escorta plecând şi, conform instrucţiunilor primite, veniseră aici. Valvert şi Gringaille, în schimb, nu văzuseră pe nimeni.

Pardaillan îi luă cu el pe toţi şi după alte douăzeci de minute erau în bucătăria fermei pe care Fausta o minase. Pardaillan se duse să arunce o privire de la o fereastră cu bare metalice foarte groase: nu-l uitase pe spaniolul căruia Fausta i se adresase cu titlul de marchiz. Îi văzu pe câmp, prefăcându-se că face diverse treburi. Omul ăsta îl încurca în ce avea de făcut.

Se gândi o secundă. Apoi zâmbi: găsise soluţia. Făcu semn celorlalţi să coboare. El coborî ultimul. Avusese grijă să ia cu el cheia pivniţei. Încuie uşa de două ori, lăsă cheia în broască şi coborî zicând: „Omului ăsta n-o să-i vină ideea să

coboare în pivniţă, după treaba pe care a făcut-o aici… îmi închipui că va evita pe cât posibil să intre şi în casă… şi asta e lesne de înţeles, când casa e un vulcan care poate să erupă în orice clipă. Dar dacă îi vine fantezia să coboare, îşi va închipui, văzând uşa închisă şi cheia niciunde, că stăpâna lui o fi vrut aşa şi nu-şi va face probleme.”

Preţ de mai multe ceasuri, Pardaillan, Valvert, Landry Coquenard, Escargasse şi Gringaille au avut de furcă cu nu ştiu ce treabă misterioasă. Cu mult înainte de căderea serii spaniolul care, fără îndoială avea treabă la Paris, încuiase aşa cum îi spusese stăpâna lui şi plecase luând cu el cheia din faţă. Dar lăsase cheia uşii din spate, în broască.

Pardaillan, Valvert şi însoţitorii lor au rămas stăpânii locului. N-au plecat imediat ce au terminat treaba. Se strânseră cu toţii în bucătărie. În tinp ce Pardaillan şi Valvert stătură de vorbă multă vreme, Landry Coquenard, Escargasse şi Gringaille plecaseră. Pur şi simplu se duseseră după provizii. Şi au cinat împreună, în bucătărie, ca şi cum ar fi fost la ei acasă.

Când se însera de-a binelea, Pardaillan şi Valvert coborâră în pivniţe. Pardaillan deschise uşa subteranei care ducea în interiorul mânăstirii şi, cu o lanternă în mână, urmat de Valvert, porni pe coridorul îngust.

După aproape o oră erau înapoi. O aduceau cu ei pe mama Perrine şi pe micuţa Loďse, pe care Pardaillan o ţinea în braţe. Îi spunea Loďsette, Loďson. Ea îi spunea bunicule, îl trăgea de mustaţa cenuşie cu degetele ei mici de copil şi îl săruta cu foc. Doar că, în fiecare clipă întreba:

— Şi mama Muguette?

La care Pardaillan răspundea invariabil:

— Ai s-o vezi mâine, micuţa mea.

Plecară. Pardaillan voia să meargă cu toţii la Grand-Passe-Partout, unde era sigur că va găsi un pat bun pentru „copil” şi va fi răsfăţată şi mângâiată până când o va da înapoi părinţilor ei care plângeau după ea de atâta amar de

vreme. Bineînţeles că Pardaillan ducea în braţe fetiţa, care dormea ca un îngeraş la pieptul lui puternic.

Pierduseră ceva timp în exclamaţii, poveşti şi explicaţii şi n-au putut să meargă prea repede, din pricina mamei Perrine, care n-ar fi putut să ţină pasul. Aşa încât era aproape unsprezece şi jumătate când ajunseră la Poarta Montmartre. Poarta era închisă de mult, dar se deschisese în faţa unui document arătat de Pardaillan.

Nu mai era mult până la miezul nopţii când, în sfârşit, Valvert se afla în prezenţa coanei Nicolle, căreia a trebuit să-i lase timp să-şi pună un jupon şi o rochie de casă. Ce e al ei e al ei, se gândi imediat să-i spună de biletul pe care îl dusese în strada Fers.

Cuprins de îngrijorare, Valvert plecă pe dată, fără să spună nimănui nimic, fără să-i dea prin minte să-l prevină pe Pardaillan, care, în altă cameră era foarte ocupat s-o legene pe micuţa Loďsette, care nu voia sau nu mai putea să adoarmă la loc, astfel încât, habar n-avea de această plecare urgentă.

Ajunse în goană în strada Fers, intră fără să-i treacă prin minte să-şi ia vreo măsură de precauţie, urcă treptele patru câte patru, aprinse grabnic o lumânare şi se năpusti asupra biletului, aşezat, la vedere, în mijlocul mesei.

Îl citi dintr-o privire şi clătinându-se, palid ca un mort, îl lăsă să cadă pe masă. Şi de pe buzele lui zvâcni un strigăt groaznic:

— Trăsnetul Cerului!

Se aruncă pe scări, ţâşni în stradă şi plecă sfârâindu-i călcâiele. Era la crucea Trahoir când cele douăsprezece bătăi ale miezului nopţii, căzură încet din văzduh, din înaltul bisericii spre care zbura într-o asemenea viteză încât nici un cal foarte bun n-ar fi reuşit să-l urmeze. Şi totuşi într-un efort disperat, reuşi să mărească viteza, mugind: „Prea târziu… Am să ajung prea târziu! …”

În sfârşit, ajunse. În faţa portalului bisericii aştepta o trăsură de călători, cu patru cai puternici. Nici n-o văzu.

Năvăli în biserică. Era lume foarte puţină, vreo douăzeci de persoane. Toţi din trupa lui Concini, printre care domnii d'Eynaus, de Louvignac, de Montreval, de Chalabre, cei patru locotenenţi ai mirelui. Această asistenţă, puţin numeroasă, dar aleasă, după cum se vede, era masată în faţa micului altar al unei capele laterale. Acest altar era singurul luminat.

În primul rând, de o parte, Concini, tatăl şi Rospignac, mirele. De cealaltă parte Léonora, mama, şi Florence, mireasa. Erau de altfel singurele două femei prezente acolo. La altar, preotul, flancat de doi copii de cor, tocmai începea să oficieze.

Valvert nu văzu nimic din toate astea. El n-o văzu decât pe Florence, palidă ca o moartă şi zări ca prin ceaţă grupul compact de gentilomi care-l despărţeau de ea. Se îndreptă spre grup. Şi din gura lui, izbucni o chemare puternică, frenetică: Florence! … sunt aici! …

Un strigăt de bucurie nebună îi răspunse:

— Odet! … Ajută-mă! …

Dar nu se mulţumise să strige după ajutor. Se ridicase în picioare şi profitând de spaima generală se aruncă spre el. Iar el era deja lângă ea, o prinsese în braţe. Ţinând-o strâns, ea tremurând de speranţă şi iubire, el se îndrepta spre poarta bisericii, foarte aproape, cam la vreo cincisprezece paşi. Prin toată asistenţa se simţea o spaimă de nedescris. Preotul, în altar, se întorsese întrerupând slujba. Apoi o rumoare, un strigăt de ameninţare îngrozitoare izbucnise: şleahta de asasini, tocmai îl recunoscuse pe Valvert şi ţipa în toată legea. Léonora se apropiase de Concini, gata să-l apere cu trupul ei, să-şi verse, la nevoie şi ultima picătură de sânge, numai el să nu aibă nici o zgârietură. Dar, mereu stăpână pe ea însăşi în faţa primejdiei, îi şoptise câteva cuvinte la ureche.

Concini îşi reveni. Cu un gest imperios îşi pironi tocului ucigaşii plătiţi, care erau cam buimăciţi şi le rugă linişte. Şi întorcându-se către Rospignac, rosti cu voce dură:

— Ei hai, Rospignac, ce aştepţi? … Apără-ţi femeia, cârpo di Cristo!

Jignit şi umilit în faţa oamenilor lui, Rospignac scosese sabia şi înainta.

Ciocnirea a fost scurtă, fulgerătoare. Fără nici o fentă, fără nici un gest de prisos, riscând viaţa pentru viaţă, Valvert fandă într-o lovitură directă, furioasă, căreia nu i se putea rezista. Lui Rospignac, îi căzu spada, lovi aerul cu braţele şi căzu pe spate, fără să se mai ridice. Atunci, Valvert se întoarse. Cu coada ochiului, fără să lase să se vadă nimic, văzuse foarte bine manevra gărzilor tocmite, care se strânseseră în grup, în faţa uşii. Or, avea de trecut peste această bandă de lupi, ce nu vor întârzia să-şi scoată ghearele.

Spuse cu imensă blândeţe:

— Vino după mine. Să nu rămâi în urmă. Şi nu-ţi fie frică.

Vitează, îi răspunse zâmbind:

— Nu mi-e frică, haide, te urmez.

Şi înainta, cu sabia înroşită în mână, destul de mirat văzând că ei nu-şi scot săbiile.

În faţa lui apăru Concini. Cu sabia la locul ei şi cu braţele încrucişate pe piept, avea un zâmbet sinistru, sigur pe el. Doar era tatăl, ştia prea bine că naivul îndrăgostit nu va îndrăzni să-l lovească pe tatăl iubitei lui.

Într-adevăr, Valvert nu-l lovi… Doar îl dădu la o parte cu o mână. O singură mână, un singur gest! … Dar un gest fulgerător, de o asemenea forţă încât Concini se rostogoli în mijlocul scaunelor şi băncilor răsturnate. Atunci, înnebunit de ruşine şi de furie, zbieră:

— Hei! … Ucideţi! …

— Omorâţi-i! … Omorâţi-i pe amândoi! urlă Léonora, lăsând să izbucnească ura nestăvilită şi inconştientă care poate fără voia ei îi dictase toate gesturile de până atunci.

Un urlet înfiorător, de moarte, format din douăzeci de strigăte separate, răspunse acestor două îndemnuri sinistre

şi sălbatice. Într-o clipă, toţi spadasinii cu chipurile convulsionate aveau arma în mână.

Atunci, pe Valvert îl străbătu un fior de spaimă, din cap până în picioare. I se făcu frică. O frică îngrozitoare. Nu pentru el ci pentru ea. Întoarse capul spre ea. În ochii lui de dement care parcă fulgerau de blesteme, ea citi ca într-o carte deschisă. Zâmbi vitejeşte. Şi iute ca fulgerul, scoase un pumnal din sân, îşi puse celălalt braţ în jurul gâtului şi îl sărută şoptindu-i:

— N-au să mă prindă vie… O să murim împreună! …

— Să murim! … Să fim serioşi! … O să călcăm în picioare turma asta de câini turbaţi şi murdari şi vom trăi, sufletul meu drag! …

Se năpusti drept în faţă, lovind cu vârful şi cu reversul, în dreapta, în stânga, în faţa lui, peste tot, cu viteza şi forţa trăsnetului. Sângele ţâşni, se auziră gemete surde şi horcăieli.

Dar se lovise de un întreit cordon de vârfuri ascuţite. Lovi în plin, dar, la rândul lui, fu rănit şi sângeră. Nu reuşi să treacă şi văzu în urma lui, cercul închizându-se. Se crezu prins, pierdut.

Atunci avu o inspiraţie cum nu ţi se întâmplă decât în momente de spaimă disperată, când aproape că trăieşti de două ori. Puse sabia în mâna Florencei, se aplecă şi trase spre el o bancă, ridicând-o. Era o bancă de stejar greu, destul de lungă, solidă şi foarte grea. O apucă dintr-o parte şi se folosi de ea aşa cum foloseşte cosaşul, coasă. Cu un gest larg şi întorcându-se pe călcâie, urmat în fiecare mişcare de Florence, care cu o îndemânare şi o precizie uluitoare, îşi lipise spatele de al lui, el izbuti să traseze în jurul lui un cerc a cărui rază era dimensiunile băncii pe care o manevra, în chip de armă de luptă, ca şi cum ar fi fost un fulg.

Tot ce nu, reuşise să se dea la o parte, dintr-un salt sprinten, din faţa armei uriaşe fu măturat ca şi cum fusese

prins de furtună. Cei care scăpaseră cât de cât teferi, se dădură înapoi cu mare grabă.

Atunci îl pufni un râs teribil. Şi înainta secerând tot ce-i stătea în cale. Uşa fu degajată. Trecerea era în fine liberă. Valvert nu ezită nici o clipă.

— Treci, spuse el.

Dintr-un salt sprinten şi uşor, Florence se strecură sub portal. Ajunse în acelaşi timp cu ditamai zdrahonul care cu capul aplecat şi cu sabia în mână, se năpustea înăuntru. Diavolul ăsta nu era altul decât Landry Coquenard care, după ce auzise cuvintele coanei Nicolle, se cam speriase şi se dusese numaidecât în strada Fers. Landry se opri pe, dată văzând-o pe tânăra fată. Şi fără să piardă o clipă cu vocea alterată de alergătură:

— E o trăsură la poartă. Urcaţi-vă în ea, spuse el.

Noroc că a vorbit. Ea ridicase deja pumnalul asupra lui. Dacă nu i-ar fi recunoscut vocea, praful se alegea de nobilul Landry. Ea îi strecură în mână sabia plină de sânge a lui Valvert şi spuse un singur cuvânt:

— Odet! …

Merse drept la trăsură şi se urcă.

Landry pricepuse. Scoase imediat un hi! ha! nemaipomenit, urmat de ţipetele ascuţite de porc înjunghiat: ştia prea bine că era cel mai bun mod de a-şi semnala prezenţa stăpânului său.

Şi tocmai atunci, Valvert aruncă banca cu toată puterea asupra grupului de năvălitori care strigau îngrozitor, îl înconjurau de la distanţă mică şi se năpusti pe uşă. Căzu în braţele lui Landry. Scutierul viteaz făcu două mişcări într-o asemenea viteză încât părea a fi una singură: îi puse la loc sabia în mână, îl apucă de braţ şi trăgându-l după el îi spuse:

— La trăsură, domnule. Săriţi pe capră şi nu vă mai ocupaţi de mine.

Şi dintr-un singur salt ajunseră la trăsură. Încă un salt şi Landry era în şa pe unul din cai. Ridică braţul şi întoarse

capul. Văzu că Valvert era aşezat, lăsă braţul în jos şi cu vârful spadei începu să înţepe fără milă grumazul calului şi în acelaşi timp îi lovea coastele dând furios din pinteni. Înţepaţi de Landry, struniţi de Valvert care apucase biciul, caii se urniră, o luară într-un galop dezlănţuit exact în momentul în care spadasinii lui Concini dădeau buzna în stradă. Fără să se mai gândească, se lansară cu toţii în urmărirea trăsurii urlând:

— Opreşte!

Se înţelege că Valvert nici nu se gândi să-i asculte şi, dimpotrivă, dădu bice cailor şi mai vârtos. După câteva minute, trăsura dispăruse în noapte şi ar fi fost o nebunie pentru oricine să se încăpăţâneze s-o ajungă din urmă. Asta şi-au spus şi gărzile mareşalului care, rând pe rând, renunţară. După puţină vreme, trăsura se oprea în faţa porţii ce dă în curtea hanului Grandiasse-Partout.

Valvert se întorcea la han în mai puţin de un ceas de la plecarea lui urgentă. Nimeni nu se culcase. De aceea i se răspunse numaidecât la apel.

Peste alt ceas, aceeaşi poartă se deschidea din nou, lăsând să iasă trăsura. Pe capră stătea sobru, cu hăţurile într-o mână şi cu biciul într-alta, Landry Coquenard care, hotărât lucru, ştia să facă orice. În trăsură, Florence, micuţa Loďse ţi mama Perrine. Florence ţinea pe genunchi fetiţa învelită bine ca să-i fie cald. Iar copilul cu micile lui braţe albe şi rotunjoare o ţinea de gât şi îi şoptea la ureche, cu un accent de o caldă tandreţe:

— Ştii, măicuţă Muguette, dacă vrei tu, o să o iubesc pe mama Bertille la care mergem acum… Dar adevărata mea mămică pe care am s-o iubesc întotdeauna mai mult decât orice pe lume, vei fi tu, măicuţă Muguette.

În spatele trăsurii mergeau călare Gringaille şi Escargasse, înarmaţi până-n dinţi. În fine, în dreptul unei portiere, era Valvert pe unul din caiii superbi, dăruiţi de rege. Pardaillan nu încălecase şi stătea în picioare lângă el.

Toată lumea pleca la Saugis, cu excepţia cavalerului. El avusese ideea acestei plecări nocturne atât de grăbită, încât semăna cu o fugă. Şi chiar era aproape o fugă, din moment ce trebuia s-o ascundă pe Florence la Saugis, la Jehan de Pardaillan, ca s-o poată scăpa de Concini care, cu drepturile lui de părinte avea cu siguranţă să-şi caute fata ca s-o aducă înapoi, în cazul că ar fi găsit-o.

Valvert, care nu se temea de nimic aşa cum se temea să-şi vadă logodnica în mâinile răzbunătoarei Léonora, se lăsase destul de uşor convins de necesitatea acestei călătorii, care mai avea un scop exact şi generos: revenirea micuţei Loďse în braţele părinţilor ei care plângeau după ea de foarte multă vreme. Deci, fără mustrări de conştiinţă şi fără temeri, Valvert îl părăsea pe bătrânul său prieten, pe care-l iubea şi îl venera ca pe un părinte. În fond, nu era vorba decât de o despărţire scurtă, de câteva ceasuri. Pardaillan promisese să vină după ei chiar în ziua aceea, la Saugis, ori, el ştia mai bine decât oricine că Pardaillan îşi ţinea întotdeauna făgăduiala. Cu toate acestea, după ultimele îmbrăţişări, văzându-l pe cavaler puţin palid, cu o figură îngheţată şi răsucindu-şi mustaţa cu un gest nervos – semne clare ale unei emoţii puternice pe care nu voia s-o lase să se vadă – el făcu o ultimă încercare, cu un zâmbet îmbietor, cu voce insinuantă:

— Haideţi, domnule, cedaţi… Există un loc bun pentru voi în această trăsură, între fiica voastră Florence, care va fi foarte atentă cu voi şi nepoata voastră Loďsette, care vă va ţine cu micile sale braţe după gât.

Pardaillan se dădu doi paşi înapoi şi imitând gesturile unui preot care alungă duhurile rele:

— Piei ispită! spuse el răzând.

Şi, deodată serios, într-un mârâit ameninţător:

— După tot răul pe care l-a făcut, s-o las pe doamna asta să plece fără să-şi primească lecţia pe care o merită? Pe Pilat, nu mi-aş ierta toată viaţa o asemenea slăbiciune! …

Şi, pe un ton imperios:

— Dă-i bice. Landry, dă-i bice!

Trăsura se urni din loc, dispăru în noapte.

Capitolul 34

Explozia.

La mânăstirea benedictinelor din Montmartre, tocmai sunase ora nouă şi jumătate…

La capătul grădinii mânăstirii, nu departe de zidul care o înconjura şi care, în acea parte, traversa piaţeta unde se mai vedeau ruinele stâlpului infamiei, acolo se afla un mic pavilion, în mijlocul unei grădini particulare, înconjurat de un gard viu. Aici o ascunsese Fausta pe micuţa Loďse, după ce o răpise. Acum se ducea s-o ia şi s-o ducă lui Pardaillan la ferma minată cu o zi înainte. Urcă cele trei trepte din faţa intrării, deschise uşa şi pătrunse înăuntru ca la ea acasă. În camera în care intrase n-o văzu pe cea pe care o căuta.

Se întoarse şi rămase ţintuită locului, cu ochii dilataţi de uimire: Pardaillan, cu pălăria în mână, era în picioare între uşă şi ea.

— Pardaillan! murmură Fausta, copleşită.

— Eu însumi! surâse Pardaillan.

— Pardaillan! … Aici! … repetă Fausta, ca şi cum nu-şi putea crede ochilor.

— Prezenţa mea aici vă miră într-atât? întrebă Pardaillan ironic. Am să vă explic, prinţesă: am vrut, fiindcă vă datorăm asta, mai întâi să vă mulţumesc cum se cuvine şi mai apoi să vă previn că, luând eu însumi copilul, aţi scăpat de grija de a mi-l aduce la locul indicat de dumneavoastră.

— Aţi luat copilul?

— Da, prinţesă. Şi dacă asta vă liniştеşte, atunci să ştiţi că acum e la Saugis, lângă tatăl şi mama ei, care vor şti s-o păzească, sper că nu vă îndoiţi, nu-i aşa?

Fausta, căzută pradă unei îngrozitoare uimiri, înţelese că el ştia absolut tot, că tot efortul ei de a sfârşi odată cu el, devenea inutil, că el avea să-i scape încă o dată, întotdeauna… şi ea avea să fie aceea care, iarăşi, încă o dată, se găsea la cheremul lui, în puterea lui, la bunul lui

plac… Această din urmă lovitură atât de neprevăzută, mai grea decât toate celelalte, o strivea. Şi, simţind cum îi fugea pământul de sub picioare, căzu copleşită pe un scaun.

— Dar ce se întâmplă! o ironiză Pardaillan, se poate să vă fi emoţionat ce-am făcut eu, în asemenea măsură? … Vai, dar sunt disperat, prinţesă.

— Demone! tună Fausta.

— Ei! Înţeleg! … Ceea ce vă supără este fără îndoială faptul că nu mă puteţi primi în ferma în care mi-aţi dat întâlnire… De bună seamă aţi făcut ceva preparative ca să mă primiţi cu toate acele gesturi măgulitoare cu care n-aţi încetat să mă copleşiţi de când am avut onoarea să fiu cunoscut de dumneavoastră… Da, sigur, asta trebuie să fie! … Pe naiba! N-am de gând să vă privez de această plăcere! Să mergem la fermă, prinţesă, haidem!

Fausta era deja în picioare. Şi spuse gâfâind:

— Ce! Chiar vreţi?

— De ce nu? … Nu mă grăbesc… Şi apoi oricât de bătrân aş fi, nu pot să ignor complet uzanţele… Ştiu să fiu şi galant cu doamnele… Doar nu vreţi să rămână toate pregătirile în zadar. Asta mi se pare foarte natural şi nu mi-aş ierta dacă nu v-aş oferi această inocentă satisfacţie.

Fausta îi aruncă o privire piezişă. Era foarte serios.

— Să mergem! spuse ea.

— La ordinele dumitale, prinţesă, răspunse Pardaillan.

Cu o grabă care-i trăda teama de a-l vedea răzgândindu-se, o luă înainte, coborî în pivniţă, puse mâna pe o lanternă care fusese pusă acolo pentru ea şi se pregăti să o aprindă.

— Lăsaţi-mă pe mine, spuse Pardaillan, oprind-o, vă spun că sunt în stare să fiu politicos azi. Şi nu voi suporta să faceţi atâta efort pentru mine.

Aprinse chiar el lanterna şi:

— Voi avea onoarea să vă luminez drumul, spuse el. Luaţi-o înainte, prinţesă, vă urmez.

Într-adevăr, merse în urma ei ca şi cum n-ar fi ştiut drumul tot atât de bine ca ea. Pe buze îi flutura acelaşi zâmbet

îngrijorător pe care-l avea, mai devreme, când a primit-o. Şi n-o scăpa din ochi.

Ea ajunse la uşa secretă care ducea spre pivniţele fermei. Deschise şi se dădu la o parte ca să-l lase să treacă pe Pardaillan. El înţelese de minune că gestul nu era doar un semn de politeţe, ci că ea voia să lase uşa deschisă în urma ei, aşa cum îi promisese lui d'Albaran. El nu se împotrivi. Trecu, merse drept spre scară şi puse piciorul pe prima treaptă ca şi cum ar fi vrut s-o liniştească. Ea veni spre el, lăsând uşa deschisă în urmă.

La rândul lui, se dădu la o parte ca s-o lase să urce. Puse lanterna pe prima treaptă spunând pe un ton foarte natural:

— Las lumina aici aşa cum presupun că aţi fi făcut dacă aţi fi venit singură în timp ce eu aş fi aşteptat în piaţetă…

Ea urcă fără nici o grijă, sigură că el o va urma. Şi într-adevăr, el o urmă. Intrară în bucătărie. Fausta se aşeză pe un scaun. Pardaillan încuie uşa dinspre pivniţă de două ori şi puse cheia în buzunar. Se duse la uşa care dădea spre piaţetă, se convinse că era bine închisă, luă cheia din broască şi o puse tot în buzunar. Apoi se duse la ferestrele cu bare de fier în exterior şi apropie storurile de lemn masiv care se închideau în interior. Stăteau într-o semiobscuritate. El aprinse cele două lanterne care erau pe masă.

Făcuse toate aceste gesturi cu o linişte ciudată, fără să-şi desprindă buzele. Şi numaidecât îi spuse care sunt intenţiile lui.

— Inutil să vă spun, spuse el, că ştiu foarte bine ce mă aşteaptă aici… Invizibil pentru dumneata, eram aici, ieri. Am văzut tot, am auzit tot… Acum sunt exact în situaţia în care aţi fi vrut să fiu… cu singura diferenţă că depinde numai de mine să inversez rolurile şi să plec, lăsându-vă închisă aici.

Fără voia ei, Fausta aruncă o privire speriată pe chipul glacial al lui Pardaillan, care spuse:

— Liniştiţi-vă, doamnă, nu asta este intenţia mea.

Fausta respiră ceva mai uşor. Pardaillan reluă:

— Ştiind ceea ce ştiu, luând eu însumi făptura inocentă de care vă serveaţi ca să mă atrageţi într-o capcană mortală, ceea ce este destul de odios, în trecere fie spus, veţi conveni că mi-ar fi fost infinit mai uşor să nu vin aici.

— Ce anume v-a reţinut? întrebă Fausta foarte atentă.

— Asta, doamnă: sunt bătrân şi obosit… îngrozitor de obosit! … Acum, după ce am lăsat celor câteva fiinţe iubite, singurele, o mică avere care dacă nu le va aduce fericirea, le va aduce cel puţin un confort cinstit care înseamnă destul de mult… Acum că am răsturnat toate proiectele dumitale, că v-am ruinat toate speranţele, că v-am constrâns să fugiţi ca să vă salvaţi capul, pe care îl simţiţi clătinându-se pe umăr, nu mai am nimic de făcut pe pământ. Pot să plec. Dacă mor de moartea pe care mi-aţi ales-o sau altminteri, vă asigur că îmi este absolut indiferent. Deci, voi muri aici, cum aţi hotărât şi la ora pe care aţi stabilit-o. Doar că mi-a intrat în cap să plecăm împreună.

— Cine, eu! strigă Fausta, ridicându-se drept în picioare.

— Dumneata, doamnă, răspunse rece Pardaillan, cu tonul hotărârilor de nezdruncinat. Veţi rămâne aici cu mine până când servitorul vostru d’Albaran ne va face să sărim în aer împreună. Acum, vorbiţi doamnă, imploraţi, urlaţi, ameninţaţi sau tăceţi din gură, plângeţi, rugaţi-vă şi aveţi remuşcări dacă mai sunteţi încă deschisă părerilor de rău, nimic din tot ce aţi putea spune sau face nu va reuşi să mă determine să renunţ la ce-am hotărât… Nimic şi nimeni pe lume nu vă va putea scoate de aici… şi de acum încolo n-o să mai auziţi nici un cuvânt din parte-mi până în clipa pe care mi-am stabilit-o. Şi Pardaillan începu să meargă într-una, fluierând o melodie de fanfară.

De când plecase de la mânăstire, pentru a-l lăsa pe Pardaillan în această încăpere, chiar deasupra acelor butoaie cu pulbere care trebuia să explodeze la oră fixă, Fausta luase în considerare toate posibilităţile. Toate, în

afară de aceea că Pardaillan putea să născocească acest lucru care i se părea oribil, imposibil: s-o antreneze cu el în moarte. Ea fu zdrobită:

— Imposibil! strigă ea. Nu veţi face acest lucru îngrozitor, voi, omul cel mai generos de pe pământ.

Pardaillan, fidel promisiunii sale, nu răspunse. Ea se văzu actualmente pierdută. Era femeie înainte de toate şi avu un moment de slăbiciune.

Dar asta fu de scurtă durată. Cu acea putere de voinţă atât de extraordinară la ea, îşi reveni rapid, luându-şi curajos partea din îngrozitoarea păţanie.

— Fie, spuse ea cu acel calm superior, pe care Pardaillan îl admira fără să aibă aerul, moartea nu mă mai sperie… Şi apoi, eu însumi sunt obosită, cu toate visele spulberate şi spulberate de voi, nimic nu mă mai reţine în această lume blestemată. Vom muri împreună, Pardaillan. Este mai mult decât îndrăzneam să sper.

Pardaillan nu-şi descleşta buzele. Se putea crede că nu auzise, atât de nepăsător părea. Continua să meargă de colo-colo, cu un pas egal, fluierând. Ea tăcu.

O tăcere surdă, neliniştitoare, tulburată numai de zgomotul paşilor săi, apăsa asupra lor. Şi asta dură lungi, foarte lungi minute… care ei i se păreau mortal de lungi. Era atât de mare încât nu putea dura mult timp.

— Ascultaţi, trebuie să vorbesc, spuse ea cu un glas de nerecunoscut. N-o să-mi răspundeţi dacă nu vreţi, dar eu trebuie să aud o voce omenească. Şi am să vorbesc… Am să vă spun… Uite, Pardaillan, am să mă confesez dumitale… O confesiune? … Da. Nu e oare indicată, obligatorie chiar, de vreme ce mă apropii de ceasul suprem şi că sunt credincioasă?

Şi într-adevăr vorbi. Povesti episoade uluitoare din viaţa ei foarte zbuciumată şi pe care Pardaillan le ascultă cu un interes deosebit sub aerul lui indiferent. Vorbi mult timp, fără să se oprească, şi, lucru sigur, cu cea mai totală, cea

mai mare sinceritate. Şi nu putea fi altfel din moment ce, o spusese ea însăşi, era o „confesiune”.

Dar, oricât de interesat ar fi fost Pardaillan, nu uita niciunul din detaliile dinainte stabilite. Deodată o întrerupse şi spuse:

— E timpul! … Unsprezece fără zece, doamna mea! În clipa asta, fidelul dumitale d’Albaran, care ştie că nu trebuie să acţioneze cu nici un minut mai devreme, cu nici un minut mai târziu, execută ca un ceasornic ordinele dumitale: intră, se uită, vede uşa subteranei deschisă, se retrage în grotă unde va aştepta zece minute. Trebuie neapărat să găsească această uşă închisă când se va întoarce, altfel, nu va îndrăzni să aprindă pulberea. Mă duc să o închid. Consimţiţi să mă însoţiţi?

— Să mergem! spuse Fausta ridicându-se.

Pardaillan zâmbi. Şi zâmbetul pe care îl văzu ea spunea foarte limpede: „Renunţă la orice speranţă să-mi scapi”, încât ea întoarse capul ca şi cum i-ar fi fost ruşine să lase să i se ghicească gândul ascuns. Coborâră. Pardaillan închise chiar el uşa secretă şi o conduse din nou spre scară: o apucase de braţ şi nu-i mai dăduse drumul.

Ori, în timp ce ea urca, Pardaillan aruncă o privire spre uşa secretă a lăcaşului în care Fausta pusese să fie aşezate butoiaşele de pulbere care nu mai aveau loc în cămara din a doua pivniţă. Pardaillan ştia oare de existenţa acestei cămări şi că înăuntru se afla pulbere? După lumina care lucea în privirea lui am putea răspunde: da. Fără îndoială îşi luase măsurile de prevedere şi aici, aşa cum făcuse şi sus? Cine poate şti?

Se întoarseră în bucătărie, Pardaillan încuie din nou uşa cu cheia şi îşi reluă plimbarea atât de agasantă pentru Fausta. Ea se aşeză din nou pe un scaun.

Trecură minute înfiorător de lungi. Oricât de puternică, oricât de vitează şi resemnată cu sfârşitul ei, Fausta simţea o sudoare rece la rădăcina părului.

Şi deodată, nu departe de acolo se auzi un clopot. Bătu o dată. Fausta îşi spuse că celelalte zece bătăi aveau să urmeze şi că totul va fi încheiat, totul va sări în aer, totul va arde înainte ca cele unsprezece bătăi de clopot să fi sunat. Simţea că Pardaillan o observă. Se crispă şi cu ajutorul obişnuinţei reuşi să arboreze o figură impasibilă. Doar ochii îi rămăseseră larg deschişi. – pentru că se temea să nu aibă slăbiciunea de a-i închide – trădându-şi astfel emoţia.

Se mai auzi o bătaie. Dar celelalte, nu. Şi explozia nu se produse.

Aşteptă încă puţin. Nu se întâmpla nimic, nici aici, nici acolo. Abia atunci întrezări adevărul. Îşi lăsă încet braţul pe masă şi enervată fără să vrea:

— Dar… este… e…

— Tocmai a bătut de unsprezece şi un sfert, o întrerupse Pardaillan. A bătut şi de ora unsprezece. Numai că, erai prea… absorbită şi n-ai auzit.

— Şi atunci? … Ce înseamnă? … d’Albaran? …

Pardaillan luă una din lanterne şi spuse:

— Vino, doamnă, ai să înţelegi.

Coborâră. Imediat, Pardaillan îi arătă uşa ascunzătorii minate larg deschisă. Se apropiară. Pardaillan aplecă lanterna, îi arătă că nu mai este fitil.

— D’Albaran al vostru, spuse el, a venit şi a aprins fitilul… vedeţi că n-a rămas nici urmă… Numai că, priviţi…

Dintr-o lovitură, răsturnă butoaiele aranjate ca o piramidă. Căzură, se răspândiră.

— Goale! exclamă Fausta.

— Mi-am dat osteneala să le golesc şi să scufund pulberea în apă ieri, după plecarea voastră, îi explică Pardaillan.

Acum Fausta devenise perfect stăpână pe ea. Calmul ei deosebit n-avea nimic afectat.

— Atunci pentru ce trebuia să-mi spui sus că o să pierim împreună? întrebă ea.

— Pentru că am vrut să realizaţi singură înfiorătoarele minute pe care le trăieşti când ştii că eşti condamnat şi îţi

aştepţi moartea. Acum când aţi aflat, sper că nu veţi mai supune pe alţii la aceste chinuri pe care voiaţi să le suport eu.

— Şi acum ce veţi face cu mine?

Fausta întreba asta cu o stranie dulceaţă în glas. Ghicise oare adevărata intenţie a lui Pardaillan? Poate că înţelegea că nu e momentul să-l exaspereze cu o bravadă inutilă.

— Nimic, doamnă răspunse Pardaillan glacial.

Şi îndreptându-se, cu ochii scânteind, zdrobind-o cu toată generozitatea lui de cavaler:

— Mergeţi, doamnă, vă iert!

— Mă iertaţi? strigă Fausta, fără să-ţi poţi da seama dacă se minuna de atâta mărinimie sau se revolta împotriva cuvântului iertare care o plesnea ca un bici.

— Da, doamnă, reluă Pardaillan, vă iert. Aş vrea, dacă veţi trăi, să vă puteţi spune: „De câte ori ne-am întâlnit am vrut în mod josnic şi ticălos să-l lovesc pe cavalerul de Pardaillan şi de fiecare dată, el a refuzat să mă lovească, atunci când eram în mâinile lui. Acum, ca şi în situaţiile precedente, vă iert. Mergeţi, doamnă.”

Şi Pardaillan, cu braţul întins, îi arăta uşa cu un gest atât de autoritar şi de dispreţ strivitor, încât Fausta, învinsă, îşi înclină capul şi ieşi încet, fără să îndrăznească să mai spună un cuvânt.

Jos, Fausta luă lanterna pe care o lăsase Pardaillan pe prima treaptă. Pe scară aruncă o privire fugară, ca şi cum s-ar fi temut că sus Pardaillan era la pândă. Şi ţâşni.

Ţâşni spre uşa secretă a ascunzătorii pe care o deschise şi apoi o închise în urma ei. Sări spre peretele din fund al acestei ascunzători care aparent nu avea nici o ieşire. Şi se deschise o a doua uşă invizibilă, lăsând să se vadă intrarea unui coridor foarte îngust. Puse lanterna jos şi se îndreptă spre butoaie.

Ne mai amintim că unul din butoaie fusese spart din greşeală. Îşi băgă mâinile înăuntru şi scoase un urlet de fiară.

„Praf de pulbere… în stare bună! … Pardaillan, n-ai trecut pe aici! … Ah! Pardaillan, mă ierţi! … Ei bine, eu nu te iert! Chiar de-ar fi să-mi las viaţa şi eu! …”

Tot bombănind aşa, se îndeletnicea cu mare grabă, cu febră aproape, să-şi isprăvească treaba pusă la cale. Apucase butoiul şi îl răsturnase. Pulberea formă o grămadă. Îşi băgă mâinile în ea şi făcu o dâră lungă până în dreptul uşii pe care o deschise ceva mai devreme. Luă filtrul arzând al lanternei şi aprinse pulberea, care sfârâi. Se formă un şarpe lung de foc, alergând spre cealaltă extremitate unde se afla grămada mare de praf de puşcă şi cele cinci butoaie pline.

Fausta nu pierdu nici o clipă. În timp ce se aprindea pulberea, o luă la goană mistuindu-se în întuneric…

Sus, Pardaillan o urmărise o clipă cu privirea. Era visător. Se gândea:

— Oare ce-o să facă? … O să intre în cămara aceea secretă unde se află pulberea pe care n-am vrut s-o distrug? … O va aprinde? … Ştie că-şi riscă viaţa ca şi mine. Şi dacă dă foc, dacă ea va sări prima în aer, se cheamă că eu am omorât-o? … Nu, chiar adineauri am prevenit-o spunându-i: Dacă vei trăi… O femeie ca ea înţelege aluzia chiar când nu rosteşti cuvintele decât pe jumătate. Ea şi nu eu îşi va decide singură soarta… Dacă moare, se va fi omorât singură, se va sinucide şi voi putea spune cu conştiinţa împăcată, că nu sunt eu vinovatul, că n-am nici o vină.

Lui Pardaillan îi trecură prin minte toate astea, foarte repede, aşa cum i se întâmpla întotdeauna şi, la rândul lui, coborî treptele. În trecere se uită la cele două uşi invizibile, apropiate una de alta ca şi cum ar fi vrut să ghicească pe care din ele o deschisese Fausta şi merse cu pas sigur, liniştit ca şi cum n-ar fi ştiut că moartea se aplecă deasupra lui. Trecu, deschise uşa şi o închise în urma lui.

Aproape numaidecât după aceea, urmă o îngrozitoare bubuitură ca de trăsnet. Pământul de sub picioare se clătină, pereţii pârâiră. Urmă o licărire de foc, o sfârâitură

şi se înălţă o imensă coloană de foc. Totul ardea, totul se spulberă, totul se năruia.

Epilog.

Murise Pardaillan?

Jehan de Pardaillan, fiul său şi Valvert, veniţi imediat ce se răspândise vestea groaznică şi ajunsese şi până la ei, au pus să se facă şi au făcut şi ei cele mai amănunţite cercetări. Afară, de jur-împrejurul fostei ferme şi până foarte departe au fost adunate tot soiul de rămăşiţe. Dar nu se găsi absolut nimic asemănător unei fiinţe omeneşti. Nici cel mai mic obiect care ar fi aparţinut celui căruia i se căutau rămăşiţele pământeşti, spre a fi îngropate creştineşte.

Sub pământ a fost cu totul altceva. Numaidecât, Jehan şi Valvert au dat de trupul Faustei. Nu reuşise să fugă prea departe. Lucru straniu: focul şi dărâmăturile îi respectaseră corpul, rămas intact, fără nici o zgârietură. Doar o mică contuzie la tâmplă, de unde curseseră câteva picături de sânge ce desenaseră pe obrazul ei un mic firicel roşietic. Întinsă pe nisipul alb, în mijlocul unei grămezi de pietre, părea că doarme: Fausta, fugind în întuneric, se vede că făcuse un pas greşit, se împiedicase de un obstacol oarecare. Căzuse şi se rănise uşor la tâmplă. Să fi murit din cauza acestei lovituri? Sau din pricina unei comaţii interne sau s-a sufocat? … Cert este că murise.

Dar, nici sub pământ, nu se găsi nici cea mai mică urmă a lui Pardaillan. Viu sau mort, Pardaillan părea că se topise ca o umbră, parcă se dizolvase. Zile întregi, Jehan, care cunoştea aceste galerii subterane, aproape tot atât de bine ca şi tatăl lui, împreună cu Valvert se îndârjiră în căutările lor copioase. Până la urmă au trebuit să renunţe.

Şi tocmai din aceste căutări au rămas cu convingerea fermă că Pardaillan nu murise.

Regele se ţinu de promisiunea făcută lui Pardaillan şi confirmată lui Valvert. Îi chemă pe domnul şi doamna d’Ancre şi le ceru mâna contesei de Lesigny pentru „prietenul lui”, contele de Valvert. Cererea în căsătorie, sau

mai bine spus, ordinul, îl formulă în asemenea termeni, încât Concini şi Léonora au fost convinşi că regele ştia teribilul secret al naşterii lui Florence şi nunta pe care el o impunea era singura condiţie a unei iertări totale. Se înşelau. Regele nu făcea altceva decât să repete cuvintele dictate de Pardaillan, fără să le fi priceput adevăratul înţeles. Înspăimântaţi, se grăbiră să consimtă la tot ce dorea regele.

La trei luni după oribila explozie care a rămas pentru totdeauna înconjurată de un mister de nepătruns pentru oamenii de rând, în aceeaşi biserică Saint-Germain-l'Auxerrois, de unde a trebuit s-o smulgă din mâinile lui Rospignac, Valvert se căsători cu iubita lui, Florence, în prezenţa regelui şi a întregii curţi.

Valvert se retrase pe pământurile lui, răscumpărate, mai numeroase, mai frumoase şi care se învecinau cu pământurile fiului lui Pardaillan, vărul său prin alianţă. Cele două familii au trăit mereu alături, de parcă ar fi fost una singură.

Se înţelege de la sine că Landry Coquenard, înstărit mulţumită lui Valvert, nici nu se gândi să-şi părăsească stăpânul. Şi apoi, nici pentru toate bogăţiile din lume n-ar fi vrut să se despartă de cea pe care continua s-o numească „micuţa". Landry îşi petrecea o mare parte din timp cu cei doi „cumetri" Escargasse şi Gringaille care aveau şi ei un mic domeniu pe acolo.

Trebuie spus, de asemenea, că mama Perrine o urmă pe draga ei Loďse, care era revoltător de răsfăţată, având trei mame şi patru sau cinci taţi care se întreceau unul pe altul în îndeplinirea acestui rol.

Valvert şi vărul său, Jehan de Pardaillan, vorbesc adesea de Pardaillan şi se gândesc la el mereu. Şi când stau de vorbă, unul din ei, aprobat cu religiozitate de celălalt, nu uită niciodată să spună: „Domnul de Pardaillan nu a murit! … Un om de talia lui rămâne nemuritor! … Nici Doamna cu Coasa n-ar îndrăzni să-l atingă cu degetul ei descărnat! …

Nu, Pardaillan, cavalerul, credinciosul credincioşilor, Pardaillan nu a murit! … Într-o bună zi, când ne vom aştepta mai puţin, o să-l vedem apărând printre noi, întors din cine ştie ce îndepărtată şi aventuroasă cavalcadă! …

SFÂRŞIT